

Майсторите на ТРИЛЪРА

Когато
невинността не
е гаранция за
справедливост,
можеш само да
бягаш...

ДЖОН ЛЕСКРОАРТ ПОД ПОДОЗРЕНИЕ

Поредица на **Story**

ДЖОН ЛЕСКРОАРТ ПОД ПОДОЗРЕНИЕ

Перевод: Надежда Розова

chitanka.info

Когато невинността не е гаранция за справедливост, можеш само да бягаш...

Когато д-р Карин Драйдън е намерена мъртва във ваната, инспекторът от отдел „Убийства“ набелязва заподозрян от дома ѝ — нейният съпруг. Все пак наскоро тя му е поискала развод, а след смъртта ѝ той ще получи милиони от застраховката. Алибито му не го спасява от опасното положение. Но може би една умна адвокатка ще успее да го стори.

Джина Роук няма търпение да се заеме с този нашумял случай, особено след като невинността на клиента ѝ като че ли може да бъде лесно доказана. Само че колкото повече време прекарва със Стюарт, толкова повече се усложняват чувствата ѝ — отначало е странно привлечена от него, но след това е принудена да се изправи пред вероятността миналото му да е доста тъмно. Нетърпелива да узнае истината Джина моли Уайът Хънт да разследва случая. Дали е готова да получи търсените отговори?

Виновни или невинни — в съдебната зала няма милост за бегълците. Унищожителни съдебни сцени. Блестящ роман!

Kirkus Reviews

Забързано устремен към смайващия финал, „Под подозрение“ е смразяваща история за тайни, любов и лъжи.

Booklist

Шедьовър на един майстор на съспенса в апогея на своето творчество.

Amazon

Ако вече сте почитатели на романите на Джон, много ще харесате „Под подозрение“. А ако никога досега не сте чели негова книга... тази е идеално начало.

Мич Хофман

*Истината е призивът на всички, но играта
на малцина.*

Джордж Бъркли

1

В една ясна, спокойна и тиха неделя в края на втората седмица от септември петдесетгодишният автор на книги за занимания сред природата Стюарт Горман седеше на една плоска скала на брега на бистро езеро, разположено в корито от гранит близо до Калифорнийската дива пустош на няколко километра югозападно от езерото Тахо. Огледалната повърхност на езерото, недокосната дори от лек полъх на вятъра, отразяваше съвършено отсрещната брегова линия — още гранит, осеян с борове, и пурпурно небе.

Стюарт като че ли не дишаше. В този топъл следобед той бе свалил фланелката си и я бе поставил до себе си. Беше останал само по туристическите си обувки и по чифт кафяви къси панталони. Макар че имаше доста гъста тъмнокестенява коса, прошарените косъмчета в небръснатата му от два дни брада и по гърдите издаваха истинската му възраст. Без белите косъмчета силният торс можеше да мине за притежание на мъж, наполовина на годините на Стюарт. Здравите му мускулисти гърди говореха за много часове, прекарани на открито в активни занимания, а за разлика от повечето му позатлъстели връстници, той имаше плосък и стегнат корем.

Възрастта обаче бе изписана на лицето му. Бръчки браздяха кожата около хлътналите сини очи и в ъгълчетата на устата му. Наболата брада не бе достатъчно дълга, за да скрие здравата челюст и почти хирургическата вдлъбнатина на брадичката му, а гладкото му високо чело не бе белязано от бръчки. Единственият явен недостатък на лицето му бе виненочервеното родилно петно с размер на сребърен долар високо на дясната му буза.

Стюарт бе подпрял небрежно в скута си въдица с изкуствена муха. Все още не ловеше риба. Вечерното хвърляне на хайвера нямаше да настъпи поне още половин час, докато слънцето не се скриеше зад предпланините на запад. Тогава няколко хранещи се пъстърви щяха леко да развълнуват спокойната повърхност на езерото Тамарак и обикновено по това време Стюарт би си намерил подходящо място, би

хвърлил въдицата и пуснал изкуствената си муха в средата на една от малкото вълнички с надеждата рибата да клъвне. Малкото останала пъстърва бе станала по-едра и по-хитра и Стюарт бе привлечен от предизвикателството. Обикновено точно преди да започне същинското здрачаване, докато чакаше първите комари да кацнат на водата, той бе най-близо до състоянието на покой. В мигове като този и в поетичността, уединението и дори в атлетичното усилие при риболова с мухи, който би последвал, той бе успявал да определи кой е и какъв е.

Слънцето целуна горната част на връх Ралстън и Стюарт зърна първото леко вълнение — всъщност необичаен плясък, — когато една риба се стрелна над повърхността на водата някъде от другата страна на езерото. Обикновено за него това би бил знак да се размърда, но тази вечер остана неподвижен.

И много далеч от състоянието на покой.

Два дни преди това бе пристигнал от прекрасния си дом на Рашън Хил в Сан Франциско в семейната си хижа край езерото Тъпър Екоу. Настроението му, и бездруго мрачно, след като бе напуснал града, се бе сгъстило до плътно черно, когато го спряха за превишена скорост на няколко километра източно от Сакраменто. В този момент гневът му към целия свят и по-конкретно към съпругата му преля, завладя го напълно и той избухна пред пътния полицаи на магистралата, който му пишеше глобата. Дори „леко“ да бе превишил скоростта, всички останали коли на пътя го задминаваха и Стюарт настоя да узнае защо точно на него пишат скапания фиш. В отговор полицаят го накара да излезе от колата, за да го провери за алкохол, след което го предупреди, че е „на косъм“ от ареста. Стюарт извади късмет, когато полицаят неочаквано бе разпознал името му — човекът се оказа рибар, беше чел две от книгите му и много ги бе харесал.

За да се извини, Стюарт меко обясни, че все още е под въздействието на ужасния спор, който е имал със съпругата си, и че идва в планинското си убежище, за да събере мислите си. Полицаят все пак му написа фиш, но след това взе автограф от него и го пусна.

Обаче Стюарт бе прекарал тук два дни, а мислите му не се бяха прояснили особено. Всъщност, ако изобщо имаше промяна, той бе още по-ядосан, разстроен и потиснат, тъй като бе осъзнал, че двацет и две годишният му брак с неговата обаятелна, умна, трудна, твърдоглава и

все още хубава съпруга — хирургът ортопед Карин — изглежда бе приключил. Двамата се бяха отчуждили в почти всяко отношение.

Процъфтяващата ѝ практика, капиталовложенията ѝ и новият лекарски кабинет, който отваряше с бизнес партньорите си, заемаха едва ли не всяка свободна минута от живота ѝ през последните две години.

Сега, докато тъмночервеният здрач бързо го обгръщаше, Стюарт вдигна поглед над водата и видя няколко обещаващи следи от излязла за храна пъстърва, но не можеше да се принуди да помръдне от мястото си, за да хвърли въдицата. Съзнанието му отказваше да напусне познатата бразда, в която ровеше, откакто бе пристигнал тук.

Как бе възможно животът му с Карин да стигне дотук?

Бяха се запознали, докато той бе водач на едно плаване с надуваеми лодки, което бе получила като подарък от родителите си по случай завършването. Той беше на двайсет и осем, а тя — на двайсет и две, и бяха усетили, че са сродни души от мига, в който се бяха зърнали. Наесен тя щеше да замине да учи медицина в Станфорд, но нищо не можеше да им попречи да бъдат заедно. Стюарт се премести от Уайоминг в Калифорния и двамата се ожениха през втората седмица от ноември.

В онези ранни години животът на единия допълваше другия. Карин учеше денонощно. Стюарт предлагаше материалите си в разни списания и допълваше оскъдния си писателски доход с работа като текстови редактор в адвокатската кантора на Джед Конли, един от приятелите му от колежа.

Вкъщи Стюарт поддържаше апартамента чист, готвеше, миеше чиниите, разпитваше Карин за следването ѝ. Тя четеше, помагаше му при редактирането на статиите и на ранните му ръкописи и се възползваше от всяка възможност да излязат заедно сред природата — заливът бе идеален за целта. Двамата тичаха три или четири пъти в седмицата, като през цялото време разговаряха. Харесваха една и съща музика, едни и същи книги, смееха се на едни и същи шеги. Въпреки активния живот, винаги намираха време да правят любов. Често се хвалеха един на друг, че историята на света не познава толкова щастливи хора като тях двамата.

В петък скандалът избухна, когато Карин се върна вкъщи за обяд, понеже пациентът ѝ за смяна на бедрена кост бил настинал и в

последния момент отменил часа си. Така целият ѝ следобед се бе оказал застрашително свободен и когато се прибра у дома, беше в ужасно настроение. Стюарт, който така или иначе имаше намерение да отиде до Екоу Лейк, за да попише, ѝ предложи да се възползва от неочакваната възможност и да го придружи.

Тя не прояви интерес. Не, нямала други планове, но защо да ходи в неговата хижа за цял уикенд? Какво според него можели да правят, което да ѝ е дори малко приятно? Поредния поход? Достатъчно била ходила на походите на Стюарт. Дванайсет, петнайсет или двайсет и пет километра нагоре и надолу по стръмен и труден терен. Шестстотин, деветстотин или дори хиляда и осемстотин метра катерене за един ден? Ау, какво страхотно прекарване! И с каква цел? За малко движение на открито или за приятната гледка, която и двамата са виждали вече хиляди пъти?

Благодаря, щяла да се въздържи. Вече била надраснала тези неща.

Стюарт предложи в такъв случай и той да остане в града. Можели да отидат на вечеря или дори да хапнат вкъщи, отдавна им се полагало да прекарат поне малко време заедно, да възстановят близостта си.

— Имаш предвид секс? — попита тя.

— Не е най-лошата идея на света. Но нямах предвид само секс...

— Нищо чудно.

— Какво искаш да кажеш?

Положението се нагорещяваше.

— Изобщо не си се сещал за секс от няколко месеца, Стюарт.

— Сещал съм се, и още как, Карин. Просто моментът все не е удобен за теб.

— А, значи вината е изцяло моя?

След това нещата бързо загрубяха и накрая Карин призна, че ѝ е писнало от това подобие на брак. Кимбърли, тяхната нуждаеща се от невероятно много внимание дъщеря, чието раждане бе променило завинаги ритъма на съвместния им живот, вече бе в колежа. Според Карин нямаше причина да остават заедно.

Тя искаше развод.

Стюарт излезе от къщи с гръм и трясък. Вчера извървя километри, обзет от неизразима ярост, която сякаш нарастваше с всяка

изминала минута. Предната вечер изпи по-голямата част от еднолитрова бутилка с водка, която пет години бе стояла непокътната във фризера на хижата. Когато се събуди, установи, че е помлял цялата хижа, разхвърлял е чинии навсякъде, счупил е два стола и е потрошил семейните снимки в рамки. Събуди се все още доста пиян и почти не помнеше какво е правил. Днес обаче, страдащ от ужасен махмурлук, засрамен и изпълнен със самосъжаление, той бе предприел изтощително шестчасово изкачване, преди да потъне в дълга следобедна дрямка и след това да дойде тук, на Тамарак, с надеждата, че вечерният покой ще го утеши.

Всъщност нямаше желание да проследи всички корени на гнева си, макар че силата и дълбочината на това чувство донякъде го шокираха и изтощиха. Бог знае, че имаше достатъчно причини. През последните няколко години Карин почти го бе изоставила емоционално и физически, но той бе останал, защото вярваше, че човек трябва да се бори за брака си, дори когато му се струва невъзможно. Останал бе и за да поеме огромната тежест по отглеждането на Кимбърли, тъй като съпругата му нямаше време за това. Останал бе съвсем добросъвестно, опитвайки се отново да съгласува живота си с Карин, защото се надяваше отново да се заобичат. До петък — само преди два дни той многократно ѝ бе казвал, че я обича, обича, обича. По време на тези признания бе осъзнал, че навярно може да бъде справедливо обвинен в неискреност, но смяташе, че това би могло да помогне, че би могъл да си я върне. А ако го повтаряше достатъчно често и тя променеше мнението си, би могло дори да се превърне в истина.

Сега, след всичките саможертви и отчаяние, след цялата надежда и всеотдайност, след цялата мъка и непрестанна работа тя все пак искаше да сложи край. Бил е такъв глупак и се мразеше за това почти толкова, колкото мразеше нея.

Езерото Тамарак отново бе станало тъмно и спокойно. Хвърлянето на хайвера и кълването бяха приключили и единственият звук от езерото бе шепотът откъм мястото, където водата докосваше брега.

Стюарт с мъка изправи на крака схванатото си тяло. Можеше да се върне във вилата си на лунна светлина, да се качи в колата си и да е обратно в града до полунощ — за последен път да се разбере с нея, но

за разнообразие по неговото разписание, а не по нейното. Щеше да бъде чудесно да я събуди, което би я накарало да пропусне един ден от скъпоценната си работа. Щеше да ѝ се отрази добре да го види в разцвета на яростта му, задето го е използвала и е злоупотребила с него, с наивната му вяра, с присъщото му добродушие.

Започна да подтичва, защото вече бързаше да потегли и най-сетне да ѝ каже какво мисли наистина — твърде дълго бе премълчавал в старанието си да бъде честен, да бъде търпелив, да даде на нея и на брака им още един шанс. Да бъде добър човек.

Какъв идиот е бил! Какъв загубеняк!

Е, всичко свърши, помисли си той. Веднъж завинаги. Ако тя бе приключила с него, той също бе приключил с нея. И прав ѝ път.

Докато тичаше, стъпките му скърцаха върху гранита. Понесен от вълната на гнева си, Стюарт не съзнаваше, че произнася нещо, но с ритъма на всяка стъпка той се отдаваше на мантрата и тя излиташе в нощта при всяко издишане: „Майната ѝ, майната ѝ, майната ѝ“!

* * *

Рибата, която Стюарт чу да се стрелка над повърхността при първите признаци на хвърлянето на хайвера, беше много едра за високопланинско езеро в Сиера Невада — 35-сантиметрова дъгова пъстърва. Тя изплува, когато видя ларва на комар, проблясваща върху повърхността на езерото, всмукна насекомото с присъщото на всяка пъстърва спокойствие, след което избухна над водата във внезапна ярост, когато усети хлътването на мъничката кукичка без зъбец.

Четирийсет и седем годишната адвокатка Джина Роук се бори с рибата на много тънка корда в продължение на около пет минути — наистина добра битка с поне четири успешни бягства — преди да я улови в кепчето. Обути в синьо-зелените си туристически панталонки, Джина стоеше върху плитък риф, който навлизаше около четири-пет метра в езерото. Когато видя размерите на рибата, тя подсвирна със задоволство, след това се обърна, топна пъстървата и кепчето си във водата и се върна на брега. Там стисна рибата през мрежата и с милосърдна експедитивност удари силно главата ѝ в страничната част на голяма гранитна скала.

Освен панталонките носеше риза с дълги ръкави от някаква специална, бързосъхнеща материя. Дрехите бяха изключително функционални. Над босите стъпала краката ѝ бяха с добре оформени мускули и слънчев загар, а глезените ѝ бяха тънки. Джина бе престанала да боядисва косата си преди няколко години и сега кичурите, които се показваха изпод червената кърпа на главата ѝ, бяха сребристосиви.

Докато поставяше вече неподвижната риба в малка вдлъбнатина в горната част на камъка, движенията ѝ издаваха енергичен и действителен характер. Тя извади 15-сантиметров нож от калъфа на колана си, вдигна рибата за хрилете, обърна се назад към водата и спря за момент, за да се наслади на залеза. В чезнещото слънце видя още един човек, дребен в далечината, седнал на камък от другата страна на водата.

Джина се върна към задачата си, мушна върха на острието на ножа в пъстървата и разряза корема ѝ до хрилете. Извади червата ѝ и ги хвърли отвъд протежението на рифа, където те потънаха в дълбините на езерото и изчезнаха. След като изстърга тъмната ивица от лепкаво вещество по продължението на гръбнака, тя откъсна и изхвърли хрилете, след което потопа пъстървата във водата и я изплакна.

Опънала бе палатката си на едно равно местенце на известно разстояние навътре сред дърветата. Тук не беше разрешено да се пали огън, но предишните лагеруващи бяха оставили свободно пространство, обградено от големи камъни за сядане и когато далечният източен край на езерото потъна в сянка, Джина запали малкия си газов котлон.

При по-дълги пътувания с раница тя се стараеше да поддържа багажа си под шестнайсет килограма. Освен преносимия си котлон обикновено носеше комплект съдове за жени скаути и желязна кутия, пълна предимно със сушени плодове и готови за бърза консумация храни. Джина обаче бе планирала това пътуване да се състои от дневни походи извън постоянния лагер. Пристигнала бе в петък и смяташе да се прибере утре сутрин. Освен това лагерът беше само на няколко километра от началото на пътеката за Екоу Лейк. При този вид пътуване нямаше нужда да се притеснява за теглото на раницата си и тя бе напълнила металната си кутия със стафиди, фъстъци и бонбони

„M&M“ — за бърз прилив на енергия, а за обяд — няколко малки подквасени хлебчета, парче сирене чедър и италиански сух салам.

Блаженство.

За вечеря днес дори се бе сетила да вземе половин бутилка хубаво бяло вино. С помощта на тенджерата с капак от комплекта съдове щеше да свари пресния си зелен фасул в малко вода от езерото и щеше да го подправи с пресен ситно нарязан чесън, пипер, сол, и зехтин. Пъстървата беше твърде голяма за тигана от комплекта съдове, всъщност бе твърде дълга и за 25-сантиметровия тефлонов тиган от собствената ѝ кухня, затова колкото и да не ѝ се искаше, се оказа принудена да разреже рибата на две. Малко зехтин, сол и пипер, смес от италиански подправки, няколко капки сос табаско.

Надмини ме, ако можеш, „Фаралон“, помисли си тя, докато поставяше половинките пъстърва в мазнината и подправките. Пукнете се от яд, „Булевард“ и „Фаралон“, а това бяха два от най-добрите ресторанти в Сан Франциско.

Щом приключи с вечерята, Джина свали долу при езерото малко гореща вода и съдовете, които бе използвала, за да ги измие. Когато се върна в лагера, тя отново се настани върху камъка си и отпи от останалото в чашата ѝ вино. На тъмновиненото небе бе изгряла Луната, а също и Венера.

Диамантът на пръстена на лявата ѝ ръка проблесна на ярката лунна светлина и за момент тя го погледна, сякаш бе изненадана от присъствието му там. Нямаше логично обяснение за тази реакция — бе носила пръстена в продължение на почти три години, но в интерес на истината не мислеше за него често, тъй като бе твърде болезнено.

Тя се вгледа в него. Остави виното си, с въртеливо движение го смъкна от пръста си и го повдигна пред себе си. Фасетите на диаманта отразяваха още по-силно лунната светлина, докато Джина го въртеше наляво-надясно, сякаш опитваше да открие някаква тайна магия вътре в него.

Обаче знаеше, че тайна няма. В живота ѝ вече нямаше магия, не и както, когато Дейвид Фрийман я бе смаял с предложението си за брак, след което бе поставил пръстена на пръста ѝ. Фрийман, доста по-възрастен от нея и легенда в правните среди на Сан Франциско, бе небрежно облечен, живеещ нашироко, светски, пушещ пури гений в

старинното тяло на гном, когото, за голяма своя първоначална изненада, тя бе обикнала.

Джина често имаше чувството, че той буквално я е омагьосал. Вглеждала се бе в зле прилягащите му кафяви костюми, в протритите му обувки, във влажните очи под буйните, остри и твърди вежди, в белязания от хроничния дерматит нос — Фрийман изглежда не се шегуваше, когато твърдеше, че обича да възприема себе си като митично грозен, — но през шестте месеца, през които бе живяла с него, тя не можеше да се сети за по-привлекателен мъж на каквато и да било възраст. Външно погледнато, той бе жабок, но тя виждаше само принца. Сигурно беше някакво вълшебство. Каквото и да бе обаче, беше свършило работа и тя се бе поддала на магията, удовлетворена и щастливо влюбена на четирийсет и четири години за пръв път в живота си.

А що се отнася до Фрийман, седемдесет и няколко годишен заклет ерген и всеизвестен женкар, той очевидно изпитваше същото към нея. Когато ѝ бе предложил, плах като ученик, този мъж, който можеше да бъде адски красноречив пред Върховния съд, едва произнасяше думите. Вече през повечето време живееха заедно в апартамента на Дейвид, но Джина бе запазила и собственото си жилище. Бяха решили да организират кратка и непретенциозна церемония през седмицата.

Тогава обаче Дейвид, който се смяташе за „непроницаем за куршуми“, една вечер реши да се прибере пеша от кантората. По онова време той водеше силно противоречив съдебен спор с местен гангстер и хората му бяха нападнали възрастния адвокат и го бяха били, докато изпадне в кома, от която той така и не дойде в съзнание. Когато три дни по-късно почина, Джина имаше чувството, че част от самата нея си е отишла с него.

Без нейно знание през тези последни месеци от живота си Дейвид бе променил завещанието си и Джина се бе оказала собственик на сградата „Фрийман“ на Сътър Стрийт в търговската част на града. Голямата, приятна и наскоро ремонтирана триетажна постройка с подземен паркинг, приютяваше четирийсет и няколкото служители във фирмата на Дейвид „Фрийман и партньори“, както и един наемател извън кантората на име Дизмъс Харди. През месеците след смъртта на Дейвид Джина, Дизмъс и още един колега на име Уес Фаръл се

обединиха и заздравиха фирмата. „Фрийман, Фаръл, Харди и Роук“ бързо се превърна в доста силен играч в града.

Макар че през цялата си кариера Джина беше практикуващ адвокат защитник, а сега бе станала и равноправен партньор във „Фрийман, Фаръл, Харди и Роук“, с времето тя започна да поема все по-малко от юридическата работа на фирмата. Работата вече не ѝ доставяше удоволствие. Предпочиташе да прекарва времето си във физически упражнения, в походи и уединение и с бавно натрупващите се страници на романа — съдебен трилър, — който без много страст се бореше да завърши.

— О, Дейвид — прошепна тя с въздишка. Една сълза се задържа в ъгълчето на окото ѝ. — Помогни ми да се справя, моля те.

И изведнъж, както се вираше в годежния си пръстен, тя усети как раменете ѝ се отпускат, сякаш освободени от огромен товар. Долови реещия се дух на Дейвид като действително физическо присъствие и осъзна, че той я освобождава и ѝ казва, че е скърбила за него достатъчно.

Той си бе отишъл и никога нямаше да се върне, затова беше време Джина да продължи напред. Писането, непрестанното спортуване, дългите, самотни походи и дори красивите мигове като този — изведнъж тя осъзна какво би казал Дейвид за всичко това. „Това не си ти, Роук. Това е бягане от проблема. Ти не се държиш така. Ти се нахвърляш върху живота. Ти нападаш. Ако нещо ти нанесе силен удар, ти се мяташ и поваляш скапаняка на земята. Както и да е, защо продължаваш да носиш този пръстен? За да не те свалят? Да не би да искаш да остарееш и да живееш сама? Едва ли. Остават ти хубави години, затова не бъди мекушава и си ги изживей“.

Наистина съм млада, рече си тя, или поне все още не беше стара. Може би дори бе привлекателна.

Доближи пръстена до устните си и го притисна към тях. Постапи го на средния си пръст, но този път на дясната ръка, и се изправи. Отиде до палатката си на лунната светлина, влезе вътре, пропълзя в спалния чувал и веднага заспа.

2

Инспектор Девин Джул спря и паркира служебния си таурус на мястото, където входната алея на една къща на Гинич Стрийт на Рашън Хил, Сан Франциско, достигаше тротоара. Отзоваваше се на повикване, което бе получил точно когато тръгваше от дома си на Нориега. Предишните двама партньори на Джул бяха убити през последните осемнайсет месеца. Сега той работеше сам, принуден от суеверните страхове на колегите си от отдел „Убийства“.

Две черно-бели дежурни полицейски коли вече бяха на мястото, на бордюра от другата страна на улицата. На алеята за автомобили пред къщата имаше пожарна кола. Група наблюдатели — три жени, един мъж и четири деца — се бяха струпали на ъгъла на трийсетина метра. Всички зяпаха към къщата, любопитни и съсредоточени, в очакване някое служебно лице да дойде и да им каже какво се е случило.

Засега не бе пристигнал нито един представител на медиите, но Джул знаеше, че това няма да е задълго.

Почака зад волана и остави съзнанието си да превключи на това, което той наричаше „механизма си за подробности“. Оттук нататък искаше да запамети всичко, което види, чуе, помисли или почувства. Беше се научил да обръща внимание от първите минути, които прекарваше на всяко местопрестъпление. Доволен, че е разгледал всичко необходимо на улицата, той погледна към къщата. Двама униформени полицаи стояха пред отворената врата. Пътниците от втората дежурна полицейска кола навярно бяха в къщата, предположи Джул.

Погледна часовника си. Беше почти 7:30, понеделник, дванайсети септември. Джул излезе от колата си и за последно огледа наоколо. Утрото бе прекрасно, небето — синьо и безоблачно, а слънцето хвърляше дългите си сенки надолу по улицата.

Той се обърна и пое към къщата.

Хлътналите очи на Стюарт Горман се взираха встрани над рамото на Девин Джул.

— Извинявайте, какво попитахте?

— Казахте, че сте се прибрали малко преди шест. Попитах ви къде сте били.

Горман върна погледа си върху него.

— Имаме хижа на Екоу Лейк, до южната част на Тахо. Бях там през уикенда.

— Значи трябва да сте тръгнали оттам рано.

— Малко преди два. Не можех да заспя, затова си помислих, че бих могъл просто да се прибера вкъщи.

— И бяхте сам там?

— Да. — Горман повдигна брадичката си, покрита с леко набола брада. Лицето му беше изпито, кожата му бе подчертано бледа въпреки слънчевия загар. Бялото на очите му беше изпъстрено с капилляри. — Аз съм писател. Качих се там, за да свърша малко работа.

Седяха един срещу друг на кръгла дървена маса в кухня, която беше значително по-добре обзаведена от собствената кухня на Джул. Редица от прозорци на източната стена пропускаше ярка ивица от слънчева светлина, която се отразяваше в повърхностите на лъскавите медни тигани, окачени на отсрещната стена. Джул бе застанал срещу Горман, така че да не му се налага да наблюдава специалистите на местопрестъплението и асистентите на съдебния лекар, докато преминават през всекидневната и навън към задната веранда, където голото тяло на Карин Горман продължаваше да лежи върху дъските на платформата до голямата кръгла вана.

Те тъкмо започваха. Джул бе скрил и включил малкия диктофон в джоба си. За всяко ченге от отдел „Убийства“ смъртта на съпруг или на съпруга неизменно предизвиква първоначално подозрение към оцелялата половинка. Когато бъде убит съпруг, първо поглеждате към съпругата, и обратно. И макар че от това, което знаеше, смъртта на Карин Драйдън можеше да бъде определена като самоубийство, някъде в дъното на съзнанието му се спотайваше възможността за убийство.

Последното нещо, от което се нуждаеше Джул в този момент обаче, бе да предизвика подозрението на съпруга. Придържаше се към безобидни въпроси.

— Успяхте ли да напишете нещо?

— Не. — Горман прокара ръка по съсипаната си буза. — По-добре да ви кажа. За последен път видях Карин тук, в къщата в петък следобед. Каза ми, че иска развод. Докато бях горе, не можех да мисля за нищо друго.

— Какво смятахте относно развода?

Погледът на Горман отново се отклони, след което се върна.

— Вие женен ли сте, инспекторе?

— Да.

— Обичате ли съпругата си?

Джул кимна с глава.

— През по-голямата част от времето.

— Аз също. Освен, когато я мразех.

— Това често ли се случваше?

— Честно казано, през по-голямата част от този уикенд.

— Значи вие не сте искали да се разведете с нея?

— Не можех да си позволя да приема думата „развод“ — отвърна Горман. — Смятах, че щом я изречеш на глас, тя започва да придобива реалност. Карин и аз бяхме заедно и бяхме обвързани, и това е, мислех си аз, за добро или за зло. Затова дори не исках да смятам развода за възможен избор.

Джул кимна.

— Тя обаче поиска да се освободи? И се е освободила, нали?

Джул се облегна назад в стола си.

— Смятате, че се е самоубила?

— Така ми изглежда.

— Чрез удавяне? Човек доста трудно може да свърши тази работа сам.

Ако свиването на раменете на Горман порази Джул с хладното си безразличие, думите му бяха може би още по-смразяващи:

— Тя беше лекар. Проверете, няма да се учудя, ако в крайна сметка се окаже, че не е било удавяне. Горе имаше запаси от викодин. Взема малко хапчета, изпива няколко питиета, ляга във ваната, загорята около 40 градуса, и адиос.

Докато асимилираше тази информация, Джул почувства как всичките му сетива се изострят. Стюарт Горман току-що го бе снабдил с напълно приемлив и подробен сценарий за смъртта на Карин — сценарий, който, ако бъде приет от съдебния лекар и от полицията,

щеше да смъкне всяко подозрение от него, съпруга. Ако е бил свързан със смъртта на съпругата си, това бе изкусна хазартна игра с висок залог, находчива и опасна.

— Може ли да се върнем към това как я намерихте? — попита Джул.

Горман посочи към стаята зад себе си.

— Вече разказах на онези момчета. Какво значение има?

Защото сега те записвам, помисли си Джул. В действителност вероятно нямаше особено значение, но целта на Джул беше да го кара да говори.

— Просто искам да се уверя, че данните са точни. Казахте, че сте пристигнали тук малко след шест и сте паркирали в гаража си...?

— Добре — въздъхна Стюарт, — очаквах вече да е станала. Обикновено по това време в понеделник е будна. В къщата обаче беше тихо, затова си помислих, че още спи, и реших да я оставя. Може би и за нея уикендът е бил тежък. Направих си кана кафе и излязох да взема вестника. Продължаваше да е тихо. Не чувах душа, затова се качих на горния етаж, но нея я нямаше в леглото. Беше оправено. Затова реших, че може би и тя е заминала някъде за уикенда...

— Къде би отишла?

— Не знам. Може би при сестра си. Или да ме види... — Първият истински признак на страдание. Горман вдигна ръка към челото си. — О, Боже! Ким. Дъщеря ни. Тя е в колеж в Портланд. Тъкмо започна преди няколко седмици. О, Боже! Това ще я съсипе. Трябва да ѝ се обадя.

* * *

Джул не искаше да прекъсва по средата на разпита и попита:

— Сигурен ли сте, че не предпочитате да оставите това на нас? Мога да се свържа с полицията в Портланд и да пратим някого при нея.

Джул наблюдаваше как Стюарт с мъка се изправи на крака и се приближи до телефона на кухненския шкаф.

— Не.

Отново се поколеба, разперил длани върху шкафа и отпуснал цялата си тежест върху тях. Главата му увисна напред и Джул чу

дълбоката му въздишка.

— О, Боже! — отново рече той. Взе телефонната слушалка, долепи я до ухото си, после я върна. — Трябва да направя това сам.

Джул го остави така — да събира сили, за да се обади.

След като излезе от кухнята, инспекторът погледна наляво през обширната дневна с висок таван. Зад ченгето, оставено на пост пред входната врата, той видя, че действително са пристигнали няколко новинарски екипа с портативни телевизионни камери. Джул нямаше намерение да разговаря с тях, във всеки случай не и на този етап. Вместо това той се обърна надясно и премина през някакъв кабинет с кожено канапе и със стени, целите в книги, и излезе на верандата.

Тялото вече беше покрито с чаршаф, който бе прилепнал на мокрите места. Полицейски фотограф снимаше голямата кръгла вана и верандата. Зад него няколко асистента на съдебния лекар бутеха сгъваема носилка на колела из къщата. Двама други униформени полицаи бяха слезли по стълбите в задния двор и разговаряха на малката морава с ограда.

Ленард Фаро, слаб и тъмен мъж със старателно подрязана козя брадичка, беше следовател от криминалната лаборатория. Като видя Джул на задната врата, той затвори мобилния си телефон и отиде при него.

— Пречупи ли се вече? Съпругът? — попита Фаро.

— Той не е бил тук. Ходил е горе в планините. Искаш да кажеш, че е убийство?

Фаро сви рамене. Нямаше да се ангажира с мнение, преди съдебният лекар да е направил своите изводи и самият той да е прекарал известно време в лабораторията. Все пак каза:

— Тя има внушителна и бих допуснал скорошна подутина над дясното си ухо.

— Достатъчна, за да я убие?

— Ще разберем след аутопсията, но бих казал, че не е невъзможно.

— От колко време е мъртва?

Фаро се намръщи.

— Горещата вана ще прецака това изчисление. Не може да се разбере преди аутопсията. Температурата на тялото е силно повишена,

но това може да се очаква, понеже водата все още е с температура 40 градуса.

Числото попадна право в целта.

— Точно 40?

— Почти. Термометърът все още... защо? Да не би да е вълшебно число?

— Не. Нищо. — Джул не искаше да пуска слухове. Искаше да разбере, каквото може, след това да види докъде ще го доведе това. — Някакви улики какво е причинило цицината?

— Може би. Намерихме доста счупени стъкла и едно голямо парче до основата на ваната. Някои късчета все още миришат на вино. В мивката имаше още една празна чаша. Останалите разтрошени стъкла и една празна бутилка бяха в кофата за отпадъци в кухнята.

— Значи е пила?

— Може би. Алкохолът в кръвта ще покаже.

— Съпругът каза, че тя има викадин в спалнята им на горния етаж. Според него е самоубийство.

Фаро подръпна козята си брадичка.

— Да се е ударила по главата?

— Може би първо е паднала. Подхлъзнала се е на мокрото дърво.

Фаро продължаваше да почесва брадичката си, без коментар, когато двама униформени полицаи изкачиха четирите стъпала на платформата. По-възрастният — тринайсетина килограма над здравословното тегло, с двойна брадичка и мустаци като на морж — се представи като капитан Алън Марстън от полицейския участък във Валехо. Другият беше Хорхе Вилела. Марстън каза на Джул, че те първи са пристигнали след позвъняването в полицията. Той тъкмо приключвал нощната си смяна, когато получили обаждането. Щял ли да е нужен на Джул за още нещо? Ако не, тъй като местопрестъплението вече било подсигурено, нямало да има нищо против да се прибере да подремне и смятал, че сержант Вилела също не би имал нищо против.

— Има ли нещо, което някой от вас двамата смята, че трябва да знам? — попита Джул.

Марстън погледна към партньора си, който сви рамене, след това присви устните си за момент под висящия мустак.

— Нищо не ми хрумва. Той — съпругът — беше оставил входната врата отворена, а ние пристигнахме сигурно 2–3 минути след получаване на обаждането. Влязохме вътре, а той я беше извадил от ваната върху платформата, където се намира сега, и все още се опитваше да ѝ прави изкуствено дишане, макар от километри да се виждаше, че е твърде късно.

— Значи трябва да е смятал, че се е удавила непосредствено преди това?

— Не знам. Ние проверихме пулса и го дръпнахме.

— И какво направи той?

— Просто спря. Дишаше тежко. След това се изправи и се опита да я загърне с онази кърпа.

— Как така „опита“?

— Ами, беше твърде малка за цялото тяло. А и, както виждате, жената е леко превита. Мъжът я покри отдолу, след това премести кърпата нагоре, после върху лицето ѝ, после отново долу. Честно казано, беше някак покъртително. Накрая Хорхе го отведе и го настани вътре.

* * *

Седнал на шкафа, докато все още разговаряше по телефона, Стюарт Горман тихо плачеше и изобщо не се опитваше да спре напирещите сълзи. Раменете му бяха приведени, а едната му ръка беше пъхната под другата. Той едва бе прошепнал: „Зная“ и „Не, милинка, не знам“, когато Джул реши, че не издържа повече. Върна се навън при платформата и остана мълчаливо на мястото си, докато пъхаха тялото в чувал и се заеха да го повдигат и да го положат върху количката.

Джул не желаше да гледа и това. Помисли си, че на мястото на убийство няма особено много забавни неща за правене. Върна се в кухнята. Дръпна един стол и седна.

Разговорът продължи още няколко минути, преди Горман да попита:

— Искаш ли да дойда при теб? Не си там. Къде си? Там си само от две седмици, а вече...? Добре, де, добре, права си, няма значение. Обади ми се, като приближиш, и ще дойда да те взема.

Изключи телефона и го постави предпазливо до себе си на шкафа, сякаш е силен експлозив. Затвори очи и дълго време не помръдна.

Накрая Джул се обади:

— Ще се оправи ли?

Горман се постара да овладее изражението си, но опитът бе до голяма степен неуспешен.

— Не знам, нямам представа — рече той и въздъхна тежко. — Не мога да повярвам. Не може да е истина.

Джул устоя на подтика си да остави човека насаме с мъката му. Ако действително той бе убил съпругата си — а явното му страдание и възможното разкаяние сега ни най-малко не изключваха тази възможност, — сега беше моментът да се възползва от уязвимостта му. Джул трябваше отново да го накара да говори, затова попита:

— В кой колеж учи тя?

— В Рийд. Моята алма-матер. Обаче се оказа, че в момента е в Санта Круз. Не ме питайте защо. Но е записана в Рийд Колидж. — Той замълча за момент. — Тя е умна и особена като баща си, а на мен този колеж ми подейства доста добре.

— Особен в какъв смисъл?

В гърлото му изхриптя сух ироничен смях.

— В какъв ли не! Просто като дете никога не успявах да се впиша в картинката. Бях едър, източен, грозен. — Той посочи към родилното петно на лицето си. — А и това нещо. Обичах усамотението. Искрах да пиша. Това само по себе си е достатъчно особено. Като се замисля, навярно донякъде това е бил проблемът между мен и Карин. Тя е искала нормален мъж, а аз не бях такъв.

— Как така нормален?

— Подтикван от парите, например. Мъжете на моя възраст трябва да бъдат тласкани от парите. Така оценяваме успеха си в обществото, нали? — Той сви рамене. — Наистина не мисля твърде много за пари и никога не съм мислел.

— И това е притеснявало съпругата ви?

Горман се усмихна, но в усмивката му нямаше веселост.

— Шегувате ли се? Какъв по-голям недостатък може да има един мъж от това да не е основният човек, издържащ семейството?

— А вие не бяхте основният?

Още едно свиване на раменете.

— Смятам, че изкарвам повече от прилични пари. Горедолу осемдесет или сто хиляди на година. Аз съм писател, така че имам добри години и лоши години. Но за мен осемдесет хиляди са си състояние. Не може да се каже, че не публикувам, че не издавам сполучливи творби. Просто не е достатъчно добре платено за Карин.

— Тя е искала да печелите повече?

Стюарт нетърпеливо поклати глава.

— Не беше толкова и това. При нейните доходи определено не се нуждаехме от повече пари. Тя изкарваше достатъчно за повечето страни от третия свят.

Джул метна бърз поглед наоколо — печка с осем котлона, професионални хладилници, блестящите медни тенджери и тигани, всички уреди, които се виждаха по шкафовете, останалите дребни удобства, които бе забелязал навсякъде. Да не говорим за размера и местоположението на самата къща — вероятно четири до шест милиона долара само в недвижимо имущество и в обзавеждане.

— Значи съпругата ви е смятала, че ви поддържа финансово, така ли? Негодуваше ли от това?

Стюарт се поколеба за момент.

— Вече не знам какво е смятала, инспекторе. До петък не съм предполагал, че изобщо е възможно да поиска развод, но тя го направи. Искам да кажа, че след като Ким замина за колежа, и двамата знаехме, че ще се наложи да се... пренастроим. Но бяха минали само две седмици и това е. Всичко свърши, сякаш никога не сме имали нищо помежду си, сякаш през цялото време просто сме разигравали скапана тъпа пародия. — Той рязко спря, след което отново заговори спокойно: — Тя просто е чакала Ким да замине. След това не е имало никаква причина да останем заедно.

— Без обсъждане?

— Беше по-скоро като съобщаване. Животът ми с теб приключи. Прави каквото пожелаеш. Не означавах нищо за мен.

— Това обезпокои ли ви?

— Не. Адски ми хареса. А вие как мислите? Дали ме е обезпокоило? Я стига, инспекторе.

— В такъв случай приемам това за „Да“.

Горман присви очи. Той видимо се овладя.

— Нямаме представа какви усилия полагах да запазя семейството си. А нейният характер не беше лесен, уверявам ви. През последните няколко години с нея никога не беше лесно. Можете ли да си представите какво е? И тогава да ви кажат, че сте нищожество, че нейният свят е много по-важен от вашия, по финансово удовлетворителен, по всякакъв. Как ме кара да се чувствам това? Като боклук. Като безполезен боклук.

В този момент обаче нещо започна да се случва във всекидневната зад Джул и изведнъж Горман се изпъна.

— Ей! Чакайте малко! Какво правите?

Той се оттласна от шкафа и се озова от другата страна на кухнята, преди Джул дори да успее да стане. При намесата от страна на Стюарт асистентите на съдебния лекар с носилката и найлоновия чувал за транспортиране на трупове бяха спрели напред всекидневната.

— Какво правите? — отново попита Горман.

Джул пристъпи пред него.

— Отнасят тялото в центъра, господине. Ще трябва съдебният лекар да направи аутопсия, след това...

— Искате да кажете, че ще я разреже?

— Да, за да установи точната причина за смъртта.

— Но... — Горман премести погледа си от Джул върху мъжете, бутаци количката, след това отново върху инспектора, а в очите му вече се четеше явна паника. — Защо трябва да правите това? Казах ви, че на горния етаж имаше хапчета. Ако е пила и след това е влязла в горещата вана...

— Да — рече Джул. — Това е един от възможните начини, по който може да се е случило.

— Ами какъв друг има?

— Може да се е подхлъзнала, докато е влизала във ваната. На главата ѝ има доста голяма подутина.

Тази новина изглежда обърка Горман, но той се пребори с реакцията си.

— Това няма значение. Важното е, че е мъртва! Какво значение има дали се е самоубила, или е било нещастен случай? — Той отново дигна ръка към лицето си и потърка родилното си петно. — Боже, това

е невероятно! Тя току-що е починала. Минали са само няколко часа. Не разбирате ли? Няма нужда да я режете. Това няма да промени нищо.

Джул се почуди дали е възможно Горман наистина да е толкова неосведомен, или просто се преструваше. Всеки ученик знае, че на жертвите на убийство се прави аутопсия. Досега Джул бе играл ролята на изпълнено със съчувствие ченге, което утешава близък на жертва, но вече беше време да внесе малко реализъм в разискването.

— Г-н Горман — поде той, — нали съзнавате, че има значение дали някой не я е убил?

Горман отвори уста и понечи да каже нещо, след което реши да не го прави. Раменете му се отпуснаха надолу и той поклати глава настрани:

— Господ да ни е на помощ!

3

След като стана на разсъмване и извървя пеш разстоянието от езерото Тамарак, Джина Роук се придвижи с кола до апартамента си на Плезънт Стрийт в Ноб Хил за по-малко от четири часа. До обяд бе разопаковала и прибрала принадлежностите си, беше си взела душ и се беше преоблякла в работното си облекло — бледоморав делови костюм и черни обувки с нисък ток.

Когато излезе на тротоара пред своята сграда, Джина си даде сметка, че не ѝ се ходи направо в офиса. Вярно, така бе решила снощи, но сега, когато моментът беше настъпил, не ѝ се струваше съвсем редно. Знаеше, че може да влезе и да съобщи на съдружниците си, че е готова отново да се върне на линия. При това изявление те навярно щяха веднага да ѝ подхвърлят някаква работа по дела, с които в момента се занимават, да я върнат във форма, да ѝ осигурят работа.

Джина обаче разбираше, че тази работа по право принадлежи на деветнайсетте изключително търпеливи и усърдни стажанти във фирмата, като от всеки един се очакваше да натрупа две хиляди и двеста часа работа срещу заплащане в течение на една година — обезсърчаваща и безкрайна борба за младите адвокати, която изискваше петдесет седмици по осем платими часа на ден. Обедите не се брояха, административните часове не се брояха, времето за подготовка и проучване често не се броеше и несъмнено бърбенето край машината за вода не се броеше. Часовете бяха ограничени и определени и не беше необичайно някой стажант да прекара дванайсет часа в работа, за да впише в сметката си само осем от тях. Като съдружник Джина не си правеше никакви илюзии — знаеше, че същинската ѝ роля е да трупа клиенти на фирмата и те от своя страна да осигуряват платимите часове работа, които след това тя да разпределя на стажантите.

Тя несъмнено беше готова да се върне на работа, но проклета да е, ако изразходва средства на фирмата. Трябваше да възстанови връзките си в града и да привлече свои собствени клиенти към

фирмата — противното не просто би било нелоялно към колегите ѝ, то би я поставило в подчинено положение спрямо партньорите ѝ, а тя не смяташе да допусне това да се случи.

Докато стигна до ъгъла, Джина бе взела решение и когато таксито отби, за да я вземе, тя се шмугна на задната седалка и каза:

— До Съдебната палата, моля. Седма и Брайънт.

По отношение на продължителността на съществуването си в града „Лу Гърка“ не беше точно „Тадич“ или „Фиор Д’Италия“, нито дори „Ориджинъл Джо“ или „Суон Ойстър Депо“. Въпреки това след повече от четирийсет години на все същото място срещу Съдебната палата, заведението притежаваше пълния набор от традиции, макар и по малко по-неапетитен начин от останалите известни ресторанти.

Названието „ресторант“ беше някак погрешно. Несъмнено всеки, който съставя бизнес план за мястото в днешния свят, ще се окаже силно затруднен да привлече вложители с меню само с едно ястие на ден — Специалитета — и с много малко предястия, освен соя или грах в усаби от време на време.

Забравете за обедните норми на всички останали места като пилешки крилца или хамбургери, или пък пържена сепия, или чеснови пържени картопки, или, не дай си боже, салати или други сурови зелени неща — редовните клиенти наричат маслините за мартини зеленчуково ястие. Вместо това съпругата на Лу, Чуй, ежедневно се опитваше да обедини коренно различните кулинарни култури на своя роден Китай и на родината на съпруга си Гърция в оригинални и трябва да признаем творчески ястия като сърмите в сладко-кисел сос или пилето „Гун Бао“ или мистерии като прословутото гювече „Инлин“. Каквото и да представлява инлин.

Храната можеше да се яде, но също толкова често не можеше и със сигурност не беше причината хората да се събират в „При Лу“. Както при толкова много други ресторанти, местоположението бе ключът към успеха на Лу — ако човек имаше работа със системата за наказателно правосъдие в Сан Франциско, той се хранеше „При Лу“. Няма значение, че заведението е натикано в мазето на сградата с кантори на поръчители за съдебни гаранции, че винаги миришеше малко странно, че беше мрачно и зле проветрено. Намираше се на по-малко от четирийсет и пет метра от входа на Съдебната палата и така съдебни заседатели в обедна почивка, ченгета, репортери, адвокати и

техните клиенти, свидетели, доносници, роднини на жертви и посетители — огромна, често нечиста и непокорна, несъмнено буйна клиентела — изпълваха мястото от първото позволено питие в шест сутринта до подканването за последни поръчки в един и половина през нощта.

Джина Роук пристигна с таксито, слезе по шестте стъпала от улицата и нагази в бушуващия прилив от човешки същества зад боядисаните в черно врати от двойно стъкло на ресторанта „При Ду“ Тълпата не я плашеше. Това бе нейната среда. Като се усмихваше, буташе и си проправяше път навътре с лакти, тя се промуши през тъпканицата непосредствено пред себе си и от другата страна на стаята видя главния детектив в своята фирма, Уайът Хънт, който седеше в четириместно сепаре с още един мъж. След десет секунди тя застана до тях.

— Ако се присъединя към вас, ще прекъсна ли нещо важно? — попита Джина.

— Ни най-малко — каза Хънт. — Още не сме поръчали.

— Сигурен ли си, че нямаш нищо против да споделиш половината си пейка с една старица?

Хънт се приведе напред и огледа зад нея.

— Няма проблем — каза той. — Къде е тя? — Ухили й се и се плъзна навътре, за да й направи място, след което посочи към отсрещната страна на масата. — Мисля, че познаваш Девин Джул. От отдел „Убийства“.

— Разбира се. Как сте, инспекторе?

— След като вече не съм само с Уайът, по-добре. Той става за компания около петнайсет минути, след това започва да дрънка глупости.

— Когато започна да използвам по-дълги думи, Девин се обърква — обясни Хънт.

— Той ги използва в неправилен контекст. Трябва да изкара курс или нещо такова. Разправям му, че не е хубаво да си служи със сложни думи, ако не знае какво означават.

— Телеологичен — рече Хънт.

— Чудесен пример. — Джул се обърна към Джина. — Както виждаш — каза той, — не прекъсваш нищо. — След това се обърна към Хънт: — Няма начин това да е истинска дума.

— Телеологичен — повтори Хънт и протегна ръка през масата.
— На колко?

— На един обяд.

— Става.

— Кажу го буква по буква, за да няма недоразумения.

Хънт изреди буквите, след това попита:

— Джина? Дума ли е, или не?

Тя направи гримаса на неохота към Джул.

— Мисля, че е дума, инспекторе. Съжалявам.

— Наистина е дума — каза Хънт. — Означава свързан с реда в природата. Например телеологично доказателство. Човекът започнал да ходи изправен, защото слязъл от дърветата и започнал да живее сред високата трева, където трябвало да стои изправен, за да вижда над тревата. Кое го заставило — искам да кажа, заставило човешкия род — да ходи.

— Я гледай ти — каза Джул. — Никога не бих се сетил. — През масата Джул промърмори полугласно на Джина: — Навлизаме във фазата на дърдорене, за която ти казах.

* * *

Петнайсет минути по-късно и на тримата беше сервиран специалитетът — пелмени, пълнени с тарамосалата^[1] — и по всеобщо мнение не можеше да се каже, че това е най-големият триумф на Чуй. И бездруго обаче вече не обръщаха никакво внимание на храната.

— ... просто имам такова чувство — казваше Джул, — но всеки път, когато имаме убита съпруга и имот за няколко милиона долара, човек трябва да допусне, че може и да е съпругът. Нали така?

— Имате ли нещо срещу него? — попита Джина.

Джул поклати глава.

— Твърде рано е. Още не знаем дори времето на настъпване на смъртта. Ако обаче е имало престъпление, а съдейки по подутината на главата, е ужасно вероятно да е имало, направил го е или съпругът, или някой друг, когото е познавала адски добре.

— Защо смяташ така? — попита Хънт.

— Тя беше гола — каза Джул. — Не би пила вино и не би се съблякла в компанията на някой, който той може да е наел, за да се отърве от нея, все едно какъв сладур е.

— Той има ли си адвокат? — попита Джина.

Джул понечи да лапне една пелмена, след което размисли и я върна обратно в чинията. Поклати глава.

— И за това е твърде рано.

— Никога не е твърде рано.

— Още нямаме убийство, камо ли да го обвиним в това.

— Но сте разговаряли с него сутринта? И сте го оставили да ви каже всичките тези неща?

— Не съм опрял пистолет в главата му.

— И това за парите, и че бил засегнат от съпругата си, и че прекарал целия уикенд в мисли колко много я мрази? Струва ми се, че ако с него имаше адвокат, щеше да посмекчи нещата.

Джул смъкна ъгълчетата на устните си, заличавайки усмивката, която бе започнала да се оформя там.

— Можеше и да го направи. За щастие обаче, не че искам да те обидя, той не си и помисли да поиска адвокат.

— В дъното на душата си Девин вече смята, че е виновен — обади се Хънт.

— Оставам с такова впечатление — рече Джина.

— Не е вярно — възрази Девин. — В режим на изчакване съм, това е всичко.

— Ще говориш ли отново с него? — попита Джина.

— Вероятно по-късно днес, ако е там, където трябва да бъде.

— А не в...?

— Дома си. — Джул стана делови. — Ей, качих се горе с него, за да си вземе чисти дрехи. Но няма да позволя да стои в къщата, докато не приключим с мястото.

— Къде е отседнал?

— В „Травъл Лодж“ долу на Ломбард. Съвсем близо е.

— И ти ще се срещнеш с него там?

— Така възнамерявам.

— И той все още няма да има адвокат?

Този път усмивката на Джул се задържа.

— Ако все още имам късмет — каза той.

Джина мразеше, когато ченгетата си правят тези глупави териториални шегички. Заради Джул и по-скоро за забавление тя реши да го подразни малко. Обърна се към Хънт:

— Уайът, трябва да се свържем с този човек просто като добри граждани и да го подкрепим.

— Хайде стига, де! — Джул вложи малко хумор. — Оставете бедното ченге на мира. Освен това, ако си вземе адвокат, наистина ще започна да си мисля, че е виновен.

— Щом някой има адвокат, значи е виновен, така ли? — попита Джина.

— Не. Разбира се, че не. Колко глупаво от моя страна! — все така добронамерено възкликна Джул. — Ти си напълно права. Далеч съм от подобна мисъл.

— Не се заблуждавай — каза Хънт. — Не е съгласен с теб.

— Схващам това, Уайът.

Джул забоде една от ужасните пелмени на вилицата си и я повдигна. За секунда се вгледа в нея и пак я върна в чинията си. Небрежната иронична забележка на Джина явно бе уцелила болна тема.

— Нека го кажа така. Все още не е обвинен в нищо. Ако от аутопсията се окаже, че някой е убил жена му, надявам се той да има желание да ни съдейства, за да ни помогне да открием убиеца. Ако има адвокат, който поставя преграда всеки път, когато му задам въпрос, ще се чудя какво става с него много повече, отколкото ако просто седи и разговаря с мен.

— Но признаваш, че се опитваш да го накараш да се замеси.

— Не. — Все още търпеливо. — Опитвам се да стигна до истината. Ако той е невинен, истината — извинете ме за израза — ще го освободи.

— Само в един свършен свят, инспекторе. Знаеш това.

— Добре, съгласен съм — каза Джул. — Обаче един невинен човек не си търси адвокат още преди да е обвинен в нещо.

Джина си помисли, че разговорът започва да става твърде нелеп за двама опитни професионалисти. Първоначалната ѝ цел бе просто да се пошегува с Джул и сега се забавляваше как е успяла да го подразни, затова продължи:

— Търси си, ако смята да говори с ченгетата и да каже нещо, които може да бъдат разбрани погрешно. Само това искам да кажа.

— А аз искам да кажа само — отвърна Джул, — че ако това се случи, ние, ченгетата, ще си помислим, че човекът крие нещо.

— Ами, както казват „Бийтълс“ — рече Хънт, в опит да разведри всички, — всички крият нещо, освен мен и маймунката ми.

— Благодаря ти, Уайът — каза Джина. — Много ни помогна.

— Старая се да съм полезен — престорено скромно рече Хънт.

— Мисля, че ядосах приятеля ти.

— Неее. Девин си е такъв. Той е ченге, затова разсъждава като ченге. Това си е особен начин на мислене, върху който те изпитват в Академията. Първият въпрос е дали смяташ, че ако човек си има адвокат, той е виновен. Ако кажеш: „Не е задължително“, те късат.

— Много окуражително.

Те пресичаха Брайънт Стрийт на светофара.

— Какво те води насам? — попита Хънт. — Не съм те виждал край Съдебната палата от цяла вечност.

— Поне. Може би и от по-дълго. Дори не си спомням последния път, когато бях тук.

На отсрещния тротоар завиха заедно надясно и поеха към следващата пресечка. На улицата пред тях чак до предните стълби на Палатата в две редици бяха паркирани успоредно черно-бели и обикновени полицейски коли и таксите. Някой беше завързал голям доберман за един от парапетите по средата на широките и ниски стълби и лаят на кучето се конкурираше с ямаеца с плитки, който убеждаваше всички да приемат растафари за свое спасение и Хайле Селасие за единствен истински бог. Бездомник, завит с вестник, спеше от другата страна на живия плет край стълбите. Поне дузина представители на адвокатската професия бяха застанали и разговаряха с клиенти или с ченгета на ярката слънчева светлина, а обикновените граждани се точеха в обичайния поток навътре и навън през стъклените врати.

— Можеш ли да си представиш? Мисля, че всъщност това място ми е липсвало — каза Роук.

— Бих предсказал, че като влезеш вътре, доста бързо ще го превъзмogneш. Среща с клиент ли имаш?

— Не. Надявам се да се присламча към някое конфликтно дело.

Тези дела бяха много чести — обикновено на беден клиент, който е бил обвинен в престъпление, се назначава служебна защита. Ако това заподозряно лице е извършило престъплението заедно с още някой, служебната защита не може да защитава и съучастника — получава се конфликт на интереси. Затова съдът назначава частен защитник като Джина, чийто хонорар плаща общината, за да представя съучастника.

Стигнаха до стълбището. Джина спря, поколеба се и направи знак към вратата.

— Ще влизаш ли вътре?

— Не. Правех у дома някои компютърни проучвания, когато Девин се обади, за да обядваме заедно, и аз се смилих над него. Живея съвсем наблизко.

Джина отново леко се поколеба.

— Какво? — попита Хънт.

Тя постави ръка на рамото му.

— Просто се чудех дали инспектор Джул случайно не е споменал името на съпруга, за когото говорехме, докато бяхме в ресторанта.

— Разбира се. Казва се Стюарт Горман. Писателят?

Тя поклати глава.

— Боя се, че името не ми е познато. Какво пише?

— Книги, свързани със занимания на открито. Предимно за риболов. Чел съм няколко от тях. Доста е добър.

— Няколко от тях?

— Досега може би три.

— Вече го мразя — рече Джина. — Аз се опитвам да завърша собствената си проклета книга почти четири години, а той вече е написал три?

— Може би е започнал преди теб.

— Може би просто го бива повече.

— Възможно е, предполагам. Обаче ти вероятно си по-добър адвокат, отколкото би бил той.

— Ако беше адвокат.

— Какъвто, съдейки по разговора му с Девин, не е — отбеляза Хънт. — А това, от своя страна, те кара да се питаш дали вече има кой да го представлява в съда, нали?

Сега Роук се усмихна.

— Бързо схващаш, Уайът. Наистина ми мина през ума.

— Искаш ли да му се обадя и да разберем със сигурност?

Джина поклати глава.

— Благодаря. И сама мога да си търся катастрофи. Човекът току-що е загубил съпругата си. Нека прибързано направим дръзко предположение и за момент приемем, че той няма нищо общо със смъртта ѝ. В такъв случай вероятно — не, несъмнено — е съсипан. Обаче си мисля, че ще е по-добре, ако си намери някого, преди твоят Девин отново да го е хванал на мушка.

— Ами — рече Хънт, — ако наистина познавам Дев толкова добре, колкото си мисля, по-добре да побърза.

[1] Гръцка паста от хайвер — розова или бежова паста от пушен хайвер, зехтин, лимонен сок и чесън. Обикновено се сервира като предястие. — Б.пр. ↑

4

Малко след един часа изтощеният Стюарт Горман, отпуснат в едно кресло до телевизора в хотелската си стая, затвори телефонната слушалка.

— Не мога да повярвам що за хора са това.

Седнал срещу него на ръба на леглото му, отдавнашният му приятел и бивш съквартирант в колежа Джед Конли вдигна глава. Конли бе първият човек, на когото Стюарт се обади, след като полицията го бе изгонила от собствената му къща същата сутрин. Въпреки че беше член на Щатския съвет като представител на Сан Франциско, Конли бе освободил целия си ден и бе дошъл при Стюарт в „Травъл Лодж“ по-малко от двацет минути, след като той бе наел стая.

Конли имаше приятно, гладко избръснато лице. Носът и високата му метър и осемдесет фигура бяха силни, прави, аристократични. Широкото чело под тъмната му коса можеше да принадлежи на човек с двацет години по-млад, но младежкият вид бе донякъде смекчен от бръчките около устата, която навярно е била принуждавана да се усмихва повече, отколкото е искала. Конли бе облечен със светлокафяв делови костюм, бяла риза и златиста вратовръзка.

— Кой беше? — попита той.

— Някакъв тип, представител на адвокат, искаше да знае дали вече съм ангажирал някой, който да ме представя в съда. Видният гражданин искаше да препоръча някого. Ама че мазник. Отървах се от него.

— Чух те.

— Гадни адвокати. Как са ме открили тук толкова бързо?

Конли сви рамене:

— Разчува се. Вече давах случая по телевизията. Вероятно са се обадили в полицията и са попитали. Това е просто бизнес.

— Просто бизнес. — Стюарт Горман издиша част от яда си в мрачната стая. — Гадно е.

— Не знам. — Конли се изправи и отиде до прозореца, вдигна щорите и пусна повече светлина. Обърна се и каза: — Все пак ще ти трябва адвокат. Не можеш да ги виниш.

— Аз не бях тук, Джед, когато е починала — равно изрече Стюарт, а устните му се стегнаха. — Как мога да бъда заподозрян?

— Не съм казал, че си заподозрян. Казах, че ще имаш нужда от адвокат. Ченгетата, пресата, наследството. Става автоматично.

— Както знаеш, вече го направих — говорих с ченгетата. Нямаше никакви проблеми. Освен това не знам защо обсъждаме нуждата ми от друг адвокат. Ако не се лъжа, вече си имам такъв.

Конли подръпна перчема си, въздъхна и поклати глава. Внимателно подбра думите си:

— Виж какво, мой човек — рече той с ръка на сърцето, — ти си най-добрият ми приятел и сърцето ми се къса заради случилото се с Карин. Заради теб, заради нея и заради Кимбърли. Но от двайсет години не съм се занимавал с право и не мога да те представлявам добре, освен това, както може би си забелязал, си имам друга постоянна работа. Просто не мога да бъда аз. Но ще ти е необходим някой.

Стюарт се взря хладно в стария си приятел гневът му отмина и той се отпусна назад в креслото си.

— Няма нужда да го обсъждаме.

Млъкнаха за момент, след това Конли се обади:

— Когато решиш, че си готов, има един човек, когото бих ти препоръчал. — Конли се бе върнал на ръба на леглото и сега се приведе напред. — Не ставай глупав, Стю. Нямаш представа как работи тази система. Дори Карин да е взела някакви хапчета и да се е удавила...

— Ей, чуй ме внимателно: бях на Екоу Лейк. Каквото и да се е случило снощи, аз нямам нищо общо.

— Можеш ли да го докажеш?

— Какво имаш предвид?

— Искам да кажа, видя ли те някой там? Имаше ли някой с теб снощи? Говори ли по телефона? — Когато Стюарт не отвърна, Конли продължи: — Приемам мълчанието ти за „не“. А това от своя страна означава, че алибито ти не струва и пет пари, така че ще фигурираш в списъка на онова ченге.

— Добре, де. Може би. Ако Карин е била убита...

Конли сви рамене.

— Може би дори, ако не е била убита. Помниш ли онзи човек преди няколко години? Той се занимаваше с продажби по телефона или нещо подобно, а тя притежаваше около половината от недвижимото имущество в „Уестърн Адишън“? Както и да е, двамата отишли на къмпинг и се говореше, че тя излязла на среднощно плуване съвсем сама, докато той спял, и не се върнала. Оказало се, че се е удавила, а съпругът трябваше да наследи около петдесет милиона долара. Той наистина наследи петдесет милиона. Мислиш ли, че ченгетата не са го подозирали? Мислиш ли, че фактът, че се е удавила, го е предпазил от подозренията в убийство? Истината е, че ако искаш да убиеш някого, вероятно най-добрият начин е да го удавиш.

— Добре, обаче обвиниха ли го? Имаха ли някакви доказателства? Това накара Конли внезапно да спре.

— Направи ми услуга, Стю. Не задавай такива въпроси на благосклонния си инспектор.

— Какви въпроси?

— Въпроси за доказателства. Дали има обвинение в престъпление, или не. Правни въпроси.

— Защо не?

— Защото те показват така наречената степен на криминална опитност. Какво ще кажеш за това? В ушите на опитния следовател това ще прозвучи все едно предварително си обмислил действията си и може би дори си проучил свързаните с уликите правила.

— Просто попитах дали са съдили човека, за когото говореше.

— В крайна сметка, не — отговори Конли. — Но аз бях при прокурора, докато разискваха дали разполагат с достатъчно доказателства, за да повдигнат обвинение или не. Мнението на ченгетата беше, че разполагат с петдесет милиона достатъчно добри причини. И за малко да изправят човека пред разширения състав на съдебните заседатели без абсолютно никакви улики. А заседателите щяха да го предадат на съда.

— Тогава защо не са повдигнали обвинение?

— Защото щяха да загубят делото и прокурорът го знаеше. Но, дявол да го вземе, никой не се усъмни дори за момент, че съпругът го е направил. Бил е на мястото, където се е удавила, щял е да получи

наследство, имали са проблеми в брака си, за което знам, че вие с Карин... — Конли разпери ръце и продължи: — Както и да е, разбираш какво имам предвид. Колко притежаваше Карин? Шест, седем милиона? Плюс застраховката живот?

— За бога, Джед!

— Свиквай с това, Стю. Ще го чуеш от полицаите и ще трябва да знаеш как да им отговориш. Или дали изобщо да им отговориш. А ти нямаш никаква представа. И това може да ти навреди. Много. Може да навреди и на Кимбърли. Само това се опитвам да кажа. Като приятел на приятел.

Изглежда Стюарт най-сетне схвана. Облегна се в креслото си със сведена към шията брадичка и с отпуснати отстрани ръце.

— Кого познаваш? — попита той.

* * *

— О, боже! Значи е вярно, така ли? Наистина е вярно.

Дебра Драйдън — по-малката сестра на Карин — стоеше с измъчено изражение до вратата на стаята пред Стюарт. След това пристъпи в обятията му. Притисна се към него в силна прегръдка и се разтрепери. Стюарт я придържаше и я остави да излее мъката си.

— Знам — прошепна той. — Всичко е наред.

Накрая той се освободи и се дръпна назад.

— Когато получих съобщението ти, не исках да ти позвъня — каза Дебра. — Не исках да е вярно.

Стюарт кимна.

— Разбирам — каза той и се извърна. — Не знам дали познаваш Джед Конли.

Дебра механично подаде ръка.

— Благодаря ви, че сте тук заради Стюарт.

— Не бих могъл да не дойда — рече Конли.

Явната мъка и страдание на жената не прикриваха, а може би дори подчертаваха физическата ѝ красота. Светлорусата, дълга до раменете коса обгръщаше пленително лице — тюркоазени очи, кожа с фини пори и светъл тен. Дебра носеше къса бяла пола и тъмна

синкавозеленикава копринена блуза, златно колие и диамантени обеци. Вдигна двете ръце към очите си и леко попи сълзите си.

— А ти какво правиш тук? Защо не си си вкъщи? — попита тя.

— Не ми позволяват да се върна там, докато не приключат с разследването.

— Но защо? Ти каза, че се е удавила. Във ваната. Това възможно ли е?

— Може да е пила и след това да е взела някакви хапчета...

— Искаш да кажеш, че може да се е самоубила?

Стюарт поклати глава.

— Ако е така, не мисля, че го е направила нарочно.

— Разбира се, че не е — каза Конли. — Тя не беше депресирана.

При прекъсването Дебра се обърна към него с хладен поглед.

— Откъде знаеш това?

— Просто говорих с нея в петък следобед...

— Така ли? — леко изненадан попита Стюарт.

— Ами да — продължи Конли. — Знаеш това, Стю. Тя беше изцяло обзета от откритието си. Нали помниш, че ме беше помолила да накарам служителите си да разгледат внимателно някои въпроси, свързани с нейните хора от рисковия капитал. Осведомявах я доста редовно.

— Какво общо имат твоите служители с това? — попита Дебра.

— Нищо конкретно — каза Конли. — Но аз съм в Щатския съвет и Карин смяташе, че мога да открия някои неща, които все още не са общодостъпни. И може би е имала известно основание.

— Какви бяха вестите в петък? — попита Стюарт.

— Не беше нещо, което би я накарало да поиска да се самоубие. Бяхме открили някои данни, че ПИ — „Полимер Иновейшънс“, производителят на ставата на Драйдън, създадена от Карин — не са съобщили за някои отрицателни резултати при клиничните опити: следоперативни тромби в краката, за които очевидно са знаели. Карин беше бясна. Точно обратното на депресирана.

— Ако снощи нещо я е депресирало, не е било заради работата — рече Стюарт и пое дълбоко въздух. — По-добре и двамата да го чуете от мен, тъй като рано или късно ще излезе наяве. Тя искаше развод.

— Това не означава, че е искала да се самоубие — отбеляза Дебра. — Означава, че е искала да продължи напред. Питай ме откъде знам. От три години съм свободна и не съм съжалявала нито ден.

— Не ми се иска да вярвам, че е било свършен факт — каза Стюарт. — Но това ми каза тя.

— Не може да е искала да те напусне — обади се Дебра. — Искам да кажа, ти си... В какво отношение по-точно не беше идеалният съпруг?

— В твърде много отношения, Дебра, повярвай ми — отговори Стюарт.

Конли докосна леко рамото на приятеля си.

— Получаваш удари отвсякъде, но тук можеш да се отпуснеш, Стю. Каза ли защо е искала да те напусне? Да не би да е имала любовник?

Бързо поклащане на главата.

— Не мисля, че е било това. Откъде би намерила време? Но не знам със сигурност. Може да е какво ли не. Просто не е била щастлива с мен.

Очите на Дебра отново бяха станали като стъклени. Тя се протегна, за да докосне ръката на Стюарт, и направи крачка към него.

— Нека не мислим за това точно сега, става ли? Нека заедно да опитаме да изясним какво трябва да направим на този етап.

— Добра идея — съгласи се Конли. — Можеш ли да ми помогнеш да убедим Стюарт да си наеме адвокат? Имам някого предвид. А с този развод в цялата бъркотия със сигурност ще му трябва адвокат.

Все още с ръка върху ръката на Стюарт, Дебра кимна.

— Стюарт — тихо промълви тя, — мисля, че трябва да послушаш приятеля си.

5

При нормално развитие на нещата Девин Джул поне няколко дни нямаше да чуе и дума за аутопсията на Карин Горман. Но случаите на убийство в Сан Франциско — около две убийства всяка седмица — не можеха да бъдат сравнявани, да речем, с тези на Оукланд, на осемнайсет километра от другата страна на залива, с неговите сто и двайсет убийства на година, но тъй като аутопсии се назначаваха не само при насилствена смърт, а и при смърт на бездомници и при всички подозрителни смъртни случаи, обикновено кабинетът на съдебния лекар имаше недовършена работа по аутопсията поне два дни след пристигането на тялото в моргата.

Днес обаче, все още гладен след оскъдния си обяд в ресторанта на Лу, Джул тъкмо бе влязъл в отдел „Убийства“ на четвъртия етаж в Съдебната палата, когато лейтенант Марсел Лание го видя и го повика.

Вратата на малкия кабинет на Лание, оформен в ъгъла на също толкова малката и претрупана стая, която служеше за канцелария на петнайсетте инспектори в отдел „Убийства“ на града, беше отворена. Зад нея лейтенантът обядваше на грамадното си бюро — огромен сандвич от ръжен хляб, натъпкан с девет или десет сантиметра пастърма или солено говеждо със сирене и туршия. Лание спря да дъвче, отпи глътка от кутийката си с диетична кола, преглътна и каза:

— Не може да е вярно, така че вероятно е шега. Обаче Страут — Джон Страут, седемдесетгодишният съдебен лекар на Сан Франциско — се обади и каза, че са готови с предварителното кълцане на твоето момиче. Сигурно ще искаш да слезеш и да видиш докъде са стигнали.

Обикновено Джул присъстваше на аутопсията, но разговорът му с Горман бе взел предимство.

— Открили ли са нещо?

— Поне така изглежда. Не допускам, че ще ни се обади, ако няма за какво да говорим.

— Аха. Не би имало смисъл.

— Добре тогава. — Лание отново отхапа.

— Имаш ли намерение да изядеш всичко това, Марсел? Ще ти дам пет долара за една хапка.

Лание продължи да дъвче още няколко секунди, отпи, преглътна и се усмихна.

— Защо ли си мисля, че си обядвал при гърка?

— Ако изобщо може да се нарече обяд.

— Какъв е специалитетът днес?

— Не знам какво беше. Нещо като хайвер в онова жилаво, тестено чудо. Не можах да изям и две парчета. Не знам как още не е фалирал.

— Заради балами като теб.

— Добре, десет долара. Една хапка. Хайде, де.

* * *

Джул искаше да стигне до кабинета на Страут, но преди това щеше да изяде сандвича, по дяволите. Лание го съжали и понеже и без това много малко простосмъртни могат да изядат наведнъж цял сандвич от пастърма и швейцарско сирене върху ръжен хляб от „При Дейвид“, му даде половината. Безплатно! Каза, че ако легендарната му щедрост спомага за мотивиране на отдела му, това за него е достатъчна признателност.

И така, чувствайки се мотивиран поне вътрешно, Джул напусна кабинета на Лание и си сипа чаша кафе, а после отиде на бюрото си, за да похапне. Не можеше да повярва колко е вкусен сандвичът! Пастърмата беше все още топла, швейцарското сирене — почти разтопено, а горчицата — достатъчно пикантна, за да насълзи очите му. Дори придаде вкус на гадното кафе. За момент се запита дали Лу или съпругата му са чували концепцията за „сандвич“ като възможен артикул за обяд. Дали пък Джул не можеше да отскочи до деликатесния магазин на Дейвид, да купи няколко килограма месо и сирена за обяд, разнообразни подправки и няколко пити ръжен хляб, да достави всичко отсреща на улицата и да остави на Чуй писмени указания за сглобяване на частите. Нови сандвичи в менюто на гръцкия ресторант „При Лу“ можеха да обогатят хранителните преживявания на цялата наказателноправна общност в града за

поколения наред. А като извор на това изобилие Джул можеше да се превърне в културен герой.

В същото време обаче, помисли си той, когато изяде последната прекрасна хапка и я прокара с кафе, той беше ченге, разследващо случай, който, ако вътрешният му глас не го лъжеше, явно щеше да се окаже чиста проба убийство със силен обществен отзвук. Внезапно изпълнен с енергия, Джул се отблъсна от бюрото си, излезе в коридора и бързо се отправи към асансьорите.

* * *

Температурата в лабораторията на съдебния лекар беше тринайсет градуса. Тъй като тази стойност беше доста близко до нормалната средна температура в Сан Франциско, независимо от сезона или от часа, в повечето случаи посетителите на моргата бяха облечени достатъчно топло, за да не забелязват студа. Днес обаче градът се радваше на шестия пореден ден от необичайно топлото сиромашко лято и Джул беше по риза. В бързината да слезе долу след разтакаването и унеса му покрай сандвича, подтичването леко го бе изпотило. Сега, надвесен заедно със Страут над масата, върху която лежеше тялото на Карин Горман, той установи, че трябва да се бори със себе си, за да не затрака със зъби.

Потънал в работата си както обикновено съдебният лекар беше прекъснал прегледа на вътрешните органи, по-голямата част от които — за радост на Джул — все още се намираха в кухнята на тялото. Сега Страут изучаваше едно място на черепа над дясното ухо, след като бе обръснал областта до кожа.

— Измерих диаметъра на хлътналата черепна фрактура, която можеш да видиш тук. Стигнах до заключението, че вероятно е причинена от предмет със заоблена цилиндрична повърхност, да речем като бейзболна бухалка.

— Защо смяташ така?

— Няма порезна рана. Във всеки случай, не е нещо с острие. Изглежда, като че ли я е ударило нещо обло.

— Има заоблена вдлъбнатина в черепа?

Страут кимна.

— Бих казал достатъчна, за да я накара да изгуби съзнание, каквато може да е била целта.

— Но нещо обло?

— Така изглежда, съдейки по фрактурата.

— Бутилка от вино?

— Възможно е.

Джул скръсти ръце на гърдите си, за да се сгрее.

— В кошача за отпадъци имаше бутилка от вино.

Страут отново кимна.

— Ако искаш, донеси ми я от склада за уликите и ще мога да ти кажа дали има вероятност да е ударена с нея. Те трябва да проверят онова чудо за отпечатъци, за кръв и за косми, което вероятно вече правят, нали така? Макар че, ако човекът е имал акъл в главата си, ще го е измил, преди това... — Изведнъж съдебният лекар се намръщи. — Кошчето за отпадъци ли?

— Аха. В кухнята.

Страут поклати глава.

— Не мислиш ли, че повечето хора в града, като използват стъкло, го дават за рециклиране?

Джул не успя да схване непосредственото значение на репликата му, ако изобщо имаше такова. Страут обаче беше прав. Повечето жители на Сан Франциско с определени икономически възможности — а семейство Горман спадаха към тази група — даваха стъклото и хартията за рециклиране, както си му е редът. Градската община дори осигуряваше отделни контейнери. Хора, живеещи като семейство Горман, обикновено не изхвърляха празна бутилка от вино в кошчето за отпадъци.

— И какво ти говори това, Джон? — попита Джул.

— Ами, две неща. Първо, който и да го е изхвърлил, не е разсъждавал трезво, може би паникьосан от това, което току-що е сторил. Второ, може би не е знаел къде обикновено хвърлят отпадъците за рециклиране.

— Това не ми харесва особено — рече Джул.

— Защо?

— Би изключило съпруга.

— Да, допускам. Смяташ, че той го е направил?

Джул не разкри картите си.

— Той се е обадил. Би ми помогнало да знам кога е починала, тъй като той твърди, че е пристигнал в града в шест сутринта днес.

— Е, ако това е вярно, не е бил съпругът. Макар че, боя се, поради потапянето в горещата вана, точното време е разтегливо.

— Не искам да чувам това.

За един кратък миг лицето на Страут доби развеселено изражение.

— Кой знае защо и аз си помислих, че няма да искаш, инспекторе, но дори при това положение може би разполагаме с достатъчно, за да пипнем твоя човек.

— Слушам те.

— Ами, факт е, че когато сутринта хората ми са стигнали на мястото, тя е била напълно вкочанена, което означава, че е била мъртва от поне един час.

— Един час ли? Аз мислех...

— Знам, какво си мислел — че вкочаняването настъпва след около два часа. Топлината обаче ускорява процеса и той може да се развие напълно за един час.

— Кое би осигурило на съпруга много време.

— Може би. С изключение на едно нещо.

— Какво е то?

Вместо да отговори, Страут се протегна, хвана ръката на Карин за китката и я повдигна, така че да се свие в лакътя. Когато я пусна, тя падна отново на масата.

— Както виждаш, вкочаняването почти е отминало. Когато тялото пристигна тук и го поставихме на масата, което стана точно в 8:43, вече беше във фазата, в която можеш с известен натиск да раздвижиш ставите. Следователно пълното вкочаняване, което трае приблизително от третия до осмия час, е било приключило. А това ще рече, че смъртта е настъпила най-късно в 12:43 или час преди това.

— Ами телесната ѝ температура?

Страут поклати глава.

— Опасявам се, че в случая е безполезна. Сварила се е до около 40,5 градуса. Вътрешната ѝ температура, когато персоналят ми е пристигнал в къщата, е била 39,4 градуса. Когато я донесоха тук, все още беше над 38. Ако искаш, може да сложиш някакви ръкавици и да пипнеш, за да видиш как е в момента. Действай.

— Ще пропусна, Джон, мерси.

— Е, както искаш. — Той пхна собствената си ръка с гумена ръкавица в кухнята, която беше разрязал под гърдите ѝ, и кимна, сякаш потвърждаваше нещо за себе си. — Адски близо до моята и твоята в момента — каза той. — Според мен е била във ваната през по-голямата част от нощта и това се съгласува с времето на настъпване на смъртта, за което говорим.

Джул скръсти ръце в опит да се стопли.

— Значи не се е удавила?

— Студено ли ти е, инспекторе? Може да ти намерим някаква престилка, искаш ли?

— Добре съм, благодаря.

— Не можем да позволим тук да стане твърде топло. Нали ме разбираш? Но да отговоря на въпроса ти. Да, удавила се е. Вероятно първо е загубила съзнание след удара, а след това са я задържали под водата. Но определено се е удавила.

— А ударът по главата? Можел ли е да я убие, ако преди това не се е била удавила?

— Не. Моето предположение е, че някой я е натиснал надолу и я е задържал. Вероятно не е отнело и трийсет секунди. И, разбира се, тя вероятно не е била в състояние да окаже сериозен отпор. Само че ще бъде адски трудно за доказване.

Джул се намръщи.

— Защо така?

Страут нежно прокара обвития си в гумена ръкавица палец през обръснатата контузия.

— Ами, заради тази област около фрактурата, която разглеждаме. Виждаш, че има малка подутина, което означава, че след удара тук е имало приток на кръв. Всеки добър адвокат ще каже, че жената просто е ударила главата си по някое време, преди да се мушне във ваната, и няма наистина сигурен начин да се докаже, че не е така. Между другото, алкохолът в кръвта ѝ беше 1,1%, така че от юридическа гледна точка тя е била пияна, а освен това при първия оглед ми се стори, че в организма ѝ има някакво успокоително...

— Викодин — каза Джул.

— Все още не знам, но е възможно — сви рамене Страут. — Работата е там, че жената може просто да е припаднала от виното,

опиатите и топлината, да се е подхлъзнала, да се е оказала под водата и да се е удавила. Няма начин да бъде доказано, че не е така.

— Значи не би го определил като убийство?

Страут много добре познаваше играта и насладата от нея потрепваше по лицето му.

— Ами, убийство е, докато не отсъдя друго. И от това, което виждам тук, с тази подутина, не смятам да го нарека самоубийство. Така че, при всички положения вратата продължава да бъде отворена за теб.

— Ти обаче не си склонен да го наречеш убийство? — Джул се усмихна непринудено. — Ще те черпя един хубав обяд при Лу.

— Не мога. Съжалявам. Още не съм стигнал дотам. Ако е било убийство, а между нас казано, мисля, че вероятно е било, имаш тежка задача. Човекът е свършил адски добра работа, говоря само от професионална гледна точка. Ще бъде страшно трудно да се докаже убийство, след като не мога да се закълна на свидетелското място, че изобщо е било убийство. Ще ме попитат дали е възможно да е било злополука или дори самоубийство, и ще трябва да им отговоря утвърдително. А не това искаш да чуеш, нали?

* * *

— Добре, но ето каква е другата картина, която не мога да избия от главата си.

След като остави Страут, Джул се бе отбил горе на третия етаж при прокурорите, по-точно в малкия и тесен кабинет на заместник-прокурора Джери Ейбрамс. Сега Джул седеше на неудобния дървен стол зад бюрото на колегата на Джери, който щеше да прекара следобеда в съда.

— Стюарт Горман се прибира вкъщи в безбожно ранен час? Шест, шест и трийсет, някъде по това време, нали така? Ти някога тръгваш ли на път в два сутринта? Аз никога. Както и да е, мотае се известно време, качва се на горния етаж и вижда, че в леглото няма никого, след което слиза долу, излиза навън при горещата вана и открива съпругата си. Следиш ли ми мисълта?

Ейбрамс, вдигнал крака на бюрото си и допрял връхчетата на пръстите си пред устата, отвори очи и наведе глава. Слушаше много внимателно. Описа кръг във въздуха с показалеца си, което означаваше Джул да продължи да говори.

— Така, значи той я изважда от ваната и когато пристигат първите ченгета, ѝ прави изкуствено дишане. — Джул спря, после попита: — Разбираш ли?

Ейбрамс отново отвори очи.

— И какъв е проблемът? Ако знае как се прави изкуствено дишане, ще опита...

Джул обаче протегна дланта си.

— Почакай малко, Тонто. Според това, което току-що разбрах от Страут, проблемът е, че въпросното действие трябва да е станало, докато жената е била напълно вкочанена. Била е вдървена като дъска. И не ме интересува колко мъртвеца е виждал човек. Дори да ти се случва за пръв път, няма да объркаш тяло, което вече се е вкочанило, с припаднал, за когото има надежда да бъде върнат към живота.

— Вероятно е така. — Погледът на Ейбрамс бързо премина по вглите на стаята. — И мисълта ти е...?

— Мисълта ми — рече Джул — е, че Горман очевидно трябва да е знаел, че жена му е мъртва. Как е възможно да не е мъртва? Разиграл е сценка, когато момчетата от Главния участък са се появили в отговор на спешното обаждане. Влизат и го виждат как ѝ прави изкуствено дишане... разбираш ли какво искам да кажа? Все едно се опитва да помогне, а не я е убил.

— Може би просто е изпаднал в паника и наистина се е опитвал да я спаси.

— Джери, тя е била мъртва под водата от шест часа. Твърде неправдоподобно е.

— В живота, може би е така. Но е правдоподобно, както се казва, за съдебните заседатели. Ако аз го защитавах, си представям как бих казал: „Дами и господа съдебни заседатели, под напора на чувствата, когато е открил мъртва във ваната любимата си съпруга, за която е женен от двайсет години, на г-н Горман му е хрумнало единствено да опита отново да ѝ вдъхне живот, макар и да е изглеждало невъзможно. Той я е обичал толкова много, че може би любовта му е способна да предизвика чудо. Нищо друго не е можел да стори“. — Ейбрамс

разпери ръце. — Това звучи адски добре, Дев. Двама или трима от общо дванайсетте заседатели ще го приемат напълно, никакъв проблем.

— Аз не мога.

— Е, разбира се, че не можеш. Нелепо е в точния смисъл на думата. И откога това е причина да не представиш довод пред съдебните заседатели?

Ейбрамс най-сетне свали краката си на пода и се повдигна в стола си, поставяйки лактите на бюрото си.

— Как е алибито му?

— Казва, че е бил на път, слизал от Екоу Лейк, малко на югозапад от Тахо. Тръгнал, както мисля споменах, в два часа, тъй като не можел да спи.

— Значи може да е тръгнал, да речем, в осем предната вечер, но никой не знае?

— Точно така. Никой.

— Значи смяташ, че той го е извършил?

Докато говореше, Джул бе изправил един кламер и сега го увиваше около пръста си.

— Ще ти кажа какво успях да подредя донякъде, а ти ми кажи какво мислиш. Първо, в петък тя му е казала, че иска развод. Второ, изкарвала е купища пари — явно наистина огромни купища — и сега всичките са негови, макар че в действителност него парите никога не са го интересували особено.

— Аха — рече Ейбрамс. — Мен също.

— Малко хора са толкова повърхностни — съгласи се Джул. — После това с изкуственото дишане. Обаче, да си кажа право, не ми изглежда като да скърби особено. Да, разтревожи се как всичко това ще се отрази на дъщеря им. Но съпругата? Нещата между тях и бездруго са били приключили.

— И си разбрал всичко това от него? От Горман?

— По-голямата част. Без първата помощ. Но всичко останало е направо от извора. Накрая подхвърля този сценарий с виколина, алкохола и ваната с температура точно 40,5 градуса, за който просто ей така ми споменава, в случай че ми трябва предположение как е умряла. И който, между другото, идеално пасва на фактите.

С отнесен поглед, който придобиваше, когато се съсредоточаваше, Ейбрамс разчегърта едно петънце в дървесината на бюрото си.

— Прекалено идеално, това си казваш.

Джул кимна.

— Страут дори каза, че изглеждало като адски професионално свършена работа.

Най-сетне Ейбрамс срещна погледа на Джул.

— Ами, задачата ти е изключително трудна. Особено ако алибито му издържи. С онова, с което разполагаш, още не бих го изправял пред голямото жури. — Ейбрамс замълча за момент и поклати печално глава. — Страут е сигурен, че причината за смъртта е удавяне, така ли?

Джул кимна.

— Защото при удавяне е много трудно да се докаже убийство. Има ли някакви следи от борба?

— Само подутината.

Ейбрамс се взираше в стената зад главата на Джул.

— Е — рече той, — в началото на полувремето сме. Междувременно, чу ли за женското тяло, което открили сутринта в плитчините на залива?

— Не. Какво за нея?

— Била толкова грозна, че дори приливът не искал да се показва с нея.

— Еха! — Джул поклати глава, изпълнен с възхищение. — Това е шега, нали? А казват, че адвокатите нямат чувство за хумор.

6

Уес Фаръл рядко носеше сако и вратовръзка, освен в съда и почти никога, както в случая, когато, се намираще в кабинета си на третия етаж в кантората на „Фрийман, Фаръл, Харди и Роук“ на Сътър Стрийт. Когато Джина влезе при него след завръщането си от Двайсет и първи отдел на Съдебната палата, почти легендарната небрежност, която беше запазена марка на Уес, личеше повече от обикновено. Той беше облечен само с фланелка, с червени спортни гащета, на които отзад пишеше „Станфорд“, с чифт черни чорапи до коленете и със сандали „Биркенсток“. Дългата му прошарена кестенява коса беше вързана на обичайната конска опашка и той бе застанал на едно коляно, приведен над нещото, което минаваше за работно бюро до прозореца. Уес беше склонен да смята, че притежава най-голямата колекция от фланелки с надписи на света и вероятно беше прав. Тази, с която бе облечен днес, гласеше: „В момента не присъствам духом... Моля, оставете съобщение“.

— Прекъсвам ли нещо? — попита Джина по-скоро на шега. — Какво правиш?

— Дресирам Гърт или поне се опитвам. — Той хвърли бегъл поглед към другия край на обширната стая. Офисът му бе обзаведен хаотично — канапе с някакви флорални мотиви, очукана ниска масичка, два тапицирани с кожа стола, телевизор върху стара библиотечна маса, хлътноло кресло до барчето, което от своя страна бе отрупано с юридически досиета и стари вестници. — Тук, момиче, хайде, де! Донеси топката. Добро момиче.

Джина пристъпи още по-навътре в стаята, затвори вратата зад себе си и едва тогава видя новото кученце лабрадор на Уес, което дъвчеше жълта гумена топка. Щом видя Джина, кучето напълно забрави за топката и се хвърли към нея, като махаше с опашка, обикаляше в малки кръгчета и подскачаше. Уес скочи на крака и се скара:

— Не, Гърти. Не, не, не. Лошо момиче.

Джина се протегна надолу, за да погали кучето, което беше легнало по гръб и показваше явна кучешка радост.

— Всичко е наред, Уес. Тя е добро момиче. — Джина я почеса по коремчето. — Нали, миличка? Добро момиче. — След това се обърна към Уес: — Често ли я водиш тук?

— Нямам нищо в графика си за следобед. Реших, че може да поработя над умението ѝ да хваща топката. Започвам да си мисля, че има дислексия или нещо подобно.

— Неспособност за съсредоточаване и хиперактивно разстройство — рече Джина. — Всички кучета страдат от това.

— Не и Барт.

Барт бе домашният любимец на Уес в продължение на почти петнайсет години — едър боксер, когото преди няколко месеца се наложило да приспи. Преживяването почти разби сърцето му, докато преди около три седмици приятелката му Сам не се бе прибрала вкъщи с Гърт.

— Когато някой подхвърлеше топка на Барт, той знаеше какво да прави с нея. Гърти няма ни най-малка представа. Може би това са мъжки работи.

— Мъжки работи ли?

— Нали Барт беше мъжко куче. Гърти е момиче. Може би женските кучета не обичат игрите с топки.

— Може би все още не си я дресирал, Уес. Възможно ли е там да е причината?

— Опитвам се. Занимаваме се с това от половин час, обаче нали я виждаш. — Гърт продължаваше да се наслаждава на почесването по коремчето, което Джина ѝ прилагаше. — Безнадежден случай.

Джина се изправи и леко изтупа малко кучешка козина от полата си.

— Продължавай в същия дух. Сигурна съм, че все някога ще схване. — Джина сякаш едва сега забеляза партньора си. — Между другото, готин екип. Много професионален. Ще ми се да бях видяла физиономията на Филис, когато си минал покрай нея.

Филис, възстарата, твърдоглава и властна администраторка на фирмата, обслужваше телефоните в центъра на фоайето един етаж подолу с цялата топлина и съпричастност на един ледник. Уес сви рамене.

— Тепърва ще ме види следобед. Качих се с асансьора направо от гаража. — Замълча. — Нали ти казах, че не очаквам клиенти — додаде той. — Нито пък компания.

— Ами, опасявам се, че вече имаш такава. — Джина подпря бедрото си на облегалката на канапето и полюшна крака си напред-назад. — Тъкмо идвам от Палатата. Знаеш ли колко адвокати, очакващи да се доберат до конфликтни дела, имат в списъка си? Преди бяха двайсет и пет. Получаваш дата приблизително веднъж в месеца. Сега са сто и десет. Трябва да се радваш, ако получиш три дати в годината.

Фаръл прекоси стаята, взе гумената топка, освободи място върху библиотечната си маса и седна на нея.

— Три не е много. Явно се е разчуло. Представяш сметката на общината и ти плащат. Сладка работа. Гърти! — Той размаха топката, хвърли я отново в другия край на стаята и пак насочи вниманието си към Джина. — И човек никога не знае какво ще му се падне. Последния път, когато отидох там, получих само един пиян шофьор — случай на шофиране в нетрезво състояние — и трябваше да го защитавам. Човекът се справял добре, почти издържал пробата на място за алкохол в кръвта, но когато ченгето го попитало кога е започнал да пие, отговорил: „В Панама през 1989 г.“.

— Прекрасно — каза Джина.

— А ти защо си ходила там? Последния път, когато проверих, разполагахме с доста голям брой дела. Освен това мислех, че в известна степен си се оттеглила от активната юридическа практика, както се казва. — Той посочи топката. — Донеси я, момиче. Донеси я.

— Ами да, през уикенда мислих доста за това и реших, че е време отново да се заема. Аз съм адвокат, трябва малко да се занимавам с право.

— Ами книгата?

— Книгата няма да ми избяга. Ще си бъде там, ако реша да се върна към нея. Няма движение и в буквалния смисъл. Тя е просто нещо, зад което се крия. — Джина хвърли поглед натам, където Гърти се въртеше около топката и я душеше. — Както и да е, не исках да откъквам платени часове от хлапетата. Винаги съм държала името си в списъка и реших този път да се възползвам от реда си, вместо да пасувам.

Интеркомът на телефона върху библиотечната маса избръмча и Уес го вдигна.

— Да, Филипс? Каква интуиция, мила. Да, тя е тук. Почакай за момент, сега ще ти я дам. Може ли да ѝ кажа кой я търси? — Веждите му се повдигнаха. — Сериозно? Тук? — Докато ѝ подаваше слушалката, Уес прошепна: — Джед Конли. Не е тук, а на телефона.

* * *

По всевъзможни причини Джина не искаше да разговаря с Джед Конли в стая, в която има и друг човек, затова накара Филипс да помоли члена на Щатския съвет да изчака малко, докато тя се сбогува с Уес и бързо слезе по стълбите от кабинета му в главното фоайе долу. Там даде на Филипс знак, че ще приеме обаждането в собствения си кабинет в ъгъла, стигна на бегом и вдигна при второто позвъняване.

— Ало. Джина е на телефона.

— Джина. Обажда се Джед Конли.

— И аз така разбрах, но не бях сигурна, че чух добре. Много време мина.

— Да, така е. И двамата имаме много работа, а?

— Ти имаш малко повече от мен. Как си?

— Добре. Общо взето добре. А ти? — Той снижи гласа си. — Съжалявам за Дейвид. Велик човек.

Тя сдържа въздишката си.

— Да, ами... благодаря ти. От Сакраменто ли се обаждаш?

— Не. В града съм, в „Травъл Лодж“ на Ломбард Стрийт. Знаеш ли мястото?

— Разбира се. Но, честно казано, никога не съм те смятала за човек, който би отишъл в „Травъл Лодж“. Там ли си отседнал?

— Всъщност съм при един приятел, който изглежда незабавно се нуждае от адвокат.

— Ако не ме лъже паметта, Джед, ти не си ли точно такъв?

— Вече не. Не съм стъпвал в съдебна зала от години. Всъщност малко след последните няколко... спречквания с теб.

Джина усети как по лицето ѝ се появява руменина. Двамата с Джед никога не бяха имали сериозна емоционална връзка, но много

преди Конли да се ожени, бяха имали някое и друго спречкване в спалните си, както и в съдебната зала.

— Е, поласкана съм, че се обади, но трябва да отбележа, че съм малко изненадана, че си се сетил за мен.

— Защо? Ти си чудесен адвокат.

— Който нито веднъж не те е победил в съда, доколкото си спомням, а аз си спомням добре.

— Защото всичките ти клиенти бяха виновни.

— Предполагам, че е така — мрачно призна тя. — А твоят приятел? Той виновен ли е?

— Стюарт Горман — рече Конли. — Не, не е виновен. Но наистина се нуждае от адвокат, който да се постарее Стюарт да не обърка нещата. — След кратко колебание додаде: — Знам, че се обаждам съвсем внезапно, но с тези неща е така.

— Не това е проблемът — рече Джина. — В интерес на истината, моментът е изключително подходящ. Говориш за Стюарт Горман, писателя?

— Да. Чувала ли си за него?

— Не и допреди няколко часа. Явно обаче светът е доста малък, защото тъкмо обядвах с полицаия, който го е разпитвал сутринта в дома му.

— Шегуваш се.

— Не. Девин Джул. Който, между другото, не е толкова сигурен, колкото теб, че Горман трябва просто да премине през това.

— Така ли каза?

— Прочетох между редовете. Но той е ченге. Те винаги така смятат.

— Е, прикрил е подозренията си доста добре. Стюарт е останал с впечатлението, че той е свестен човек.

— Може и да е. Просто смята, че щом съпругата е мъртва, съпругът вероятно има нещо общо с това.

— Не и в този случай. Ще имаш ли възможност да дойдеш?

— Кога?

— Горещо-долу сега.

Мълчание, след това Джина каза:

— Обмислям. Нали знаеш, че никога не съм защитавала някого в дело за убийство?

— Няма да се стигне дотам — каза Конли.

— Не съм сигурна, че инспектор Джул би се съгласил с теб.

— Добре, де. Но дори да се стигне, нали и двамата ти партньори са участвали в процеси за убийство?

— Да, но те не биха... искам да кажа... — Изведнъж Джина се развълнува. — Ама какви ги говоря! Разбира се, че проявявам интерес. Просто не искам да се представя зле пред клиента ти.

— Той не ми е клиент. Приятел ми е. Ще бъде твой клиент.

— Добре — каза тя. — Но непременно му предай, каквото ти казах. Той трябва да знае с кого ще си има работа.

— Значи ще дойдеш?

— Дай ми половин час.

* * *

— Джина. Благодаря ти, че дойде. — Джед протегна ръка, за да се здрависа с нея. Огледа я одобрително. Обгърна стиснатите им ръце с другата си ръка. — Смятах, че съгласно законите на времето трябва да изглеждаме по-възрастни.

Тя поклати глава с усмивка.

— Не започвай. Ти самият не се справяш никак зле. — Джина стисна за миг ръката му, след това се отдръпна. — Навреме ли идвам?

— Все още нито полицията, нито медиите са идвали отново, ако това имаш предвид?

— Точно това имам предвид.

— В такъв случай, пристигаеш навреме. Заповядай.

Джед се обърна и зад него се показаха мъж и жена, които току-що бяха станали от канапето.

— Джина Роук, Стюарт Горман. А това е Дебра...

Красивата млада жена пристъпи напред.

— Драйдън — рече тя и се здрависа с Джина самоуверено и крепко. — Дебра Драйдън. Аз съм балдъзата на Стюарт. Сестрата на Карин. — Полуизвърнатата, закрилнически постави ръката си върху рамото на Стюарт, за да го включи в запознанството, а езикът на тялото ѝ открито демонстрираше най-малкото силно привличане към съпруга на мъртвата ѝ сестра. — Толкова се радваме, че успяхте да дойдете.

— Надявам се да мога да помогна с нещо. — Джина се завъртя и протегна ръка. — Господин Горман, приятно ми е да се запознаем.

— Стюарт — каза той и пое ръката ѝ, — не господин Горман. Изглежда всички са на мнение, че се нуждаем от адвокат, затова благодаря, че дойде.

Джина вдигна рязко глава.

— Да разбирам ли, че ти не си на това мнение?

— Както заявих пред абсолютно всички — сви рамене той, — не бях тук, когато съпругата ми е починала, затова смятам, че би било пресилено да се прави изводът, че аз съм я убил.

— Може и така да е — каза Джина, — но трябва да внимаваш какво говориш пред полицията. Джед каза ли ти, че съвсем случайно днес обядвах с инспектор Джул? Не останах с впечатлението, че той смята смъртта на съпругата ти за самоубийство. Нито пък че не е възможно да си замесен.

Стюарт повдигна раменете си, след това ги отпусна.

— Е, ще го разбере. Не бях там.

— Къде беше?

— Горے в хижата. Имаме къща на Екоу Лейк.

Джина се сепна.

— Бил си на Екоу Лейк миналия уикенд?

— Да. Какво чудно има?

— И аз бях там. Всъщност край езерото Тамарак, точно от другата страна на Екоу.

— И аз ходих. Искам да кажа край Тамарак. Боже, как може да е било едва снощи? Все едно се случи миналата година. Наистина ли беше до Тамарак?

— На палатка — кимна тя. — На западния бряг.

Стюарт вече по-охотно участваше в разговора, а лицето му даваше признаци на въодушевление въпреки умората.

— Бях на любимата си скала на източния бряг точно по залез-слънце.

— О, боже! — Джина също се бе увлякла. — Може би дори съм те видяла.

В този момент обаче се намеси Дебра:

— Е, всичко това е наистина изключително, но всъщност не е най-важното дали някой е видял Стюарт там горе или не, нали така?

Освен ако — обърна се тя към Джина — не сте видели как той тръгва от хижата си рано сутринта.

Джина се сепна от тона на Дебра. Стори ѝ се, че долови нещо повече от обикновено закрилничество. Заприлича ѝ на ревност, а това можеше да означава, че между Дебра и Стюарт има нещо.

Дебра постави ръката си върху тази на Стюарт и този път той я покри с дланта си и остана така за момент.

— Няма значение къде си бил снощи по залез-слънце, Стюарт. Важното е, че си напуснал хижата си едва рано тази сутрин.

Джина осъзна, че всички останали в стаята знаят повече подробности около случая от нея.

— По кое време, Стюарт? — попита тя.

— В два часа — каза той.

По лицето на Джина се изписа неудовлетворението ѝ от отговора.

— В два сутринта?

— Може би всички трябва да седнем — предложи Джед. — Да уточним фактите.

От двете страни на малкото канапе имаше два стола. Джина и Джед седнаха на тях, а Стюарт и Дебра заобиколиха малката масичка и седнаха един до друг на канапето.

Щом всички се настаниха, Джина се наведе напред на стола си и повтори предишния си въпрос.

— Стюарт, каза, че си тръгнал от хижата си в два часа тази сутрин?

Той кимна.

— Не можех да спя, затова реших да тръгна надолу, за да изпреваря движението.

— Спря ли някъде за бензин или нещо такова?

Още едно кимване.

— Отбих да заредя точно преди Сакраменто. Ходих до тоалетната. — Той внезапно се размърда, смъкна ръката си от облегалката на канапето и бръкна в задния си джоб, за да извади портфейла си. Порови малко и каза: — Ето го: „Арко ол найт“ в Ранчо Кордова. Четири и петнайсет тази сутрин. — Подаде разписката на Джина.

Дебра обаче я взе първа поразително бързо и ѝ хвърли един поглед. Когато приключи, тя я предаде на Конли, който погледна Стюарт и каза:

— Ами ето го и твоето алиби.

Накрая подаде бележката на Джина.

— Казах ви — рече Стюарт. — Не бях тук.

— Ако там има охранителни камери — каза Джина, — още по-добре.

— Точно така — кимна Джед Конли.

— Е, не е абсолютно сигурно, но ще помогне — каза Джина.

Изглежда най-сетне напрежението и умората оказаха влияние върху Стюарт. Той се приведе напред на канапето с изписано по лицето раздражение. За пръв път повиши глас:

— Не разбирам защо продължавам да чувам неща от сорта на „не е абсолютно сигурно“. Какво не е абсолютно сигурно? Не съм убил съпругата си. Защо ви е толкова трудно да го проумеете?

Дебра възпиращо постави ръка върху коляното му и я задържа там. Изтощен, Стюарт отново се отпусна в канапето.

Джина забеляза физическата близост и си пое дъх, за да си даде минутка. Ако Стюарт и Дебра бяха любовници, това значително усложняваше нещата. Тя си наложи общителен тон:

— Стюарт, тя е имала голяма подутина на главата си.

— Знам — каза той.

— Вероятно достатъчна, за да причини загуба на съзнание.

— Вероятно — съгласи се той, — но дори Джул каза, че не е сигурно. Може да е паднала. И това се случва.

— Да, случва се. — Джина нямаше намерение да спори. Тя смяташе да подреди фактите. — Казал си на инспектор Джул, че в петък съпругата ти е заявила, че ще подаде документи за развод. Нали? — Не дочака отговор. — Каква застраховка имаше съпругата ти?

— Мисля, че полицата беше за по три милиона за всеки от нас.

Веждите на Джина се повдигнаха с милиметър.

— Три милиона — повтори тя с равен глас. — И освен тях с колко пари разполагаш в момента?

— Всъщност не знам. Не съм се замислял.

— Добре. Но във всеки случай личното ти състояние е с доста милиони по-голямо, отколкото е било в петък, нали?

— Предполагам, че е така.

— Предполагаш, че е така. Инспектор Джул също знае това, нали? Защото ти си му казал, права ли съм?

— Може би не с всички подробности, но да. Сигурно. В общи линии.

— Казал си му и колко засегнат от съпругата си си се чувствал? И че всъщност през целия уикенд просто си размишлявал над това колко много я мразиш?

— Нали не си казал това, Стю? — намеси се Джед.

Свиване на рамене.

— Може и да съм. „Мразя“ звучи малко силно. Не си спомням да съм казвал точно, че я мразя.

— Според мен Джул не си измисляше, когато ми разказа за това на обяд, да не говорим, че той така или иначе разполага с точните ти думи на запис — каза Джина.

Очевидно фактът, че Джул тайно го е записал, започна да прониква в съзнанието на Стюарт и го разтревожи.

Джина още повече смекчи гласа си:

— Стюарт, искам да кажа само, че си голяма точка на радара на Джул и не бива да позволяваш фактът на твоята невинност и дори наглед силното алиби да те залъгват, че не е възможно да пострадаш много и да се окажеш обвинен в убийството на съпругата си. Подутината на главата ѝ е лоша новина. Както и новопридобитото ти състояние, колкото и да ти е неприятно. Да не говорим за това, че си донякъде обществена личност, от което медиите ще се възползват, преди да успееш да разбереш какво ти се е случило. Дори и невинен, дори и с алиби, може за секунди да се превърнеш в следващия О'Джей Симпсън. — Джина се облегна назад. — Затова в случая е по-добре да се опитаме да се презастраховаме и повече да не ти позволяваме да разговаряш насаме с ченгетата.

— За разлика от мен обаче О'Джей наистина го е направил — каза Стюарт.

— Не — поклати глава Джина. — Според съда, който не успя да докаже, че той е виновен, Симпсън беше невинен, дори в действителност да е било обратното. И — чуй ме внимателно, Стюарт — също толкова възможно е от време на време съдът да заключава, че човек е убил съпругата си, дори всъщност да не е така. Трябва да

проумееш това и да го вземеш много, много на сериозно. Съдът не се занимава с факта на вината или на невинността. Той се занимава с разрешаването на спорове. И така, в случая се опитваме да избегнем превръщането ти в каквато и да било част от спора за това кой е убил съпругата ти. А ти вече си ужасно близо да се озовеш наред всичко, в което не искаш да бъдеш замесен. Достатъчно ясно ли е?

— Мисля, че това е гадно — отговори Стюарт.

— Напълно съм съгласна. Но такава е действителността. Сега, ако нямаш нищо против, ще се обадя на инспектор Джул и ще му кажа, че си наел мен, че естествено много бихме искали да съдействаме с каквото можем за разследването му, но че съм ти дала указания отсега нататък да не разговаряш с него, без да присъствам и аз. Мислиш ли, че можеш да го приемеш?

Стюарт продължаваше да не одобрява ставащото, но постепенно започна да кима с глава.

— Изглежда се налага.

— Точно това е верният отговор.

Джина извади клетъчния телефон от куфарчето си и започна да набира разни номера.

* * *

— А сега, ако и двамата нямате нищо против — каза Джина, — бих искала със Стюарт да обсъдим някои неща насаме.

Гърбът на Дебра се изправи, сякаш през тялото ѝ бе преминал електрически ток. Очите ѝ внезапно проблеснаха, когато се завъртя рязко на дивана.

— Защо?

Подразнена, Джина ѝ хвърли озадачен поглед.

— Мисля си, че е съвсем очевидно. Трябва да обсъдим стратегията си и след това той може да ми разкаже всичко, което съм пропуснала.

— Нищо не сте пропуснали. Не установихме ли току-що помежду си, че той не е направил нищо лошо? Прибрал се е вкъщи сутринта и се е обадил на спешна помощ, след това е провел разговора си с вашия инспектор, което вие изглежда вече...

— Деб — намеси се Стюарт. — Всичко е наред. Тя е тук за това.

— Но ти трябва да... искам да кажа... — Дебра не успя да обясни точно какво има предвид и опита отново: — Не мисля, че трябва да си тръгваме. Можем да бъдем тук, за да ти помагаме, ако се наложи.

— Става въпрос за законното право на поверителност между адвокат и клиент — намеси се Джед. — Ако разговаряш с адвоката си и позволиш на някой друг да се включи в разговора, правото се нарушава.

— Но не е добре той да остава сам в този момент — възрази Дебра.

— Той няма да бъде сам — напомни й Джина. Усмихна се сухо и делово добави: — Опасявам се, че това наистина не е молба — обърна се тя към Стюарт, — а е условие.

Клиентът ѝ кимна.

— Не се тревожи, Деб. Ще се оправя. Тя е на наша страна.

Джед вече беше на крака.

— Стюарт е прав, Дебра. Най-доброто, което можем да направим, е да ги оставим да се залавят за работа.

Хапейки долната си устна, Дебра продължи да се съпротивлява още една секунда, но накрая сви рамене, изсумтя и се изправи. Стюарт стана заедно с нея. Тя постави ръка на рамото му и му каза, че ще бъде на мобилния си телефон, ако му потрябва.

— Ял ли си нещо? Мога да ти донеса нещо за вечеря, когато приключите тук. Или пък да хапнем навън.

— Може — каза той, — но по някое време трябва да взема Ким. Тя ще хване автобуса от Санта Круз.

— О, Боже, разбира се. Ким. Може да слезем до „Грейхаунд“ и да я вземем заедно. Само ми кажи.

— Добре.

Джед Конли стоеше до отворената врата и я държеше.

— Джина, ако ти трябва за нещо друго, имаш всичките ми номера. И още веднъж, благодаря ти, че дойде.

Той хвърли очакващ поглед на Дебра и направи знак към вратата. Тя се обърна и хладно отсече към Джина:

— Да, благодаря ви.

Когато излязоха, Джина седна на стола си и остави Стюарт да се настани удобно на канапето. Усмихна се, когато срещна погледа му. Облегна се назад, прие небрежно изражение и кръстоса крака.

— Е — поде тя, този път много внимателно, — как се справяш?

Въпросът го свари неподготвен. Той потри с ръка небръснатата си буза. Накрая си пое въздух с пълни гърди и го изпусна.

— Не особено добре. Непрекъснато си мисля, че това не може да е истина, че ще се събудя и то няма да се е случило.

— Знам. Отначало чувството е такова. — Джина също пое дълбоко въздух. — Годеникът ми беше убит преди няколко години. Все още понякога ми се струва, че не е истина.

— Съжалявам — каза той.

Джина сви рамене.

— Продължавай. — Стегна се, не бе имала намерение да разкрива нищо за себе си. — Но ти вече си казал на инспектор Джул, че със съпругата си сте имали проблеми.

— Това, че сме си имали проблеми, не означава, че съм искал да умре.

— Разбира се, че не. Но чувствата ти към нея може да се превърнат в тема на обсъждане. Те са тема на обсъждане.

— Това въпрос ли е?

— Ето това е въпрос — обичаше ли я?

Стюарт се поколеба и почеса родилния белег до окото си.

— Някога я обичах.

— Но вече не?

— Просто вече не си пасвахме особено. Не обичахме да правим едни и същи неща. Но до миналия петък... не знам, в известна степен го смятах за поредния период, с който вероятно ще се справим, както сме се справяли и с други такива. Дъщеря ни тъкмо замина в колежа преди две седмици и въпреки беше различно без нея, но мислех, че по някое време положението ще се нормализира. А дотогава щях просто да изчакам.

— Значи ти не искаше развод? Ти самият?

— Не съм го обмислял сериозно, преди тя да го спомене, ако това имаш предвид.

Джина кимна.

— Върши работа. Значи не сте се карали?

— Не. Тя работеше през цялото време и когато си беше вкъщи, аз обикновено се стараех да не ѝ се пречкам. Почти не разговаряхме, как да се скараме?

Джина спря за момент, след това го изрече:

— А сестра ѝ?

Лицето на Стюарт се свъси.

— Какво за нея?

— Ти и тя.

— За какво говориш? Няма аз и тя. Деб и аз сме приятели.

— Да, видях. Съпругата ти не ревнуваше ли от нея?

— Не. Или поне нямаше причина да ревнува.

— Не е същото. Просто ти казвам, че ще имаш проблеми, ако си имал любовна връзка със сестрата на съпругата си и това се разчуе. А то ще се случи, ако сте имали връзка.

— Това не би означавало, че съм убил Карин, за Бога! — леко повиши тон Стюарт.

Джина обаче трябваше да уточни този факт. Тя свали праметнатия си върху коляното крак и се приведе към него.

— Просто за сведение, Стюарт — взаимоотношенията ти с Дебра в момента не са и никога не са били интимни?

— Не. Да. Искам да кажа, точно така.

Достатъчно съмнително, помисли си Джина, и добре прикрито. Но каза само:

— Добре. Защото ако си имал връзка с нея, това би бил много сериозен мотив.

— Вече ти казах, че нямам.

— Знам, че ми каза. — Тя се взираше в него и чакаше.

Непреклонен, той отвърна на втренчения ѝ поглед за няколко дълги секунди. Накрая самият той се приведе напред.

— И освен това — отбеляза той, — бях на Екоу Лейк, когато Карин е била убита или е починала, или се е самоубила. Струва ми се, че го споменах няколко пъти. Така че на кого му пука какъв мотив може да имам или да нямам? Не е възможно да съм го извършил аз.

— Да, знам това — отбеляза Джина и отново зачака.

— Какво? — попита той.

— Това, което ще те попитам сега, няма да ти хареса и искам да знаеш, че не те обвинявам. Опитвам се да разбера в какво положение

се намираме.

Това почти го докара до примирителна усмивка.

— Мисля, че ще го понеса.

— Добре. Ако все още си обичал Карин достатъчно, за да кажеш, че си бил посветен на брака си, преди миналия петък тя да отвори дума за развод, просто се чудя в какво изобщо проличава скръбта ти? Съжаляваш ли или поне тъгуваш ли, че съпругата ти от двайсет и няколко години внезапно е умряла? Защото ако е така, не го долавям особено.

— Казах ти. Още не съм го осмислил. Сигурно съм в шок. Честно казано, не знам как се чувствам. Изпълнен с противоречия, предполагам. Объркан. Ако има книга или нещо от сорта за правилните чувства, които човек трябва да изпитва, когато почине съпругата му, не съм я чел. Някога я обичах. Някога всичко беше страхотно. Напоследък не се разбирахме много добре. Миналия уикенд най-сетне си позволих доста да ѝ се ядосам, а тази сутрин се прибрах вкъщи и я намерих мъртва. — Раменете му се отпуснаха, когато той се облегна назад и отново потри бузата си. — Попита дали тъгувам. Не знам дали съм тъжен. Не знам колко ще ми липсва. Съжалявам, ако това е грешният отговор.

— Няма грешен отговор — каза Джина. — А дори и да имаше, този беше доста добър. Е, каква е причината да престанете да се разбирате?

Той се засмя горчиво.

— Всичко. Парите, проблемите около Кимбърли, парите, аз, тя, времето. Споменах ли парите?

— Какво за парите?

— Тя бе обсебена от парите.

— Обсебена по какъв начин?

— По начина, по който хората биват обсебени от каквото и да е. Само за пари мислеше, само от тях се интересуваше, заради тях работеше и какво ли още не. Ако нещо нямаше да ѝ донесе печалба, не проявяваше интерес.

— А твоето отношение не беше ли такова?

— Ни най-малко. — Той вдигна ръка: — Знам, това е недостатък на характера ми. А дори да не го знаеш, тя ще ти го натяква.

— Искаш да кажеш, че се е оплаквала от теб на други хора?
Публично?

— Така си мисля. Достатъчно се оплакваше от мен пред мен.

— Но не сте се карали? Някога искало ли ти се е да я удариш?

— Дали ми се е искало? Разбира се. Дали някога съм го правил?
Не. Нека ти задам един въпрос: Джул наистина ли смята, че някой я е убил? Мисли ли, че е било убийство?

— Останах със силното впечатление, че клони натам — кимна Джина.

Това накара Стюарт да се замисли за момент. Погледът му обходи ъглите на тавана, след това се върна на Джина.

— Започвам доста да се радвам, че ме убедиха да те наема — каза той.

Джул получи съобщението на Джина Роук, че тя ще представлява Стюарт Горман, но в момента не можеше да направи нищо по въпроса. Намираше се само на няколко пресечки от „Травъл Лодж“, но бе поел към Рашън Хил, за да опита да поговори с някои от съседите на Горман.

Провървя му от първия път. Джул седеше в една закусвалня и разговаряше със съседката на Горман от къщата до неговата — Лиса Мур. Разговорът им се конкурираше с тихото бръмчене на телевизор, разположен върху кухненския плот до микровълновата фурна и включен на някакво токшоу. Джул нямаше представа кой е водещият, нито пък защо някой би искал да слуша неговия разговор със също толкова неизвестната му гостенка за подробностите относно двата месеца, които тя явно бе прекарала — доколкото Джул схвана, слушайки с половин ухо, — затворена в мазе в северната част на Ню Йорк като сексробиня на трима тийнейджъри.

Лиса Мур беше запазена шейсет и три годишна жена, която беше живяла в тази къща в продължение на двайсет и шест години, като последните пет от тях бе сама след смъртта на съпруга си. Беше пенсионирана учителка и работеше на доброволни начала пет сутрини в седмицата в библиотечен филиал близо до кейовете.

— Особено това лято — казваше тя, — караниците бяха почти непрестанни.

— Между Стюарт и Карин?

— О, да.

— Вие чували ли сте нещо като заплаха?

— Какво по-точно?

— Например „Ще те убия!“. Нещо такова?

— Ами, не. Точно това не. Но чувах ругатни, доста ругатни. Поразяваше ме фактът, че ги произнася лекар, каквато беше тя. И толкова уважаван писател. Човек би очаквал от него да има по-богат

речник. Но имаше доста „да ти го...“ и „майната ти“, „... си майката“. Сигурна съм, че можете да си представите.

— Да, госпожо. — Джул бе използвал няколко „да му го...“ в живота си и смяташе, че има и по-лоши престъпления, но бе накарал свидетелката си да говори и искаше да запази благоразположението ѝ. — Да знаете караниците някога да са довели до нещо друго?

— Доколкото знам, не. — Загледана в телевизора, Лиса Мур изведнъж се оживи. — Боже мой, не мога да повярвам — възкликна тя. — Ще ме извините ли, инспекторе, само за момент. — Тя посочи напред, след това се протегна и увеличи звука на телевизора. — Вижте, и момчетата са в студиото.

И наистина. Водещият обясняваше, че вече и тримата са били освободени от затвора и че са на по двайсет и няколко години. Горката жена, за която този обрат очевидно бе неочакван, се беше залепила за стола си със зяпнала уста, някъде между сълзите и истерията. Зрителите в студиото бяха пощурели.

— Сигурно е нагласено — отбеляза Джул.

— Не, не. Той винаги прави такива неща. Страхотно шоу.

Джул и неговата свидетелка проследиха заедно действието на екрана. След като накрая жената стана от стола си, а от телевизията заглушиха думите ѝ, когато започна да ругае водещия и разплакана избяга от сцената, Лиса Мур отново намали звука и насочи вниманието си към инспектора.

— Извинете. Докъде бяхме стигнали?

— Обсъждахме дали кръсъците на Стюарт и Карин някога са водили до нещо друго. Имам предвид, телесно посегателство. Вие казахте, че ако е имало такова нещо, не го знаете.

— Точно така. — Тя присви очи, за да се съсредоточи, а после отново се протегна и напълно изключи звука на телевизора. — Освен... а, почакайте, може би веднъж миналото лято. Не знам дали защото са се карали или нещо такова, но когато се прибрах от работа, пред къщата имаше паркирана полицейска кола.

— Пред къщата на Стюарт и Карин?

— Да. Аз спрях и постоях за момент — чудех се дали да не почукам да проверя какво се е случило, да помогна с нещо. Но накрая просто се прибрах. Когато по-късно погледнах навън — не много по-късно, — колата вече я нямаше.

— Сигурна ли сте, че е дошла заради тях?

— Ами, не, отначало не бях сигурна, макар че беше паркирана точно пред къщата им. Но след като колата си замина, се обадох у тях и попитах Стюарт дали всичко е наред, казах, че съм видяла полицейската кола, и така нататък. Отговори ми, че всичко е наред. Било просто недоразумение.

— Недоразумение ли?

— Така каза.

— Какво недоразумение? Вие попитахте ли го?

— Не. Изглежда не му се говореше много за това.

— Някога забелязвали ли сте някакви белези по Карин? Насинено око? Нещо такова?

Тя поклати глава.

— Обаче аз и бездруго не я виждах толкова често.

— Значи така и не разбрахте защо полицейската кола е била там?

— Е, не от тях. — Изглежда отговорът я накара да се почувства неловко. Тя продължи: — Говорихте ли вече със семейство Сътклиф? Съседите от другата страна?

— Още не.

— Ами, Хариет, госпожа Сътклиф. Тя бе повикала полицията. Уплашила се, че там някой ще бъде убит.

В: Три, две, едно. Разследване номер 07–232918. Инспектор Девин Джул, значка 1667. Часът е 15:15, понеделник, дванайсети септември. Намирам се в къщата на Гринич Стрийт 1322 и разговарям с шейсет и четири годишна бяла жена, която удостоверява самоличността си като Хариет Сътклиф, собственичка на къщата. Госпожо Сътклиф, оценявам съгласието ви да разговаряте с мен. От колко време сте съседни със Стюарт и Карин Горман?

О: Откакто се нанесох тук. Това беше, мисля, преди около петнайсет години.

В: За добри съседни ли ги смятахте?

О: Да. Отначало. Много ги харесвахме. Особено Арт — съпругът ми, — когато разбра, че Стюарт пише книги за риболова с мухи. Арт е рибар. Затова за него беше много

вълнуващо да се запознае с такава известна личност. Но през последните няколко години не сме се виждали с тях много.

В: На какво се дължи това?

О: Просто сякаш се промениха. Отначало изглежда престанаха да се появяват заедно сред хора. При нас също. Стюарт продължаваше да наминава от време на време и да разговаря с Арт, но вече почти не ги виждахме заедно. А през лятото май през цялото време се караха.

В: Чували сте ги да се карат?

О: Да.

В: Само спорове или нещо повече?

О: Бих казала повече.

В: Например?

О: Ами, определено чувах, че там се чупят разни неща. Изглежда ги хвърляха. Нямахме начин да не чуя, когато това се случваше. И един ден миналото лято... не ми се искаше, но чувствах, че трябва да се обадя в полицията. Помислих си, че някой ще пострада.

В: Значи наистина сте се обадила в полицията?

О: Да. Пристигна една кола. Остана за малко, но според мен изобщо нищо не излезе. Оттогава не съм разговаряла много нито със Стюарт, нито с Карин. Сигурно са разбрали, че аз съм се обадила, и са ми се ядосали.

В: Скандалите продължиха ли и след това?

О: Имаше няколко, мисля. Но не толкова сериозни.

В: Снощи чухте ли оттам нещо като караница?

О: Не. Ние — аз и Арт — ходихме на кино и се върнахме към десет и половина, а там беше съвсем тихо. Тъмно. Спели сме, когато Стюарт се е прибрал.

В: Когато Стюарт се е прибрал?

О: Точно така.

В: А по кое време е било това?

О: Не знам точно. Доколкото разбрах, доста късно.

В: Имате предвид тази сутрин?

О: Не, не мисля. Струва ми се, че се е прибрал снощи.

В: Защо смятате така? След като сте спели и не сте го чули?

О: Ами, аз лично не съм видяла, но понеже така каза Бетани.

Тази сутрин няколко човека от квартала се събрахме на ъгъла. Не знаехме какво друго да направим, затова стояхме там и чакахме някой да ни каже какво се е случило, макар да знаехме, че вероятно е нещо лошо, при тази полиция и прочие.

В: Извинете, госпожо Сътклиф. Може ли за момент да се върнем към Бетани. Коя е Бетани?

О: Бетани Робли. Живее отсреща, в онази къща с декоративната мазилка ей там, две къщи по-горе. Те с Кимбърли се познават.

В: И Бетани ви е казала, че Стюарт се е прибрал снощи?

О: Така каза. Каза, че било към единайсет и половина.

В: Защо мисли така?

О: Останах с впечатлението, че го е видяла. Онзи преден прозорец на горния етаж е на спалнята ѝ. Вижда се оттук, погледнете. Не мога да повярвам, че той я е убил, макар че явно някой трябва да го е направил. Наистина ми се струва толкова мил човек.

В: Е, това все още е донякъде спорен въпрос.

Вратата на къщата с декоративна мазилка от другата страна на улицата се отвори и отвътре се показа едра афроамериканка с прошарена коса, облечена с кафяв екип за джогинг.

— Да? С какво мога да ви помогна?

Джул се представи, като извади значката си и я задържа във въздуха с портфейла си.

— Това домът на Бетани Робли ли е?

— Да.

— Бих искал да ѝ задам няколко въпроса, ако нямате нищо против.

— Може и да имам. Аз съм нейната майка. За какво става въпрос? Какво е направила?

— Нищо не е направила, госпожо. Става въпрос за съседите ви от отсрещната страна на улицата. Семейство Горман. Може би сте чули, че госпожа Горман е починала тази сутрин.

— Нямаше никаква госпожа Горман. Имаше д-р Карин Драйдън омъжена за Стюарт, ако нея имате предвид. — Госпожа Робли бе кръстосала ръце, пристъпи напред и изяло препречи входа. — И това няма нищо общо с дъщеря ми. Тя нямаше нищо общо с тях.

— Разбрах, че е била приятелка на Кимбърли, тяхната дъщеря.

— Добре, де, това да. Познават се, разбира се, но Ким постъпи в колеж и вече не е у дома от...

Зад госпожа Робли Джул чу по-млад глас:

— Всичко е наред, мамо. Мога да говоря с него.

— Не можеш, ако не ти позволя. — Майката отново се обърна към Джул, задържайки дъщеря си назад с протегнатата длан. — Ще ни трябва ли адвокат, инспекторе? Смятате ли, че малкото ми момиченце изобщо има нещо общо със смъртта на Карин?

— Нямам причина да си мисля такова нещо, госпожо. Просто бих искал да ѝ задам няколко въпроса за това какво е видяла снощи, ако изобщо е видяла нещо. От прозореца си.

— И това е всичко?

— Това е всичко. Давам ви дума.

Майката се извърна наполовина и Джул зърна млада жена, висока горе-долу колкото самия него. Беше облечена с блуза на гимназия „Балбоа“, къса черна пола и бели гуменки.

— Ще бъда с вас през цялото време — каза г-жа Робли.

— Нямам нищо против.

След няколко секунди едрата жена въздъхна и се премести встрани, за да може дъщеря ѝ да излезе напред. Тя се приближи до вратата — с чисто, широко чело и сериозно изражение на лицето си. Проницателният поглед на дълбоките очи показваше остър ум. Според Джул, момичето изглеждаше твърде сериозно за възрастта си — като нищо можеше да мине за двацет и пет годишно.

Джул веднага си даде сметка за нещо много важно: ако тя щеше да бъде един от свидетелите му — а той смяташе, че това е много вероятно засега, — не би могъл да мечтае за по-подходящ човек.

— Няма да ви отнемам много време — започна той. Джул погледна зад Бетани към майка ѝ и повдигна мъничкия си диктофон. — Бих искал да запиша това, което ще си говорим тук. — Извинително сви рамене. — Просто не умея добре да си водя бележки и искам да се уверя, че съм записал всичко точно. Имате ли нещо против, госпожо Робли?

— Попитайте дъщеря ми.

Бетани сви рамене малко неловко.

— Мисля, че няма проблем.

— Благодаря ти. — Джул бързо продиктува стандартното си въведение на апаратчето, след това се върна на въпроса си. — Бетани, току-що бях отсреща в къщата на госпожа Сътклиф и разговарях с нея. Тя ми каза, че заедно с нея си била в групата хора, които сутринта стояха на ъгъла, когато аз пристигнах. Спомняш ли си?

— Разбира се.

— Ами, тя — имам предвид госпожа Сътклиф, — ми каза, че ти си споменала как си видяла господин Горман да се прибира снощи. Това вярно ли е?

— Да.

— Случайно да си спомняш горе-долу по кое време беше това?

— Всъщност спомням си точно. Той се прибра в дома си в единайсет и половина. По това време гася лампата си вечер след училище и тъкмо приключвах на бюрото си, когато го видях да завива към гаража.

— А къде се намира бюрото ти?

— Точно до прозореца, гледа към улицата.

Джул замълча за момент, за да обмисли следващия си въпрос.

— И си сигурна, че е бил господин Горман? Видя ли го да слиза от колата?

— Не. Но трябва да е бил той. Отвори автоматично гаража и влезе вътре. След това затвори зад себе си. Така че изобщо не го видях. Но колата беше неговата.

— Разпознаваш колата му от пръв поглед?

Устната ѝ се изви надолу — явно въпросът ѝ се стори обиден.

— Естествено. Заедно с Ким са ме карали на ски с тази кола може би десет пъти. Така че, да, познавам колата.

— Не исках да те засегна — каза Джул. — Просто питам колко си сигурна?

— В какво? Че беше Стюарт ли? Не знам. Казах ви, че не го видях. Но ако той е карал колата си, значи е бил той. Защото това беше неговата кола.

— А ти откъде знаеш?

— Не знам. Просто разбрах.

Госпожа Робли реши да изкаже собственото си мнение.

— Тя знае, каквото знае, инспекторе. Не ви лъже.

— Разбира се, че не ме лъже. Не се съмнявам в това. — Джул се обърна към Бетани: — Съжалявам, ако звуча критично. Намерението ми не е такова. Просто се опитвам да се уверя в това, което казваш. Сега да се върнем към Стюарт — видяла си го да вкарва своята кола в гаража си отсреща и след това да затваря вратата на гаража след себе си?

— Не. — Въпросът изглежда отново я подразни. — Вижте какво, сигурна съм. Не. Просто го видях да спира и си помислих: „А, Стюарт се прибира“, а след това се обърнах и си легнах. Не съм разсъждавала върху това, просто го забелязах. Точка по въпроса. И не съм стояла на прозореца, за да зяпам, докато затвори вратата на гаража зад себе си. Защо ми е да правя подобно нещо? Не беше чак толкова интересно, колкото и да е скучна останалата част от живота ми.

Джул се поколеба, част от нещо смътно запомнено се въртеше натрапчиво в главата му.

— Но на мен ми се струва, че ти каза... Ще ме извиниш ли за момент?

— Разбира се. И за повече, ако трябва.

Той ѝ благодари, след това се отдалечи на няколко крачки към тротоара и превъртя лентата на диктофона. След минута се върна до вратата при Бетани.

— Ето — каза той, — чуй това.

Натисна копчето и чуха нейния глас да казва: „Отвори автоматично гаража и влезе вътре. След това затвори зад себе си. Така че изобщо не го видях. Но колата беше неговата.“

— Виждаш ли? — каза той. — Чу ли това?

— Кое?

— Ти каза: „След това затвори зад себе си“. А току-що каза, че не си го видяла да прави това.

— Не съм. Искам да кажа, не съм го видяла да я затваря.

— Е, кое от двете?

— Вратата беше затворена.

— Добре. — Джул изтри бръчката на челото си. Той уби още няколко секунди в превъртане на диктофона си напред до края и отново го включи на запис. След това попита: — Бетани, извини ме за глупостта, но в такъв случай как разбра, че вратата се е затворила след него, ако не си го видяла да я затваря?

За един кратък миг въпросът изглежда я озадачи. Обикновено строгото ѝ лице придоби почти отчаян вид, преди на лицето ѝ внезапно да се появи изумително прекрасна усмивка.

— Защото по-късно го видях да я отваря — каза тя. — Значи трябва да е била затворена.

— Видяла си как я отваря? Кога беше това?

— В дванайсет и четирийсет и пет. Отново почти точно. — Тя сви рамене. — Не можах да заспя. Често страдам от безсъние, мразя го. Но тогава се наложи да стана до тоалетната и забелязах, че съм лежала будна вече час и петнайсет минути, затова започнах да се притеснявам, че ще бъда изморена днес на училище. — Тя въздъхна тежко. — И наистина съм. Бях. Боже!

— Значи, какво стана? Погледна през прозореца и...

— И Стюарт отново излизаше на заден...

— Излизаше на заден? В един без петнайсет сутринта?

— Да, знам. И аз си казах, че е малко странно. Но наистина не мислех за него или за нещо друго, освен да поспя. — Тя сподави една ненадейна прозявка и отново се усмихна. — Извинете. Понякога, само като говоря за това... знаете как е...

— Разбирам те. Но ми направи впечатление, че нарече господин Горман Стюарт. Добре ли го познаваш?

— Не добре, не. Но той е бащата на Ким. Познавам го. Не обича да се обръщат към него с „господин Горман“.

— А вие с Ким сте приятелки, така ли?

— Ами, горе-долу. Тя е малко непостоянна. Свърхеуфорична, след това някак потисната. Напоследък не сме толкова близки приятелки, освен че понякога ходим заедно на ски. Както и да е,

познаваме се от четвърти клас. — Тя вдигна пръста си до устата и захапа края му. — Това ще я съсипе.

— Тя беше ли близка с майка си?

— Не. Имам предвид баща ѝ.

— Какво за баща ѝ?

— Ами, нали преди малко казахте какво разследвате — дали той я е убил.

— Не съм казал това, Бетани. Все още нямаме заподозрян. Но ти искаш да кажеш, че Кимбърли и майка ѝ не са се разбирали, така ли?

Момичето сви рамене.

— През повечето време майка ѝ беше доста заета. — Бетани се протегна назад и за момент докосна ръката на собствената си майка, след това отново насочи вниманието си към Джул. — Всъщност Карин не беше чак толкова лоша.

— Хората казваха ли, че е лоша?

Бетани сви рамене.

— Понякога те двамата — Стюарт и Ким — се отнасяха малко саркастично. Но мисля, че и двамата я обичаха. Нали не смятате, че Стюарт я е убил? Не мога да повярвам, че той би направил подобно нещо.

— Просто разговарям с хората, Бетани — отвърна Джул делово. — Опитвам се да разбера какво се е случило. Може да се наложи двамата с теб отново да поговорим. Ще има ли някакъв проблем?

— Мисля, че не.

Джул надникна зад нея.

— Госпожо Робли?

— Ако тя няма нищо против.

— Добре, тогава. Благодаря и на двете ви за отделеното време.

8

Стюарт бе застанал до канапето и се протягаше. През последните няколко часа двамата с Джина бяха разглеждали спорни въпроси, когато изведнъж бе осъзнал колко е часът и бе скочил на крака.

— Е — поде той, — независимо дали сме свършили по-голямата част от работата или не, аз трябва да тръгна, ако искам да стигна навреме за Ким, а аз искам. Ако Джул ти се обади, просто може да се уговорите за време, в което всички да поговорим. Но не и тази вечер, моля те. Дъщеря ми ще се нуждае от мен. Това е най-важното в момента.

— Да. Разбира се. — Джина придърпа тежката си чанта и пусна изтъркания си юридически бележник в един от вътрешните джобове. — Просто ще изчакаме, докато не получим вести от Джул. Ако ми се обади довечера, ще му кажа, че трябва да прекараш известно време с дъщеря си, и ще попитам дали може да си уговорим час за утре или за другиден.

— Мислиш ли, че ще го направи? Ще ти се обади ли довечера?

— Може би не, освен ако не е настъпил някакъв обрат в разследването, за който не знаем. Така или иначе, ще се опитам да се свържа с него отново, да добия представа за нещата. — Вдигна поглед към Стюарт. — Сигурен ли си, че си добре?

Той поклати глава, но цялото му тяло издаваше изтощението.

— Просто си мисля за Ким. — Загледан в празното пространство в другия край на стаята, той примигна бързо няколко пъти. — И за Карин. Наистина си отиде, нали?

— Боя се, че да.

Стюарт притисна слепоочията си, въздъхна дълбоко и погледна към нея.

— Господи, каква загуба! Каква невероятна, огромна, скапана загуба.

* * *

„Травъл Лодж“ се намираше само на километър и половина от апартамента на Джина. Наистина, по-голямата част от разстоянието беше изкачване, но според Джина, това само го правеше по-добра възможност за упражнение. Затова, след като каза на Стюарт да потегля, а тя ще излезе след него и ще затвори вратата, Джина изчака той да тръгне, после свали черните си обувки, пхна ги в деловата си чанта и ги замени с чифт маратонки, които винаги носеше със себе си.

Навън вечерта бе все още беше топла, макар че океанският бриз се бе усилил достатъчно, за да надига понякога облачета прах или отпадъци в улеите. Джина крачеше с лекота, превърнала чантата си в раница. Пред нея, от другата страна на Ван Нес Авеню, улицата се превръщаше в стръмен склон, на чийто връх се намираше често фотографираният изглед от Ломбард като „най-кривата улица на света“.

Когато стигна до върха, Джина дишаше тежко. Добре. Нали затова човек се упражнява — за да се задъха. Тя спря за момент, за да се наслади на гледката. Пред нея, долу в долината бе Норт Бийч, кулите на църквата „Св. св. Петър и Павел“ и част от Рибарския кей, а отвъд — Телеграф Хил и Койт Тауър. Отзад се виждаха мостът Голдън Гейт и Президио, а от тази височина — и слънчевите отблясъци по повърхността на Тихия океан на хоризонта.

Знаеше, че през много дни и ноци — може би през повечето — мъглата тук ставаше толкова гъста, че човек не може да види дори протегнатата си ръка, но когато мястото се договореше с времето в момент като сегашния, Джина си казваше, че човек може да живее тук сто години и пак да не му омръзне.

Когато се прибра петнайсет минути по-късно, след като се изкачи и се спусна по още един хълм, тя беше готова да вземе душ. А след като го направи, намъкна дънки и пуловер и влезе във всекидневната си. Както и останалата част от апартамента, всекидневната не бе по-голяма от необходимото, но беше добре обзаведена и уютна. Диван и подходящо двойно канапе бяха разположени диагонално срещу тухлената камина, пред която имаше килимче с индиански мотиви. От двете страни на големия преден прозорец имаше по едно кресло за

четене — бе купила второто за Дейвид. Вградени рафтове за книги се издигаха от двете страни на камината към триметровия таван.

Джина се приближи към добре зареденото барче с огледално дъно в отдалечения ъгъл на стаята и взе от рафта малка стограмова кристална чаша с обикновена оловна украса. Дейвид ѝ бе подарил комплект от четири такива чаши и тя обожаваше вида им и допира до тях. Сипа си малко чисто шотландско уиски и отиде до креслото си за четене, където постави напитката върху китайската лакирана масичка и взе записките от разговора си със Стюарт.

Оказа се, че Карин Драйдън, бе водила много натоварен и сложен живот, изпълнен с лични и със служебни лекарски взаимоотношения, инвеститорски планове, научноизследователски възможности и делови връзки. Стюарт не познаваше повечето подробности, свързани с този живот, но бе направил всичко по силите си да осведоми Джина, след като тя най-сетне го бе убедила, че ако някой наистина е убил съпругата му, това вероятно не е било случайно.

Както изглежда, през последните месеци бе имало две несвързани области на действие, които са заемали времето и енергията на съпругата му.

Първата бе свързана с факта, че ѝ оставали два месеца до откриването на нова, независима практика с неин колега ортопедичен хирург, Робърт Макафий. Плановите били в процес на подготовка от почти две години, но Стюарт бе разбрал, че през последните няколко месеца нещо се е променило — предполагаше, че Карин може би се е опитвала да включи трети партньор. Оплакала му се, че не ѝ достигат пари, и явно този трети човек можел да попълни или да намали дефицита. Макафий обаче не бил доволен. През последния месец той ѝ се обаждал денонощно и заплашвал, че ще се откаже от споразумението, но вече бил толкова обвързан финансово, че това щяло да бъде чисто самоубийство.

Джина отпи от уискито си и продължи да чете бележките си по коментарите на Стюарт, след като го бе попитала защо или как Карин е останала без пари. Как се е случило това, ако тя е била факирът на парите, който печелел големите пачки?

Случило се, каза Стюарт, защото Карин възнамерявала да направи още по-големи пари. Огромни пари. В продължение на няколко години Карин участвала в разработването и в клиничните

тестове на нов заместител на бедрената става, „Ставата на Драйдън“, който се разграждал много по-бавно от най-високотехнологичната до момента бедрена става. Изобретението било много близо до пълното одобрение от страна на Агенцията за контрол над храните и лекарствата и след одобряването си обещавало да направи всичките си ранни инвеститори невъобразимо богати. А Карин не само била един от тях, но била и създател на изобретението. Както изглежда и тази инвестиция се сблъскала с някакви финансови затруднения в последния момент. Банкерът на инвеститорската група се върнал при първоначалните инвеститори с предложението за така наречените заеми мецанини, за да закрепят положението на компанията до одобрението от страна на агенцията.

Стюарт не знаел какво представлява този заем, но Джина знаеше. Много рисковани и краткосрочни, тези заеми бяха обичайна характеристика на много почти осъществени сделки, които обаче се нуждаят от допълнителен капитал, докато бизнесът стане рентабилен. През последните шест месеца Карин била хвърлила повече от два милиона долара в брой за заем мецанин за „Ставата на Драйдън“. Така си оставила твърде малко за офисите на новата си практика, когато се появили неминуемите и неизбежни забавяния при строителството и привезждането в действие.

Стюарт бе казал, че сега, след смъртта на Карин задникът на Макафий бил спасен, тъй като Карин имала добра застраховка на проекта. „Ставата на Драйдън“ обаче явно все още имала проблеми — толкова сериозни, че Карин изискала от служителите на Джед Конли да ги разгледат внимателно. Макар че за Стюарт било пълна загадка какво общо има Джед с всичко това.

Навън се бе смрачило. Джина приключи с четенето и с питието си и се отпусна в стола си, за да обмисли това, което смяташе, че вече знае. Слушайки разказа на Стюарт за проблемите в деловия живот на Карин, тя вече беше заключила, че е твърде вероятно в този случай да става дума за убийство — не за нещастен случай, пито за самоубийство. Като към това се добавеше и забележката на Девин Джул на обяд, че Карин вероятно не би се озовала гола във ваната на чаша вино с непознат, понеже смята, че съпругът ѝ ще отсъства през уикенда, вероятността да е убита ставаше твърде голяма.

Мисълта накара Джина да се надигне в креслото си — ако в петък Карин е казала на Стюарт, че иска развод, дали е щяла да бъде гола във ваната с него?

Или може би просто е била сама и си е почивала, а той неочаквано се е прибрал.

Но Стюарт не се е прибрал в дома си до сутринта. Той разполагаше с разписката от бензиностанцията за доказателство. А след като бе разговаряла със Стюарт през целия следобед, Джина не смяташе, че той е платил на някой друг да убие съпругата му. Всичко това обаче не означаваше, че той все пак не може да бъде обект на сериозно разследване. Поне не изглеждаше клиентът ѝ да е виновен. На този ранен етап това бе най-доброто, на което Джина можеше да се надява.

Зарадва се на начина, по който вървяха нещата, и реши да си сипе още едно малко питие, какво пък толкова. Ще поживее малко.

Отново бе в играта с тази „рядка птица“ — невинния клиент. Щеше да бъде забавно.

* * *

„Ето каква е основната ирония на преживяванията в безлюдната пустош: принципната поука е, че ние не сме сами.“

Стоя насред един поток в часа, в който слънцето започва да прехвърля билото на изток. Сянката на планината се отдръпва и разкрива свят от трептящи цветове — отвъд сивите скали и виолетово-синьото небе равнината внезапно пламва в багрите на диви цветя — жълти и зелени, червени и розови, сини и бели. Едно движение, което долавям с крайчеца на окото си, се оказва жълтеникавокафяв койот, дебнещ плячка. Надолу по течението елен спира на водопой. Заек излиза от бърлогата си. Отгоре ястреб кръжи в издигащо се топло въздушно течение. На повърхността на водата започва хвърлянето на хайвера и пространството на потока се изпълва с облаци от мушици едnodневки, от ручейници или от комари.

Мятам въдицата и една пъстърва клъвва.

Наблизо не се виждат никакви други хора. А може би на планетата изобщо да няма такива. И все пак усещането, че

съществувам, е в плен на чувството, че мястото ми е тук и в този момент. Намирам се сред бляна на будиста, който си поръчва хамбургер с думите: «Направете ми един с всичко».

Един с всичко.

Необикновено е как това преживяване на блажено уединение без никакво чувство на самота ме спохожда само в пустошта. Вероятно е така, защото тук трябва да се съобразявам с толкова малко очаквания на другите. Тук съм отговорен единствено пред себе си, единствено за оцеляването си. Ден или два без напрежението и вълненията на всекидневието — далеч от уличното движение, от безсмислените разговори и от рекламите, далеч от непрестанната атака на ненаситните медии — и аз все повече усещам едно дълбоко чувствено съзнание, което ме приковава силно и първично. Тук и сега.

Аз съм свързан със земята и винаги съм непосредствено свързан с настоящия момент. Аз съм животно, едновременно плячка и хищник, настроено проникателно. Няма кого да убеждавам. Няма недоволства. Спънките са естествени.

Рибата подскача високо в един цветен проблясък, с плясък потъва обратно в своя вир и подема бяг, който дръпва кордата и огъва въдицата. Концентрацията ми е съвършена. При най-малкото отпускане на кордата пъстървата ще захвърли мъничката кука без острие, а аз ще съм изпуснал закуската си. Защото не се съмнявайте, че ако успея да я изкарам на брега, аз ще изям тази риба.

Тук апетитите ми са прости и постижими. Не ми трябва повишение, нови дрехи, подаръци. Парите може да нямат никакво значение. Моята музика е в реката, във вятъра, в пращането на огъня, в туптенето на сърцето ми. Нямам никакви тревоги. И странното е, че в това естествено състояние се доближавам най-много до усещането за идентичност с ближния си.

Това е същността и аз съм част от нея.“

* * *

В креслото си за четене край предния прозорец Джина остави книгата на Стюарт Горман „Излекуван от водата“, която бе купила от книжарница „Бук Пасидж“ след самотната си вечеря във Фери

Билдинг. За своя изненада много хареса книгата. Стюарт съвършено бе уловил собствените ѝ чувства по отношение на заниманията на открито и на пустошта — тези неща бяха и нейното спасение.

Уединение без самота. Точно така се чувстваше тя, когато се качеше в планините.

Погледът ѝ обхвана познатия терен на всекидневната. Непосредствено след смъртта на Дейвид имаше чувството, че той сякаш се бе запечатал във всеки предмет тук — в книгите, в креслото му, разбира се, в барчето и в чашите там, в двойното канапе — и връзката му с тези неща бе направила самотата ѝ почти непоносима.

Горе в пустошта нямаше какво да ѝ напомни за онова, което бе отминало. Времето, което тя прекарваше далеч от всичко, намаляваше болезненото им влияние върху нея, докато накрая тя не осъзна, че способността им да ѝ причиняват страдание вече е изчезнала.

Бе имала нужда от пустошта, за да стигне дотук. Бе имала нужда от дългите дни на пешеходни преходи и от дълбоките празни нощи заради тяхното уединение, което сякаш снемаше товара на самотата, предизвикан от всички тези познати неща в града.

Джина стана и отиде в кухнята, извади една визитка от чантата си и взе телефонната слушалка, с надеждата може би да поговори със Стюарт и да го попита как е разбрал всичко това. Какво му се бе случило, за да го тласне навън? Как, питаше се тя, бяха прекарвали заедно по-голямата част от следобеда и не се бяха докоснали до тази тема?

Но докато набираше телефонния номер, тя се спря и остави обратно слушалката. Спомни си, че той смята да прекара вечерта с дъщеря си и да опита да проумее това, което ги бе сполетяло. Ако му се обадеше сега, щеше да се натрапи.

Когато се върна във всекидневната, тя отново седна в креслото си, придърпа книгата към себе си и я отвори на същото място. В този момент звънна телефонът.

— Джина Роук, моля.

— На телефона.

— Девин Джул. Надявам се да нямаш нищо против, че ти се обаждам вкъщи.

— Нямахте да ти дам номера си, ако имах. Обаче ти много работиш, инспекторе. Разбирам, че си получил съобщението ми за

Стюарт Горман.

— Получих го. — Той се поколеба. — Доста бързо го взе на борда като свой клиент. Искам да кажа след обяда ни днес.

Беше незаслужен упрек, но Джина си помисли, че е трябвало да го очаква. Във всеки случай, не смяташе да удостои неизреченото обвинение, че се е обадила на Стюарт в резултат на казаното от Джул в ресторанта на Лу Гърка. Изобщо не му се беше обаждала, но смяташе да остави Джул да си мисли, каквото иска, тъй като той така или иначе щеше да направи точно това.

— Да — каза тя. — В този случай звездите се подредиха точно както трябва. Предполагам, че се обаждаш, за да си уговорим среща?

— Да, ще искам да говоря с него. Съвсем скоро.

— Смятат ли го за заподозрян?

— На този етап го смятам за важно лице.

— Нали знаеш за алибито му?

— Да, знам какво каза той.

— И не му вярваш?

— Бих искал да прегледаме някои подробности, които е посочил, това е.

— Той естествено все още е разстроен. Ако ми кажеш какво искаш да разбереш, с удоволствие ще взема сведенията вместо теб.

Джул почти се усмихна.

— Мисля, че по-скоро бих искал да ги получа от самия него.

— Не искаш ли да ми подскажеш малко за какво става въпрос?

— Просто искам да се уверя, че разбирам нещата правилно. Да попълня пропуските.

Това прозвуча застрашително на Джина. До този момент не бе подозирала, че е имало някакви пропуски.

Джина знаеше колко е опасно Стюарт отново да говори с полицията. Ако кажеше каквото не трябва или може би дори каквото трябва, но не както трябва, тя щеше да го гледа как напуска кабинета ѝ с белезници. Знаеше, че много от колегите ѝ биха се ужасили при мисълта, че е позволила клиентът ѝ да разговаря с полицейските власти отново. Въпреки това се надяваше, че може да отклони разследването, може би дори напълно да избегне ареста, ако продължат да съдействат на полицията. Джул вече разполагаше с най-

опасните части на запис, а и тя щеше да бъде там, ако нещата загрубеят. Това бе премерен риск и Джина прецени, че трябва да опита.

— Мога да му се обадя и да се уговорим нещо за утре в моя кабинет. Да речем в десет часа, ако не ти се обадя отново.

— Мислех си, че двамата може би ще предпочетете да дойдете в Палатата и да поговорим там.

Джина застана нащрек. Съдебната палата означаваше неприветлива и заплашителна стая за разпити близо до отдел „Убийства“, снабдена и с апаратура за аудио- и видеозапис. В този случай протоколът и стратегията изискваха тя да запази спокойствие.

— Мисля, че всички ще се чувстваме по-добре в моя кабинет, инспекторе — каза тя. — Разбира се, ако искаш, можеш да запишеш разговора на касета. Или дори на видеокасета, при условие че незабавно получа копие. Нямах намерение да арестувах господин Горман, надявам се?

— Не, не съм поискал заповед.

— И двамата знаем, че не ти е необходима заповед, за да го арестувах. Въпросът ми е, възнамеряваш ли да го направиш или не?

— Опитвам се да не се ангажирам с крайно становище. Трябва да говоря с клиента ти и искам всичко да е по правилата и записано, което означава и ти да си с нас. В десет часа е чудесно. В твоя кабинет. Ако не ми се обадиш пак.

— Добре. Ще се видим там.

9

Поставил порцелановата чинийка върху ръкохватката на стола си в кабинета на Дизмъс Харди, Уайът Хънт се облегна удобно и отпи от току-що приготвеното кафе. Беше вторник сутринта, около половин час преди официалното начало на работното време на канторите. Въпреки това десетина или повече служители вече бяха започнали работния си ден. Вратата на кантората на Харди беше отворена и от фойето се чуваше звънене на телефони, бръмчене на ксерокс машини, откъслечни разговори.

Чакаха Джина. Харди наля и в собствената си чаша и се обърна към Хънт.

— Значи, когато си говорил с Джул, не си издал, че работиш за нас?

— Мисля, че не е ставало въпрос конкретно за това. — Хънт отпи отново и се ухили. — Той ме попита дали съм виждал Джина и аз му отговорих, че не съм я виждал след обяда, което формално погледнато е вярно. Не съм виновен, че не попита дали съм говорил с нея. А и изглежда беше в добро настроение — беше се занимавал с Горман цял ден и не бе имал с кого да поговори. Това ще те поразя, но изглежда на жена му понякога малко ѝ писва от полицейски приказки вкъщи.

— Как е възможно подобно нещо?

— Знам — каза Хънт. — Странно, но ето на. Както и да е, той много искаше да разкаже на някого за всичко, което бе открил, и се случи така, че аз се обадох.

— Щастлива възможност за добрите.

— Това си помислих и аз. Може би не чак толкова щастлива за клиента обаче, освен ако смяташ един очевидец за щастлива възможност.

— Понякога може да бъде.

— Почти съм сигурен, че това не е един от тези случаи, Диз. — Хънт погледна към вратата. — А, ето я и дамата, заради която сме се

събрали.

Джина спря на входа.

— Извинявайте за закъснението. В момента отстранявам грешките от това, което може да стане ново работно разписание.

Харди погледна часовника си.

— Моят показва точно осем часа, така че си на минутата.

— Искаш ли кафе?

— Както хищникът иска мрака.

Харди я погледна и каза:

— Значи черно и без захар?

— Извинявай — каза Джина, — четох книга на клиента си. Прихващам от стила. Със захар, ако обичаш.

— Как ти се струва той? — попита Хънт. — Имам предвид като писател.

— Става. Казва някои хубави неща. Снощи ме държа будна до полунощ.

— Значи е можело да ти се обадя след разговора си с Джул — отбеляза Хънт.

Харди ѝ подаде една чаша и Джина се обърна към Уайът:

— Значи си се свързал с него? Какво ти каза?

— Тъкмо разправях на Диз. Той смята, че разполага с достатъчно улики.

— По случая на Стюарт? Как е успял да избегне алибито?

— Уайът тъкмо ми разказваше за някакъв свидетел — обади се Харди.

Джина се отпусна тежко на един стол.

— На какво? На убийството? Стюарт не може да я е убил. Не е бил там.

— Е, това може да е под въпрос — отбеляза Хънт, постави чашата си върху чинийката и се приведе напред. — Изглежда едно момиче от квартала — живее точно от другата страна на улицата, приятелка на дъщеря му — го е видяла да се прибира в гаражи си в неделя вечер. И после да излиза няколко часа по-късно.

— Видяла го е?

— Така казва Джул. Видяла колата му.

— Кое в крайна сметка? Него или колата?

Уайът прехвърли с поглед въпроса към Харди, който каза:

— Кой друг може да е бил в колата му, Джина? — И продължи:
— В неговия разказ не се споменава някой друг да е карал колата му, нали?

Джина се отпусна в стола си и възкликна:

— По дяволите!

— Точно така — съгласи се Хънт. — А освен това има и няколко други неща, за които Девин един вид искаше да се похвали.

— Слушам те — каза Джина.

— Две обаждания за нарушаване на обществения ред в дома му.

— Две?

Хънт кимна.

— Едно през това лято и когато Джул проверил в компютъра, се натъкнал на още едно попадение от преди около пет години. Новият ти клиент е бил арестуван при това второто.

— Той ми каза, че никога не са прибегвали до физически действия. Специално го попитах.

На бюрото си Харди се смръщи и кръстоса ръце пред гърдите си.

— Може би е забравил.

— Забрави ли да спомене и глобата, която е получил миналия петък вечерта?

Джина се облегна назад, кръстоса крака и вдигна ръка към устата си.

— Петък вечер? — попита тя.

Още едно кимване от страна на Хънт.

— На път за Екоу Лейк. Спрял го е пътен полицај на магистралата. Джул намерил полицаја и говорил с него.

— Бил е доста деен — каза Джина.

Хънт се съгласи.

— Той смята, че разполага с голям случай. Такива не се срещат всеки ден.

— И какво е казал полицајят? Спомнил ли си го е?

— О, да. Без никакъв проблем. Разпознал е името. И той е почитател на произведенията на Стюарт. И точно затова не го е арестувал.

— О, Боже! — Джина поклати невярващо глава. — За какво е щял да го арестува?

— Казал на Джул, че щял да измисли нещо. Нарушаване на реда, съпротива при арест, заплашване на полицай...

— Заплашил го е?

— Напсувал го е. За повечето ченгета това е почти същото. Следва лошата част.

— Има и по-лошо?

— Ами, ти прецени. След като онзи полицай разпознал Стюарт, той малко се поуспокоил и му разказал за ужасния скандал, който току-що имал със съпругата си. Как му заявила, че иска да го напусне. Разказал на човека, че бил тръгнал нагоре към планините, защото ако останел с нея, щял да я убие.

— С тези думи? — попита Джина.

— Според Дев, доста дословно — каза Хънт.

— Джина, този тип, Стюарт, клиентът ти, по кое време ще дойде тук? — намеси се Харди.

Джина погледна часовника си.

— След около час. Джул ще пристигне в десет.

— Инспектор Джул спомена ли нещо за белезници? — попита Харди.

— Снощи каза, че не е искал заповед. — Изражението на Джина издаваше чисто възмущение. — На теб Девин каза ли нещо за арест, Уайът?

— Не. Иска повече доказателства. Очевидно има и други проблемни въпроси?

Това беше въпрос.

— А, нищо важно — отговори Джина саркастично. — Само застрахователна полица за три милиона долара, още няколко милиона, които ще минат под негово управление, да не говорим за възможната любовна връзка със сестрата на мъртвата му съпруга.

— Шегуваш се за последното, нали? — каза Хънт.

Тя го погледна.

— Е, той го отрече. А съдейки по това, което разбрах, откакто съм дошла тук сутринта, явно е вярно.

* * *

Когато Филис се обади в кабинета ѝ и съобщи, че клиентът ѝ е отвън във фоайето, Джина каза, че идва след секунда, но не се помръдна. През последните петнайсет минути, откакто бе слязла от кабинета на Харди, бе седяла възможно най-удобно в най-хлътналия си фотьойл. Подобно на Уес Фаръл и тя нямаше формално бюро в ъгловия си кабинет. Затова седеше със здраво сключени ръце пред себе си и се опитваше да овладее същинското цунами от ярост, което внезапно я бе заляло вследствие разкритията на Уайът Хънт за нейния клиент.

Погледна надолу към ръцете си. Кокалчета ѝ бяха побелели, ставите ѝ — сковани. Вдигна ръцете си към лицето и ги прокара надолу по бузите си. Накрая си пое дълбоко дъх и се изтласка нагоре от стола си.

Докато прекосяваше дългия коридор към секретарското място, Джина долавяше собствените си отсечени и отекващи стъпки. Стигна до фоайето и лепна подобие на усмивка на лицето си, когато доближи Стюарт.

— Добро утро — изчурулика тя, престорено ведро. — Точно навреме.

— Старая се да се харесам — каза той с плахия си изговор, макар да му костваше усилие. Стюарт се бе избърснал, беше сресал косата си и бе облякъл по-хубави дрехи — панталон и пуловер, — но изглеждаше по-покрусен, отколкото предния ден, беше с мътен поглед и бледен. — От полицията дойдоха ли вече?

— След малко. Последвай ме, ако обичаш...

Джина искаше да избегне безсмисленото бърборене, затова се обърна и тръгна към кабинета си. Влезе първа, седна на ергономичния си стол и се завъртя с лице към него. Стюарт стоеше на няколко крачки от вратата с ръце в джобовете си, напомняше на куче, което чака да му кажат какво да направи.

— Би ли затворил вратата?

След като го направи, той отново се обърна към нея.

— Къде? — попита той.

Тя махна с ръка.

— Където и да е. Няма значение.

Той избра канапето, вероятно защото бе обърнато с лице към нея. Облегна се, облегна глезена си върху коляното, протегна ръка покрай

възглавниците и се отпусна назад.

— Така — каза той.

— Така. — Джина не се изкушаваше да му окаже никакво съдействие, но почака един дълъг миг и когато той не направи нищо, тя омекна. Каквото и да бе извършил в действителност — а тя му беше ядосана за това, каквото и да беше, — той бе човекът, чиято книга беше чела снощи, който бе раздвижил нещо в душата ѝ.

— Изморен ли си? — попита тя. — Изглеждаш изморен.

Раменете му се повдигнаха, сякаш въпросът беше смешен. В очите му обаче нямаше веселие.

— Ако си взема една седмица и спя денонощно, пак няма да е достатъчно. Но това не изглежда много вероятно, нали? Не и с инспектор Джул на път за насам.

— Не, не особено. Искаш ли кафе?

— Вече изпих три чаши — поклати глава той. — Още малко и ще се отнеса. Пък и не е нещо, за което кафето може да ми помогне.

Смятайки, че това може да е някакво начало, може би дори признание, Джина каза:

— Какво е тогава?

Той въздъхна тежко и поклати глава — самото отчаяние.

— Ким — отговори. — Дъщеря ми. Дъщеря ни. — Срещна погледа на Джина. — Имаш ли деца?

— Не.

— Тогава недей.

Джина се подсмихна мрачно.

— Малко е късно. Във всеки случай, въпросът не е на дневен ред и не ме притеснява. Тя го приема доста тежко, нали?

Стюарт щипна носа си.

— Не знам какво да правя с нея. Не знам какво да правя. — Вдигна поглед и каза: — Случилото се я изкара извън релси. — Още една въздишка. — Двете с Карин имаха някои разногласия, които не бяха разрешили, а сега никога няма да ги разрешат. Когато Ким замина в колежа, нещата между тях не бяха наред. Това не я улеснява сега.

— Да, сигурно. Къде е тя сега?

— Оставих я в хотела. Плака цяла нощ и най-накрая заспа някъде около шест сутринта, затова реших просто да я оставя да спи. Нека да е добре поне няколко часа. — Той се поколеба. — Дебра

намина рано за всеки случай и каза, че ще остане, докато Ким се събуди. Ще бъде с нея. Но това убива Ким. Не знам какво ще прави. Не знам какво ще правя аз с нея.

Джина реши да го върне в действителността.

— Стюарт — поде тя, — каза ли й, че си под подозрение?

Не би могъл да изглежда по-поражен, дори да го бе зашлевила, но бързо се съвзе.

— След като ти ми се обади снощи, й казах, че днес имам среща с теб, за да говорим с ченгетата. Дотолкова знае. Кое то не е много. Днес трябва да свърши, нали?

Джина се изкуши да го попита дали не се шегува с нея, но продължи сериозно:

— Честно казано, не, Стюарт. Не мисля, че всичко ще свърши днес. Направили са някои разкрития.

10

— Бетани е казала, че ме е видяла? Как е възможно?

— Казва, че е видяла колата ти.

— Видяла ме е да влизам в гаража ли?

— Да. И след това да тръгваш отново няколко часа по-късно.

— В такъв случай е видяла убиеца на Карин да идва и да си тръгва.

— Сигурно точно това е допуснал и инспектор Джул. Човекът е бил с твоята кола.

— Не, не е. Не е възможно.

Дълбоко в себе си Джина се окуражи от безусловното отричане. Стюарт или беше невероятно добър лъжец, или казваше истината.

— Добре, да оставим за момент колата и да поговорим за твърдението ти, че двамата със съпругата ти никога не сте се карали и по-специално, че ти никога не си я удрял.

— Добре. — Стюарт се бе наклонил напред на дивана и кръвта бе нахлула в лицето му. — Какво точно не ти е ясно?

— Мисля, че не разбирам обаждането в полицията за нарушаване на обществения ред през лятото.

— И това ли са открили вече? — смръщи се Стюарт.

— Това е един от въпросите. Другият е какво обяснение ще ми дадеш ти. А що се отнася до факта, че вече са разбрали, вчера те предупредих, че ще открият всичко за теб, всяка дреболия, която си вършил, и ще я извадят на показ пред целия свят, поради което за теб ще е по-добре да ми го разкажеш, преди журналистите да го публикуват по-късно. Като например това, че си удрял жена си.

Малката тирада улучи точно в целта. Стюарт отбранително се облегна на дивана — скръсти крака, опъна едната си ръка върху възглавниците и се опита да спечели време, докато реши какво да каже. Накрая заяви простичко:

— Никога не съм я удрял.

— Тя ли те е удряла?

— Не.

— Но ченгетата са идвали?

— Досадната ми съседка ги е повикала. — Пауза. — Възможно е да сме вдигали шум. Казах ти, че се карахме.

— И точно това сте правили лятото, когато е дошла полицията.

— И си тръгна. Искаха само да се уверят, че няма пострадали. — Той сви рамене: — И наистина нямаше. Тръгнаха си и толкова.

— Така. Това ли е всичко? — Джина го изгледа сериозно.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, Стюарт, дали според теб има още неща, важни за разследването на твоята персона, водено от инспектор Джул, което адвокатката ти би искала да знае, за да може да те защитава? — Тонът на Джина бе малко по-настъпателен. Погледна гневно и очаквателно към другия край на стаята и наблюдаваше как клиентът ѝ се преструва, че мисли, докато накрая не издържа и рязко попита: — Искаш ли да ти подсказва? Бих могла.

Той се облегна намусен.

— Нека те попитам нещо — защо изведнъж стана враждебна? Какво се е случило?

Джина не можа да отговори веднага. Седеше на стола си и се опитваше да събере мислите си, докато накрая каза:

— Снощи прочетох книгата ти.

— Цялата ли?

— Да, на един дъх. „Излекуван от водата“. Много ми хареса. Тъглчетата на устните на Стюарт се повдигнаха.

— Не мислех, че знаеш за моите книги.

— Аз съм адвокатът ти. Знам всичко. Свиквай.

— Това ли те тревожи? Че книгата ми ти е харесала?

— Не точно — каза тя с равен глас, — но след като попита, ще ти кажа, че ще побеснея, ако прекрасната ти книга ме е подлъгала, а всъщност се окажеш виновен. Почувствах се лично засегната, когато научих, че свидетел е видял колата ти да пристига и да потегля отново около времето, когато е била убита Карин. Не мога да си представя защо не можеш да овладяваш гнева си, след като пишеш за такива духовни и холистични неща. Наистина ще се ядосам, ако спиш със сестрата на съпругата си. Ще се вбеся, ако се окажеш толкова добър лъжец, колкото си добър писател. Обърква ме липсата ти на реакция

към смъртта на съпругата ти. Смайва ме и ме смуцава фактът, че ченгетата идват в дома ти да прекратяват свади, когато ти твърдиш, че никога не си посягал на жена си. Достатъчно ли е?

— Мога да ти обясня...

— Не в момента, моля те. — Тя стисна челюсти. — Затова, да, можем да кажем, че нещо ме притеснява и че се държа донякъде враждебно. И докато сме още на темата, нямам навика да допускам мъжете да ме заблуждават. Известно време бях със страхотен мъж и някак привикнах. Затова се боя, че вероятно съм позанемарила предпазливостта, което също ме вбесява. Как ти се струва?

— Не съм убил Карин.

— Добре. Вече го каза. Благодаря.

— Не ми ли вярваш?

Тя сви рамене. Внезапно, изненадвайки себе си, Джина стовари дланта си върху масата с компютъра и в стаята отекна стряскащо силен звук като от изстрел.

— По дяволите, Стюарт! Да не би да си мислиш, че играем някаква игра? Имаш ли представа колко здраво си загазиш в момента? Според теб не е ли важно и не трябва ли да знам, че преди пет години са те арестували за битово насилие? Или че миналия петък вечер си заплашил пътния полицаи на магистралата, точно преди да му признаеш, че си излязъл от дома си, за да не убиеш съпругата си? Какво си мислеше? Това са сериозни неприятности и ти си затынал.

— Но как са...

Накрая Джина просто не успя да се сдържи и скочи на крака. Не беше го планирала — обикновено не беше част от репертоара или от стратегията ѝ, — но в действителност започна да му крещи:

— Мътните да те вземат, Стюарт! „Никога не се е случвало“ не е същото като „никога няма да го открият“. Защото те винаги научават. Помниш ли какво ти казах? Всичко излиза наяве! Винаги! Така стоят нещата.

Тя се надвеси над него, после се изправи, завъртя се на пети и отиде до един от прозорците. Разтвори щорите, макар че всъщност не гледаше нищо конкретно.

Джина трябваше да овладее гнева си. Бавно изпусна въздух, затвори очи и се съсредоточи върху туптенето на сърцето си. Когато отново погледна към Стюарт, той се бе привел напред на дивана, бе

подпрял лакти на коленете си и я гледаше, сякаш я молеше за нещо. И може би наистина го правеше.

Тя се успокои, доколкото може, и се обърна с лице към него.

— Съжалявам, че ти повиших тон. Беше непрофесионално от моя страна. Приеми извиненията ми.

— Няма нищо. Хората се ядосват понякога — помирително махна той.

— Да, така е — кимна Джина. Прекоси стаята и седна в другия край на дивана. Погледна часовника си, след това Стюарт. Когато заговори, в тона ѝ нямаше желание за борба: — Добре, Стюарт. Инспектор Джул ще пристигне съвсем скоро. Искаш ли да ми разкажеш за първото обаждане в полицията за битово насилие? Преди пет години.

Беше обърнал към нея бледото си и изтощено лице и бе почти болезнено човек да гледа умората около очите му.

— Беше поредното скарване. Всъщност първото лошо скарване. — Той снижи глас и наведе глава, сякаш да се скрие от следващото признание: — Струва ми се, че счупих няколко чинии. Една от тях я поряза. Кървеше, когато дойдоха ченгетата.

— Това е твоята версия. Но какво ще пише в полицейския доклад, Стюарт? Каква е версията на ченгетата?

Той леко наклони глава настрани.

— Не знам. Не съм виждал доклада. Нямам представа какво им е казала Карин.

— Но те отведеха в участъка?

— Да. След това Карин дойде и в крайна сметка ме пуснаха да се прибера у дома с нея. Ходих на терапия за овладяване на гнева и проблемът изчезна.

— До това лято?

Стюарт вероятно се почувства неловко, защото сведе поглед и сви рамене.

— Никога не съм я удрял. Нито през лятото, нито преди това. Никога.

— Добре. — Джина бе почти сигурна, че ако се наложи Стюарт да се изправи пред съдебните заседатели, те надали ще направят разлика между това да замериш жена си с чиния и действително да я удариш, но ако за Стюарт беше важно точно какъв вид битово насилие

бе извършил, щеше да го остави на собствената му съвест. Поне засега. — А какво ще кажеш за полицая на магистралата? Заплаши ли го?

— Не. Бях бесен, че ме спира. — Пренебрежителна полуусмивка. — Знам, пак проблемът с гнева. Всеки втори шофьор караше с превишена скорост, а той спря точно мен. Споменах тази незначителна подробност, когато той се приближи към прозореца ми. Да, вероятно можех да се изразя по-добре, но не съм го заплашвал. Накрая му дадох автограф — колко сериозно може да сме се спречкали? — Той се наведе към нея. — Джина, чуй ме, признавам, че съм избухлив. Опитвам се да се справя с проблема. Животът с моите две жени у дома може да постави на изпитание дори търпението на светец, но аз намирам решение, като при възможност просто заминавам. Не съм склонен към насилие, не съм убил Карин и това е самата истина. Би се отразило великолепно на душевния ми покой, ако знам, че адвокатката ми най-сетне ми вярва.

Джина просто го гледаше, неспособна или поне изпълнена с нежелание да му даде онова, което искаше от нея. Истината бе, че в момента душевният покой на Стюарт бе последното нещо, което я вълнуваше. Имаше много по-неотложни проблеми от деликатните чувства на клиента ѝ и те връхлитаха от всички посоки.

Накрая погледна часовника си, скръсти крака и се облегна.

— Стюарт, разполагаме с още четирийсет минути, преди да дойде Джул. Трябва да изясним много неща, така че най-добре да се залавяме за работа. Готов ли си да ми кажеш нещо, което вече да не съм научила от друг?

* * *

След разпита, когато и Джул, и Стюарт си бяха тръгнали, Джина си помисли, че вероятно почукването на вратата ѝ означава, че Стюарт се връща, за да я уволни, или по-точно да се откаже от услугите ѝ. Нямахше да го вини, ако не искаше да работи с нея след днешното ѝ поведение. Въпреки че със сигурност щеше да му трябва адвокат. Разпитът, проведен от Джул преди малко, би трябвало да е прогонил всякакви съмнения на Стюарт, че съпругата му е била убита и че той е главният заподозрян.

Или пък вероятно през десетте минути, откакто си бе тръгнал от кабинета на Джина, бе имал възможност да премисли нещата и бе решил, че не иска да плати хонорара ѝ от шейсет и пет хиляди долара. Това бе сериозна причина за промяна. Имаше много по-евтини и не толкова враждебни адвокати и вероятно той беше решил да наеме някой от тях. Джина почти се надяваше да го е сторил.

Отиде до вратата и отвори със замах. В коридора стояха двамата ѝ партньори.

— Арестуваха ли го? — попита Дизмъс Харди.

— Не.

Харди се ухили, извърна се леко към Фаръл и протегна ръка.

— Десет долара.

* * *

— Не разбирам. — Тримата бяха влезли в кабинета ѝ, Харди и Фаръл се настаниха на дивана, където беше седял Стюарт, а Джина — в дълбокия си стол. — Ако бях на мястото на Джул, щях да го арестувам. Едва ли му трябва още много.

— Така е — съгласи се Харди, — но ще е по-чисто, ако преди това си издейства обвинителен акт. Нека не забравяме, че следващия вторник ще заседава голямото жури. Допускам, че докато ние с вас си говорим, □ ой е отишъл да запознае прокурора с онова, което е научил тук. Да провери дали ще бъде достатъчно. Но е възможно още седмица-две да елиминира други заподозрени. При толкова важно дело ще предпочете да се подсигури добре, за да не се издъни.

Фаръл почти се беше излегнал и беше вдигнал крака върху ниската масичка. Под дрехите със сигурност носеше някоя от характерните си фланелки, но за неопитното око беше облечен като действащ адвокат — графитеносив костюм и тъмноморава вратовръзка.

— Независимо дали ще го арестуват, Стюарт е подписал договор с нас, нали?

— Дадох му документите да ги разгледа у дома — отговори Джина. — Свалих безбожно до шейсет и пет, но според мен дори тази сума му се стори огромна. Бих се обзаложила, че ще ни наеме, но след

като Джул приключи, не говорихме много. Стюарт искаше да се върне при дъщеря си, която явно е много разстроена от случилото се.

— Всеки би бил — отбеляза Харди.

— Явно не и Стюарт — сви рамене Джина и погледна към Фаръл. — Виждала съм хора, по-съкрушени от смъртта на кучето си.

— Ей! — скокна Фаръл. — Барт не беше куче. Той беше човек.

— Точно това исках да изтъкна — усмихна му се Джина разбиращо.

— На колко години е дъщерята? — попита Харди.

— На осемнайсет. Тъкмо е постъпила в колеж в Орегон. Била скарана с майка си, когато заминала, и не успяла да се сдобри с нея.

— Чакаат я трийсет щастливи години при психоаналитик, и то при положение че убиецът не е баща ѝ — отбеляза Фаръл. Метна поглед към Джина и повтори: — Ако убиецът не е баща ѝ.

Джина отвърна на погледа му.

— Мисля, че по присъщия си изтънчен начин Уес пита какви според теб са шансовете на клиента ти.

— Не точно, Диз. — Фаръл се изправи в някакво подобие на нормална поза и леко се извърна, за да бъде с лице към Джина. — Питам какво ти подсказва инстинктът — виновен ли е, или не?

Джина придоби замислено изражение.

— Мисля, че още не става дума за съд. Твърде рано е.

— Не попитах какво мислиш — притисна я Фаръл.

— Да, знам. — Тя замълча за момент и изпусна лека въздишка. — Като че ли засега инстинктът ми иска да повярва, че не го е извършил той.

— Казах ти — погледна Фаръл към Харди.

— А сега ще ми кажете колко глупаво и опасно е всичко това — продължи Джина. — Знам. И какво трябва да направя в този случай? — обърна се тя към двамата. — Да се откажа да го защитавам?

— Не — отговори Уес. — Да не му вярваш.

— Не казах, че му вярвам или че не му вярвам, Уес. Казах, че според мен още не става дума за съд. Просто сантименталната ми страна иска да вярва, че понякога мъжете, обвинени в убийството на съпругата си, не са го извършили. И особено мъже, които пишат красиви книги за природата и за други въпроси, които са ми присърце.

Уес, чиято собствена кариера като адвокат бе преобразена от нашумяло дело, при което бе спечелил оправдателна присъда за свой приятел и колега, на чиито твърдения, че е невинен бе повярвал, но който впоследствие се бе оказал виновен, поклати тъжно глава.

— Някои хора смятат, че маркиз Дьо Сад пише хубави книги — отбеляза той.

Харди се пресегна и докосна с бърз и успокоителен жест коляното му.

— Тя схваща нещата, Уес. Наистина. — След това се обърна към Джина: — Той просто не иска никой да преживява същото като него. Опитва се да те предпази.

От гледна точка на физиката Джина бе вероятно най-силната жена, която познаваше. Три години преди това тя бе стреляла по човек и го бе убила по време на престрелка. Сега погледът ѝ стана по-суров.

— Нямам нужда някой да ме предпазва. Би трябвало и двамата вече да сте го разбрали.

— Не за такова предпазване говоря — поясни Фаръл. — Просто ти казвам, че ако случаят се разрасне до процес за предумишлено убийство, той ще обсеби живота ти през следващата година и повече. Този човек няма да ти бъде безразличен, независимо дали е виновен, затова въз основа на собствения си опит ти давам приятелски съвет, че вероятно, когато всичко приключи, ще се чувстваш по-добре, ако още в началото решиш, че той го е извършил, и действаш въз основа на това предположение.

— Никога през живота си не съм защитавала невинен клиент, Уес. Упражнението ми е ясно.

— Добре. — Фаръл се изправи. — В такъв случай няма за какво да се притесняваме и двамата с Диз отиваме на галаобяд при Лу. Ще ни нравиш ли компания?

— Вчера обядвах там — поклати глава Джина. — Позволявам си го само веднъж седмично.

11

— Какво правиш?

— Кога?

— В момента.

— Нищо. Тъкмо се събуждам. Някакви новини от Джул?

— Още не, което можем да приемем като добър знак.

— Всъщност разглеждах едно старо списание на Американската асоциация на пенсионерите, оставено от някой в стаята, и решавах един тест, за да видя колко знам за Майкъл Дъглас.

— И как се справяш?

— Не много добре. Не е женен за Анет Бенинг.

— Не е. Това е Уорън Бийти. Майкъл Дъглас е с Катрин Зита Джоунс.

— Стига бе! Много са различни.

— Но му е съпруга, Стюарт. Съпругата му е Катрин Зита Джоунс.

— Разбрах те и първия път. Но тогава кой е известният му баща?

— Ще ти подсказа. Имат една и съща фамилия.

— Не знам. Джон? Питър? Тони? Райън?

— Прочутият Тоби Дъглас?

— Стивън? Има ли Стивън Дъглас?

— Той е спорил с Линкълн, така че отпада. Какво ще кажеш за Кърк?

— Кърк Дъглас! Но той не е достатъчно възрастен, за да е баща на Майкъл, нали?

— Би трябвало да е, защото наистина му е баща. Още нещо за Майкъл Дъглас, което не ти е ясно?

— Другата звезда в първия му хитов филм. Дори не знам кой е филмът.

— „Романс за камъка“. Катлийн Търнър е другата звезда.

— Божичко! И за правото ли знаеш толкова много?

— Поне. Може би дори повече. Част от познанията ми са дори на латински.

— Добре. Вече се чувствам по-добре, задето си ми адвокат.

— Благодаря — отвърна Джина. — Ким с теб ли е?

— Не.

— Добре. А Дебра?

— Какво за нея?

— Аз попитах първа.

— Прибра се вкъщи следобед, защото казах, че искам да поспя.

— Наспа ли се?

— Спах няколко часа, така че ще издържа до довечера.

— Излиза ли ти се?

— Какво искаш да кажеш?

— Ами да излезеш от стаята си, да подишаш чист въздух, да се поразходиш? Мога да дойда след петнайсет минути.

— Защо?

— Ами да поговорим.

— За какво? Пак за това ли?

— В основни линии. За теб. За Карин. За тези неща.

— Не стига ли вече за днес?

— Честно казано, ни най-малко.

— Искам да се върна, когато Ким се прибере.

— Сигурно е възможно. Знаеш ли, за човек, който няма друга работа, правиш това решение по-трудно, отколкото би трябвало да бъде. Предлагам ти разходка, разговор, разпускане, може би дори по едно кафе лате. Никакъв риск.

— И можеш да дойдеш след петнайсет минути.

— Или по-малко.

— Добре. Ще се приготвя.

* * *

Преди двете момичета прекарваха много време заедно, но през последните години се бяха отчуждили. Бетани, напрегната и свръхамбициозна, установи, че след като приключи с домашните, няма сили да прави компания на Кимбърли с нейните крайни смени на

настроението. Когато Кимбърли беше потисната, ставаше изключително мрачна и понякога говореше дори за самоубийство, или пък заспиваше, ако се опитваха да правят заедно по-спокойни неща — например да учат, да пекат сладки или просто да се мотаят навън. От друга страна, когато беше щастлива, Ким ставаше шантава, непобедима и безсмъртна, а това беше още по-трудно поносимо — крадеше разни неща, натискаше се с момчета, които дори не познаваше, или се дрогираше.

Накрая двете се разбираха без проблеми само когато бяха в планината и караха ски или сноуборд, но дори тогава обикновено се чувстваха добре само в присъствието на Стюарт. Той беше достатъчно дързък за дъщеря си и достатъчно разумен за Бетани. Когато тримата бяха заедно, беше много забавно, но Стюарт поставяше ограничения, например, когато Кимбърли искаше да скочи със ските от някоя скала. Но дори тези хубави моменти вече от няколко години бяха в миналото, затова Бетани се учуди, когато по обяд Кимбърли я намери в двора на университета и просто се приближи, докато тя разговаряше с няколко свои приятели.

— Ей, може ли да поговорим за момент?

— О, боже, Кимбърли, разбира се. Аз... много съжалявам за майка ти.

— Дааа. — Бетани отдавна не я беше виждала облечена толкова прилично, с нормални дрехи. Само че изражението ѝ бе странно празно. Бетани си напомни, че приятелката ѝ току-що е изгубила майка си.

Двете се отделиха в един ъгъл на двора. Седнаха на една от пейките до сградата и не се заговориха веднага. Най-накрая Бетани попита:

— Добре ли си?

— Не съвсем. Не си го бях представяла така. Не мислех, че толкова ми пука за майка ми. Искам да кажа... — Кимбърли въздъхна тежко. — Нали знаеш...

— Не ми се иска да научавам — кимна Бетани.

— Права си, не ти трябва. — Кимбърли завъртя глава и погледна приятелката си. По лицето ѝ вече безпогрешно се четеше гняв. — А сега баща ми е загазил най-вече заради теб.

— Заради мен ли? Защо заради мен?

— Защото ти си казала на полицията, че си го видяла да влиза в къщата.

— Наистина го видях.

— Хубаво, ама той твърди, че не е бил там. — Ким впери дълъг и настойчив поглед в лицето на приятелката си. — Не схващаш ли, Бетани? Ако се е върнал в къщата, изглежда така, все едно е убил мама.

— Ченгето, с което говорих, каза, че още нямат заподозрян.

— Е, вече имат.

Бетани дълго мълча.

— Не исках. Не исках да става така.

— А какво според теб щеше да стане?

— Не знам. Просто отговорих на въпросите.

— Ами ще трябва да промениш отговорите си.

— Но как да го направя?

— Просто му кажи, че си сбъркала. Че не помниш добре.

— Но аз помня, Ким.

— Трябва да го направиш, Бетани. Не го е извършил баща ми. Ако държиш на думите си, ще решат, че е бил той. Не можеш да го допуснеш.

— Да, но...

Кимбърли силно плесна по панталона си.

— Чуй ме! Забрави за всички „ако“ и „но“. Трябва да промениш каквото си им казала. Точка.

— Искаш да излъжа?

Вероятно ядосана, задето не успява да изпрати ясно послание, Кимбърли я прикова с поредния заплашителен поглед.

— Виж какво, Бетани, много е просто. Или ще излъжеш, или...

— Или какво?

— Боже, нужно ли е да ти казвам? Или ще е случи нещо наистина лошо. Ясно ли е?

* * *

Разходката из Марина от Форт Мейсън до Криси Фийлд вероятно е най-живописният маршрут в града, прочут с красотата си. А днес под

безоблачното и пурпурно небе гледката се разкриваше в пълната си прелест.

Стюарт и Джина бяха по ризи, пъхнали ръце в джобовете, и крачеха отривисто. Не след дълго стигнаха до тъмнозелените хълмове с явори и борове на Президио. Дворецът на изящните изкуства с розовия си купол се извисяваше над покривите на сградите в района на Марина. Вдясно от Джина множество мачти на яхти се поклащаха леко на стоянките, а отвъд тях бляскавият син залив бе приютил останалата част от флотилията — буйно множество издути и пъстри платна, които се разминаваха, често флиртувайки опасно с огромните товарни или пътнически кораби, които прекосяваха канала под невероятно близо разположените червени кабели и стомана на моста Голдън Гейт. Въпреки че платната във водата бяха издути от вятъра, тук, на брега, духаше съвсем леко.

Небрежният разговор за Майкъл Дъглас ни най-малко не бе разсеял недоразумението между адвокатката и нейния клиент от сутрешната им среща в нейния кабинет. Напрежението пулсираше между тях по време на проведения от Джул разпит, защото Джина непрекъснато се намесваше и отговаряше — или по-скоро съветваше Стюарт да не отговаря — на много от въпросите, на които Джул вече бе получил отговор предния ден. Дали Стюарт е обичал съпругата си? Или пък я е мразел? Кога точно му съобщила, че иска развод? Конкретно при какви обстоятелства? По кое време се е прибрал у дома? Кога е тръгнал от Екоу Лейк? Колко пари ще наследи? И така нататък.

Нито Джул, нито Стюарт бяха оценили усилията ѝ. Не помогна и фактът, че единствения път, когато Джина бе преценила за уместно изцяло да сътрудничи на Джул — когато той бе поискал да вземе с тампонче проба от слюнката му за ДНК теста, — Стюарт силно се бе възпротивил. В крайна сметка Джина бе успяла да се наложи — полицията винаги можеше чрез заповед да получи ДНК проба. Нищо нямаше да спечелят, ако в момента откажеха да дадат такава проба. Въпреки това пробата ядоса Стюарт неимоверно много и реакцията му отново доведе до точка на кипене врящия в гърдите му гняв, който Джина цяла сутрин се бореше да потисне. Ако беше невинен, както твърдеше, защо ще възразява?

Накрая, след като Джул си тръгна, двамата обсъдиха въпроса за парите. Шейсет и пет хиляди долара с чек или с платежно нареждане трябваше да пристигнат в кантората ѝ възможно най-бързо, преди края на седмицата. Джина не работеше безплатно, а този случай щеше да ангажира цялото ѝ време, ако бъде повдигнато обвинение в убийство. Разбира се, Стюарт беше свободен да си потърси друг адвокат, ако иска, но Джина го предупреди: „Както и за всичко останало, получаваш това, което си плащаш“.

Сега, в очите на незапознат наблюдател двамата изглеждаха като стара семейна двойка, която практикуваше спортно ходене и разговаряше за най-обикновени неща — за къщата, за децата. Само че вгледаш ли се по-внимателно, проличаваше по-сериозно напрежение. Стюарт разказваше на Джина за дъщеря си — за хубавите и за лошите ѝ страни, които бяха доста по-съществени.

— Е, ако се наложи да избираш, как би я определил — чудесна или трудна? — попита Джина.

— Там е работата. Тя е и двете. Чудесната ѝ страна е, че притежава невероятния ум на майка си, амбицията и дори доста голяма доза от естествената красота на семейство Драйдън. Когато реши, може да бъде много, много хубава, но... сега стигаме до трудната част. Всъщност всичко води към трудната част. — Той продължи да върви. — Не знам как да го кажа, без да прозвучи много зле, но с нея никога и нищо не е било лесно — казвахме ѝ „оригиналът на трудно дете“. И то когато не ѝ бяхме ядосани.

— Добре.

— Не, не е добре. Едва ли ще искаш да ти разкажа за хранителните ѝ навици, които варираха от страхотно тъпчене до доста сериозна булимия през последните няколко години. Да не говорим за основните хигиенни правила — коса, нокти и всичко останало. Знаеш ли с какво беше облечена, когато пристигна вчера? Камуфлажен костюм от Армията на спасението.

— Това се носи сега, Стюарт.

— Добре, но защо облича тези размъкнати боклуци, когато може да бъде... привлекателна. Просто не разбирам.

— Може би не иска да бъде привлекателна. Може би вниманието я кара да се чувства застрашена. Имам приятелка, която прави същото. Ако облече рокля или блуза без ръкави, шофьорите, които минават

покрай нея с колите си, се блъскат. Виждала съм го. На нея ѝ е адски неприятно. А според мен не е ненормално.

— Още не сме стигнали до ненормалните неща.

— А какви са те?

— Състоянието на психиката ѝ, което за малко не стана причина двамата с Карин да се разделим преди доста време. — Стюарт разказа подробно на Джина как през пубертета Ким поставила на изпитание търпението и на двамата с всякакъв вид нестандартно поведение, докато накрая Карин не решила, че дъщеря им страда от „класически“ дефицит на вниманието и трябва да започне редовен прием на риталин. — Проблемът беше — продължи Стюарт, — че аз не вярвам особено на версиите за този дефицит на вниманието, които образованите колеги медици на Карин възприемат.

— Като какво?

— Като валидно за всички случаи обяснение за огромната енергия и за разрушителното поведение на някои младежи. Смятах, че ако дъщеря ми толкова отчаяно се нуждае от внимание, може би се дължи на факта, че не получава достатъчно от родителите си, включително и от мен. Затова започнах да я водя на разни места — сред природата, по горите, на обичайните места. — Той сви рамене. — Това като че ли помогна за известно време. Поне не се налагаше да я мъкна насила.

— И какво стана?

— Ами накрая, както обикновено, се оказа, че Карин е по-права от мен. — Той спря и погледна Джина право в лицето. — Всъщност установихме, че Ким страда от раздвоение на личността, което наричаха маниакална депресия. Трябва редовно да приема литий, защото иначе не функционира както трябва в реалния свят. И за съжаление в класическия случай, а тя е такъв, болният забравя или не иска да си взема лекарството. Когато го взема, е добре, обаче всичко в живота ѝ е някак монотонно и досадно, а тя ненавижда това. Исква да бъде в кулминацията на маниакалността. Затова спира хапчетата и започва да чупи и да изгаря неща. Знаеш ли, онзи път... — Той внезапно замълча и погледна над главата на Джина към безоблачното небе. — Не, няма значение — промълви Стюарт по-скоро на себе си.

Джина обаче постави ръка върху неговата.

— Какво няма значение? Кой път?

Стюарт въздъхна и посочи към пейката встрани до алеята.

— Искаш ли да поседнем за момент?

И ѝ разказа какво се бе случило всъщност, когато преди пет години съседите повикали полицията, когато чули „трошенето на съдове“.

Стюарт бе извадил един трик от торбата с писателските си хитрини и бе разказал на Джина историята, без да споменава извършителя. Наистина била хвърлена чиния и Карин наистина била порязана, но не той хвърлил чинията, а Кимбърли.

Стюарт и Карин били единодушни, че няма да допуснат дъщеря им да бъде обвинена за нападението. Животът ѝ щял да бъде достатъчно труден — дори да успеела да се стегне и съвестно да взема лекарството си — и без допълнителния товар на криминалното досие. Това лято Ким отново престанала да взема хапчетата си, което довело до поредица от огромни и доста шумни караници между Ким и родителите ѝ.

Виковете, които чули съседите? Били Ким и Стюарт, дъщеря и баща, а не Карин и Стюарт, съпруга и съпруг. А когато полицията дошла, двамата с Карин заедно разиграли театър и се държали така, все едно се били скарали — отново за да защитят дъщеря си.

Той седеше на пейката и се взираше в празното пространство отпред. Две чайки бяха кацнали на тревата от другата страна на алеята и воюваха за едно пържено картофче. Джина се прокашля и каза:

— Знаеш ли, можеш да кажеш това на Джул. Ако не смята, че си удрял съпругата си, много от проблемите ще изчезнат.

Стюарт обаче поклати глава:

— Ще се разчуче. А на Ким и без друго ѝ е достатъчно трудно.

— Може и да не се разчуче. Джул умее да пази тайна.

— Не знам. Нищо не знам. — Той въздъхна дълбоко. — Искаш ли пак да повървим? — След като изминаха известно разстояние, Стюарт продължи: — Всяка част от тази история е свързана с много вина. Истината е, че проблемите на Ким — дори самата Ким — отровиха взаимоотношенията между мен и Карин. Карин се затвори в своя свят на обществено положение, пари и слава, а аз се отдръпнах, за да не се налага непрекъснато да се сблъсквам с всичко това. Когато бях у дома, се опитвах да бъда добър съпруг и баща, струва ми се, но знаех, че не мога да направя нищо, за да помогна на дъщеря си или за

да подобря отношенията си с Карин. Просто така стояха нещата. Освен това бях прекалено слаб или... и аз не знам... прекалено безсилен да сторя каквото и да било.

— Смятал си, че вината е твоя.

— Наистина беше така. Всъщност аз много исках да имаме дете. Ако зависеше от Карин, това никога нямаше да се случи и нещата щяха да са по-добре.

— Може би нямаше да са по-добре, Стюарт. Щяха да са различни.

— Нищо различно от това нямаше да е по-зле, повярвай ми. Не, Ким носи моите гени. Без нея двамата с Карин... По дяволите, не знам.

— Това е изворът на гнева ѝ, нали?

— Да, до голяма степен. Защо според теб трябваше да бягам, за да се почувствам „излекуван от водата“? Но когато се върнех и се оказах, че Ким не е вземала хапчетата си и избухваше срещу мен за нещо съвсем обикновено или дори въображаемо, напрежението отново ме съсипваше. Естествено, ако си изпуснех нервите, Карин обвиняваше мен.

Джина скръсти ръце. Духна вятър и отметна кичура коса от челото ѝ. Заговори, вперила поглед във водата:

— Каза, че Ким и Карин са били скарани, когато момичето е заминало за колежа, нали?

— Да, случи се това лято.

Стюарт ѝ обясни, че макар Ким да вземала лекарството си, тя започнала да се кара много повече с майка си, отколкото с него. Започнала да си купува наркотици от улиците, да се лекува сама. Ким започнала да се връща вкъщи с дискове и бижута, които родителите ѝ знаели, че не си е купила. От къщата започнали да изчезват вещи, Ким правела повече и по-безразборен секс, мотаела се с проблемни приятели и непрекъснато нарушавала наложеното ѝ наказание. Карин не можела да допусне „нейната дъщеря“ да се държи по този начин, защото се отразявало на самата нея. Затова Карин повече от Стюарт била омразната, врагът.

Така стояли нещата допреди две седмици, когато Кимбърли най-сетне заминала за колежа — истинско блаженство и за двамата ѝ родители.

12

Стюарт и Джина бяха стигнали почти до моста Голдън Гейт, като последните сто-двеста метра бяха изминали в мълчание. Само че не беше същото неловко мълчание като преди. Най-сетне Джина се обади:

— Е, да поговорим за книгата ти. „Излекуван от водата“.

— Обърни внимание на неловкото мълчание, докато авторът обмисля дали да попита за мнението на читателите.

— Вече ти казах, че много ми хареса. Но имаше и нещо повече. Когато я прочетох, книгата... наистина ме трогна. Изпитах такова... облекчение е думата, струва ми се.

— От какво?

— От това, че съм поела един невинен и интелигентен клиент. Не мога да ти опиша колко е хубаво чувството, че най-после мога да поставя уменията си като адвокат в услуга на човек, който най-вероятно наистина ги заслужава. — Тя продължи да върви, загледана напред и пъхнала ръце в джобовете си. — Вчера ти споменах, че преди няколко години почина годеникът ми. Е, оттогава... не че това има значение за теб, но...

— Защо да няма значение за мен?

— Имам предвид за защитата ти. Във всеки случай след смъртта на Дейвид не ми е лесно да осъществявам връзка с нещата, да се обвързвам. Но не щеш ли, снощи прочетох книгата ти и изпитах задоволство, че ще се занимавам с този случай. Искам да кажа, че ще защитавам невинен човек. Знаеш ли колко невинни клиенти съм имала през своите двайсет и няколкото години практика като адвокат?

— Не знам. Десет? Петнайсет?

— Нито един.

Стюарт спря и се извърна с лице към нея.

— Занасяш ме.

— Не. Необичайно ли ти се струва?

— Че никога не си имала невинни клиенти? Да, бих казал.

— И ще сгрешиш. Обикновено е точно така, повярвай ми. Обществените защитници, а аз започнах като такава, получават дела извън съдебната зала и почти сто процента от тези хора дори не се преструват, че не са извършили онова, в което ги обвиняват. За тях делото е просто въртяща се врата, през която влизаш и излизаш от затвора. Опитват се да сключат сделка, за да намалят присъдите си, да издадат някого, за да се върнат на улицата, или да убедят съдебните заседатели, че може и да са направили, каквото са направили, но не са виновни, че са го извършили, защото вината не е тяхна. Били само жертви.

— На какво?

— На всичко, за което се сетиш, и вероятно на още много, за което не можеш да се сетиш. На предразсъдъци, на трудно детство, на републиканците, на съпрузи, които ги тормозят, на наркотици и на алкохол, на психическо разстройство, на сексуални смущения, на някакъв си синдром, на какво ли не. Но най-важното е, че нищо от случилото се не е по тяхна вина. Както и да е... Но снощи мисълта, че ще защитавам наистина невинен клиент ме изпълни с... ами с мотивация. С надежда, може би. Това е нещо, което си струва да опитам.

* * *

Когато се върнаха в Марина след час, Джина разполагаше с повече материал, върху който да работи. Обаче Джул, обзет от силното си желание да свърже Стюарт с убийството на съпругата му, все още като че ли не бе особено запознат с бурната драма, която явно се разиграваше във всички области от живота на Карин Драйдън и в която от години живееше Стюарт. След като бе приел факта, че Карин най-вероятно е била убита, Стюарт бе разширил сведенията, които бяха обсъждали предния ден, което бе подсилило убеждението на Джина, че поне още двама души може да са имали мотив да я убият. Освен за тези двамата Стюарт й бе казал, че е възможно жена му да е имала любовна връзка или поредица от връзки. А това отваряше множество други вероятности.

Според Стюарт най-вероятният заподозрян за убийството на съпругата му — който според него, освен това е спял с нея — беше основният ѝ делови партньор Робърт Макафий, заедно с когото тя се бе опитвала да открие новата си практика. Както ѝ бе доверил Стюарт предния ден, Карин се опитвала да въвлече и трети партньор, Майкъл Пинкърт — посредствен, но много богат хирург. Това вбесило Макафий, който нито искал да работи с Пинкърт, нито искал да делят евентуалната печалба на три. За Макафий най-хубавото качество на сделката били ефикасността, професионализма и синхронът, с които работели Карин и той. Само че Пинкърт можел да осигури парите, които не им достигат, за да започнат бизнеса си. Карин и Макафий били гарантирали със застрахователни полици взетите за начинанието заеми и сега, след смъртта на Карин, Макафий най-вероятно щял да си отвори собствена клиника и да прибира всички печалби.

Но дори половината от собствената ѝ частна клиника не била нищо в сравнение с другото огромно начинание на Карин. Тя не била просто средно добър хирург-ортопед като мнозина други. Била хирург, занимаващ се с всички стави, специализирала в цялостната подмяна на тазобедрената става и в артропластиката. Освен другото (като че ли не било достатъчно, както отбеляза Стюарт) в колежа, а после и в медицинския институт Карин изучавала химия на полимерите. Явно в свободното си време тя бе създала нова пластмасова обвивка за тазобедрената става, която представлявала значителен напредък в сравнение с печалната тенденция при старите стави, защото те с течение на времето започвали да се разрушават в тялото. ПИ, компанията, в чиято лаборатория работела Карин, нарекла изобретението „ставата на Драйдън“ и след одобрението от Агенцията за храните и лекарствата, което предстояло да получат, имало всички изгледи тя да се превърне в стандарт за тазобедрена става в света. При това положение се очаквали продажби за милиони всяка година. Но както обикновено става, когато наближил моментът Агенцията за храните и лекарствата да постави последния печат за одобрение, възникнали някои проблеми.

Напоследък Карин се тревожела повече за „своята“ става, за отношенията си с ПИ и за човека, осигуряващ рисковия капитал за начинанието, инвестиционен банкер от Пало Алто на име Дон

Форестър, уредил заема мецанин, отколкото за каквото и да е, свързано с Боб Макафий.

Както бе научила Джина предишната вечер, заради заема мецанин Карин бе останала без достатъчно пари за новата си частна практика, когато се появили неизбежните и непреодолими забавяния, свързани със строителството и с откриването. А и ставата на Драйдън явно била в забвение.

Ако тези факти и алтернативните заподозрени не окажеха пряко въздействие върху уликите, които Джул събираше срещу Стюарт, Джина знаеше, че те ще са достатъчни поне да размътят водите на обвинението. На този етап това бе предостатъчно.

* * *

Тъй като все още бяха далеч от „Травъл Лодж“ и засега бяха приключили повечето от юридическите въпроси, Джина неволно отново се върна към книгите на Стюарт и го попита коя е най-любимата му.

— Харесвам ги всичките — отговори той. — Те са ми като деца. Но фактът, че и други хора ги харесват, ми носи удовлетворение. Късметлия съм, че се занимавам с писане.

— И го правиш много добре. Аз се идентифицирах с голяма част от книгата и допускам, че точно затова пишеш.

— Не, всъщност не търся въздействието върху читателя — поклати глава Стюарт. — Опитвам се да постигна нещо друго. Понякога самият аз не съм много сигурен какво е то. Може би яснота. — Той сви рамене и почти преглътна следващата дума: — Истината. Знам, че това звучи нахално. Но такава е целта ми. Нещо истинско.

— И наистина си го постигнал. Наистина.

В отговор на думите ѝ той сви рамене и вирна брадичката си към нея.

— Имаш ли нещо против да те попитам с какво се идентифицира?

— Всъщност с доста неща. Има една аналогия — разказваш как си се слял с мига, докато стъпка след стъпка си се изкачвал към върха от Гитар Лейк до Уитни. Вече три пъти съм правила това изкачване. За

това, че най-важното не е да стигнеш върха, а разределеният въздух, болката в краката, да продължиш, когато смяташ, че нямаш сили... — Внезапно тя замълча. — Преживявала съм го, това искам да кажа — добави Джина малко по-дрезгаво, — но не съм го анализирала особено, нито пък съм го изразявала с думи, както си направил ти. Просто се нуждаех да го направя. За да се излекувам.

— Заради годеника ти, който е починал?

Тя кимна.

Стюарт стори същото в отговор.

— При мен беше заради семейството. Собственото ми семейство. От него трябваше да се излекувам.

— Схванах.

— Не че бракът ми с една гениална лекарка работохоличка и отглеждането на едно невъзможно трудно дете не ми носеха удовлетворение. Това е големият ми провал. А аз не съм човек, който може просто да го пренебрегне, да има любовни връзки, да отсъства емоционално или да върши нещо друго, за да се справи. Понякога обаче просто трябва да се махна за няколко дни, отново да намеря себе си и сили, за да се върна обратно, макар че заради повечето неща ми изглежда, че не си струва да го правя.

— При мен — каза Джина, — беше онзи въпрос, струва ми се, за смисъла на живота. А не можех да намеря отговора тук, в града. Просто тук беше твърде шумно, твърде натрапчиво. Нали ме разбираш? Естествено, че разбираш.

— Не е толкова трудно — каза той. — Просто през повечето време сме вътре в нещата. Трябва да забавим темпото, но не можем. Обаче не съм писал, за да се опитвам да поучавам някого. Целта ми беше да разбере за себе си как и защо става така. Това е смисълът на писането — да проумееш нещата.

— И да помогнеш и на други да го постигнат.

— Може би, надявам се, че и това се случва, ако пиша както трябва. Вероятно затова книгите се продават. Което показва, че явно много от нас са в еднакво положение. Сигурно повечето от нас.

— Е... — поколеба се Джина, но после си каза: „Какво пък толкова“. — А понякога не блокираш ли, докато пишеш? Случвало ли ти се е?

— Не.

— Никога?

Стюарт грейна в една от истинските си усмивки.

— Разговарям с писателка, нали?

Джина вдигна рамене, после ги свали.

— Стигнала съм до средата на лош съдебен трилър. И се чудя как ще го довърша.

— Просто продължи да напредваш.

— Ха!

— Аз така правя. Е, сигурно има моменти, когато идеите не текат гладко, но най-доброто определение за блокажа при писателите, което съм чувал, е, че се дължи на липсата на смелост. Не е нещо извън теб, което се опитва да те спре, а собственият ти страх, че не се изразяваш правилно, че не го правиш както трябва, че не си достатъчно остроумен или изобретателен. Но след като признаеш, че е просто страх, решаваш да не му позволиш да те надвие и продължаваш напред. Нещо като изкачването на Уитни. Само дето, ако изобщо никога не ти е забавно, тогава вероятно нещо се опитва да ти подсказе, че може би не искаш да бъдеш писател. На теб не ти ли е забавно да пишеш книгата си?

— Не толкова. От време на време. В началото ми беше забавно. След това се запитах дали някой би искал да я прочете и дали героите ми ще му допаднат, и започнах да пиша за тези хора, които и да са те.

— Да, обаче не пишеш заради тях. Пишеш, за да провериш докъде ще стигнеш. Поне аз го правя затова. А в твоя случай още никой не ти плаща за произведенията ти, нали?

— Не.

— Ами тогава го прави заради себе си и се забавлявай. Или започни друга история, която ти попада повече. Или пък се заеми с готварство. Или ходи по-често в планината. Но ако искаш да пишеш, пиши. По страница на ден и след една година ще имаш книга. А ако не можеш да пишеш по страница на ден... е, тогава може би наистина не ставаш за писател.

— По една страница на ден...

— Фасулска работа — каза Стюарт.

„Травъл Лодж“ вече се виждаше и Джина разпозна трите микробуса на местните новинарски канали, паркирани в двойни

редици на Ломбард Стрийт. Стисна ръката на Стюарт и го накара да спре.

— Изглежда са те открили — каза тя.

— Наистина ли мислиш, че за дошли заради мен?

— Да, струва ми се основателно предположение.

— Какво ще правим?

— Ти мълчиш, аз казвам „без коментар“. Влизаме в стаята ти, затваряме вратата и се надяваме да си тръгнат. Готов ли си?

— Да, струва ми се. По-готов няма да стана.

— Добре. Спокойно и внимателно. Да вървим.

След разговора с Горман в кантората на Джина Девин Джул не беше в добро настроение, а и то не се подобри особено, когато въпреки разкритията му от предния ден заместник-прокурорът Джери Ейбрамс все още не беше склонен да свика голямото жури, за да прецени уликите. Първо, нямаше нито едно вещественно доказателство. Както изтъкна Ейбрамс, фактът, че свидетел е видял и вероятно е разпознал колата на Горман дори при най-свободно тълкуване не може да се издигне до нивото на доказателство по отношение на Стюарт. И макар двете обаждания за битово насилие да се сториха достатъчно сериозни на заместник-прокурора, те също нямаха пряка връзка с убийството.

Освен това шефът на криминалната лаборатория Ленард Фаро не беше намерил отпечатъци по бутилката, която според д-р Страут по форма отговаряла на предмета, с който е ударена Карин. Микроскопичните следи от нейна кръв по етикета също не помагаха. Имаше частични отпечатъци — не на Карин — върху парчетата от счупена винена чаша в кофата за отпадъци и един ясен и цял отпечатък върху голямо парче, което бяха открили под горещата вана, но нито един от тях не беше на Стюарт или на човек от базата данни на криминално проявените. Експертизата бе открила няколко капки кръв в гаража — все още лепкави, но трябваше да почакаат резултатите от ДНК теста, за да определят дали са на Стюарт. Никой обаче не таеше големи очаквания. Наистина Джул разполагаше с неохотно дадената проба от слюнката на Стюарт, но тестът и резултатите от него щяха да отнемат няколко дни. А дори и тогава какво? Кръвта на Стюарт в собствения му гараж не означаваше нищо. Възможно е да се е порязал, докато се бръсне или да се е наранил с някой инструмент същата сутрин или няколко дни преди това.

Просто не разполагаха с достатъчно улики.

В претъпкания кабинет на Ейбрамс на третия етаж Джул беше приседнал на отсрещното бюро, дъвчеше гумата на един молив и наблюдаваше двамата си събеседници.

— Какво още ни трябва, Джери? Просто да пренебрегнем мотива му, така ли?

— Да, но пък само мотив... — сви рамене Ейбрамс. Всички професионални юристи знаеха, че макар мотивът да беше в плюс, сам по себе си не значи почти нищо.

— Добре. — Въпреки раздражението си Джул не искаше да оказва натиск. Продължи да излага аргументите си спокойно: — Имаме няколко случая на битово насилие. Имаме момичето, което е познало колата му. Ако той твърди, че колата е била при него през цялата нощ...

Ейбрамс обаче вече клатеше глава:

— Тя не твърди, че е видяла него. Няма да мине, Дев.

— Ще мине, ако докажем, че само той е бил в колата и никой друг. Стюарт повече или по-малко го каза, сам се постави там. Всъщност — лицето на Джул грейна, когато бръкна в джоба на самото си, — погледни това.

Той подаде над бюрото найлоновото пликче с вещественото доказателство.

Фаро, който стоеше до вратата, се приближи, за да погледне.

— Какво е това? — попита той.

— Неговото алиби, но току-що ми хрумна, че то може да го прати на въжето.

Ейбрамс отвори пликчето, извади смачканото парче хартия и го вдигна към очите си.

— Това оригиналът ли е?

— Да. Взех го тази сутрин от него и от адвоката му. Те имат копие.

— Какво е? — отново попита Фаро.

— Разписка от бензиностанция от четири и половина часа в понеделник сутрин от Ранчо Кордова, близо до Сакраменто на шосе петдесет.

Ейбрамс остави листчето върху бюрото си, а когато Фаро го взе, отново зае позата си за размисъл с вдигнати крака.

— Какво доказва това? Защо са ти го дали?

— Според него доказва, че е тръгнал от Екоу Лейк в два часа през нощта. Спрял там да зареди на път за града. Но аз си помислих — ами ако е тръгнал от града, след като е убил жена си, качил се е до

Ранчо Кордова и е намерил въпросното място, за да може да вземе разписката и пак да се върне долу?

— Какво означава това за него? — попита Фаро.

— Ако повярваме на разписката, ще означава, че не е бил в града по време на убийството на жена си. Така че не би могъл да го извърши. Но доказва също, че Стюарт е бил в колата си в Ранчо Кордова в четири и петнайсет сутринта. Кое то пък означава — ако часовете не са манипулирани и ако успеем да докажем, че колата е била в Сан Франциско по време на убийството, а ние можем, — че той лично я е карал. Няма кой друг да е бил. Можем да превърнем факта, че Бетани е видяла колата му, в действителен еквивалент на това, че е видяла него.

Ейбрамс седеше със затворени очи, а устните му мърдаха несъзнателно. Накрая каза:

— Дори ако времето позволява, пак има проблеми, но като добавим всичко останало, може би се доближаваме до истината.

— Спокойно, Джери — обади се Фаро. — Не бихме искали толкова да се палиш заради нас.

— Харесва ми — каза Джул.

— Може да е добро начало — съгласи се Ейбрамс, — ако времето съвпада. Кое то ще можем да разберем след около две минути. — Ейбрамс се изправи на мястото си, пресегна се към мишката и екранът на компютъра върху бюрото му светна. — Кой е адресът на Горман в града?

Джул му го каза. Ейбрамс го напечата. Фаро се приближи да гледа.

— Какво правиш?

— Търсене по карта. — Ейбрамс придърпа бележката близо до себе си и отново вдигна поглед към Джул. — А това е адресът на мястото, където е спрял в четири и петнайсет, така ли? Знаем го със сигурност?

— Доста сигурно е — отговори Джул. — Обадох им се и се оказа, че имат охранителни камери, които работят непрекъснато. Утре ще получим записа. Стюарт е влязъл да си купи кока-кола, когато е спрял. Би трябвало да са го заснели.

Ейбрамс написа адреса. Фаро и Джул се приближиха, за да гледат.

След десетина секунди Ейбрамс отблъсна стола си назад и погледна към двамата си колеги с вид, издаващ леко задоволство.

— Сто петдесет и шест километра. Един час и четирийсет и две минути.

Фаро подръпна козята си брадичка:

— Само ако кара с разрешената скорост, а никой не прави така.

— Би могъл, ако току-що е убил жена си и иска да е сигурен, че няма да го спрат — отбеляза Ейбрамс. — Това би развалило алибито му.

— Няма значение дали е карал с разрешената скорост — поклати глава Джул. — Дори ако му дадем два пъти повече време, да кажем три часа, пак ще е напуснал къщата в един без четвърт. Напълно възможно е да е бил там в четири без петнайсет. Най-вероятно времето е някъде към два часа, така че би могъл да пристигне на бензиностанцията на „Арко“ най-много в три сутринта.

Фаро се бе привел над бюрото на Ейбрамс и проверяваше нещо в своето копие от разписката.

— Да, обаче това е твърде рано. Купил си е бензин и кока-кола в четири и петнайсет.

Този факт не беше пречка за заместник-прокурора, на когото внезапно му хрумна нещо, което би могъл да използва. Ейбрамс вдигна ръцете си към устата и каза делово:

— Значи се е помотал там известно време, Лен, докато реши какво да прави. Може би просто е седял в колата си.

— Може би — поглади брадичката си Фаро. — Нали не се налага да ви казвам, че ако е убил жена си, е тъпо да се връща у дома. Връща се в хижата си и никой нищо не узнава. Тя би могла и досега да си кисне във ваната и никой да не подозира.

Джул отново сви рамене.

— Не искам да ти прозвучи като клише, Лен, но се знае, че убийците се връщат на местопрестъплението, за да се уверят, че не са оставили следи.

Фаро не беше склонен да спори.

— Просто отбелязвам, Дев.

Потънал в мислите си, Ейбрамс вдигна ръка и прекъсна дискусиата.

— Момчета, нека се придържаме към основното. Горман е напуснал дома си в един без четвърт и е бил в Ранчо Кордова в четири и петнайсет. Девин, имаш и точния адрес на хижата в планината... къде точно беше?

— На Екоу Лейк. Опитай с това.

Ейбрамс написа нещо и отново всички зачакаха.

— Да кажем сто и трийсет километра. Час и половина.

— Ох! — възкликна Джул.

— Какво? — отвори очи Ейбрамс.

— Час и половина след два часа означава три и половина.

— Така е, Девин, но какво точно искаш да кажеш? — попита Ейбрамс.

Явно значението на този факт смущаваше Джул. Той прекоси малкия кабинет, тупна няколко пъти по лавиците с книги отсреща и след това се обърна с грейнали очи.

— Добре, слушайте. Потегля от Сан Франциско, след като е убил жена си, нали така? За никой от нас не е проблем, че малко се е помотал, за да убие времето в Ранчо Кордова, преди да си сипе бензин и да потегли обратно, нали? — Без да изчака отговор, той продължи: — Обаче същото не е вярно, ако е идвал от Екоу Лейк. При това положение той се прибира у дома. Няма защо да убива четирийсет и пет минути или повече, преди да зареди. Просто ще спре за бензин и ще продължи.

— Може да е тръгнал след два — каза Фаро.

— Може, но той твърди, че всъщност е било малко преди два. Има четирийсет и пет минути, които никъде не се вписват, дори и да приемем неговия разказ.

Най-накрая Ейбрамс се изправи и се протегна.

— Това ми харесва. Журито може да го разбере. Ако е тръгнал от Екоу в два и е пристигнал в Ранчо Кордова към четири, освен ако не е спукал гума или не е имало някакъв проблем с движението — трябва да уточним това с пътната полиция, — тогава какво е правил? Обаче ако е напуснал града към един, трябвало е просто да изчака, за да осигури известно разстояние между себе си и убийството.

— Точно така — каза Джул. — Ще го накараме под клетва да ни даде ясно разписание на времето си и ще го пипнем въз основа на това.

— Вдигна поглед към колегата си от криминалната лаборатория. — Как ти се струва, Лен?

Фаро се чешеше по главата.

— Няма проблем, но все още нямаме вещественно доказателство. Освен ако не пропускам нещо, а не е така.

Ейбрамс удостои Джул с разочарован поглед, цъкна веднъж с език и каза:

— Лен изпорти работата, но има право.

* * *

Когато Джул се върна в отдел „Убийства“, се натъкна на необичайно оживление. Обикновено толкова късно следобед в работен ден неколцина души седяха по бюрата и преглеждаха свалени на хартия записи от разпити, пишеха доклади или четяха. По което и да е време на деня в отдела имаше не повече от шестима от всичките четиринасет инспектори. Джул обаче чу приглушеното, но оживено бръмчене още в коридора и влезе в почти пълното работно помещение.

— Дев!

Даръл Брако се появи между шкафчетата, които разделяха стаята на по-малки сектори. С жест той накара Джул да тръгне към него. Кимайки към колегите си, натъпкани между бюрата, Джул хвърли поглед към затворения кабинет на лейтенанта.

— Здравей, Даръл. Какво става? Марсел добре ли е?

— Не си ли чул?

— Явно не. Какво има?

— Помниш ли предишния ми партньор Харлан Фиск? Надзорникът? По обяд научил, че Петорката на Фаб е на път за насам. Ще се занимават с Марсел. Не е ли страхотно? Така че, докато пристигнат, Сара ще стои вътре и ще го държи вързан.

— Как така ще се занимават с Марсел?

— От Петорката на Фаб, Дев, от Петорката на Фаб.

— Добре де, но децата ми още не са тийнейджъри. Това някаква рокгрупа ли е? Не съм чувал за тях.

Брако вдигна безсилно очи и се наведе към него.

— Особен поглед към обикновен човек. Ще се занимават с Марсел.

— Но какво точно ще му правят?

— Хайде стига, Дев. Не ми казвай, че никога не си гледал шоуто.

— Никога не съм гледал шоуто.

Емилио Торстен дочу разговора им и се намеси:

— Трябва да го гледаш поне веднъж, Дев. Страхотно е. Намират си някой фотогеничен хетеросексуален тип — Марсел е идеален за целта, — който не се облича добре, не носи подходящи обувки и очила и живее като във физкултурен салон. И го променят. Къщата му, дрехите, външния му вид, всичко.

— И това го правят педали? Защо?

— Защото е телевизионно шоу, затова — обясни му Даръл. — Петима са. Петорката на Фаб. Заемат се с някой смотан на вид хетеросексуален и го правят готиняга. Или поне по-готин отпреди.

— И ще правят това с Марсел днес?

— Според Харлан към края на работния ден, а Харлан никога не □ реши. Ще бъде страхотно.

Джул работеше в отдел „Убийства“ от шест години и не беше виждал толкова хора да се събират дори при задължителните повиквания. Не за пръв път му се стори, че до известна степен не се вписва сред колегите си. Не само никога не беше гледал шоуто, но очевидно днес не беше и част от съобщителната мрежа, която свързваше всички останали в отдела.

— Значи ще дойдат с камери и с прожектори и ще изненадат Марсел, така ли? — попита той.

— Това е идеята.

— В такъв случай и аз имам една идея — заяви Девин.

— Каква е тя? — попита Брако.

— Някой да вземе пистолета на Марсел, защото иначе ще им надупчи задниците.

* * *

Този път надзорникът Харлан Фиск явно беше сбъркал. След като всички чакаха все по-разочаровани около час, Фиск се обади на

Брако и му каза, че източникът му е сгрешил. Петнайсет минути по-късно шест обезсърчени екипа на „Убийства“ най-сетне напуснаха отдела недоволни и се запътиха обратно към районите си, към разпитите на свидетелите, към информаторите или към домовете си. Вратата на кабинета на Марсел Лание отново бе отворена и явно лейтенантът през цялото време не бе заподозрял нищо относно струпването на хората и пръсването им след това.

Девин Джул официално бе изискал сведения за телефонните разговори от домашния телефон на Карин Драйдън, но щеше да получи данните едва след няколко дни. Сега седеше на бюрото си със списък с телефонните номера, които бе извадил от мобилния ѝ телефон. Там имаше запис на последните десет обаждания, които бе получила и направила. Набра единия номер.

— Ало? — чу се гласът на млада жена.

— Обажда се инспектор Джул от отдел „Убийства“ на полицията в Сан Франциско. С кого разговарям, моля?

— Ким Горман. Само секунда. — Чу как гласът казва на някой друг в стаята: „От полицията е“. След това се разнесе мъжки глас:

— Стюарт Горман е на телефона. Кой се обажда?

— Господин Горман, инспектор Джул е на телефона.

— Исусе, инспекторе, никога ли не се отказвате? Защо тормозите дъщеря ми?

— Не я тормозя. Обаждам се на номерата от мобилния телефон на съпругата ви. Дъщеря ви ѝ се е обаждала два пъти през уикенда, а тя ѝ е звъняла веднъж. Знаехте ли това?

— Не. Но доколкото ми е известно, не е престъпление майка и дъщеря да разговарят по телефона.

— Не, господине, просто проверявах номерата, за да видя с кого е говорила жена ви през последните дни от живота си. Дъщеря ви се оказа първият номер, който набрах.

— Добре, вече опитахте. — Пауза. — Чуйте, инспекторе, в момента не ѝ е лесно да се оправи с положението, сигурен съм, че разбирате. Имате ли нещо против да прекратите за няколко дни? Твърде голям проблем ли би представлявало за вас?

— Не, бих могъл да го направя.

— Ще ви бъда признателен. Наистина.

— Добре. Но така и така говорим, ще ми кажете ли една дреболия?

— Знаете мнението на адвокатката ми. По-добре да не го правя.

— Но вече говорихте с мен.

— Явно говоря твърде много. А и нали разполагате със запис? Използвайте него.

— Става дума за времето, когато сте тръгнали от хижата си в Екоу Лейк — продължи Джул. — Казахте, че е било малко преди два часа. Питам се дали сте имали възможност да преосмислите това?

— Защо?

— Защото се опитвам да подредя събитията във времето. Казахте малко преди два. Искате ли да промените тези показания сега?

Джул изчака в мълчание, докато Стюарт каза:

— Не, беше малко преди два. Почти съм сигурен.

— Видяхте ли, не беше толкова трудно? — каза Джул.

Кимбърли с половин око гледаше от дивана телевизора с намален звук. Вдигна поглед към баща си, седнал приведен в едно от креслата.

— Добре ли си, татко?

Стюарт ѝ отвърна със слаба усмивка:

— Като че ли горивото ми взе да свършва, миличка. — Пое си леко дъх и продължи: — Не знаех, че си говорила с мама през уикенда.

— Да, малко. — Ким се поколеба и сви рамене. — Това ли питаше полицаят?

— Просто го спомена. За какво си говорихте двете?

— Всъщност не за много неща. Обадох ѝ се два пъти в събота, обаче тя тичаше насам-натам, така че всъщност говорихме само веднъж, в неделя.

— А за какво е търчала в събота?

Още едно свиване на раменете.

— Нали знаеш каква е мама. Все има нещо.

— Не ти ли каза?

Колкото и Стюарт да се стараеше да поддържа положението спокойно, този въпрос предизвика началото на разгорещаване. Ким откъсна поглед от телевизора и го насочи към баща си.

— Какво? Защо ме гледаш така? Да не мислиш, че се опитвам да скрия нещо от теб?

— Не. И не те гледам никак. Просто си помислих, че може майка ти да ти е споменала с какво се занимава и защо не може да говори с теб, че е възможно това да е свързано с онзи, който я е убил, понеже не съм бил аз.

— Исусе, татко, да не би да казваш... мислиш, че съм била аз ли?

Ето започна се, помисли си той. Но на глас каза:

— Не. Не ставай глупава.

Тя седна изпъната на дивана и очите ѝ започнаха да се разширяват.

— Така е! Наистина смяташ, че може да съм била аз, нали? Боже, не мога да повярвам.

Той вдигна ръка към челото си. Беше се научил, че понякога е в състояние да контролира посоката на избухванията на дъщеря си, като не влиза в конфронтация.

— Ким — поде той равно, — хайде да не започваме. Не съм си помислил това и никога не бих могъл. Знам, че обичаше майка си. Просто се опитвам да си представя кой би й сторил подобно нещо. И искам да ми повярваш, че аз нямам нищо общо. Само това искам.

Като по чудо свърши работа. Ким сякаш се затвори в себе си за секунда, после кимна, стана от дивана, приближи се до него и коленичи, поставяйки ръце върху коленете му.

— Разбира се. Вярвам ти. Нима може да не ти вярвам?

— Както и аз не мога да го повярвам за теб, милинка. Никога. — Той я погали по косата и продължи успокоително: — Нос всички тези репортери отпред. Видя ги и чу какво каза Джина. Ще ме превърнат в заподозрян, защото в момента виждат в това сензация. Трябва да бъдем готови. И не се ядосвай. Гневът няма да ни помогне.

— Знам — прошепна тя в шепите си, — знам го.

— Сигурен съм, че го знаеш. И точно затова няма да ми се разсърдиш, ако те попитам дали днес си си взела хапчетата?

Тя дигна лицето си към него и кимна сериозно.

— Започнах да ги взимам отново тази сутрин. Съжалявам. В колежа беше толкова приятно, че си помислих... Обаче после си дойдох и... Чух за един купон в Санта Крус, на което няколко първокурсници като мен щяха да ходят... — Тя замълча. — Знам. Съжалявам. Опитвам се.

Той остави нещата така. За днес беше достатъчно.

* * *

— Ходила си да се видиш с Бетани? Какво ти каза тя?

— Че е видяла колата ти.

— Не може да бъде. Не съм бил тук.

— Знам. Но тя така мисли, татко. Видяла я е. Някой от колата е отворил вратата на гаража и е влязъл. Кой друг може да е?

— Може би никой. Може би е сънувала всичко това. Забелязала ли е номера на колата?

Стюарт имаше специален калифорнийски номер, на който пишеше „Бари“ — дребна шега, защото името бе анаграма на думата „риба“.

— Не ми каза конкретно за това.

— Е, ако не го е видяла, не е била моята кола.

— Знам, но...

— Просто искам да кажа, че тя може би трябва да се опита да си спомни тази малка подробност. Според теб дали ще се съгласи да разговаря с мен?

— Не знам. Според мен това сигурно би я поизплашило. Не разбрала, че така всъщност казва на полицията, че сигурно ти си убил мама. Докато не ѝ обясних. И тогава почна да ме уверява, че не е искала да се получи така, обаче била сигурна, че е видяла твоята кола.

— Знаеш ли колко тъмни джипове има? Черни, зелени, сини, кафяви. Хайде стига. Обаче не е видяла мен, нали? Как слизам от колата или нещо подобно?

— Не. Но кой друг може да е? Искам да кажа, кой друг може да си отвори гаража автоматично? Мама... и някой...

— Знам, миличка. Знам какво би трябвало да означава това.

Към осем и половина двамата приключиха с вечерята и заподозреният излезе от „Изис“, хванал подръка дъщеря си от едната страна и снаха си Дебра от другата. Около тях веднага се трупаха журналисти, заблестяха светкавиците на камерите, издигнаха се настойчиви гласове.

— Стюарт! Отдели ни минутка!

— Защо уби жена си?

— Колко пари струваше?

— Колко пари струваш ти сега?

— Кой са тези жени?

— Имаш ли си гадже, Стюарт?

Най-сетне Стюарт спря на ъгъла с Ломбард Стрийт и се обърна към тях.

— Знам, че просто се опитвате да си вършите работата, но бих искал най-учтиво да ви помоля да дадете на мен и на семейството ми възможност да се уединим и да скърбим. От лявата ми страна е дъщеря

ми Ким, а това е сестрата на съпругата ми, Дебра. Не съм убил съпругата си и ще окажа пълно съдействие на полицията, за да залови онзи, който го е извършил.

— Знаеш, че полицията смята теб за главния заподозрян. Как ще го коментираш? — обади се един репортер.

— Имат право на мнение. Но нали забелязвате, че не съм арестуван? Ако имаха доказателства, щях да бъда в затвора. Но нямат и няма да имат, защото доказателства няма. Не съм убил съпругата си. Само това имам да кажа. А сега моля да ни извините.

— Естествено, видял си снимката, нали? — попита го Джина по телефона.

— На двама ни с Дебра ли? Новините в единайсет започнаха с нея. Да, видях я.

— Каквото и да говориш, хората ще си мислят, че тя е другата жена, знаеш го, нали?

— Нека.

— Това няма да ти помогне.

— Цялата тази публичност е глупава, Джина. Няма да ми навреди, след като няма улики, а аз не виждам да има. А ти?

— Не, но вероятно не беше най-умният ход на света да пъхаш този факт под носа на Джул по телевизията.

— Ще го преживее. Може би ще се научи да не споделя подозренията си с медиите. Ако ще се сражава с мен на този фронт, ще отвърна на удара. Всъщност вече съм едва ли не склонен да го съдя за клевета. Занимаваш ли се с такива дела?

Джина се засмя:

— Не тази седмица. Имам случай на убийство, който май се нажежава. Клиентът ми не спира да говори.

— Има свобода на словото. Възползвай се, ако искаш. Като стана дума... — Той й разказа за по-ранния си разговор с Джул относно спорното време, когато е тръгнал от Екоу Лейк.

— И си му казал, че може би не е било в два часа?

— Не, казах му, че беше точно така.

— Не споменах ли, че предпочитаният отговор е „без коментар“?

— Опитах се. Опитах се.

Мълчание. Накрая Джина каза:

— Как е дъщеря ти?

— Съсипана е. Цяла нощ плака. Започва да осъзнава, че майка ѝ е мъртва. Това и всички неща, които са останали недоизказани помежду им.

— Това с нерешените въпроси е трудно.

— Когато замина да учи в Орегон — днес ти разказах малко за това, — двете тъкмо се бяха скарали заради багажа, който Ким щеше да си вземе или по-скоро да не си вземе. Никакъв грим. Само един комплект дрехи. Хората там нямало да са такива плиткоумници като тук и да се интересуват само от външните неща. Така че в крайна сметка Ким замина, без дори да прегърне Карин. Не влезе да се сбогуват. Просто замина. А ето че малко след това разбира, че майка ѝ е мъртва. Просто се опитва да подреди всички тези неща.

— Може ли да разговаря с някого? Психологичен, при когото да ходи редовно?

— Майтапиш ли се? Девизът ни е „по един психиатър дневно“. Не съм сигурен обаче, че точно сега се нуждае от това.

— Взема ли си лекарството?

— Да, от днес, ако мога да вярвам на думите ѝ.

— А вярваш ли?

— Колкото обикновено. Да кажем, шейсет процента.

— Ами ти? Ти как си? — попита Джина и изчака. — Стюарт?

Гласът му прозвуча различно — дрезгаво и уязвимо.

— Като че ли и аз едва сега започвам да осъзнавам случилото се. Толкова е — тежко въздъхна той, — трудно. А имам чувството, че ще става още по-трудно.

— Липсва ли ти?

Отне му секунда.

— Карин ли? Не толкова. Просто тази празнота... Все едно пространството около мен е твърде широко. Много съм объркан. И не се изразявам особено добре.

— Изразяваш се достатъчно добре.

— Не е така. Помниш ли как каза, че очакваш да покаже признаци на скръб?

— Да.

— Ами, не знам кога и дали изобщо някога ще се случи това. — Той замълча, след което продължи на един дъх: — Порази ме усещането, че онова, което двамата с Карин сме имали през

последните няколко години — поне което аз бях убеден, че имаме, — е било по-скоро отдаденост, отколкото нещо друго. Наистина е било отдаденост, а не любов, каквото и да значи това. Смятах, че няма да се мамим. Няма да се поставяме взаимно в неудобно положение. Че ще бъдем максимално добри с Кимбърли, ще се постараям да не си пречим и да подкрепяме свързания с кариерата избор на другия. Само че някъде по пътя това престана да бъде... всъщност престана да бъде лично. Мислех, че може би някой ден ще се промени — вероятно след като Ким замине, вероятно по-късно. Но сега започвам да осъзнавам, че дори Карин да не беше мъртва, това никога нямаше да се случи. И точно затова сега усещам празнота. Сякаш, след като нея вече я няма, внезапно ми е позволено да изпитам онова, което е липсвало и което съм отричал през последните пет, шест, а може би дори десет години. Знам, че би трябвало да изпитвам по-силна скръб и се чувствам виновен, че не е така, но това е положението. Имам усещането, че започвам да се събуждам. Неправилно ли е?

— Не е неправилно, но не бих го споделила с пресата.

— Ще се опитам да се въздържа.

— И докато още сме на темата, има още нещо, което трябва да избягваш пред репортерите.

— Кое е то?

— Дебра.

— Казах ти, че няма нищо...

— Знам какво ми каза, но аз говоря за възприемането на факта. Тя е красива и независимо дали ти харесва, езикът на тялото ѝ те желае. Почакай един час, гледай репортажа отново по късните новини и ще разбереш какво имам предвид. Нали в момента не е там с теб?

— Тя дори не се качи, Джина. Тръгна си след вечеря.

— Добре. А, Стюарт? Тя може и да е най-святната жена на света. Не това е важното. Важното е, че репортерите вече я видяха. Така че, и Дебра е част от историята. И ако има начин да стане още по-голяма част от историята, това ще стане, дори и ти нищо да не правиш. Така че за последен път те питам — тя няма по-голяма роля в цялата история, нали?

Мълчание.

— Стюарт?

Той въздъхна в слушалката и каза:

— Това, което ти казах, е вярно. Никога не сме имали връзка. Никога не сме правили секс. Достатъчно ясно ли е?

— Само дето чувам едно „но“.

Още една пауза.

— Преди три години, докато Дебра преживяваше развода си, Карин предложи да я откъсна от цялата лудост, през която преминаваше. Затова я заведох горе на езерото и известно време си правехме походи в околността.

— Колко време?

— Пет дни — отвърна след кратко колебание.

— Пет дни? Ти имаш брак без любов, а тя се развежда. И нищо не се случи?

— Не сме правили секс, ако това...

— Разбира се, че това имам предвид. Не се дръж като Бил Клинтън.

— Не сме. Тя би... сигурно го е искала. Може и да бях изкушен. Реших, че е добра идея да съкратим престоя си с два дни и да се приберем у дома по-рано. За бога, бях женен за сестра ѝ! Имахме уговорка и аз нямаше да я наруша. Това е истината.

— Страхотно. Кой още знае, че сте ходили горе? Кой може да каже?

— Със сигурност бившият ѝ съпруг, а може би и някои от приятелите ѝ.

— Значи ще се разчуе — безизразно каза Джина. — И ще стане част от мотива ти.

— Само че нищо не се случи. И нищо няма да се случи. Уверявам те. Хората ако искат да ми вярват.

— Не говоря за хората изобщо, Стюарт. Имам предвид деветнайсет конкретни човека в голямото жури. Или пък може би дванайсет в процес за убийство.

— Просто ще им кажа истината.

— Стюарт, на мен току-що ми каза истината и не съм сигурна, че това помогна.

— Ами не знам какво друго мога да направя. Чу ли какво още казах на репортерите тази вечер? Още една истина?

— Коя?

— Че искам да сътруднича с когото е необходимо, дори с полицията, за да открият кой е убил Карин. Всъщност, между нас да си остане, но може би аз самият ще се опитам да разбера това.

— Не е добра идея. Нали полицията е затова.

— Само че в момента те смятат, че аз съм го извършил.

— Не, просто смятат, че ти си човек, който...

— ... е заинтересован. Което означава, че ще бъда главният заподозрян веднага щом намерят нещо, което да могат да използват като улика. И тогава ще ида в затвора. А аз не искам да ходя в затвора дори за ден.

— Няма. В това си прав. Няма да отидеш.

— Тогава какво ми остава? Да седя и да чакам, докато Джул натрупа достатъчно слухове и намеци, че да повдигне обвинение срещу мен? Чуй ме, Джина, ако той не търси някой друг, значи не преследва когото трябва, защото аз не съм го извършил. Споменах ли това по-рано?

— Няколко пъти, струва ми се. Така най-сетне стигаме до една добра новина.

— И каква е тя?

— Адвокатът ти започва да ти вярва.

В „Травъл Лодж“ нямаше обслужване по стаите, затова Стюарт остави дъщеря си да спи и излезе, за да купи вестник и нещо за закуска. В осем и петнайсет двамата с дъщеря му пиеха кафе и ядяха кроасани на ниската масичка в хотелската му стая. Дъщеря му отгърна страница от вестника, наведе се напред за момент и после вдигна поглед.

— Успя да стигнеш до Ю Ес Ей Тъдей, татко. „Писател отрича да е убил съпругата си лекарка“. О, боже! В националния вестник.

— Може ли да погледна?

Тя му подаде вестника и той бързо прегледа статията. Не беше дълга, може би около двеста думи в раздела за местни новини от Сан Франциско. Преди да успее да изрече какъвто и да е коментар, телефонът на тоалетната масичка до дивана звънна веднъж и Стюарт грабна слушалката.

— Ало? Да, на телефона. — После обаче замълча, послуша известно време и накрая каза: — Добре, благодаря. — После остана седнал, стиснал слушалката.

— Татко?

Стюарт сепнато излезе от унеса си, усмихна се неловко на дъщеря си, върна слушалката на мястото и поднесе кафето към устните си.

— Бяха от полицията. Можем да се върнем у дома.

— У дома — повтори Ким. — Какво ще бъде у дома сега?

Той срещна погледа на дъщеря си, видя бликналите сълзи, прегърна я и я притисна към себе си, когато тя се разрида.

Ким се съмняваше, че ще може да стои в къщата, където е била убита майка ѝ. Не беше сигурна, че изобщо някога ще може пак да застане пред входната врата. За щастие, още преди да изпият кафето си, Дебра цъфна неканена в хотела. Предложи да заведе племенницата си на пазар, за да ѝ купят хубави дрехи (този път Ким не направи забележка за плиткоумието на модата), и след това да отидат да

обядват някъде. След което щели да се върнат в апартамента на Дебра, където Ким можела да остане колкото си иска, поне до погребението. Още не знаеха кога ще се състои то, защото съдебният лекар все още не бе освободил тялото. Със сигурност не по-рано от следващия понеделник.

Така че малко преди обяд, след като почти цял час бе обикалял безцелно празната къща, Стюарт се озова сам пред компютъра в малкия си кабинет до спалнята. Не беше проверявал електронната си поща от четвъртък вечерта и сега видя, че има повече от стотина съобщения. Макар да бяха претърсвали къщата много методично през последните няколко дни, от полицията явно не бяха отваряли файловете му и това го изненада. Но може би бяха прехвърлили данните от хард диска му на преносим диск, който бяха отнесли в участъка, за да го разгледат на спокойствие.

Кореспонденцията му беше до голяма степен предсказуема — половината от нея беше нежелана и нечакана поща въпреки софтуера, който блокираше спамовете; имаше девет-десет писма от хора, които бяха харесали книгите му или други написани от него материали; съобщения от агента и от издателя му, които предлагаха помощта си (но не бяха съкрушени от търговските възможности, които криеше появата му в новините); и още дващестина препратени му вицове, които той по навик изтри. Имаше и около петнайсет съобщения от хора, които бяха научили за Карин.

Беше стигнал почти до края на списъка, когато видя познато прозвище — НУ, — при което се сепна и стомахът му се сви на топка. Стюарт вече беше получил две писма от НУ. Първият път беше преди малко повече от година, няколко дни, след като в „Сънсет“ излезе кратък материал, в който той представяше някои от любимите си рецепти за приготвяне на пъстърва на открито.

Тогава Стюарт бе разпечатал обидното съобщение и след това бе решил да забрави за него. Сигурно беше от някой откачен. Стюарт изобщо не помисли да звъни в полицията или във ФБР. Дори не спомена за случая пред Карин. Обаче запази посланието, макар никога да не му се бе налагало да се връща на него и да го поглежда, за да си го спомни цялото:

„Достатъчно лошо е, когато невежите убиват благородните божи и природни твари за храна или просто заради спорта. Но когато го прави някой, който величае себе си като приятел или като доброжелател на природата, престъплението се превръща в истинска злина. Вече знаем кой си. Всеки момент може да те сполети наказание за престъплението ти. Пригответи се. НЕ УБИВАЙ“.

НУ.

Отново получи съобщение от тях, от него или от нея, преди четири месеца, след публикуването на друга своя статия — този път във „Фийлд енд Стрийм“ за ловенето на риба тон от яхта в залива Моро.

Двайсет и един метровата яхта бе потеглила от пристана в полунощ и след нощно плаване на югозапад на около шейсет мили, бяха стигнали до добър рибен пасаж. Макар всеки от останалите дванайсет участника да имаше улов, когато най-накрая качиха рибата на борда, Стюарт се ужаси от алчността на хората в лодката. Като че ли всички внезапно се превърнаха във врагове, решени да откраднат улова на другия — имаше две сбивания и се размениха юмручни удари, когато един от присъстващите определи някаква по-голяма риба (всички екземпляри всъщност тежаха около двайсет килограма, плюс минус килограм и половина!) като улов на един човек, а пък друг беше сигурен, че той е хванал рибата. В края на плаването участниците се разделиха и всеки пазеше торбата от зебло с улова си, да не би някой от другите рибари да подмени табелката с името му и да вземе повече риба.

Историята, която Стюарт бе написал за „Фийлд енд Стрийм“, беше за неговата инстинктивна реакция спрямо тази потресаваща алчност. Беше взел усаби и соев сос, бе отишъл при организатора на плаването и го бе помолил да нареже половината от най-голямата уловена риба от Стюарт — седем килограма филе — за суши, за да почерпи всички на борда. Другата половина даде на готвача на яхтата и му каза да сготви колкото ястия с риба тон пожелае, за да достави удоволствие на екипажа и на останалите рибари. Така че, освен сушито се бяха наядли като царе с прясна панирана риба тон, с изпечена

със сусам риба тон, с пържена с чесън риба тон и с риба тон с масло, лимон и каперси. В края на деня хората — дори онези, които преди това бяха спорили — се сприятелиха, разменяха си рецепти, кукички и дори рибарски принадлежности, заменяха прясната риба на един за консервираната на друг и дори планираха да излязат на риболов пак в същия състав.

Според Стюарт статията беше много хубав разказ за това как един пример за простичко споделяне може да разкъса желязната хватка на ирационалната борба за територии сред група мъжкарци. Явно НУ не беше на същото мнение: „Веднъж те предупредих, но не ме послуша. Общественото влияние може да лекува, но ти предпочиташ да вредиш на безпомощните създания от морските дълбини. Рибата ще ти отмъсти. НЕ УБИВАЙ“.

Втория път Стюарт вече подаде в полицията сигнал за получения имейл, но оттам го отпратиха към ФБР, откъдето на свой ред му казаха, че или ще прехвърлят сигнала към отдела за риба и дивеч, или нагоре по веригата към отдела за вътрешна сигурност като възможна заплаха от терористична организация. Само че повече никой не се обади на Стюарт и дълбоко в себе си той бе убеден, че властите смятат случилото се малко или много за шега. А и честно казано, бе твърде слабо вероятно на Ал Кайда да й пука дали той ще убие рибата, която е уловил. От друга страна, имаше организации, на които не им беше все едно. Ако преди единайсети септември произнесеш думата „тероризъм“ на американска почва, по-вероятно бе да извикаш спомена за Тимоти Маквей, за дейността на Организацията за закрила на животните или на Фронта за освобождение на земята, отколкото образа на Осама бин Ладен и на неговите последователи.

Тези хора бяха сериозни. Те или някой доста сходен с тях му бяха хвърлили око.

В състоянието на емоционална разруха, в което се намираше от миналия петък, когато Карин му беше казала, че иска развод, той не се бе сещал за последната си публикувана статия, едно кратко пътуване извън областта на риболова в „Уестърн Спортсман“. Обаче откакто я бе предал шест седмици преди това, Стюарт от време на време се тревожеше, че разказът му за лова на глигани, на който бе ходил в подножието на Сиера, може да предизвика вниманието на НУ.

И сега, усещайки как добре познатият му гняв бушува и се надига в гърдите му, той кликна два пъти върху съобщението. Беше изпратено миналия петък в два часа следобед. „Зверовете в полето са свещени за Бога, а сега започна да избиваш и тях, освен побратимите им във водата. Това е нетърпимо. Знаем къде живееш. Няма да има повече предупреждения. Скоро ще страдаш, както страдаха жертвите ти. НУ“.

* * *

Джина се обади от кабинета си на Уайът Хънт, който беше магьосник с компютъра. Половин час по-късно вече беше в дома на Стюарт.

— Възможно ли е Джул да е пропуснал това?

Намираха се в кухнята, защото Стюарт се чувстваше донякъде удобно в това помещение. Той седеше на плота до мивката.

— Нямаше ли да ни каже, ако го е видял?

— Може би затова не те е арестувал.

— Е, има само един начин да разберем.

Джина се обади от коридора в кухнята и се свърза с инспектора на мобилния му телефон. Той беше в Хънтър Пойнт и разпитваше свидетел на евентуално клане между две банди, но не напредваше особено — онзи изглежда „нищу ни си спомняши“.

— Не, излязох на верандата и се надявам никой да не ме застреля. Какво има, Джина?

Тя му разказа и му прочете съобщението.

Фактът сам по себе си не направи почти никакво впечатление на инспектора.

— Имейл ли е? Не, не сме записвали файловете му, но благодаря за идеята.

— Девин, това ми прилича на заплаха към Стюарт и вероятно към семейството му. Казват, че знаят къде живее. И че това е последно предупреждение.

— Сигурна ли си, че не е ходил в някое интернет кафене и сам не си го е изпратил?

— Да, сигурна съм в границите на разумното. През изминалата година е получил още две такива съобщения от същия подател. При второто е уведомил властите.

— Кога е било това?

— Не знам точно. Преди четири или пет месеца.

— Може още оттогава да го е планирал. Да е нагласил всичко.

— Виж какво, инспекторе — каза Джина, — проявявам уважение към теб с това обаждане. Ако искаш да дойдеш и да погледнеш лично, клиентът ми ще те пусне дори и без заповед за обиск. Ти избираш.

— Добре. Ще дойда. Не трийте нищо. И не пипайте нищо. Ще бъда там след час.

— Един час — обяви Джина, след като затвори. После по-меко се обърна към Стюарт: — Не остана очарован, но ще дойде. Не изключва възможността сам да си нагласил всичко.

Усмивката на Стюарт можеше да се определи като широка.

— Като си втълпят нещо, здравата се вкопчват, нали? Добре, дори да забравим за този тип НУ, Джул не търси ли някой друг? Други заподозрени?

— Не знам. Би трябвало. Само това мога да кажа. — Джина се поколеба, погледна през прозореца и пак се обърна към него, неволно свъсила лице.

— За какво си мислиш? — попита той.

— Помислих си, че бих искала да видя къде се е случило, ако можеш да го понесеш.

Той замълча за миг, после каза:

— Разбира се — и скочи от плота. — Там, навън.

Горещата вана все още не беше покрита и все още беше пълна с вода, макар че някой я бе изключил и сега водата беше хладка. Отвориха щорите и от всички страни се показаха съседните къщи и задни дворове. Стюарт потопа ръка във водата и я размърда.

Навън ранната есен продължаваше да подражава на лятото. Тишината бе накъсана от чуруликането на птички откъм една хранилка до задната ограда. Във въздуха се усещаше лек мирис на хлор, намек за влага. Стюарт тихо заговори:

— Започвам да се убеждавам, че някой я е удавил. Някой я е ударил по главата и я е натиснал под водата. Трябва да открия кой.

— Вече говорихме за това, Стюарт. Работа е на полицията.

— Те не са мотивирани като мен — горчиво се засмя той и се обърна към нея: — Сигурно ти се иска да попиташ какво значение има, след като не съм я обичал?

— Така е. Хрумна ми.

— Не става дума толкова за Карин, колкото за мен. Аз ще трябва през остатъка от живота си да живея с подозрението и с това хората да ме смятат за убиец на жена ми. Смяташ ли, че не ми се иска да погледна дъщеря си в очите и да не открия там абсолютната сигурност, че не съм го извършил? Да не говорим за приятелите, познатите, издателите. Не мога да го допусна. Няма да го допусна. — Малкият изблик като че ли размърда нещо вътре в него. — Няма да ме затворят. Който го е извършил...

— Който го е извършил, Стюарт, със сигурност е допуснал грешка — каза Джина. — Когато Джул хвърли мрежата по-далеч, ще го залови.

— Той не търси. Изобщо няма никаква мрежа.

— Ще има, обещавам ти. Минали са само два дни и през това време той се опитва да те елиминира като заподозрян.

— Губи си времето, като се опитва да ме елиминира. Убийствата не се разрешават за четири дни, нали? Е, това трябва да се разреши. — Стюарт отново пхна ръка в хладката вода. Задържа я там, като я движеше напред-назад. — Добре, добре тогава — каза той, сякаш бе спорил със себе си и бе стигнал до някакъв извод.

Уайът Хънт седеше горе в малкия кабинет пред бюрото на Стюарт. Джина и Стюарт стояха притиснати един до друг в тясното помещение зад него.

— Няма начин да се разбере откъде е изпратено съобщението — каза Хънт.

— Не може ли да стигнем до сървъра? — попита Стюарт. — Нали е в g-mail.com? Не трябва ли да са абонирани там?

— Да, но какво ще разберем така? Нищо. Няма адрес. Вероятно са се включили онлайн и са работили някъде на лаптоп. Не можем да проследим съобщението. Може да са къде ли не. Но я чакай... — вдигна пръст Хънт. — Хрумна ми нещо друго. Чакайте. — Пръстите му затанцуваха по клавиатурата. Той се вгледа в екрана, напечатана още нещо. — Не. Хрумката не беше добра.

— Какво направи? — попита Джина.

— Пуснах НУ в гугъл. А също и „Не убивай“. Само цитати от Библията, нищо друго, както виждате. А щом го няма в гугъл, значи не съществува. Може би наистина е някоя самотна откачалка, както си решил отначало.

— Но какво означава, че знаят къде живея?

— Евтина тактика за сплашване, нищо повече — сви рамене Хънт. — Написали са ти още две съобщения преди това, но не са направили нищо, нали? Не са опитали да те убият. Този тип може да се е сврял в някоя хижа в Айдахо, в Мейн или където и да е. Защо сега да е различно?

— Този път съпругата ми е мъртва — отговори Стюарт. — Мисля, че това е достатъчно различно.

— Разбира се, извини ме — каза Хънт. — Не се замислих.

— Няма нищо — отговори Стюарт. — Явно мнозина го правят напоследък. И аз не се замислих през последните няколко дни. Едва сега започвам да го правя. — Той погледна към Джина, после отново

към Хънт. — Значи искаш да кажеш, че може да съм направил точно това, което казва Джул — да съм си изпратил сам тази заплаха?

— По същество е така. — Хънт леко се извъртя към останалите. — Може би, ако намерим компютъра, от който е било изпратено съобщението, ще можем да свалим информацията от хард диска и да докажем, че заплахата е била изпратена от тази машина. Но тогава най-вероятно вече ще знаем кой е собственикът ѝ. Само по себе си действието няма да ни помогне особено.

— Просто за яснота, Уайът — намеси се Джина, — тъй като не можем да разберем кой го е изпратил, Девин няма да може да изключи Стюарт като заподозрян само въз основа на това съобщение, така ли?

— Да, според мен няма да може.

— Чакай малко — донякъде остро се обърна Стюарт към Уайът. — Познаваш ли този тип?

— Кой тип?

— Джул. Когато и двамата изведнъж започнахте да наричате Девин? Хънт метна поглед към Джина и сви рамене.

— Да. Отдавна. Защо?

— Защото може би някой, на когото той вярва, трябва да му каже, че аз не съм го извършил.

Хънт се прокашля и издаде някакъв гърлен звук, а Джина потъна в неловко мълчание.

— Ами, тази игра не се играе точно така, Стюарт.

— Пет пари не давам как се играе, Джина. Това не е игра, а животът ми.

Хънт се окопити и каза:

— Добре, наистина става дума за твоя живот, но Девин няма да се довери на никого толкова. Пито на мен, нито на жена си, на никого. Той е ченге и следва уликите.

— Въпреки факта, че няма улики срещу мен?

Този път Хънт сви рамене малко по-уверено.

— Ти си съпругът. Обикновено съпругът е извършителят. Оттам е принуден да започне.

— Хубаво, но ако има и други заподозрени? Тогава какво?

— Ако открие някакви улики, ще ги разгледа. Но няма да тръгне по следата на друг мотив, докато не елиминира теб. Независимо какво му казвам аз.

— Значи съм виновен до доказване на противното?

— За Джул вероятно е така.

— Смятах, че би трябвало да е обратното.

Хънт го изгледа равнодушно.

— Ако откриеш нещо в живота, което да става, както би трябвало, кажи ми да си купя акции в него.

Джина хвана ръката на клиента си.

— Чуй ме, Стюарт, Джул може и да не е убеден, но поне те смята за невинен и точно затова в момента не си в ареста. Не разполагат с достатъчно доказателства и това е факт. Разбира се, ще осведомя инспектора за всички взаимоотношения на Карин и той вероятно ще проследи някои от тях или всички. Може дори да подам оплакване до прокурора, който случайно ми е приятел, за хода на разследването до момента. Разбира се, нищо няма да постигнем с това — додаде тя, — но ще е забавно упражнение.

— А какво трябва да правя аз междувременно?

Джина и Уайът се спогледаха заговорнически или може би скептично.

— Повечето хора чакат да видят какво ще стане — каза Джина по-спокойно.

— Е, наречете ме досадник, но точно това правя през последните няколко дни и не ми се иска да го правя повече — отговори Стюарт.

Няколко минути по-късно слязоха долу в дневната. До този момент Стюарт не бе обърнал внимание на показанията на Бетани, че той е бил човекът в колата, и предпочете да се съсредоточи върху факта, че някой е влязъл в гаража му, то сега стигна до очевидния извод.

— Следователно трябва да е бил наш познат или познат на Карин.

— Извинявай, но нали от самото начало допускаме точно това? — каза Джина. — В крайна сметка тя е била гола в горещата вана.

— Тя винаги влизаше в горещата вана гола — отбеляза Стюарт. — Но сега се чудя за следното: не знаем дали някой е влязъл във ваната заедно с нея, нито пък дали е пил от другата чаша с вино. Може Карин да е бутнала чашата на платформата и тя да се е счутила. Излязла е от ваната и е почистила повечето парчета. След това е дошъл убиецът, промъкнал се е тайно, ударил я е с бутилката и след това я е

натиснал под водата. Това не означава, че е имала връзка с него или с някой друг.

— Вярно е — съгласи се Джина.

— Възможно е да е нямала — побърза да се съгласи Уайът. Вероятно Стюарт имаше нужда да вярва в това. — Но да се върнем на възможността за достъп до дома през гаража. Твърдиш, че Карин трябва да е познавала убиеца си, защото той е имал устройство за отваряне на вратата на гаража, което тя най-вероятно му е дала, така ли?

— Така — отвърна Стюарт.

— Съжалявам, но не на всяка цена — отбеляза Хънт. — Сега много коли имат копчета на предното стъкло или на тавана, които можеш да настроиш на честотата на вратата на гаража си, за да не се налага да използваш дистанционно. Така че всеки, който някога се е приближавал до гаража ти — търговец, градинар, боклукчия, служител, който сменя показанията на електромера и на други уреди, който и да е — може на практика да е откраднал честотата ти, стига да иска.

— Значи твърдиш, че този тип НУ...

— Не е невъзможно — каза Хънт. — Всеки би могъл.

Джина забеляза движение през прозореца и се обади:

— Ето го и Девин.

* * *

Джина отиде да отвори вратата, Джул пристъпи вътре и тъкмо се канеше да я поздрави, когато се закова на място и впери гневен поглед в Хънт.

— Какво търсиш тук, Уайът? — попита той премерено спокойно.

Хънт, който стоеше до дивана заедно със Стюарт, сви рамене.

— Работя усилено както винаги. — Започна весело, но когато Джул не отвърна, каза: — Джина имаше компютърен проблем.

— Значи си му пипал компютъра? — Без да изкача отговора и вече с потъмнял поглед, Джул се обърна към Джина: — Сънувал ли съм, че те предупредих да не пипате нищо, докато не дойда? Според

теб това не включваше ли и Уайът? — После отново се обърна към Хънт: — Откога се занимаваш със случая?

— Джина ми се обади и аз веднага пристигнах — отново сви рамене Хънт.

— Не говоря за този конкретен проблем с компютъра, Уайът. Много добре знаеш. От колко време се занимаваш със случая?

— Току-що се запознах с този човек — отговори Уайът.

— Не питах това — срязва го Джул.

— Какво се опитваш да постигнеш, Девин? — намеси се Джина. — Помолих Уайът да дойде и да погледне в компютъра на Стюарт, за да видим дали ще разбере откъде идват заплашителните съобщения. Само толкова.

— Не е така. Уайът работи за теб и изпомпва от мен информация.

— Няма никакво помпане, Дев. Ти не си ме питал. И за протокола заявявам, че не работя за никого. Но докато все още обсъждаме случая на Стюарт тук, ще ти кажа, че според мен вие, инспекторите, бихте нарекли получения от него имейл следа. И понеже сте го пропуснали, а ние ви го предоставяме, за да не допуснете огромна грешка, може би ще престанеш да сипеш обвинения за това на чия страна съм. Тук съм по същата причина, по която и ти, Дев. Джина ме помоли. Струва ми се, че всички бихме искали нещо да ни насочи към истинския извършител. Към убиеца на Карин. Какво ще кажеш?

Тирадата явно не допадна на Джул. Хвърли последен злобен поглед към Хънт, още един към Джина и се извърна леко, сякаш се канеше да излезе от вратата, през която току-що беше влязъл. Но накрая се успокои и попита:

— Е, с какво разполагате всъщност?

Изведнъж за изненада на всички се обади Стюарт:

— Преди да стигнем до това, инспекторе, трябва да ви кажем нещо за вратата на гаража.

— Какво за нея?

Джина вдигна дланта си с надеждата да възпре клиента си:

— Стюарт...

— Не, това е важно — каза той. — Уайът тъкмо ни обясняваше, че всеки...

— Стюарт! — Гласът на Джина прокънтя в стаята, нетърпящ възражение. — Сериозно ти говоря. Не искаме да слушаеме.

— Може би аз искам — каза Джул.

Джина вече беше застанала между инспектора и клиента си.

— Сигурна съм, че искаш, но няма да стане. — Отново се обърна към Стюарт, за да се увери, че е разбрал посланието ѝ. Беше въпрос на стратегия. Истината бе само малка част от всичко. Нека Джул си мисли, че са открили пробойни в аргументите му и нека да придаде това впечатление и на прокурора. — А сега, инспекторе — продължи тя, — поканих ви да погледнете тези имейли. Ако ви интересуват, компютърът е горе.

Тя се обърна и тръгна, а мъжете я последваха.

Хънт отново седна пред клавиатурата, а останалите се скупчиха зад него в стаичката. Хънт им показа първия имейл.

— И кога пристигна това съобщение? — попита Джул.

— След една статия в „Сънсет“ — отговори Стюарт. — Имаше рецепти за приготвяне на пъстърва на открито.

Джул погледна за кратко заплашителния имейл.

— Важното е, че не го е направил Стюарт — каза Джина. — Не той е изпратил имейла.

— Можете ли да го докажете?

Хънт се обади от мястото си пред компютъра:

— Точно там е проблемът, Дев. Не можем да го изключим с абсолютна сигурност. Няма начин да се докаже откъде...

Внезапно Стюарт се обади:

— Извинявай, Джина. Може ли да кажа нещо?

— Вероятно не — изгледа го тя. — Не и тук.

— Ами навън? — попита Стюарт и кимна към съседната стая. — Може би си струва.

— Добре. — Тя се обърна към другите двама мъже. — Дайте ни минутка, момчета. Веднага се връщаме.

Джина и Стюарт едва бяха излезли от стаята, когато Джул започна:

— Не знам дали си чувал, Уайът, обаче ние в полицията наричаме това възпрепятстване на правосъдието. Така че, ако попречиш на едно разследван, може да отидеш в затвора.

Хънт тракаше безгрижно по клавиатурата.

— Някой наш познат да е възпрепятствал правосъдието?

— Да осведомяваш адвоката на заподозрян за хода на официално разследване може да се нарече дори помощ и съучастничество.

Хънт престана да трака по клавиатурата и се обърна. Заяви направо, по-скоро нетърпеливо, отколкото ядосано:

— Стига, Дев. Знаеш, че работя за фирмата на Джина и че тя представлява Стюарт. Ако си предпочел да не свържеш тези два факта, проблемът си е твой, приятелю, не е мой. Никога не съм признавал или отричал нищо за участието си или за липсата на участие в случая на Джина, когато разговаряхме онази вечер, а и ти не ме попита, така че какъв е проблемът? — Джул понечи да каже нещо, но Хънт го спря. — Освен това ти не ми даде никаква информация, която нямаше да науча още на следващия ден. И трябва да отбележа, че нищо в сведенията не уличаваше Горман в престъпления.

— Но взети като цяло, биха могли, Уайт.

— Кои части, взети заедно? — поклати глава Хънт. — Че е бил ядосан на жена си? Че се е разкрещял на пътния полицай?

— А какво ще кажеш, че това не е първият случай на битово насилие, в който е намесен? — изстреля в отговор Джул. — Или че е имал връзка със сестрата на съпругата си? Че внезапно ще стане по-богат с няколко милиона долара? Че негова съседка е видяла колата му да влиза в гаража? Знаем, знаем, може и да не е карал той. Но я ми кажи кой друг може да е карал колата му?

— Освен ако изобщо не е била неговата кола.

— Точно така. Съседското момиче, което признава, че харесва Горман, иска да го уличи в престъпление, следователно лъже, така ли? Хайде, Уайтъ, това нищо ли не ти говори?

Хънт посочи екрана на компютъра и каза:

— Не толкова силно, колкото това. Нали не вярваш наистина, че той сам си е изпратил тези заплахи?

— Не, може и да не е. Но освен това не гледам на тях като на сериозна заплаха.

— Само дето жена му е мъртва.

Свиване на рамене.

— Също толкова възможно е да е получил последното съобщение от този ненормалник в петък и да е решил, че така ще отвлече вниманието ни. Всъщност е възможно точно това да го е

накарало да реши, че моментът е подходящ да направи с жена си каквото е намислил.

Хънт избута стола на колелца от бюрото, скръсти ръце и погледна нагоре към приятеля си.

— Невероятно е.

— Кое?

— Колко малко от онова, което всъщност знаем, има значение. Даваш си сметка. Въпрос на нагласа е. Смяташ, че понеже Стюарт е съпругът, той го е извършил, затова всичко подкрепя убеждението ти. Аз знам същите факти и нито един от тях не доказва, че той е извършителят. Знаеш ли със сигурност, че чука сестрата на жена си? Искам да кажа, разполагаш ли с разписки от хотел, със снимки, с каквото и да е истинско доказателство?

— Още не. Търсим.

— Много убедително. Само догадки. — Хънт погледна към приятеля си. — Знаеш ли за какво ми напомня това — за мен и теб. Помниш ли миналата година, когато Чейни стреля по онзи тип по време на ловен инцидент? Излизам с едни приятелчета и някой се шегува колко е опасно да ходиш на лов с вицепрезидента. А друг шегаджия от отсрещната страна на масата заявява, че предпочита да ходи на лов с Чейни, отколкото да се вози в една и съща кола с Тед Кенеди.

— И това ти напомня за теб и мен?

— Искам да кажа, че каквото и да бе направил Чейни, дори да беше убил онзи тип, привържениците му нямаше да дават и пет пари въпреки фактите. Каквото и да направи Чейни, Тед Кенеди винаги ще е по-лош. Това имам предвид. Непоклатимото мнение.

— Само дето аз не съм непоклатим, Уайт. Опитвам се да построя хипотеза, а много от фактите, с които разполагам до момента, насочват към един и същ извод.

— А обръщаш ли погледа си към някой друг?

— Засега не се е появил друг вероятен заподозрян.

— Ами деловите й партньори?

— Вече разговарях с трима от тях — сви рамене Джул. — С Форестър от инвеститорите в Пало Алто и с двамата й партньори лекари, Макафий и Пинкърт. Да, може и да имат известен мотив, но имат и алибита.

— Посред нощ в неделя? Добри алибита? Това само от себе си е малко странно, не мислиш ли? Искам да кажа, в случай че не са били у дома в леглото.

— Там са били. Всички до един.

— Ето пак — засмя се Хънт. — Всички ли имат съпруги? Попита ли ги?

— Единият е разведен, другият е щастливо женен и не, нямат причина. Поне засега. Нищо не сочи към тях, Уайт. Двамата с Роук ми намерете нещо истинско и аз ще го проуча, обещавам. А междувременно Горман остава заподозрян. Защо ли? Защото го е извършил, затова. Със сигурност е допуснал грешки. Просто засега не съм открил какви.

Джина отново бе застанала на вратата, а Стюарт беше зад нея.

— Какво не си открил още?

— Някакъв начин да свържа тези заплахи с конкретен човек или дори с конкретно място — отговори Джул без никакво забавяне. — Няма да е лесно. Вие двамата какво правихте навън?

Джина посочи към клиента си и каза:

— Стюарт си води дневници, бележници за пътешествията, снимки. Тъй като знаем датите на имейлите, искаше да провери дали е бил някъде сред природата, когато са били изпратени, защото това до голяма степен би го елиминирало като техен подател, нали?

— Възможно е. Е и?

— Ами на първата дата, двацет и трети август миналата година е бил наред шестдневен поход в Битъррутс заедно с приятели, един от които е Джед Конли. Калифорнийският щатски съветник Джед Конли? Който не би излъгал дали са носели компютри, или не. Не са. Ето снимка на тримата с имената и датите на гърба. — Докато подаваше снимката на Джул, Джина си мислеше, че тя е достатъчно убедителна, защото тримата бяха натоварени с раници и се бяха скупчили около джипа на Джед. — Стюарт не е изпратил тези съобщения, инспекторе. Те са истински заплахи, а последната от тях явно е била изпълнена.

Джул прие тази информация с каменно изражение.

Уайт Хънт се завъртя, погледна го и попита:

— Е?

— Да, това усложнява нещата — съгласи се Джул. — Само дето заплахите не са били насочени към Карин, нали?

След като Джул си тръгна, екипът на защитата отново се събра долу в кухнята. Хънт седна срещу Джина на масата, склучил ръце пред себе си. Кацнал на плота, Стюарт се обади:

— Фактите няма да променят нещата, нали? Джул просто не ги вижда.

— Ще трябва да се справи с последната информация по някакъв начин — каза Джина. — Ако всичко е както трябва, ще покажем тези заплахи пред съдебните заседатели и ще имаме сериозни причини за основателно съмнение.

— Добре, но не искаме да говорим повече, че ще трябва да се явявам пред съдебни заседатели. Това означава, че ще ме арестуват. Не трябва да допускаме да се стига дотам.

— Със сигурност — съгласи се Джина. — Но нека бъдем реалисти. И да сме готови.

— Какво искаш да кажеш? — попита Стюарт. — Че той ще ме арестува въпреки всичко? Дори и да не намери нови улики?

— Какво имаш предвид под „нови“? — попита Хънт. — Засега няма никакви, нали?

— Не, няма вещественни доказателства — каза Джина. — Както казах, след днес може би малко ще забави темпото. — Тя погледна към клиента си. — Но реалистично погледнато, трябва да имаме предвид, че не му е нужно още много, Стюарт. Може би просто прокурорът трябва да се съгласи да започне дело. Делото е достатъчно шумно, за да може Джери Ейбрамс да поиска да се възползва от възможността.

— Кой е Джери Ейбрамс?

— Заместник-прокурорът — поясни Хънт. — Адски амбициозен, както ще ти каже и Джина.

— Джери наистина обича предизвикателствата — кимна Джина.

— Страхотно — каза Стюарт. — А аз какво да правя?

Джина и Уайт се спогледаха. Никой от двамата не можеше да му отговори.

Не, благодаря, нямал апетит и не искал да обядва с Джина и с Уайът.

След като те си тръгнаха, Стюарт започна да крачи, обзет от студена ярост, от горещата вана на покритата веранда отзад, през библиотеката, обратно в кухнята, през трапезарията, след това през големия хол и нагоре по стълбите до тяхната, вече неговата спалня. Надолу по коридора до стаята на Кимбърли в предната част на къщата, надникна през щорите на един от прозорците и видя прозореца на Бетани в къщата от отсрещната страна на улицата.

Нейните щори бяха отворени, лампата в стаята бе забравена светната и ако примижеше на все още силното обедно слънце, Стюарт можеше да различи плаката на стената на спалнята на Бетани. Той рязко отстъпи назад, давайки си сметка колко близо една до друга са двете сгради... на трийсетина метра? Или по-малко? Без усилие можеше да прочете зеленикавите месингови цифри на табелката, поставена в гипсовата мазилка до вратата. Фактът, че Бетани бе разпознала колата му, щеше да бъде приет с доверие от съдебните заседатели, ако се наложи да се изправи пред тях.

Мисълта, че стои пред съдебните заседатели, го накара да се обърне и да се върне към голямата спалня в задния край на къщата. Там, в малкия си кабинет, в един шкаф, пълен с картотеки, купчини ръкописи, рядко носени дрехи и безплатни мостри на риболовно и на всякакво друго туристическо оборудване, които той рекламираше, Стюарт избута няколко одеяла и пуловера и застана на едно коляно. Вратата зад него беше отворена, за да влиза светлина, докато той набра комбинацията на сейфа си, бръкна вътре, напипа една стара кадифена торбичка, в която държеше увит пистолета си, и я извади.

Както винаги пистолетът „Смит и Уесън“ му се стори по-тежък, отколкото го помнеше. Беше празен и тежеше по-малко от килограм, но притежаваше така наречената от Стюарт „психологическа тежест“, която компенсираше малкия му размер. Дължината на дулото беше

десетина сантиметра — беше късо спортно оръжие, което бе купил много преди да се ожени и оттогава рядко го бе използвал. Купи си го предимно за развлечение.

Но днес, обзет от настроение, което не позволяваше много размисъл, Стюарт стоеше с кадифената торбичка в една ръка и с двата пълнителя и кутията с патрони в другата, а после отиде и седна зад бюрото си. Премести клавиатурата да не му пречи и извади оръжието. Разопакова пакетчето, като разгърна двата пласта намастен фланелен плат, и постави пистолета пред себе си.

Винаги го поддържаше чист и добре смазан и сега изпита известно задоволство, че оръжието е готово за стрелба. Провери датата на почти пълната кутия с девет милиметрови патрони и си даде сметка, че вероятно ги е купил по време на последното си ходене в планината в началото на лятото. И това бе добра новина. Нямаше да му се налага да купува още патрони и така да предизвика дори най-бегли въпроси от страна на продавача или — още по-лошо — да даде възможност да го разпознаят.

Извади всеки патрон поотделно, провери ги за външни дефекти, но не откри такива в нито един от деветте (осем за патронника и един за гнездото), които напъха в дръжката на пистолета. Нямаше проблеми и с втория патронник, който пъхна в джоба на джинсите си „Ливайс“.

Със зареден пистолет и с два пъти проверен спуснат предпазител, Стюарт се изправи, заряза върху бюрото празната кадифена торбичка и половин кутия с патрони и се върна отново пред сейфа. Посегна вътре и взе част от купчинката петдесетдоларови банкноти, които държеше тъкмо за непредвидени случаи. Преброи парите и му се стори, че има много по-малко, отколкото смяташе, че е отделил, но все пак бяха останали няколкостотин долара, които щяха да са предостатъчни за известно време. Затвори вратичката, завъртя ключалката, върна се на бюрото си, избута настрана кутията с патроните и постави пистолета върху бюрото. Седнал на ергономичния си стол, той отново придърпа клавиатурата към себе си.

За кратко впери поглед към последната заплаха на екрана на компютъра си, преди да натисне съответната иконка и да напише своя отговор. По навик препрочете написаното за правописни и печатни грешки и когато не откри такива, го изпрати. Текстът гласеше: „Ела и ме хвани, страхлив кучи син такъв“.

Доволен, той изключи компютъра, взе пистолета си и го отнесе в спалнята, където внимателно го остави върху оправеното легло. Имаше само най-обикновен кобур за колан, но нямаше намерение да го използва. Нито пък имаше разрешително да носи скрито оръжие, но точно това възнамеряваше да стори.

Само че преди това трябваше да си вземе някои неща. Държеше сака си на една закачалка в килера, но сега го свали и го постави до пистолета. После извади от гардероба чорапи и бельо за една седмица. Не знаеше колко време ще му отнеме това — в момента не можеше да каже дори какво конкретно е „това“. Мислите му го отвеждаха към вероятния ден на погребението на съпругата му — следващия понеделник или вторник, — но отказваха да отидат по-надалеч.

Знаеше само, че няма да допусне да отиде в ареста — нито за седмица, нито за ден, нито дори за един час.

В банята подбра най-необходимите тоалетни принадлежности. Реши, че сигурно няма да може да спи нормално през следващите няколко дни, затова извади едно наистина старо шишенце с приспивателни, от които Карин бе имала нужда известно време. Взе и нейния викодин — останалите няколко таблетки.

Когато се върна в спалнята, сгъна още един чифт джинси, четири фланелки, лека и пухкава долна риза и два еднакви кафяви пуловера. Днес беше топло, но знае ли човек. Тук беше Сан Франциско и до обяд можеше да стане зима.

Телефонът до леглото му звънна и той посегна да вдигне слушалката, но в крайна сметка остави секретарят да поеме разговора след петото иззвъняване. Долу на секретаря чу женски глас, но не можеше да каже кой точно се обажда. Дебра? Джина? Кимбърли? Някаква репортерка? Не можеше да разбере и не му пукаше.

Накрая, във все още кънтящата от звъненето тишина, Стюарт се изправи пред дрешника и се загледа в окачените си дрехи. Имаше нужда от немного тежко яке, което да позволява свобода на движенията, не привлича вниманието и щеше да покрие средата на колана отзад, където възнамеряваше да скрие пистолета си при нужда. Избра една сиво-зелена шуба с цип, уви пистолета в нея, после я пхна в сака и дръпна ципа.

Долу остави сака си върху масата в трапезарията и за последен път излезе до горещата вана. Стоя наведен над нея почти минута, но

нищо тук не му въздейства. Не усети нито присъствието на Карин, нито на духа ѝ. Само влага, лек мирис на хлор и огромна пустота.

Къщата имаше странична врата, от която се излизаше на пътека покрай оградата в края на имота. Съзнаваше огромната вероятност да го причакват репортери — Джул бе казал, че ги е видял на улицата на идване, Джина и Уайът също ги бяха видели — и понеже искаше да ги избегне на всяка цена, Стюарт мина през гаража и през тази врата, след това покрай оградата отиде в задния двор — пустош от пожълтяла □ рева и буренясали лехи.

Спря на тревата и вдигна поглед към задните прозорци на къщите на съседите си, за да се увери, че никой не наднича точно в този момент. Доволен, продължи надолу към края на оградата, където от една портичка се излизаше на стръмна пътека между две къщи.

Излезе на Ларин и се спусна надолу по хълма три пресечки, спря на четвъртата и за последен път се огледа за минувачи и за репортери. Никой. Вече бе извадил ключа си, пхна го в ключалката на вратата на гаража, завъртя и отвори. Навсякъде в Сан Франциско бе трудно да паркираш, но особено трудно бе тук, на Рашън Хил, затова преди седем години бе принуден да наеме това място за стария си форд пикал F-150 — започна с наем от осемдесет долара, който в момента бе стигнал сто и петдесет и това минаваше за добра сделка.

Метна сака си на пода пред предната седалка и се настани зад волана. Потърси гаечния си ключ в жабката, намери го и излезе на улицата, където от двете страни имаше паркирани автомобили. Избра напосоки една от тях, увери се, че на прозореца няма стикер, идентифициращ колата като притежание на някой от съседите му, бързо коленичи и смени задния регистрационен номер със своя. След това се премести отпред и повтори процеса. След по-малко от три минути новите регистрационни номера бяха поставени на пикапа му. Минута по-късно Стюарт даде на заден, затвори и заключи вратата на гаража и потегли към офиса на Джед Конли в Норт Бийч.

* * *

Седяха и пиеха кафе до един от прозорците на „Марио Бохемиън Сигар Стоп“ — заведение за бързо хранене на ъгъла на Кълъмбъс и

Юниън. Гледаха към парка на Уошингтън Скуеър с неговите групи по тай чи, с кучета, които гонеха фризби, и с хора, излезли на пикник върху тревата, за да се порадват на хубавото време.

Само че двамата не обръщаха внимание нито на гледката, нито на напитките си. Стюарт тъкмо беше казал на приятеля си, че ще слезе на юг на полуострова, за да поговори с някои от деловите партньори на Карин там. Лицето на Конли бе сериозно и съсредоточено, докато въртеше чашката си в чинийката.

— Според мен това не е блестяща идея, Стю. Не знаеш нищо за тези типове, какви са и дали някой от тях не е убил Карин...

— Тръгвам с допускането, че един от тях би трябвало да е убил Карин, Джед.

— Не непременно. Може да е бил този тип с „Не убивай“.

Стюарт остана неподвижен известно време, после поклати глава.

— Ако е бил той, каквото и да направя сега, ще се опита да убие и мен.

— Но нали тъкмо ми каза, че...

— Знам, знам. И ако това извади Джул от равновесие за ден-два, толкова по-добре. Но помисли над следното. Първо, той няма да се промъкне в къщата ми, докато ме няма, нито пък без оръжие. Не, трябва поне да носи оръжие. Няма да дойде да ме наръга с нож, докато спя. Този тип ми пише заплахи по интернет, за бога. Никога няма да рискува да го видя или да ме въвлече в ръкопашен бой. Ако предприеме нещо, най-вероятно ще ме застреля от разстояние. Освен това той иска мен, а не Карин.

— Може би, за да те накаже...

— Не мисля така. Освен това няма следи от борба, както би трябвало да има, ако случаят беше такъв. Ако е чула вратата на гаража, а трябва да я е чула, сигурно е помислила, че аз се прибирам по-рано. А това щеше да я накара да стане от ваната, увита поне с кърпа.

— А може би не. Възможно е по време на отсъствието ти тя да е разсъждавала върху реалните последици от развода ви и да е променила мнението си.

Устните на Стюарт се извиха нагоре, но това не беше усмивка.

— Много мило, че го казваш, Джед, но не е възможно.

— И какво се опитваш да кажеш?

— Че е знаела кой влиза. Очаквала го е.

Конли като че ли изведнъж се сети за кафето си и отпи, след това пресилено внимателно остави чашата си обратно.

— И с кого искаш да разговаряш?

— С всички, за които разказах на Джина, с хората, с които Карин имаше делови отношения. С всички други заподозрени. По-точно с моите заподозрени.

— Но нали каза, че всички те имат алибита.

— Не, Джул го каза. Явно всички са спели в домовете си. Може да е всеки от тях.

— Какво се надяваш да постигнеш?

— Ще говоря с всички и може би ще разбере кой я е убил.

— И после какво?

— Сигурно ще импровизирам — сви рамене Стюарт. — Ще опровергая разказа на този тип и ще разкажа всичко на Джул. Или на Джина.

— А може би, след като е убил един човек, той ще очисти и теб — поклати глава Конли. — Чуй ме, Стю, идеята е лоша. Нали каза, че някакъв частен детектив работи за Джина. Той се занимава с такива неща ежедневно. Разпитва свидетели, проверява алибита, нали? Нека той се заеме.

— А аз какво да правя? Да седя и да чакам Джул да дойде да ме арестува?

— Трябва да организираш погребението, нали? Имаш Ким. Имаш Дебра.

— Няма да отида в ареста нито за ден.

— Нали и Джина...

— Не!

Разпаленият отговор накара Конли да се сепне.

— Ей! По-спокойно! — Той се поизправи на стола си. — Какво „не“?

— Говориш за Джина и за нейния частен детектив, но истината е, че работата на нито един от двамата не е да не допуснат да вляза в затвора. Ако ме арестуват, сигурен съм, че те ще се справят страхотно, но чуй какво казват всички — Джина, Хънт, Джул. Чуй ги и ще видиш, че според тях целият сценарий с ареста всъщност не зависи от никого. Може просто да се случи, ако на някое хлапе от прокуратурата му щукне.

— Но засега Джина не е допуснала да се случи.

— Не е съвсем вярно. Или се дължи на нея, или на факта, че Джул не е намерил улики срещу мен като извършител. Въпреки че излях душата си пред него още първия ден. — Най-сетне лицето на Стюарт леко се отпусна. — Не се оплаквам от Джина, Джед. Радвам се, че тя се зае със случая, за което трябва да благодаря на теб. Но не мога просто да седя и да чакам, докато някой реши, че трябва да ме тикне в затвора. Трябва да направя нещо.

— Разбираемо е — наведе глава на една страна Конли. — И идваш при мен. Не че не бих ти помогнал по всеки възможен начин, но наистина не мога да си позволя да се замеся в това публично, Стю.

— Разбирам. Политиката. Не е добре за имиджа ти да те виждат със заподозрян в убийство. Помощта, която искам, няма да е по-публична, отколкото в момента.

Конли допи кафето и през това време взе решение.

— Добре. За какво са приятелите? Какво ти трябва?

Стюарт огледа малкия ресторант, след това се приведе напред.

— Каза, че си говорил с Карин в петък. Работиш с нея във връзка с някакви проблеми с ПИ и със ставата. Колко сериозни бяха?

Сякаш оценявайки въпроса за пръв път, Конли кимна почти незабележимо и присви очи.

— Предвид на всичко, доста сериозни. Явно е имало проблеми с някои от клиничните изпитания.

— Какви?

Конли се поколеба.

— Като че ли са умирали хора.

— Като че ли? Хората не умират „като че ли“, Джед. Те умират наистина. Карин знаела ли е за това? Би трябвало.

— Първо се опиваше да разбере какво се е случило. Имаше известна неяснота.

— Каква неяснота? Хората или умират, или не.

— Така е, разбира се. Но смъртните случаи са станали след публикуването на изследването, така че поради изминалото време преди появата на проблема възникнаха някои въпроси дали смъртта се дължи на подмяната на ставите.

— И Карин се опитваше да разбере?

— По същество, да. Като обществена институция моята служба разследва някои случаи на промишлени измами от името на нашите избиратели и Карин ме помоли...

— Джед. Вече имаш гласа ми. Сигурен съм, че си направил необходимото. Но казваш, че Карин се е канела да вдигне шумотевица около ПИ заради тези смъртни случаи, така ли? А това е щяло да струва големи пари на инвеститорите, нали?

— Не знам дали е стигнала чак дотам, но... Бих казал, че обмисляше как да постъпи.

— И с кого е разговаряла за това? Освен с теб. С онзи тип от Пало Алто — Форестър?

— Предимно с него, струва ми се. С Дон Форестър.

Облегнал лакътя си на отворения страничен прозорец, за да може топлият и ароматен въздух да се вихри около него в кабината на пикапа, Стюарт Горман караше в рамките на разрешената скорост по „най-живописния път в страната“, шосе 280 от Сан Франциско към разположения на около шейсет километра Пало Алто. За малко да пропусне малката полирана табела от гранит пред централата на Санд Хил Екуити Банк — дълга и ниска сграда от черно стъкло, която като че ли изникваше направо от светлокафявия склон на хълма близо до Пейдж Мил Роуд.

Докато спираше на паркинга, засенчен от маслинови дръвчета, Стюарт си даде сметка, че пикапът му не се вписва сред преобладаващите луксозни превозни средства. Запита се къде ли се намира местният търговец на коли, който явно раздаваше всички тези мерцедеси, беемвета, лексуси и по някое и друго порше, защото не допускаше, че са много хората, които могат да си позволят да си ги купят.

Паркира далеч в единия край, за да остане поне донякъде незабележим, излезе от колата на вече доста силната жегата и мерната отражението си в стъклата на сградата — джинси, фланелка, туристически обувки. В това време не можеше да облече якето си, за да скрие пистолета. Кое то означава, че пистолетът оставаше увит в якето в сака.

Голяма подготовка, няма що.

— Идиот — каза той.

Нямаше значение.

Служителката на рецепцията остави у него впечатлението, че милиардерите могат да се обличат както си искат. А когато Дон Форестър научи кой го чака във фоайето, за да разговаря с него, макар да нямаха уговорена среща, веднага излезе.

Беше на около трийсет и пет години, с четвъртита челюст, идеални зъби и атлетично тяло, облечено в костюм за две хиляди

долара, но въпреки това успяваше да излъчва искреност и съчувствие.

— Господин Горман, аз съм Дон Форестър. Дон.

— Стюарт.

Форестър имаше смазващо ръкостискане.

— Радвам се най-сетне да се запознаем, но ми се иска да не беше при такива трудни обстоятелства. Тук всички сме съкрушени от смъртта на Карин. Разбира се, ако можем да ви помогнем с нещо... — Той се обърна към служителката на рецепцията: — Ще бъдем в кабинета ми, Каръл. Никакви разговори, моля те. Никой да не ни прекъсва. Господин Горман... Стюарт, насам, моля.

Прекосиха мълчаливо един прохладен, широк гълъбовосив коридор и влязоха в просторен кабинет, чиято най-характерната особеност бе огромният прозорец, който заемаше две трети от отсрещната стена и се губеше в склона под сградата. На черната стена без прозорци зад бюрото на Форестър имаше шест вградени компютъра и два екрана, включени на телевизионни програми, но без звук.

Форестър обаче не се запъти към бюрото си, а към малък кът за сядане, състоящ се от функционални кожени столове в най-светлата част на помещението. Докато Стюарт се настаняваше, оглеждайки обстановката, банкерът попита какво да му предложи за пиене.

— Ако ще ви помогне да решите, аз ще пия кафе.

— Звучи добре — отговори Стюарт. — Черно, ако обичате.

Високотехнологична кафе машина от лъскава стомана заемаше почетното място върху плота. Форестър действаше сръчно. Извади големи чаши от скрития вграден шкаф, постави по една под всяко кранче на машината и натисна копчето. След по-малко от минута кафето беше пред тях и Стюарт отпи.

— Благодаря, че ме приехте. Допускам, че сте зает. Вероятно щях да ви се обадя предварително, но през последните няколко дни действам съвсем автоматично.

Форестър махна с ръка.

— Представям си. Всъщност смятах да ви се обадя, но...

— Но искахте да видите дали преди това няма да ме арестуват?

Мълчаливо признание, съвсем леко свиване на рамене, бърза и неловка усмивка.

— Може би донякъде и това. Извинете.

Стюарт кимна.

— Уверявам ви, че не съм убил съпругата си. Вестниците — всъщност всички — явно схващат нещата погрешно. Не бях у дома, когато се е случило.

— Разбирам — отвърна Форестър. — Медиите не за пръв път грешат. Нуждаят се от сензация, а за момента сензацията сте вие. И аз съм изпадал в подобно положение. Съгласен съм, че е крайно неприятно. С какво мога да ви помогна?

Пътуването на Стюарт дотук бе една изплъзваща се и неясна фантазия, в която той тероризираше хората, с които Карин бе имала работа, на първо място Форестър. Сега, изправен лице в лице с този очарователен и самоуверен бизнесмен, присъствието му тук внезапно му се стори налудничаво и дори сюрреалистично.

— Честно казано, не съм сигурен — поде той. — Опитвам се да разбера повече за някои страни от живота на Карин, за които не знаех много. Едно от първите неща, на които се натъкнах, бе, че е имала някакви проблеми с ПИ, финансови и други, и че вие сте човекът, с когото ги е обсъждала.

— Не съм сигурен, че всичко, което казвате, е така, но вероятно имате право. Аз съм човекът. Но ако смятате, че има връзка между тези неща и смъртта ѝ, ще ви кажа, че сте много далеч от целта.

— Не твърдя това. Засега. Дори не знам какви са били проблемите.

Форестър спечели няколко секунди, опивайки от кафето си, остави чашата върху стъклената масичка пред тях, облегна се в креслото си и кръстоса крака. Позата му бе точно обратното на враждебна, седеше отпуснат и спокоен. Беше готов да говори.

— Казахте финансови и други проблеми. Какви други?

— Струва ми се, че попадат в графата лекарска етика. Научила е, че ставата ѝ е убила няколко човека.

— Струва ми се, казахте, че не сте запознат с проблемите — леко наклони глава Форестър.

— Не с всички. Това установих само преди час. Вярно ли е?

— Ами, все още предстои да се изясни — отвърна Форестър. — Наистина има някои въпроси. И Карин искаше да получи отговорите им.

— Преди окончателното одобрение от страна на Агенцията за храните и лекарствата?

— Така би искала, да.

— И какво бавеше нещата? Имам предвид намирането на отговорите.

Форестър вдигна ръка и подръпна възела на вратовръзката си. Прокашля се.

— Ами компанията ПИ, разбира се, проведе обичайните сериозни клинични изпитания съгласно изискванията на АХЛ при появата на нов продукт и резултатите от тези изпитания убедиха компанията и инвеститорите, че няма да има проблем да започне масовото производство на ставата.

— Само че всъщност е имало проблем?

— Разбира се, когато умират хора, възниква най-малкото проблем с възприемането. — Форестър събра краката си и малко се приведе напред в креслото си с усмивка, която молеше за разбиране. — Но истината е, че смъртните случаи станаха известни много след периода на проучването, така че те бяха извън неговите параметри.

— Но хората наистина са умрели, нали? Не трябваше ли властите да разберат причините?

— Да, но резултатите не бяха убедителни.

— В какъв смисъл?

— Поради факта че съсирените могат да се дължат на много причини. Не е задължително да са усложнения след операция по подмяна на става, извършена три или пет години преди това.

— Значи хората са починали поради усложнения, предизвикани от съсиреци.

— В основни линии да.

— Колко човека?

— Досега имаме официално потвърждение за шестима. Но не бива да забравяте, че това са шест случая от над шестстотин операции. Така че сме в рамките на допустимия стандарт за появата на постоперативни съсиреци, който е едно на сто. Освен това нито един от пациентите не е по-млад от шейсет години. Ставата на Драйдън не е причината за тези смъртни случаи. Най-вероятно се дължи на самите операции. Типичните усложнения. Трагични, наистина, но типични.

— А какво смяташе Карин за това?

Форестър сви рамене и разпери длани съвсем откровено.

— Ако искате да ви кажа истината, според мен тя просто бе твърде чувствителна към проблема, защото изобретението беше нейно, носеше нейното име и така нататък. Когато ПИ започне масовото производство, цифрите ще бъдат зашеметяващи. Имам предвид цифрите на печалбите. Тя — всъщност вие двамата — щяхте да станете много, много богати. Струва ми се, че величината и реалността на всичко това я изнервяха.

Стюарт силно се съмняваше, че е било така. Ако изобщо нещо я е изнервяло, било е обратното — че ще има дори временно препятствие пред стремежа ѝ към парите. Само че нищо нямаше да спечели, ако изкаже това мнение на глас. Вместо това каза:

— А за какво търсеше вас?

— Искаше да се намеся пред ПИ. Смяташе, че биха могли да разрешат проблема за около две години, ако имат ясно разбиране в какво се изразява той. От последните доклади. Още няколко аутопсии, такива неща.

— Искала е да спрат производството.

Като видя, че Стюарт явно разбира и приема основния проблем, Форестър отново седна по-удобно.

— По същество да. Което... мисля, че трябва да го знаете... Разбира се, знаете за заема мецанин на Карин?

— Разбира се. В най-общи линии.

— Е, нейният заем не беше единствен. А забавяне от две години и повече на този етап... Искам да кажа, че някои от инвеститорите... — Още едно свиване на рамене. — Струва ми се, че разбирате какъв е проблемът.

— Да, струва ми се. — Стюарт отговори лаконично и осъзна, че се бори възмущението да не проличи в тона му. — Карин е заплашвала да разгласи истината за един според нея дефектен продукт, а успее ли да го направи, това е щяло да струва на някои хора вероятно милиони долари. Така стоят нещата, нали?

— Според мен още не се канеше нищо да разгласява. Просто имаше нужда някой да подържи ръката ѝ, да ѝ вдъхне нужната увереност. Според мен и тя като всеки друг инвеститор искаше да продължи.

— Не е ли обсъждала с вас възможността да се опита да отложи производството от страна на ПИИ?

— Не, не конкретно. Вълнението около всичко това бе наистина малко прекалено. След няколко месеца и двамата щяхте да се усмихвате по целия път до банката. Сигурен съм.

Стюарт усети, че ако остане още минута-две под нетрепващия поглед на Форестър и неговата неизменна сърдечност, сигурно няма да издържи, ще се върне в сградата с пистолета си и ще пръсне мозъка на тоя тип. Само че искаше да разбере още нещо.

— Дон, нека те попитам — обаждал ли ти се е инспектор Джул от отдел „Убийства“?

Смяната на темата не уплаши Форестър. Всъщност дори кой знае защо явно го накара да се почувства по-сигурен.

— Вчера. Попита ме какво съм правил в неделя през нощта.

— Нека позная — спял си в леглото си.

— Какво друго може да прави човек в единайсет вечерта в неделя, ако трябва да става в четири и половина?

— В четири и половина?

— Времето на Уолстрийт. Ако играеш на пазара, трябва да ставаш по това време. Но ти вече знаеше какво съм му казал? — Това беше въпрос.

— Попитах го дали изобщо търси други заподозрени — освен мен — и той ми каза, че е проверил алибитата на всички хора от мобилния телефон на Карин. Което включва и теб.

— Но сега питаш мен? — Въпросът явно не го притесни или пък Дон Форестър беше така добре програмиран да се държи сърдечно в деловите си отношения, че подобно на Мария Антоанета не би показал гняв или негодувание дори пред екзекутора си.

— Не искам да те обидя — възприе тона му Стюарт, — но някой, който е убил Карин, би трябвало да лъже за това къде е бил, и аз възнамерявам да открия кой е.

— Ами, не съм аз. — Отново вдигнати нагоре длани, непресторена невинност. — Бих ти предложил да попиташ съпругата ми или което и да е от трите ми деца, обаче наистина предпочитам да не се налага. Но тъй като искрено ти съчувствам, ще ти кажа повече от онова, за което ме попита инспекторът. Изпекох пиле на новия си грил. Стана страхотно — с розмарин и с лимон. Невероятно. И половин

бутилка вино — опитвал ли си „Гави ди Гави“? Ако питаш мен, италианските вина са страхотни. След това сложихме децата да си легнат в седем и половина — най-голямото е на шест, затова винаги си лягат рано. Аз самият цепих дърва до девет. Така че, не, не съм убил Карин. Освен това според мен тя беше невероятен човек. Умна, забавна, интересна.

Стюарт кимна и внезапно установи, че не може да продума. Явно в представите на някои хора съпругата му беше останала умна, забавна и интересна чак до смъртта си. Прикри емоционалния си изблик, като отпи от кафето, остави чашата си и се изправи.

— Само още едно нещо, ако нямаш нищо против. Някой от другите инвеститори знаеше ли, че тя се опитва да отложи влизането на ставата в масово производство?

— Не знам да е имало друг. Със сигурност никой не е научил от мен. Някой може да е подочул нещо направо от ПИ, но дори това би било необичайно.

— Така. — Стюарт подаде ръка с неловко изражение. — Благодаря ти за отделеното време. И извинявай за въпросите.

— Няма проблем — отговори Форестър. — Иска ми се да можех да ти помогна повече.

* * *

Пикапът на Стюарт се пържеше на близо трийсет и пет градуса навън на паркинга. Отвори и двете врати, за да стане течение, провери зад другата предна седалка, където беше пъхнал сака си, увери се, че е на мястото си, но след това се сети за нещо, извади го и бръкна на дъното, където бе пъхнал малко използвания си старомоден мобилен телефон. Застана под сянката на една маслина, докато кабината се охлади и набра номера на дъщеря си.

— Здравей, татко. Къде си?

— Откъде знаеш, че съм аз?

— Шегуваш се, нали? Когато се обаждаш, името ти се изписва.

— Къде?

— На екранчето? Отпред? Ехо? Хайде да поиграем на друга игра — къде си?

— В Пало Алто. Разговарям с някои хора, с които е работила мама.

— За какво?

— За работата ѝ с тях. Дали случайно някой не ѝ е бил ядосан.

— Не трябва ли ченгетата да го вършат?

— Обаче не го вършат. И понеже реших, че няма да допусна да ме арестуват, сам се заех.

— Какво искаш да кажеш с това за ареста?

— Ами до голяма степен имам предвид стандартното значение. Няма да отида в затвора.

— Да, но... Не ми се струва, че ще те питат за мнението ти.

— Така е, знам. Затова ти се обаждам да ти кажа къде можеш да ме намериш, ако имаш нужда от мен. Имаш ли номера на мобилния ми телефон?

— Нали преди малко преговорихме това? В паметта на телефона ми. Откъде иначе ще знам, че ти се обаждаш?

— Добре. Да. Разбира се. Искам да кажа, че можеш да се свържеш с мен по всяко време, но не казвай на никого, че знаеш къде съм.

— На никого ли? Ами на адвокатката ти?

— Не. Аз ще се свържа с нея, ако се наложи.

— А на Дебра?

— Можеш да кажеш на Дебра, но не ми се говори с нея.

— Защо не? Тя се държи мило с мен.

— Знам. Тя е мил човек и се радвам, че те покани да поживееш при нея, но в момента не мога да говоря с нея, ясно? Обещавам, че ще направя каквото трябва за погребението. Но засега трябва да свърша някои неща и вероятно е по-добре да не се показвам много.

— Но ако... Ако обявят, че те арестуват, могат просто да дойдат и да те отведат.

— Ако успеят да ме намерят и точно затова не искам да казвам на никого номера ми.

— Но те може да те застрелят. Не правят ли така при съпротива по време на арест?

— Никой няма да ме застреля, Ким. Просто се спотайвам и толкова.

— Тази работа не ми харесва. Наистина не ми харесва, татко.

— Ами...

— Ами ако те застрелят, тогава какво? Първо мама, а после... Аз какво ще правя, ако...

Стюарт знаеше, че това е класическото за Ким начало на спускането по спиралата и ако той не се държеше твърдо, положението щеше да се влоши.

— Миличка, чакай малко. Двамата с теб непрекъснато ще поддържаме връзка. Обещавам ти, че няма да се съпротивлявам на полицията. Ако ме намерят, ще тръгна с тях. Но наистина трябва да го избегна. Няма да допусна никой да ме убие. Нито ченгетата, нито който и да е.

— Знаеш ли какво ми казваш, когато аз избърборя нещо подобно?

— Не. Какво?

— Прочути последни думи.

* * *

Отне му пет минути да приключи този разговор по друг начин, а не разрушително негативно, но продължи, докато дъщеря му не уважи решението му поне на думи. Обаче по време на разговора той я попита дали по-рано през деня се е опитвала да се свърже с него у дома, и тя отговори, че не е. Дебра също не беше звъняла.

Беше сигурен, че на телефонния секретар беше чул женски глас, така че трябва да е била Джина. Което означава, че вероятно имаше някакво развитие. Замисли се за няколко секунди и реши, че вероятно няма да има полза да говори с нея лично, освен това бе изчерпал силите си, докато убеждаваше дъщеря си, затова позвъни на домашния си телефон, за да прослуша съобщението, вероятно оставено от Джина.

Но не беше Джина.

— Ало, обажда се Кели Грей Ръснак от ПИ и търся Стюарт. Стюарт, не знам дали ме помниш, бях лаборантка на Карин тук. Срещали сме се няколко пъти. Чета какво пише по вестниците за теб и за Карин, но съм чела всичките ти книги и знам, че не си човек, който би наранил някого, най-малко пък Карин. Не знам, може би си вече в

затвора, но още не съм чула по новините за това, а сигурно щях, така че реших да ти се обадя на домашния телефон. Мисля, че има нещо, което трябва да знаеш, нещо, което се случваше тук и което доста тревожеше Карин...

Корпоративните офиси и лабораториите на ПИ се намираха в промишлената зона, осеяна с ниски постройки, близо до летището на Сан Франциско. Кели Ръснак явно с облекчение прие обаждането на Стюарт, но не искаше да говорят по телефона. Стюарт я убеди да си вземе почивка и да се срещнат след половин час в „Хънгри Хънтър“, ресторант близо до магистралата в Сан Бруно, на десетина минути от работното ѝ място.

Кабината на пикапа бе изстинала поне до температурата на лавата, но Стюарт почти не обърна внимание на този факт. Ядоса се на себе си, задето не бе вдигнал телефона у дома, понеже информацията на Кели би могла да помогне по време на разговора му с Дон Форестър, затова се движеше с доста висока скорост, когато мина покрай една полицейска кола, застанала най-отпред в колоната на червения светофар на Ел Камино. Скочи върху спирачките, мина на пониска предавка и залепи очи за огледалото за обратно виждане, докато полицейската кола застана зад него и пусна червените лампи.

Заподозрян в убийство, който кара пикап с откраднати номера и носи пистолет в колата си — Стюарт пусна мигача и започна да спира. Само че полицейската кола го заобиколи отляво и отмина. Полицаят на предната седалка размаха предупредително пръст към Стюарт, но явно ги бяха повикали за нещо друго, по-важно. Стюарт вдигна ръка, приемайки предупреждението с изморена усмивка, и продължи по Ел Камино още малко, преди да завие от главната улица по една странична. Стомахът му се беше свил на топка и главата му се въртеше, задето се бе разминал на косъм, докато криволичеше из района от предимно нови къщи към изхода за магистралата.

Петнайсет минути по-късно беше на паркинга на „Хънгри Хънтър“. Вече беше минало обяд, но оставаше час и повече преди следобедното намаление на напитките, така че нямаше проблеми с паркирането. Стюарт вдигаше стъклото на прозореца си, когато едва не подскочи заради почукване по другия прозорец. Когато получи

съобщението на Кели, а дори и докато разговаря с нея и си уговориха срещата, той не беше съвсем сигурен коя от всичките колежки на Карин е Кели. Но сега, когато се пресегна и ѝ отключи вратата, веднага я позна.

Беше около метър и петдесет, вероятно на около трийсет и пет години, с дълга до раменете черна коса и някак ангелско лице без всякакъв грим, дори без червило.

— Имаш ли нещо против да разговаряме в колата ти? — попита тя, макар че вече се бе качила и бе затворила вратата. Обърна се с лице към него, въздъхна притеснено и измайстори доста неуспешна усмивка. — Здравей.

— Здравей. Как си?

— Честно казано, малко нервна.

— Защо? Заради срещата с мен?

— Не само заради това, но и заради срещата. Докато карах насам, дори си помислих, че ме следят. Подминаха ме и излязоха на магистралата, но въпреки това...

— Защо ще те следи някой?

— Няма причина наистина. И вероятно не ме следяха. Но напоследък стават странни неща, а и след като Карин... Много ми е мъчно за нея. Тя беше наистина... наистина специална. Все още не мога да повярвам.

— И на мен самия ми е трудно да повярвам. — Стюарт се извърна и погледна зад тях, а после огледа и паркинга. — Е, Кели, май тук сме само двамата с теб. Ако предпочиташ, може да отидем другаде или просто да караме. Както искаш.

— Не — поклати глава тя. — Сигурна съм, че всичко е наред. Просто съм станала малко параноична. — Бърза усмивка. — Което не значи, че не са ме погнали.

— Кой може да те е погнал?

— Ами... сигурно, който беше погнал и Карин.

— Става дума за проблемите около ставата на Драйдън, нали?

Тя кимна.

Стюарт изчака малко, след това отново свали стъклото на прозореца си и положи ръка в основата на волана.

— Точно преди да ти се обадя, бях при Дон Форестър в Пало Алто. Познаваш ли го?

— По име. Карин ходеше при него по финансовите въпроси.

— Точно така. Той ми каза, че Карин просто е била нервна преди голямото начало. Не било нищо сериозно. Съгласна ли си с това?

На седалката си Кели се извърна с лице към него.

— Нито дума. Не е вярно. Тя щеше да се опита, ако успее да ги накара да не започват масово производство. Поне така ми каза миналата седмица.

— Но защо, Кели? Форестър ми разказа за проблемите с клиничните изследвания, обаче...

— Не бяха проблеми, Стюарт. Бяха смъртни случаи.

— Добре. Форестър го призна. Не се опитваше да скрие нищо, което бих могъл да разбира. Каза, че при сериозни операции винаги има определен процент смъртни случаи като тези в резултат на сериозни усложнения. Следоперативни съсиреци и други такива неща.

— Така е. Има известен процент. А каза ли ти какъв е процентът?

— Спомена за едно на сто. Какъвто е и резултатът от клиничните изследвания на ставата. Струва ми се каза, че е имало шест смъртни случая от шестстотин оперирани, нещо подобно, което било точно в стандарта за такива операции по принцип.

Тя го погледна невярващо.

— Казал ти е едно на сто? Намалил е с пет пъти.

— Но как е възможно? Всичко това е публикувано, нали? Обществено достояние е?

— Така е. И засега е вярно, че имаме тези шест смъртни случая в първите публикувани проучвания, които получихме със съвсем малко закъснение. Научил си, допускам, че оттогава това е основната причина за цялата суетня. Последните доклади. Обаче господин Форестър е премълчал, че това не са единствените проучвания, които докладват за смъртни случаи. Просто само тези са проучени и публикувани до този момент.

— И Карин е знаела за другите?

— Разбира се. Тя беше изобретателят. Настояваше да получава първоначалните варианти на докладите. А те явно се опитваха да не й дават достъп до тях, при това доста успешно.

— Кой?

— Форестър. Хората с парите. И разбира се, Бил Блеър. Нашият изпълнителен директор. След като проведохме първия етап от

клиничните проучвания, те се разбързаха да започнат производство, но няколко лекари се бяха обадили на Карин и тя знаеше, че има проблеми. Дори някои от собствените ѝ пациенти показваха обезпокоителни признаци. И тя се притесняваше.

Някои от тези подробности прозвучаха смътно познато в съзнанието на Стюарт. Беше сигурен, че Карин му бе споменавала за част от проблемите още когато бяха започнали изпитанията на новата става, беше споделила загрижеността си. Той обаче не бе слушал внимателно.

Карин винаги говореше за проблеми и за техните решения. Тя все вдигаше лъжлива тревога — все имаше някаква криза, проблем, предизвикателство. Ако дъщеря им не си изядеше вечерята веднъж, Карин му надуваше главата, че Ким е на ръба на анорексията или на булимията. Ако някой пациент не можеше да спи добре след операция, а при почти всички ставаше точно така, Карин се тревожеше до смърт. Докато най-накрая Стюарт просто изключи за нея, обзет от чувство за самосъхранение. Просто не можеше да слуша повече „ами ако“. Тя говореше ли говореше, плавно преминаваше от една важна тема — парите, състоянието на здравеопазването, химията на полимерите, пациентите ѝ, Кимбърли — към следващата и навсякъде имаше опасности, възможност за провал, алтернативи, които трябва да бъдат разгледани.

Изтощително. Постоянно и изтощително.

Докато най-накрая той просто кимаше и вмятеше по едно „аха“.

Но сега, докато седеше тук с Кели, той осъзна, че много от нещата, които бяха поглъщали съзнанието на Карин, вероятно са били адски интересни, дори важни. Със сигурност смъртните случаи, свързани със ставата на Драйдън, бяха невероятно интересни и изключително важни за него точно в този момент. Но преди, когато бяха част от ежедневието на Карин, той бе изключил, беше глух за темите, които придаваха смисъл на живота на съпругата му.

Всъщност тя не го бе изключила, поне не в началото. Той бе също толкова виновен, ако не и повече, за изчезването на близостта помежду им. Тази мисъл го връхлетя внезапно и изненадващо заедно с вълна на съжаление и загуба, фактът го стъписа и той вдигна ръка към челото си, за да прогони мигрената.

— Стюарт? Добре ли си?

— Извинявай — кимна ѝ той. — Просто изключих за момент. Докъде бяхме стигнали?

— До съсирените — напомни му Кели. — До хиперкоагулацията.

— Разбира се, тъкмо щях да го кажа — пошегува се Стюарт.

— Шегуваш се, но проблемът съществува. Точно него се опитваше да реши Карин.

— Може ли един лаик да разбере за какво става въпрос, ако трябва да го обясни на адвокатата си, например?

— Така смятам. Знаеш, че основната задача, която си беше поставила Карин, беше да открие пластмасов заместител за капачката на ставата, който да не се разгражда, нали?

— Да, в най-общи линии.

— Така, тя познаваше химията на полимерите из основи. Откри, че един конкретен вид полиетилен с голяма плътност...

— Ей, Кали, направо ме зашемети.

Кели направи нетърпелива гримаса, след това продължи:

— Боя се, че полимерите с висока плътност зашеметяват всички. Да не ти казвам какво е техническото им название. Резултатът беше, че Карин намери пластмаса, която даваше хубави резултати при животните. Както сигурно знаеш.

— А какво не беше както трябва преди? — попита Стюарт.

— Основният проблем ли? Някои, включително Карин, смятаха, че стандартната промишлена пластмаса е причината за приблизително един процент от кръвните съсиреци. А още по-лошото е, че с течение на времето пластмасата отделя вещество...

— Какво прави?

— Отделя. Произвежда вещество, което драстично повишава коагулацията при някои хора. Нарича се „болест на малките частици“ — ето ти един лаишки термин — и често е смъртоносно.

— Това ли се опитваше да избегне Карин?

— Точно така. Тя смяташе, или поне се надяваше, че ще успее драстично да намали този един процент на съсиреци вероятно до един на хиляда случаи или по-малко. Затова според мен е вярно да разбереш, че дори господин Форестър да ти е цитирал точния процент на допустимите смъртни случаи, което не е така, ставата на Драйдън с един процент неуспешни случаи не представлява подобрение по

отношение на практиката ни от много години. Всъщност Карин през повечето време смяташе, че положението е дори по-зле.

— Колко по-зле?

Кели прехапа долната си устна и си пое дълбоко въздух.

— Може би много. Може би към пет процента. Това са предварителни цифри от изследвания, които още не са приключили. Пет смъртни случая на сто.

— Поради една и съща причина? Болестта на малките частици?

— Не. Всъщност направихме няколко коагулационни каскади и се оказа по-скоро точно обратното, защото видяхме появата на мултинуклеотидни гигантски клетки, които в основни линии се превръщат в остеопласти, разяждащи костите.

— Разяждащи костите ли? Това май не е хубаво.

— Всъщност е лошо. Но ще стане още по-лошо, ако ПИ започнат масово производство.

— Но защо да го правят, ако знаят за това? Искам да кажа, че така ще се изправят пред нескончаема поредица от съдебни дела. За тях е на практика самоубийство.

— Не и ако разрешат проблема достатъчно бързо. Могат да приемат поръчки, да започнат събирането на средства и забавянето в процеса да дойде по-късно, а не на първия етап. Карин вече работеше над това и стесняваше възможностите от други решения...

— Друга пластмаса?

— Точно така. И почти сигурно беше на прав път. Каза ми, че има добри шансове да реши проблема след две години, а може би дори по-скоро. Само че за ПИ това беше загуба на време и на пари. Явно в момента са доста притеснени и ако АХЛ се забави още малко, преди да им даде зелена светлина...

— Знам за това. Знам поне, че Карин направи доста краткосрочни заеми... — Стъписан от друго прозрение, Стюарт започна да барабани с пръсти по волана. — Което ще рече, че когато е взела заема мецанин, явно е смятала, че ПИ ще започнат производството съвсем скоро, нали? И не е имала нищо против.

— Беше против. Знам, че беше. — В кабината на пикапа се възцари тишина. Най-сетне Кели каза: — Виж, тя смяташе, че с парите, които им дава, си купува време за още проучвания. Така гледаше на нещата.

Но откри, че те не докладват отрицателните резултати и възнамерявал въпреки тях да започнат производството.

— И кога откри този факт?

— Не съм съвсем сигурна, но беше неотдавна. Със сигурност някъде миналата седмица. Беше тук в сряда, струва ми се, и явно току-що беше научила от господин Форестър, че Агенцията по храните и лекарствата ще даде одобрението си след дни или най-много седмица, затова беше ужасно ядосана. Отиде в кабинета на господин Блеър и той ѝ каза, че смъртните случаи са станали след края на проучването и поради това, технически погледнато, не могат да повлияят на решението на АХЛ, което щеше да повиши до небето цените на акциите на ПИ. А междувременно можела просто да продължава работата си върху следващото поколение стави.

— Тя как отговори?

— Как според теб? Заявила му, че това е безсъвместно и че ако продължат нататък, ще се обърне към пресата. Ставата носеше нейното име и Карин нямаше да допусне тя да вреди на хората.

— И какво направи Блеър?

— Явно е отстъпил малко. Поне това ми каза Карин, когато се върна в лабораторията. Щяха да се срещнат отново тази седмица, за да видят дали ще успеят да стигнат до общо решение, от което всички да бъдат доволни. Само че не хранеше големи надежди.

— Значи срещата трябваше да бъде тази седмица?

— Вероятно днес — отговори Кели. — Обикновено Карин идваше да работи тук в сряда. Но сега, разбира се, няма да има... — Гласът на Кели внезапно секна и очите ѝ се напълниха със сълзи. Няколко секунди тя се бори с желанието си да заплаче. Най-накрая преглътна, събра сили и продължи: — Нали разбираш защо прецених, че трябва да се свържа с теб?

Заместник-прокурорът Джери Ейбрамс се появи неканен пред бюрото на Девин Джул в отдел „Убийства“ малко след четири часа, когато Джул тъкмо започваше да пише протокола на потискащия свидетелски разпит на една отчаяна майка по случая, по който бе работил, след като си бе тръгнал от къщата на Стюарт Горман. Ейбрамс влетя покрай шкафчетата срещу него и почука, за да оповести пристигането си. Когато Джул вдигна поглед, той веднага заговори ентусиазирано:

— Трябва да призная, че ми изглеждаш малко потиснат, добри ми човече. Размишлявах върху случая на Горман и смятам, че ще успея да те развеселя.

Джул хвърли писалката и в крайна сметка посрещна краткия отдиш с облекчение. Надигна се на стола си и скръсти ръце пред гърдите.

— Знаеш ли за кого си мислех, Джери? За скапания Фидел Рейъс, сто за кого. Питам се защо трябва да хабим време и пари, за да съдим този кучи син.

— Защото, синко, както, сигурен съм, знаеш и оценяваш този факт, в очите на закона той е невинен до доказване на противното. Кой е той?

— Гаджето на Кристина Идалго. Освен това е убиецът на петмесечния й син.

— Поразтърсил си го, така ли?

— Може би и нещо повече — поклати глава Джул. — Макар да се опитва да убеди Кристина, че вината не е негова и тя да не свидетелства. Не го бил разтърсил. Просто взел бебето, за да се опита да го успокои, но то престанало да диша. Може би защото черепът му е бил счупен. Някак. Сигурно е паднало от леглото.

Ейбрамс отиде до бюрото на Джул и седна в ъгъла.

— Кажй й, че ако не е бил той, единственият друг човек, който може да го е направил, е тя. Това може би ще я убеди.

Отвратен, Джул си пое дълбоко въздух и избълва поредица от ругатни.

— Искан ми се веднага да го застрелям — заяви той в заключение. — Кълна се в бога!

— Съгласен съм, Дев — кимна Ейбрамс. — Най-тъжното нещо тук, в Сан Франциско е, че няма шанс да получиш смъртно наказание. Може би ще успееш да го арестуваши и случайно да го блъснеши в някой телеграфен стълб, докато го возиши из града. Типове като Фидел са твърде големи мъжкарни, за да използват коланите на седалките си. Ако караш достатъчно бързо, свършено е с него.

Джул напери гребна и се изпъна на стола си.

— Знаеш ли, Джери, идеята не е никак лоша. В сравнение с цената на един процес за убийство, една съсипана кола си е чиста печалба за общината. Може дори да ми дадат медал. — Джул си пое въздух, прогони лошите си мисли и смени темата. — Е, какво ти е хрумнало за Горман? Нали уж вчера няхахме улики? А не си научил нещо, за което аз не знам?

— Не, обаче снощи гледах новините.

— Хубавицата ли?

— Сестрата на жена му. Ти видя ли я?

— Трудно е да не я забележи човек. Един път е, нали?

— Най-малко. Но ако добавиши и нея, току-виж чашата преляла.

— А тя замесена ли е? Заедно ли бяха?

Ейбрамс направо грейна.

— Ето затова обичам телевизията. Обедните новини са направо страхотни. Бившият ѝ съпруг твърди, че двамата са били в хижата му — пак тази хижа — за почти седмица. Само двамата.

Джул подсвирна впечатлен.

— Чакай малко — каза той, — има и още нещо ново, което не значи, че те карам да се откажеш от идеята си, но просто трябва да знаеш.

— Какво?

Ейбрамс слушаше, докато Джул му обясни за имейлите от НУ. Когато приключи с разказа, каза:

— Просто поема инициативата. Опитва се да ни даде нещо друго, за да ни насочи в друга посока.

— И на мен така ми се струва — съгласи се Джул, — но пресата беше адска. И адвокатът му, и нейният детектив.

— Кой е адвокатът?

— Джина Роук.

Лицето на Ейбрамс светна.

— Роук. Не си спомням досега да е участвала в дело за убийство. Трябва да поразпитам. Ако не е, трябва да се замислим и за нещо друго. Много скоро ще възникне въпросът дали да приберем Горман на топло. Ако го защитава неопитен адвокат, шансовете ни са по-големи. Може би съвсем малко, но предвид всичко останало и това може да се окаже достатъчно.

— Е, какви мисли те доведоха тук?

— За онова, с което разполагаме всъщност. — Заместник-прокурорът скочи на крака и започна да крачи между бюрото на Джул и шкафчетата. — Виж, нали си говорихме за липсата на веществени доказателства и че това несъмнено е проблем. Въпросът е дали е непреодолим проблем. Най-сетне с появата на тази жена — на сестрата на жена му — започва да ми се струва, че не е.

— Слушам те.

— Добре, представи си, че си на мястото на съдебните заседатели. Научаваш, че Горман си е тръгнал от езерото в два през нощта. Със сигурност е доста ирационално, нали? Освен това му отнема доста време, докато се появи в Ранч Кордова. Между другото, проверих и се оказа, че не е имало проблеми с движението. Както и да го гледаш, тук се губи известно време. По-смислено изглежда да е идвал от града след убийството. След това имаме съседка — и не е просто която и да е съседка, а е враждебен за нас свидетел, приятелка на дъщеря му, — която твърди, че е бил в колата си в къщата. Когато пристига първият полицейски екип, той прави изкуствено дишане на напълно вкочанен труп. Освен това имаме и замесени много пари. А накрая и другата жена. Цялата история пее досущ като Павароти.

— Мен няма нужда да ме убеждаваш, Джери. Но ти си прокурорът. Ти решаваш.

Очите на Ейбрамс се стрелнаха към тавана, след това се върнаха обратно на Джул.

— Ако не направим нещо, той ще избяга. Очакваш ли още резултати от моргата или от лабораторията?

— Не. Винаги може да ни изненадат, обаче...

Ейбрамс отново отиде до шкафчетата и започна да почуква по метала, докато се опитваше да реши.

Точно в този момент телефонът на бюрото звънна. Джул вдигна пръст към Ейбрамс и вдигна.

— Джул, отдел „Убийства“. — Застина на стола си, целият в слух, изпъна се и взе писалката си. — Да, госпожо Робли — каза той, — продължавайте. Слушам ви. Докато слушаше, лицето му притъмняваше и накрая стана направо мрачно. — Да, госпожо. Да разговарям ли с нея? Не. Естествено. Разбирам. — След още няколко едносрични отговора Джул затвори и погледна към Джери Ейбрамс. — Беше майката на Бетани Робли. Този кучи син е изпратил собствената си дъщеря да я заплаши, за да промени показанията си.

Несъмнено не беше добра новина за свидетелката, но предизвика появата на студена усмивка на лицето на Ейбрамс.

— Това преля чашата, Дев. Върви да запишеш показанията на касета. Закови го. След това ще намерим съдия и ще тикнем негодника в затвора, докато все още имаме шанс.

* * *

Робърт Макафий посрещна Уайът Хънт на входа на новопостроената си и подобна на склад сграда в източния край на Джапантаун. Мястото на бъдещата ортопедична клиника, която скоро щеше да бъде завършена, беше в доста скъп квартал, а вече единственият ѝ директор определено излъчваше гордост, когато се ръкува с Хънт.

Макафий беше облечен по-скоро като строителен работник, отколкото като лекар — с тежки работни ботуши, кафеникави джинси и шушляково яке в черно и златисто с емблемата на „Джайънтс“. Изглеждаше достатъчно млад и в добра форма, за да играе в голямата лига. Косата му не беше опадала и нямаше нито един бял косъм над леко клинообразната извивка, която разполовяваше гладкото му чело. С проницателните си сиви очи, правия нос, хубавите зъби и небръсната от ден и половина брада той беше красив като филмова звезда. Освен това прие без всякакви въпроси обяснението на Хънт, че

е детектив, който работи за защитата по делото за смъртта на Карин Драйдън. Каза само:

— ... но аз вече разговарях с един от вашите партньори, чието име не си спомням. Извинете.

— Девин Джул? — подсказа му Хънт, като целеше да се възползва от факта, че Макафий не прави разлика между полицията и детективите на защитата. Хънт беше направил каквото се изискваше от Наказателния кодекс — беше се представил и бе дал на свидетеля визитната си картичка. Не беше проблем на Хънт в какво ще избере да вярва свидетелят след това.

— Точно така. Джул. Казах му, че в неделя съм спял и си беше точно така. Разбира се, новината за смъртта на Карин ме съкруши. Все още съм съсипан. Но не разбирам какво още искате да научите от мен. Не бях я виждал от миналия четвъртък. Нали не съм заподозрян?

Хънт много обичаше по погрешка да го вземат за полицай. Отговори на въпроса с открито изражение без всякакво коварство:

— Такава възможност теоретично съществува, докато някой не бъде официално арестуван, но вие сте били у дома в леглото, когато е било извършено убийството. — Представи го като твърд факт, но от Джина знаеше, че според Стюарт Макафий е най-вероятният заподозрян, което, ако бе вярно, означаваше, че алибито му е измислено.

— Точно така.

— Всъщност се интересувам дали като делови партньор на Карин не знаете нещо за Карин или пък дори не подозирате, че го знаете, или вероятно още не сте осъзнали значението му.

— Добре, възможно е. — Усмивката на Макафий се появи колебливо и изчезна. Явно присъствието и въпросите на Хънт го безпокояха. — Но смятах, че почти сте се спрели на Стюарт.

— Той е част от цялата история, докторе, но както ви казах, още никой не е арестуван. Медиите вече са си наумили, че е той, но остават някои нерешени въпроси.

Хънт не възнамеряваше да допусне припознаването му като полицай да сплаши свидетеля, искаше той да бъде спокоен и да разговаря с него. Погледна зад рамото на Макафий, откъдето се чуваше шум от строителните работи, и се постара да звучи по-въодушевено.

— Обичам такива строителни проекти. Аз самият живея в преобразен склад на Бранън. Кога се очаква да приключите тук?

— Ами сега, след смъртта на Карин, не е съвсем сигурно. Ако искате да поразгледате наоколо, докато разговаряме, с радост ще ви разведа.

— Би било чудесно. Благодаря ви.

Облекчението на Макафий, задето засега изоставят темата за смъртта на Карин, беше осезаемо. Обърна се и показа къде ще бъде рецепцията.

— Е, в момента се намираме на място, което е почти завършено. — После поведе Хънт зад плота и му показва работните места, изводите за компютрите и телефонните табла.

— Колко пациенти възнамерявате да приемате?

— Надявахме се на осем дневно.

— Осем дневно? Толкова много хора ли се нуждаят от нови тазобедрени стави?

— И от нови раменни и коленни стави. Но да, дори и само с тазобедрените стави се надявахме поне на осем човека дневно.

— Значи двамата с Карин сте щели да правите по четири операции дневно, така ли?

Вероятно това се стори смешно на Макафий. Или пък все още беше нервен. На което и от двете да се дължеше, той се засмя силно и невъздържано, макар че бързо се възпря.

— Извинете, но не. Надявахме се да успеем да привлечем сътрудници, други специалисти по ортопедия и в рамките на година-две да ги назначим на постоянна работа при нас. Никой лекар не бива да прави повече от една операция за пълна подмяна на ставата дневно. Макар че някои се опитват.

Хънт реши да поеме риска:

— Майкъл Пинкърт?

Макафий се сепна, когато чу това име, и усмивката изчезна от лицето му.

— Да, той би бил един от тях. Разговаряхте ли с него?

— Още не.

— Но явно знаете, че водеше преговори с Карин.

— С вас също. Искате ли да поговорим за това?

Макафий явно не искаше. Погледна през рамото си, сякаш се чудеше дали да продължи да развежда разпитвания го из клиниката, по накрая се усмихна изкуствено.

— Трябва да разберете, че с Карин се познаваме още от времето на стажта си. Тя беше невероятна жена — умна, мотивирана и наистина беше работохоличка като мен. Умът ѝ непрекъснато щракаше. Беше истинска радост да си край нея. Не всички обаче забелязваха тази ѝ страна. Понякога тя беше... твърде рязка, струва ми се. И избухлива. Просто не можеше да понася глупостта.

— Значи мен нямаше да ме хареса — каза Хънт в опит поне частично да задържи свидетеля на своя страна колкото може по-дълго, но се боеше, че това няма да трае още много време.

— Мисля, че сте прекалено скромни, инспекторе — каза Макафий. — Във всеки случай искам да кажа, че отдавна двамата с нея бяхме изключително подходящ екип. Споделяхме една и съща работна етика и еднакъв подход към пациентите си. Философията на д-р Пинкърт се различава както от моята, така и от тази на Карин. Не смятах, че ще работим добре заедно.

— Не се обиждайте, докторе, но имахте ли интимни отношения с Карин?

Макафий въздъхна и заедно с това част от увереността в поведението му изчезна.

— Би трябвало да очаквам, че ще се стигне до това — каза той предимно на себе си. След това кимна. — За около две седмици преди повече от двайсет години. Не, по-скоро осемнайсет. Малко след раждането на Кимбърли, дъщеря им. Двамата със Стюарт имаха проблеми. Момичето явно беше... — поклати глава той. — Както и да е, тогава тя реши, че няма да го напусне и да сложи край на брака си... не знам защо... но двамата с нея осъзнахме, че връзката ни е грешка. — Срећна погледа на Хънт и каза: — Знам, че е трудно да го повярвате, но оттогава не сме били заедно и това е самата истина. Бяхме приятели и делови партньори, и толкоз.

— И изведнъж тя ви предава и моли Пинкърт да се присъедини към двамата ви в клиниката?

— Не, не ме предаде. Прекалено силно казано. Наистина имахме несъгласия по въпроса, но... Не съм я убил, инспекторе. Вече не бях любовникът ѝ.

— Значи казвате, че все още е имала любовник?

— Не мога да твърдя със сигурност.

— Но въпреки това смятате, че може да е вярно?

Макафий се бори с въпроса известно време.

— Това е важно — обясни му Хънт, — защото ако е имала любовник, възможно е той да я е убил. Не искам да ми казвате име, докторе. Само „да“ или „не“.

Най-накрая Макафий кимна.

— Добре тогава, бих казал „да“. Макар че нямам представа кой е. Но така смятам.

— Защо? Нещо конкретно?

— Нищо със сигурност. Но както ви казах, аз я познавах добре и от отдавна. Човек забелязва промените. Тя се промени през миналото лято.

— По какъв начин?

— Ами през последните няколко години беше станала мрачна. Все говореше за пари и за бизнес, за отговорностите в семейството, и го правеше с някаква неистова решителност. Нямах да се остави да я победи фактът, че положението е трудно, за нея то представляваше работа и нищо друго. — Той сви рамене и замълча за момент. — А и дъщеря й... Виждали ли сте Кимбърли?

Хънт кимна, макар да не я беше виждал.

— Отгоре на всичко друго Карин преживяваше особено труден момент, когато Ким завършваше гимназия. Много труден. Държах я за ръка — не буквално, просто изслушвах оплакванията й. Беше на края на силите си. Явно Ким имаше нов приятел, с когото беше започнала да прави секс, и по цяла нощ не се прибираше, дрогираше се, крадеше и за известно време Карин като че ли не беше способна да се справи с всичко това. Имаше чувството, че никога няма да свърши, че животът й у дома с Ким и със Стюарт е като воденичен камък на шията й, че се задушаваше и никога няма да се измъкне.

— И какво стана?

— Ами не щеш ли един ден дойде тук и беше... Не знам как да я опиша по друг начин, освен като сияйно щастлива. Каквато беше някога. Промяната беше огромна, затова я попитах какво става.

— И какво ви отговори тя?

— Каза, че току-що е разбрала колко е красива. Уверих я, че наистина е красива, а тя ми се усмихна и каза, че нямам представа. И толкова. Но след това започна повече да се грижи за външността си — не че имаше нужда, но... Не знам как точно да ви го обясня. Изглеждаше по-явно привлекателна — купи си нови дрехи, гримираше се различно, усмихваше се по-често. Работеше по-енергично. Беше друга.

— И не защото нещо се бе променило у дома?

— Не, сигурен съм. Всъщност точно обратното. Помня как Карин по онова време откри, че Ким си е направила пиърсинг на доста интимно място, и вместо да се измъчва от това, както би направила преди няколко месеца, прие този факт развеселена. Каза: „Просто трябва да ѝ осигуря дом, докато замине за колежа. Дълга ѝ поне толкова. После съм свободна“. Не каза и дума за Стюарт. Все едно бе престанал да съществува.

Хънт извади малкия касетофон, който носеше в джоба на спортното си сако.

— Не ме бива много да си водя бележки — извини се той, зачеквайки опасната тема. — Имате ли нещо против да запиша разговора ни? Искам да съм сигурен, че съм разбрал точно.

— Не, записвайте.

Доволен, Хънт вдигна поглед.

— Хайде да не увъртаме, докторе. Според вас Пинкърт ли беше? Още един неочакван изблик на смях и отново бе бързо прекъснат. — Боя се, че неволно ви дадох отговор. — След това продължи напълно сериозно: — Ще се учудя, ако е бил Майк.

— Защо?

— Явно не го познавате. Не е зле да отслабне с двацет и пет килограма. Карин не обича пълните хора. Другата причина съм аз. По време на кратката ни връзка, едно от основните притеснения на Карин беше, че ще се разчуе в болницата. Каза ми, че ако някога отново направи подобно нещо, няма да е с човек, с когото работи. Не искаше никакви клюки. Не искаше да нарани съпруга си. Просто имаше нужда да направи каквото трябва. Може и да ви се струва дреболия, а може и да е променила мнението си, но според мен не беше така.

— Смятате ли, че е имала и други връзки?

— Поне две. Което елиминира каквито и да било морални възражения спрямо идеята, нали? Допускам, че е било въпрос на удобство. — Макафий сякаш тъкмо си спомни нещо и щракна с пръсти. — Наистина ли ще ви е интересно да разгледате това място?

— Разбира се.

Хънт последва Макафий през една врата и сетне по дълъг коридор. Тъй като Макафий не го беше помолил да изключи касетофона, той провери дали устройството работи. Работеше.

Докато се разхождаха, стана ясно, че строителството е доста напреднало. Вътрешни стени отделяха административните и медицинските кабинети съответно от чакалните и от операционните. Още нямаше килими, но лампите бяха монтирани, сградата бе наполовина боядисана, но повечето техника и мебелировка все още не беше пристигнала. За Хънт мястото беше недовършен медицински комплекс, вече не беше склад. Когато стигнаха до далечния край, Хънт каза:

— Изглежда ми доста завършено. Кога ще бъде откриването?

Макафий скръсти ръце на гърдите си, горд от постигнатото.

— Целя се в януари следващата година, плюс-минус една-две седмици. През следваща или по-следващата седмица ще започна да наемам персонал.

— Значи всичко е наред?

— До голяма степен. В последния момент винаги има проблеми и съм сигурен, че и в този случай ще бъде така, но като цяло съм почти сигурен.

Хънт реши да свали ръкавиците:

— Доста голяма промяна само за една седмица, нали?

Лицето на Макафий почервения.

— Какво искате да кажете?

— Ами миналата седмица сте се борили с Карин заради партньор, когото не сте искали в бизнеса. Обаче сте имали нужда от парите му, за да може строителството да продължи. Сега и двата проблема вече не съществуват. Няма я и упоритата ви партньорка, която ви е създавала единствено главоболия. Каква застраховка живот щяхте да получите вие и Карин?

— Не знам отговора на този въпрос. Освен това никак не ми допада намекът. Аз обичах Карин.

— Колко е застраховката? — повтори Хънт. — Информацията е публична. Ако ме накарате да търся, мога и да превъртя. Колко?

— Два милиона и половина.

— На всеки?

— На всеки.

— И кога за последен път видяхте Карин?

— В петък, тук. Не, в събота сутринта. Срецнах я в болницата, където и двамата имаме пациенти. Почти не си говорихме.

— Заради напрежението между двама ви и Пинкърт?

— Не, защото бяхме заети с пациентите си. Току-що ви го казах.

— Да, така е. Но ми се струва, че след като сте имали толкова проблеми, бихте могли да поговорите малко за тях.

— Направихме го предишния ден. В събота тя приключи преди мен в болницата и си тръгна. Може би е отишла при любовника си. Не знам. Но не говорихме.

— Добре. А в неделя?

— Не съм я виждал в неделя.

— Какво правихте в неделя вечерта?

— Вече казах на партньора ви...

— ... че сте спели. Имам предвид преди това. На вечеря. Къде вечеряхте?

— Не си спомням. Трябва да си помисля.

— Добре, не бързайте.

Хънт отново извади бележника си. Демонстративно разлисти страниците и извади писалката си.

— В неделя — кратко каза той, — преди три дни.

Макафий потри ръцете си една в друга и се усмихна мъчително.

— Просто не си спомням. Съвсем изключих. Неделя, неделя...

— Неделя — повтори Хънт. — В единайсет сте си били легнали. Може би съпругата ви ще си спомни.

— Разведени сме — поклати глава той. — Живея сам на Филмор. Обаче сега наистина изключих. Само секунда. Имате ли нещо против да позвъня по телефона?

— Ни най-малко.

Макафий извади мобилния си телефон от джоба и подаде гласова команда: „В офиса“. След няколко секунди поде разговор:

— Марша, здравей, аз съм. Какво има записано в календара ми за неделя, миналата неделя? Разбира се, ще изчакам. — Същата нервна усмивка. И после: — Нищо? Не, сигурен съм, че правих нещо. Просто не мога да си... Добре. Добре. Благодаря ти. Дочуване. — Затвори и драматично сви рамене. — Сигурно ще трябва да си помисля. Каквото и да е било, явно не е било паметно.

— Докторе, инспектор Джул не ви ли попита същото?

— Разбира се. Казах му, че съм имал насрочена операция за понеделник сутринта, затова съм сигурен, че съм бил в леглото.

— Не ви ли попита къде сте били преди това? Каква кола карате?

— Хонда „Пайлът“.

— Това е спортна кола, нали? Четири по четири?

— Да.

— Какъв цвят е?

— Червена. О, чакайте, сетих се! Неделя. Децата бяха при мен.

— Децата са били при вас.

— Трите ми деца. Сега си спомних. Ходихме до Тилдън, плувахме в езерото, направихме си пикник. Купихме си обяд от деликатесния магазин в Монклеър. — Макафий изтри потта, която бе започнала да избива по челото му. — Да. След това отидохме на вечеря в „Спенгърс“ — нали го знаете, в Бъркли, — а после ги откарах обратно у Джени, майка им, вероятно към осем. Осем и половина. Тъкмо се беше стъмнило. Господи, как така не можах да си спомня за това?

— Не знам — каза Хънт. — Значи сте оставили децата към осем и половина. А след това какво?

— След това се прибрах у дома. Беше ужасно дълъг ден — знаете как е с три малки деца. Погледах малко телевизия и си легнах. Вероятно към десет. Точно както казах и на инспектор Джул.

— Сам ли?

— Да, разбира се.

— Добре, докторе, много благодаря. Много ми помогнахте.

Хънт затвори бележника си, отново го прибра в задния си джоб и тръгна по коридора към изхода.

21

Джина започна да пише на компютъра в кабинета си с намерението да последва съвета на клиента си да пише по една страница на ден и да се забавлява. Беше писала вероятно към петнайсетина минути, когато телефонът звънна.

Когато вдигна поглед към долната част на екрана си и видя, че е била погълната от работата си почти два часа и е написала пет страници, толкова се смая, че не чу следващите няколко позвънявания и накрая се наложи бързо да вдигне с надеждата да не е пропуснала обаждането.

— Джина Роук.

— Госпожо Роук, инспектор Джул се обажда. — Джина забеляза със звънтяща тревога, че бе престанала да бъде Джина и Джул вече не беше Девин. Нещо в отношенията им се бе променило. — Питам се дали случайно не сте с клиента си в момента.

— Не, в кабинета си съм.

— Да, госпожо. Нали там ви звъня. Господин Горман не е ли с вас?

— Не.

— Знаете ли къде е?

— Доколкото ми е известно, е в дома си. Там го оставих, след като всички заедно бяхме в къщата тази сутрин. Защо искаш да го видиш?

— Имам заповед за ареста му.

Джина усети как главата ѝ олеква и нещо се стоварва върху плещите ѝ.

— Това не е възможно. След като го видяхме тази сутрин?

— Точно така.

— Какво се е променило, инспекторе. Не виждам смисъла.

— Само че Джери Ейбрамс го вижда, а за мен това е достатъчно.

— Джул не беше длъжен да ѝ обяснява нищо на този етап — имаха желаната заповед. Само че не можа да се стърпи да не позлорадства: —

Знаехте ли, че клиентът ви и сестрата на съпругата му били сами в планината една седмица?

— Да, но...

— Така че сега вече разполагаме с несъвпадение на времето, през което е шофирал от хижата си, с парите и с друга жена. Освен това ми се обади госпожа Робли. Майката на Бетани. Знаехте ли, че клиентът ви я е заплашил, за да промени показанията си?

— Не разбирам за какво говорите. Стюарт не би направил това. Никога не би го сторил.

— Но Бетани казва, че го е направил. Дъщеря му е предала съобщението. След няколко безсънни нощи Бетани решила да каже на майка си. Според Ейбрамс разполагаме с достатъчно. Искане да го задържим и аз не го виня.

— Но... това е лудост, инспекторе. Знам, че Стюарт не е заплашвал никого, още повече едно малко момиче. Освен това той ми каза за Дебра. Не са били в планината една седмица. Били са за пет дни. И не са... О, няма значение. — Джина си даде сметка колко нелепо звучат извиненията ѝ. — В участъка ли ще го отведете?

— Веднага щом го открия. Сигурна ли сте, че не сте се чували с него?

— Разбира се, че съм сигурна.

— Защото има още нещо, над което сигурно ще искате да поразмишлявате.

— То няма да промени факта, че не съм се чувала с него, но какво е все пак?

— Когато никой не отвори вратата в дома му, аз влязох вътре и открих на бюрото му кутия с деветмилиметрови патрони.

Чекмеджетата в дрешника бяха почти празни, същото важи и за шкафчето в банята. Веднага след разговора си с вас ще пусна сведение до всички участъци, че клиентът ви е избягал и че се смята за въоръжен и опасен.

— Преди да направите това, опитахте ли при дъщеря му? — попита Джина. — Тя е при сестрата на Карин. Може би е отишъл да ги навести.

— Знаете ли къде е това?

— Не, съжалявам.

— Нямате дори телефонен номер?

Джина имаше домашния телефон на Стюарт, а предния ден се бе свързала с него в „Травъл Лодж“, но — поредната грешка — не си бе дала труда да запише номера на мобилния му телефон. Беше ужасно отвикнала от работата си и клиентът ѝ щеше да пострада здравата заради нея.

— Сестрата може би ще е в телефонния указател — каза тя. — Фамилията ѝ е Драйдън.

— Ще проверя — каза Джул.

Още нещо хрумна на Джина и тя попита:

— Ами репортерите пред дома му? Не са ли го забелязали да излиза?

— Има още един изход през гаража. Една портичка в оградата води към странична пътека между две къщи откъм задния двор.

— Просто се е опитал да избегне репортерите — каза Джина. — Сигурна съм, че е при дъщеря си.

— Е, ще ви кажа дали е така — увери я Джул. Търпението му, което и бездруго не беше голямо, явно бе започнало да се изчерпва. — Защо и двамата не продължим да търсим? Но ако не ми се обадите или вие, или той, да кажем до пет часа, ще пусна сведението.

— Само след час, инспекторе?

— Точно така — потвърди Джул. — Така че най-добре да се залавяме да го търсим, нали?

— Джед, обажда се Джина. Извинявай, че те безпокоя в кабинета ти, но положението тук е наистина спешно. Да си се чувал със Стюарт наскоро?

— Можеш да ме безпокоиш по всяко време, Джина. Днес по обяд брой ли се за наскоро?

— Видял си го днес по обяд? Къде?

— Тук, в Порт Бийч.

— Знаеш ли къде е сега?

— Не, но каза, че ще отиде в Пало Алто, за да поговори с някои от инвеститорите на Карин. Допускам, че е отишъл там. Какво толкова спешно има? С него ли е свързано?

— Само че са издали заповед за ареста му, а сега смятат, че е избягал и че е въоръжен и опасен.

— Въоръжен и опасен ли? Стюарт?

— Явно е оставил в дома си някакви патрони и Джул ги е намерил.

— Стюарт има пистолет? Носел е пистолет, докато е бил с мен?

— Не знам за това. Но по всичко личи. Питам се имаш ли начин да се свържеш с него. Той трябва да знае какво се е случило и най-вече, че го търсят.

— Той се опасяваше, че може да се стигне до това дори и без добри доказателства. Затова замина.

— Той ли ти каза това?

— Дума по дума. Каза, че няма да отиде в затвора. Ченгетата не търсели кой може да е убил Карин, затова щял да го направи той. Опитах се да го убедя, че трябва да остави теб и детектива ти да направите това, но не ми се стори много убеден.

— Джед, той трябва да се предаде. Може да го застрелят. Трябва да разговарям с него. Знаеш ли как може да се свържа?

— Имам номера на мобилния му телефон и с радост ще ти го дам, но от думите му днес съдя, че няма да ти е лесно да го убедиш да се предаде, особено ако това означава да прекара известно време в затвора. Беше доста категоричен по този въпрос.

— Джед, те имат заповед. Той ще отиде в затвора.

— Не и ако не го намерят.

— Исусе, Джед. Едва ли иска да го преследват. Положението и бездруго е достатъчно лошо.

— Чувам те и го знам, Джина. Но той смята, че със своето разследване ще стигне там, където полицията няма да успее.

— В такъв случай е идиот. Аз имам добри детективи. Стюарт се запозна с един от тях, Уайът Хънт. Днес той изрови доста мръсотия за деловия партньор на Карин. Всички работим по случая.

— Вярвам ти. Но на Стюарт не му пука за това. Той не вярва в системата, Джина. Не смята, че невинните обикновено излизат на свобода. Мисли, че стават грешки, а тази заповед за ареста му е идеален пример. Изобщо не желае да участва в процеса.

— Твърде късно е за това, Джед. Започнало е и без него. Сега важното е да намалим вредата. И ако през следващите няколко часа не се появи, хванал ръката на адвокатката си, всичко оттук нататък ще бъде много по-лошо. Знаеш го.

— Аз го знам и ти го знаеш. Искаш ли първо аз да му се обадя? Да се опитам да го вразумя? На мен поне сигурно ще вдигне.

— Много успокоително. — Джина се замисли за момент. — Добре, но ми обещавай след това да се свържеш с мен.

— Веднага след разговора ни, каквото и да отговори. Ще направя всичко по силите си.

— Знам. И Джед?

— Аха?

— Не че не оценявам какво направи за мен, но следващия път, когато ти се прииска да ми изпратиш невинен клиент, когото да защитавам, може би не е зле да не откликваш на импулса.

* * *

В седем и половина същата вечер Джина караше на юг по магистралата Бейшор на път за Сан Матео, където Стюарт бе отседнал близо до Койот Пойнт в двайсет и девета стая на мотел „Холивуд“. Джед Конли не бе успял да промени намеренията му, Джина също не бе успяла, след като бе разговаряла със своя клиент от апартамента си. Въпреки това обаче тя все още се надяваше, че при един директен разговор ще успее да го убеди да се предаде. Обаче топката в стомаха ѝ и нервното потрепване на единия ѝ клепач много по-добре показваха какви са шансовете ѝ.

Вече се бе смрачило, когато тя тихо почука на вратата към двулентовия път, перпендикулярен на магистралата, и към края на общинското игрище за голф в Сан Матео. През венецианските щори се виждаше, че в стаята свети, една сянка се раздвижи в отговор на почукването ѝ и след това тя се озова лице в лице с клиента си, който ѝ даде знак да влезе и затвори вратата зад нея, долепил мобилния телефон към ухото си.

— Дъщеря ми — каза той само с устни.

Джина кимна, влезе в стаята и седна на един стол до покритата с линолеум масичка до стената. Стаята беше голяма, имаше две огромни легла и кухненски бокс зад гърба ѝ. Стюарт се върна до по-близкото легло и седна, подпрян на купчината възглавници, натрупани до таблата.

— Вината не е твоя, миличка — каза Стюарт. — Това бе между мен и майка ти. Няма нищо общо с теб.

Джина наблюдава как клиентът ѝ слуша още малко с изражение на болка и съжаление. Направи гримаса по повод на нещо казано от дъщеря му, вдигна свободната си ръка към родилното си петно близо до ухото си и механично го потърка.

— Тя беше такава с всички. Не, особено с хората, на които държеше. Беше просто един от онези несигурни хора, които имат нужда онова, което правят, да бъде по-важно от онова, което представляват.

Така че ако не успяваше да постигне нещо... Не знам... нещо осезаемо като операциите ѝ или като изобретенията ѝ... е, всичко останало нямаше толкова голямо значение за нея. Да. И аз също. Да, разбира се, че наранява, но по онова време ние двамата с теб чисто и просто ѝ се пречкахме. Знаем, че ти беше майка, миличка. Знаем, че не е честно...

Стюарт вдигна поглед към Джина, кимна ѝ отдалече и вдигна пръст, за да помоли за още минута-две. Тя кимна, заслушана с половин ухо как един многострадален баща се опитва да обясни неизбежното на съсипаната си дъщеря. Донякъде шокирана тя внезапно забеляза пистолета, оставен на видно място върху нощното шкафче между двете легла. За да откъсне очи от оръжието и да даде на Стюарт още малко време насаме с Кимбърли, Джина стана, отиде в кухненския бокс и си наля чаша вода.

При вида на пистолета стомахът ѝ отново се бе свил на топка и сега, след като изпи водата, тя остави чашата и се облегна на плота, отпусна цялата си тежест върху двете си опънати ръце, вдигна лице и затвори очи. Тежко издиша и си каза, че внезапният пристъп на нерви е нерационален, но все пак разбра на какво се дължи. На страх.

Какво си въобразяваше?

До този момент бе защитавала само виновни заподозрени, а сега беше сама с клиента си и с неговия пистолет при издадена заповед за ареста му за убийство. Никой не знаеше къде е тя, нито пък подозираше, че може да ѝ хрумне да дойде тук.

Пое си дълбоко въздух, все още със затворени очи, и отново въздъхна.

Думите сякаш експлодираха в ушите ѝ точно зад нея.

— Добре ли си?

Тя притисна ръка към гърдите си и се завъртя към него.

— Боже! Уплаши ме до смърт.

— Извинявай. — Той светна лампата в кухнята и благословената светлина разгони сенките. — Съжалявам за телефона. Трябваше да говоря с Кимбърли.

— Чух. Не й е лесно, нали?

— Сърцето ми се къса за нея. Не разбира защо Карин не я е обичала. Искане й се да има възможност още веднъж да поговори с нея. Да я попита къде е сбъркала.

— Какво Ким е сбъркала? Защо смята, че е сбъркала в нещо?

— Прилича на омагьосан кръг, нали? Защото майка й е престанала да я обича. Не просто Ким не се сбогува с Карин, когато замина за колежа. Карин също не направи никакъв опит да се сбогува с нея. Беше все едно казва: „Слава богу, че всичко свърши и тя замина. Сега мога да продължа да живея живота си“.

— Наистина ли Ким беше толкова трудна?

Вместо отговор Стюарт разпери ръце към ъглите на тавана. Прокара ръка през косата си.

— Нямам с какво да сравня Ким. Може би всички деца се оказват трудни за родителите си или за техните бракове. Мога само да кажа, че тя изсмука енергията и от двамата ни. Все си мислех... и двамата си мислехме, че грешката е наша, че сме я разглезили. Но се съмнявам, че е така. С нея беше трудно още от самото начало.

— Но нима това не е нормално? — попита Джина. — Всички казват, че когато ти се родят деца, животът ти се променя завинаги.

Стюарт срещна погледа на Джина.

— Вярно е, но в различна степен. Повечето от приятелите ни, когато все още имахме общи приятели, се шегуваха как се е променил животът им. Но с лошото винаги върви и по нещо добро. А ние още от самото начало все чакахме да стане още по-зле. Знаеш ли, че Ким не спеше нощем, докато не навърши четири години? Имаш ли представа колко изморен е човек след четири години безсъние? Беше в пелени до осемгодишна. Искане да кажа... — Само че не успя да намери думите. Поклати глава в опит да прогони спомените. — Извинявай.

— Няма защо да ми се извиняваш. Сигурно е било трудно.

— Трудно е хубава дума — едва не се засмя той. — И сега как да я утеша? Тя прогони майка си. Това е истината. Тя изтощи и двама ни, докато Карин просто се отказа. Може би щеше да ѝ домъчнее за Ким, след като вече не живееше с нас през цялото време, но Карин така и не получи шанс за това. И случилото се просто убива моето момиченце. — Изведнъж той се овладя и се извини: — Но ти не си дошла чак дотук, за да си говори за Ким.

— Приятно ми е да говорим за Ким. За каквото поискаш. Явно ти все още се опитваш.

— Какво мога да направя? — сви рамене той. — Тя ми е дъщеря. Обичам я. Но, боже, понякога се питам дали положението изобщо ще се промени. Дали някога ще има подобрене.

Джина се беше облегла на плота в тесния кухненски бокс.

— Може би първата стъпка е да повярваш, че е възможно.

Той ѝ отговори с бледо подобие на усмивка.

— Би била много красива мисъл. — След това, вероятно понеже не искаше да звучи толкова пренебрежително, добави: — Но може би имаш право.

— Права съм, Стюарт. Случвало ми се е. Преди година бих ти казала, че съм изгубена кауза. Но не съм. Промяната не само е възможна, тя е единствената възможност. — Джина го бе накара да се заслуша в думите ѝ, затова продължи: — Знаеш ли, Стюарт, ти си единственият, който ми е казал, че не иска цял живот да живее под сянката на подозрението. Някога хрумвало ли ти е, че ако те оправдаят по законов път, това ще бъде най-добрият начин веднъж завинаги да оставиш подозрението зад гърба си?

— Искаш ли зададеш този въпрос на О'Джей?

— Той е изключението, което доказва правилото.

— Добре, но кой може да каже дали няма да има и друго изключение? Или още по-лошо, да се окажа невинният човек, който ще прекара живота си в затвора? Не, благодаря.

— И смяташ, че каквото правиш сега, ще помогне на каузата ти?

— Имаш предвид, че провеждам собствено разследване?

— Имам предвид бягството ти. Всички шансове да излезеш под гаранция се изпаряват, ако ченгетата те заловят по време на бягство.

— Бягството няма значение — поклати глава той. — То няма да има значение, ако открия нещо. — Надигна се и седна. — Чуй ме, днес

разговарях и с Дон Форестър, и с лаборантката на Карин в ПИ. И двамата твърдят, че е имало сериозни проблеми със ставата на Драйдън и Карин се е канела да ги разгласи вероятно още тази седмица. Наистина е щяла да вдигне шумотевица.

— Това ли е теорията ти? Че някой я е убил, за да я спре?

— Струва ми се напълно правдоподобно.

— На мен също. И какво?

— Как така какво? Това е силен мотив.

— Съгласна съм, силен мотив е. Но пак те питам — какво? Имаш ли предвид конкретно някой, който е можел да влезе в гаража ти? И после да изпие чаша вино с жена ти...

— Не е станало така! — срязва я Стюарт и повиши тон. — Промъкнал се е зад нея и я е ударил отзад.

— Знаеш ли това? Откъде го знаеш? — наведе се Джина на стола си. — Не, Стюарт, не го знаеш. Всъщност много по-вероятно е, който го е сторил, да не е дошъл с намерението да я убие. Дошъл е, за да правят секс.

— Не! Тя беше...

Само че Джина продължи да го притиска:

— Не ставай смешен! Чуй се само. Помисли за действителността, а не за онова, което ти се иска да се е случило, за да пощадиш чувствата на всички. Тя е била гола във ваната. Той е отишъл там, защото от известно време са имали връзка и така са се уговорили. Следиш ли мисълта ми?

— Не знаеш със сигурност.

— Знам толкова, колкото и ти знаеш за мотива. Забрави за момент за мотива. Фактите говорят, че той е бил във ваната с нея поради очевидната причина. Знаела е, че ти ще отсъстваш. Ким вече е била заминала. Къщата е била на нейно разположение и двамата са си уговорили среща. Били са настроени романтично, изпили са по чаша вино. Всичко било страхотно. И после са се скарали за нещо — вероятно няма нищо общо със ставата на Драйдън, проблем, който тлее от седмици и дори от месеци. За нещо лично, за някаква промяна на статуквото им. Може би му е казала, че иска да престанат да се виждат, че това е последната им среща. Може да е каквото си поискаш. Работата е там, че той не е можел да го приеме. Затова е излязъл от ваната, отишъл е зад нея, направил е, каквото е направил, и е офейкал.

Стюарт кимна с мрачно изражение.

— Добре, да предположим, че приемем тази версия. Проблемът е, че според Джул този загадъчен мъж съм бил аз. Сценарият е същият. Тя ми казва, че иска развод, аз изперквам и я убивам. Само че не съм го направил. Не съм бил аз.

— Добре, за това и аз се съмнявам — каза Джина. — Всъщност не смятам, че ти си го направил, Стюарт. Ако си бил ти, не би се върнал на следващата сутрин. Никога не би опитал да направиш изкуствено дишане. И най-вече не мисля, че би причинил подобно нещо на Ким.

— Никога — погледна той към нея от другия край на стаята. — Никога.

— Знам. Но важното е, че никога няма да докажеш нищо сам. Нито дори ако ние двамата с Уайът разследваме. И със сигурност няма да успееш, докато полицията се опитва да те залови. Кой ще говори с теб, след като излъчат новината по телевизията? Никакъв шанс.

— И какво трябва да правя?

Джина се облегна, пое си дълбоко въздух и го задържа за момент.
— Трябва да дойдеш с мен, Стюарт.

— Не мога да направя това — гневно и предизвикателно я изгледа той.

— Трябва. Нямаш алтернатива, ако не искаш да те отведат със сила, когато те намерят, а те ще те намерят. И тогава, ако не те застрелят, когато дойдат да те арестуват — което не е невъзможно, — тогава ще си не само заподозрян в убийство, но и въоръжен беглец, а в този случай ще си загазил два пъти по-сериозно отсега.

Стюарт стоеше неподвижно.

— Знам, че става нещо във връзка със ставата.

— Ура и браво! — възкликна Джина. — Знам, че си прав. Става нещо и с Боб Макафий. Днес Уайът е разговарял с него надълго и нашироко и алибито му не е толкова непоклатимо, както на Джул му се иска да вярва.

— Тогава защо са решили да арестуват мен? — погледна той към нея.

— Майтапиш ли се с мен, Стюарт? — опита го Джина ядно. — Никой не може да е толкова наивен. Дори ти.

— Какво?

— Изпратил си дъщеря си да разговаря с важен свидетел на обвинението. Предала е съобщение, че показанията ѝ са неудобни. Това на какво ти прилича? Имаш късмет, че в момента самата Ким не е в затвора за заплашване на свидетел. — Непоклатимото и неразгадаемо изражение на клиента ѝ предизвика яростта на Джина. — Мамка му, Стюарт, смятат те за опасен, не го ли разбираш? Схващаш ли? Убиец на свобода. Въръжен. Заплашва свидетел. — Джина поклати глава. — Какви ти става, по дяволите? Не разбираш ли, че първото ченге, което те види, ще бъде готово да те застреля?

— Но това не е... Искам да кажа, аз нищо...

Можеха да продължава така до безкрай. Джина овладя гнева си и успокои тона си.

— Чуй, Стюарт, добрата новина е, че мога да уредя изслушване след десет дни и ако дотогава не разполагат с улики, съдията може би няма да те задържи и да те изпрати на процес.

— Може би. — Стюарт умолително протегна ръка към нея. — Не разбирам. Дори наистина да смятат, че съм бил аз, защо ще ме арестуват, след като не могат да го докажат? Защо не изчакат?

Тя пренебрегна въпроса му със свиване на рамене.

— Искаш ли да кажа и още? Освен всичко досега? Добре, ти си известен. Съпругата ти е важен човек. Когато убият някой важен човек, публиката иска да види обвиняем, а ако това не стане, прокурорът попада под обстрел. Затова Джери Ейбрамс пази репутацията на шефа си. И едновременно с това, ако Ейбрамс ти издейства присъда, ще се прочуе.

— Значи просто става дума за политика. За глупава обществена политика?

— За политика. За амбиция. За какво ли още не. Но каквото и да е, тези карти са ни се паднали и единственият ни шанс е да ги изиграем. Нямаме друг избор. Алтернативата — да се криеш по този начин — само отлага неизбежното. И трябва да ми повярваш, че ще стане много, много по-лошо.

— Мога да напусна страната.

— Можеш — съгласи се Джина. — Никога повече няма да видиш дъщеря си, ще живееш в постоянен страх от екстрадиране и всички по света ще вярват, че ти си убил Карин. А после паспортът ти ще изтече. И какво ще правиш тогава? Това ли искаш да направиш?

Стюарт затвори очи и тялото му се отпусна. Най-сетне погледна към нея.

— Не знам дали ще издържа в ареста, Джина. Мисълта да съм сред онези типове ме плаши до смърт.

— Знам. И не те виня. Но има отделен сектор в затвора извън общата сграда, където държат затворниците, изложени на опасност. След като се предадеш, ще се опитам да уредя да бъдеш там.

— Да се предам ли?

— Това е просто дума, Стюарт. Просто дума.

— Мамка му!

— Съгласна съм.

Джина паркира своя джет на мястото си под сградата, увери се, че вратата на гаража е затворена и се качи по задните стълби до апартамента си. Прекоси късия коридор, запали всички лампи по пътя си, влезе право в кухнята и отвори фризера, където имаше запаси от замразена храна, както и няколко надписани с етикети пластмасови съда, приготвени от самата нея.

Най-голямото от тях беше дълбок четвъртит съд с надпис „Лазаня с наденички“. Тя го извади, махна капака, покри съда с хартиена салфетка и го бутна в микровълновата, като настрои таймера на десет минути. Приблужи се до бара и пусна радиото, което след смъртта на Дейвид си стоеше на станцията с класическа музика.

Под звуците на изпълнение на флейта и китара влезе в спалнята си, съблече се и влезе под горещия душ. Джина смяташе себе си за практичен човек, особено когато се къпе. След пет минути беше чиста и отново суха, с изключение на косата, която държа увита с кърпа половин минута, след това я среса мокра. Извади от дрешника си стари и удобни джинси и една от белите ризи на Дейвид, изтъняла с годините и почти прозрачна, мека като коприна.

Когато се върна боса в кухненския бокс, отвори една от бутилките с кианти, които беше купила от „Кост Плюс“ преди месец, и си наля една чаша. Подреди обичайното си място за хранене с постелка за съдовете, платнена салфетка, вилица, нож, сол и пипер, сос табаско и сирене пармезан на малката маса до прозореца и тъкмо приключи с поливането на рано цъфтящия си кактус в малката му саксия върху същата маса, и микровълновата печка звънна.

Джина занесе вдигащата пара лазаня до мястото си. Щеше да изстине достатъчно, за да може да се яде, едва след няколко минути, но Джина въпреки това седна, взе чашата с виното си и отпи голяма глътка. Китарата и флейтата по радиото бяха заменени с камерна музика, вероятно концерт на Моцарт. Облегна се, пое си дълбоко

въздух и отново отпи от киантито, този път по-малка глътка, а после започна да премисля събитията от последните няколко часа.

Най-сетне бе успяла да убеди Стюарт, че няма избор и че трябва да се предаде. В негово присъствие в мотела се бе обадила на Джул на мобилния му телефон и му беше съобщила, че е готова да предаде клиента си. Какво ще каже за утре в десет сутринта?

Освен това се постара да изясни на инспектора, че Стюарт не е въоръжен в момента и никога не е бил. Просто е взел от сейфа си пари за евентуални разходи и се е наложило да извади кутията с амунициите, за да стигне до парите. След това в бързината си да потегли бе забравил да ги върне обратно. Промъкнал се бе през задната врата, за да избегне репортерите, а не залавянето. С изключение на тези дребни лъжи тя в основни линии каза на Джул истината за онова, което е правил Стюарт през деня — разговарял е с хора, които може да знаят за Карин нещо, което той не знае. Не е бягал от полицията и от ареста си — дори не е знаел за заповедта за задържането си. Дватаматя щяха да се явят в Съдебната палата точно в десет часа на следващата сутрин.

Лазанята — един от нейните специалитети — беше достатъчно изстинала, за да я изяде. Джина си взе една хапка, затвори очи и се наслади на вкуса, доволна, че я е приготвила с люти италиански наденички, а не с обикновени, а сосът бе от пресни домати, които бе купила от Фери Билдинг.

Все пак, каза си тя, нощта бе приключила успешно с категорична победа на домакините, макар че Стюарт още не виждаше нещата в тази светлина. Джина обаче не се съмняваше, че ако го арестуват, особено предвид слабите доказателства срещу него, това би бил най-уместният ход на действие за него, макар и доста рискован. Всъщност беше единственият смислен ход.

Освен това, докато го убеждаваше, докато преодоляваше съвсем реалните му основателни тревоги, в настойчивостта, до която трябваше да прибегне, за да го убеди, тя долови у себе си пламъчето на страстта към закона и към работата си, което почти три години бе тляло като почти угаснал въглен. Състоянието ѝ беше резултат от общото страдание и затваряне за света, което бе преживяла след смъртта на Дейвид. Ако не друго, тази вечер бе доказала завръщането ѝ в професията.

Точно с това трябваше да се занимава, така трябваше да използва дарбата и времето си. Въпреки резервираността на клиента си и разпаленото неразбирателство помежду им, тя вече му беше направила огромно добро, независимо дали той го съзнаваше. Ако не бе успяла да се наложи, шансовете му щяха да се сринат завинаги. Тя бе успяла да го предотврати. Чувстваше се добре, повече от добре. Глътка свеж въздух след дълъг престой под водата.

Десет и трийсет.

Работният цикъл на съдомиялната машина се съревноваваше с тихата фонова музика по радиото, но Джина не чуваше нито едно от двете. Втората ѝ чаша с вино все още стоеше недокосната на масата за четене до нея. Джина седеше в креслото си до прозореца на дневната и вече бе изчела всичките си бележки и всякакви други документи, които имаше за Стюарт. Сега тънкото синьо томче на популярния Калифорнийския кодекс за уликите лежеше отворен в скута ѝ. Беше си поставила за цел да го прочита веднъж годишно за дисциплина. Тази вечер бе изчела почти две трети от него и макар да би отрекла, че четивото е приятно, в никакъв случай не беше мъчително задължение.

Това бяха основните елементи в работата ѝ. Адвокатите си служеха с цифри — раздели от Наказателния кодекс, от Криминалния кодекс, от Кодекса за уликите, номерирани инструкции за съдебните заседатели. Това беше език и тя бе погълната от него, както би зубрила позабравения си италиански, ако ѝ предстоеше ваканция в Чинке Тера.

Отначало не бе сигурна какво точно привлече вниманието ѝ и я накара да вдигне поглед. Тракането на съдовете в съдомиялната? Огледа стаята, не забеляза причинителя на шума и отново се върна към книгата си, но ето го пак, няма грешка. Вдигна поглед към часовника на полицата над камината, намръщи се и прегъна страницата, за да си отбележи докъде е стигнала. Макар че предната ѝ входна врата бе леко навътре от улицата и не се виждаше от прозорците, тя все пак надникна оттам и забеляза, че някой е паркирал в нарушение на страничната алея точно отсреща на улицата. Отиде до вратата, надникна през шпионката, а после завъртя ключалката и отвори.

— Здравей. — Джед Конли с деловия си костюм, пъхнал ръце в джобовете и излъчващ необичайна за него затвореност. — Неудобен ли е моментът?

— Малко е странен. Но не, няма нищо. — Тя посочи зад гърба му и попита: — Това твоята кола ли е? Ще те глобят, ако паркираш там.

— Имам служебни номера — поклати глава той. — Невинаги минава, но някои ченгета ги разпознават и ми спестяват глупостите. Мисля, че всичко ще бъде наред.

— Какво мога да направя за теб? Добре ли си?

— Добре съм. — Нервна и бърза усмивка. — Може би съм малко напрегнат.

— Искаш ли да влезеш?

— Би било чудесно. Благодаря.

Тя отстъпи назад, отвори вратата и го пусна вътре.

— Е, защо си напрегнат?

— Заради живота си. Заради работата си. Обичайните неща. Обаче не знам защо го казвам, защо изобщо излезе от устата ми. — Той отново въздъхна, пак опита да се усмихне, но не особено успешно. — Добре съм.

— Добре, това го изяснихме. Искаш ли нещо за пиене? Имам по малко от всичко.

— Малко скоч няма да ми се отрази зле.

— Винаги е така. Може да ти правя компания. — Тя се движеше зад бара. — Настани се някъде. „Обан“ става ли?

— Съвършено.

— Това е целта ми. Лед?

— В такова хубаво чисто уиски? Шегуваш се.

— Някои хора си слагат — сви рамене тя. — Макар че аз също не слагам. — Джина беше извадила върху барчето любимите си чаши, напълни ги почти до половината и ги отнесе към мястото, където той се беше настанил — на канапето с лице към камината. — Министерство на здравеопазването предупреждава — оловен кристал. Ако пиете от такива чаши, може да имате здравословни проблеми и проблеми с управлението на тежки машини.

— Да не дава господ — отвърна Конли. — Все пак ще рискувам.

— Смелчага — подаде му тя питието.

Той вдигна чашата, с явно доволство видя щедрата доза и докосна нейната чаша.

— За една жена, която ми е по сърце. — Той отпи малко и се облегна. — Благодаря ти. Щастлив съм да те осведомя, че си

постигнала целта си.

— Целта ми ли?

— Съвършенство.

— Е, удоволствието е мое — поде Джина, учудена от прилива на кръв към лицето си.

Когато приключи с папката на Стюарт, я бе захвърлила върху ниската масичка. Не бе забелязала, но снимката на всички приятели от похода до Битъррут почти цялата се бе плъзнала навън. Джед взе снимката и я разгледа.

— Това свързано ли е по някакъв начин със случая на Стюарт?

— Не знам, вероятно не — отвърна тя. — Обясни ми за заплашителните имейли и за убедеността на Стюарт, че снимката доказва, че той не си ги е изпратил сам, защото не е имал достъп до компютър.

— Нито до каквото и да е — каза Джед. — Но не ме разбирай погрешно, беше страхотно пътуване. Поне до пътуването към дома.

— Какво се случи тогава?

— Проклетата ми кола счупи лост. Струваше ми две стотачки. Не ми се стори редно да помоля приятелите си да участват в ремонта, но те поне можеха да предложат. Това донякъде замъглява спомените ми от пътуването. Но въпреки това си струваше — каза той и пхна снимката обратно в папката. — Винаги си струва да се измъкнеш за малко.

— Да, така е. — Джина вече се бе настанила в далечния край на кушетката с лице към него. — Какво мога да направя за теб, Джед?

— Всъщност не знам. Тази вечер бях на едно от безкрайните мероприятия на Хорас съвсем наблизо във Феърмонт — нали познаваш Хорас Тремънт?

— Лично не, но иначе, разбира се.

— Знаеш ли, че той ми е тъст?

— Помня, че четох за това, когато се ожени. Съпругата ти е Лекси, нали?

— Да. Прелестната Лекси. — Той се усмихна, но интонацията му придаде иронично звучене на думите му. — Явно Хорас и някои от другите му влиятелни приятели искаха да поразучат дали проявявам интерес да се кандидатирам за Сената.

— За щатския Сенат? Защо ти е да искаш подобно нещо?

— Човек може да се позамисли — сви рамене той и демонстрира престорено безгрижие. — Следващата година изтича мандата ми в Събранието. Ще трябва да се заема с нещо. Не знам, може да бъде забавно. Ще видим. Има още много време. Както и да е — продължи той, — когато срещата приключи, се запитах как са се развили нещата след срещата ти със Стюарт. И понеже бях съвсем близо до дома ти, се възползвах от шанса да се отбия, видях, че свети, и реших, че още си будна.

— Учудена съм, че знаеш, че все още живея тук.

Той сви рамене и се усмихна.

— Честно казано, не бях сто процента сигурен, докато не видях името ти на пощенската кутия. Но като че ли не бих могъл да си те представя някъде другаде. Това място е страхотно, между другото. Прекрасни мебели. Истинско изкуство. Като че ли не си спомням бара.

— Защото го нямаше, когато беше тук за последно. Преобзаведох жилището преди десетина години, след това добавих някои неща за Дейвид, макар че през повечето време бяхме в неговия апартамент.

— Е, ти винаги си имала страхотен вкус. Красиво е. — Той вдигна чашата си като за тост към нея и отпи. — Е, а как мина със Стюарт?

Джина посрещна с облекчение смяната на темата от личните ѝ неща и отпи от скоча си. Най-сетне започна да се отпуска.

— Най-сетне всичко е наред. След едно обаждане по телефона, ходене до Сан Матео и доста убеждаване той ще дойде и ще се предаде утре сутринта в десет часа. Много неохотно, длъжна съм да добавя. Но ще дойде.

— Трябва да си била адски убедителна. Когато аз говорих с него, заяви, че няма да прекара и минута в затвора и точка.

— Е, мнението му не се е подобрило особено, но го убедих.

— Как го постигна?

— По обичайния начин — усмихна се Джина. — Равни дози обаяние, хитрост и заплахи. Направих му предложение, на което не можеше да откаже.

Фразата допадна на Конли.

— Смятах, че е женен.

— Не такова предложение, Джед. — Тя вдигна крака на кушетката и ги пъкна под себе си. — Е, защо си толкова напрегнат?

Заради онази работа със Сената ли?

Конли замълча и погледна право към нея.

— Не допускаш много неща да ти убегнат, нали?

— Няма да повярваш колко. Нали каза, че става дума за работата и за живота ти. Кандидатирането за Сената влиза в това определение.

— Ами — отпи от питието си той, — понякога трудно се справяш с този профил. Някак си става част от теб. — Явно реши да ѝ разкаже и продължи: — Що се отнася до напрежението, днес се наложи да освободя асистентката си и ако историята е съдник, тя ще ме шамароса през лицето с някакво скалъпено съдебно дело, а простата истина е, че жената чисто и просто беше некомпетентна и не можеше да си върши работата. Но в днешно време, когато уволниш някого, ти си лошият. Знаеш го. По дяволите, всички го знаят, но въпреки това продължава така. — Той въздъхна тежко и ядосано. — Както и да е, вече го направих. Само се надявам да съм документирал всичко правилно. Ще видим какво ще стане.

— Ако ти трябва адвокат...

Той се засмя тихичко.

— Ще те имам предвид, благодаря. Може би тя няма да предприеме нищо. Защото бог ми е свидетел, че в поведението ми към нея не е имало и най-слаб намек за нещо нередно. Ако съм научил нещо, то е, че ако си решил да кръшкаш, най-добре не топи писалката си в мастилницата на работното си място. Ако изобщо си решил да кръшкаш.

Натежала от миналото им тишина надвисна в паузите между тихата мелодия на пианото от радиото.

Най-сетне Джед погледна към нея в другия край на кушетката.

— Знаеш ли, Джина, когато онзи ден дойде в „Травъл Лодж“ казах нещо, в което съм наистина убеден, и сега ще го повтора. Изобщо не си се променила за двацет години.

— Не е вярно. Остаряла съм с двацет години и усещам всеки ден от тях.

— Е, не ти личат. Никакъв грим, косата ти е още мокра... а я се погледни. Просто си невероятна.

Тя впери в него продължителен и пронизващ поглед. Усмивка раздвижи ъгълчетата на устата ѝ и после Джина бавно поклати глава.

— Не смятам така, Джед. Добър опит, но не би било добра идея.

— С нас никога не е било лоша идея. Ако не ме лъже паметта, а тя не ме лъже.

— Така е, но сега би било. Лоша идея.

— Защо? Каква е разликата?

— Ами на първо място, защото си женен.

— Лекси изобщо няма да разбере. Доколкото си спомням, бяхме съвсем дискретни.

— Но аз ще знам, Джед. Жената трябва да следва някои правила и едно от моите е да не спя с женени мъже.

— Добре, няма да спим.

— Не — каза тя.

Той поклати глава. Не искаше да я притиска, но играта му допаднаше.

— Не ми се струва правилно.

— Боя се, че на мен обаче ми се струва. — Тя допи уискито си и стана от кушетката. — Наистина съм поласкана, Джед. Това е гвоздеят на седмицата ми. Но отговорът ми е „не“ и това означава „не“.

— Справедливо е, ако наистина го мислиш. — Той се изправи, прекоси малкото пространство помежду им и застана пред нея. — Нека сключим сделка — ако все още можеш да ми откажеш след една целувка, ще приема това за окончателния ти отговор.

Джина го погледна в очите, достатъчно уверена и развеселена, за да го удостои с широка усмивка.

— Майка ми не е отгледала глупаци, Джед. А сега или си допий питието и си върви, или си тръгни веднага, но няма да стане както искаш. Нищичко. Трябва да се прибереш у дома и да целунеш жена си.

— Тя ще си е легнала.

— Събуди я.

— Хайде, Джина, не става дума за нея, а за нас двамата.

— Няма такова нещо като нас двамата, Джед. — Тя го заобиколи, излезе на широко и мина зад кушетката. — Ако напуснеш жена си и след окончателното приключване на развода ти, ще ти позволя да ме почерпиш едно питие и да видим докъде ще ни отведе това. Но дори и тогава не ти обещавам нищо. Просто може би.

— Ти си жестока жена, Роук.

— Така е — призна тя. — И ставам все по-жестока. — Отиде до вратата, сложи ръка на бравата и се обърна към него. — Е, първо ще си

допиеш питието, или ще си тръгваш?

Джед прие поражението си с кимване, отново я огледа мълчаливо и пресуши чашата си. Внимателно я остави на ниската масичка, стигна до вече отворената врата и спря.

— Не можеш да виниш един мъж, че е опитал — каза той.

— Е, малко можеш — отвърна тя. — Лека нощ, Джед.

Леко го побутна, докато не излезе навън, след това затвори вратата зад гърба му и особено натъртено превъртя силно резето, за да чуе и той.

* * *

Джул имаше нужда от около един час, за да може телефонните му специалисти да проследят местоположението, откъдето Джина му се беше обадила, за да уговорят предаването на Стюарт на следващата сутрин, и от още един час, за да организира двама полицаи от Сан Франциско и техните автомобили, а също и екип от спецчастите на Сан Матео като подкрепление да го чакат на мястото, когато отиде да извърши ареста.

Вероятно технологията на мобилните телефони не е била част от нормалния полицейски арсенал по времето, когато Джина за последен път бе работила по голямо дело, но сега според Джул всеки занимаващ се с престъпници би трябвало да знае, че да намериш дадено място по обаждане от мобилен телефон е като детска игра. Уайът Хънт му бе споменал между другото, че Джина е била извън играта известно време и че Стюарт е първото ѝ дело за убийство, но въпреки това той бе смаян и радостно изненадан, когато тя му се обади от мобилния си телефон в присъствието на Стюарт.

И особено след като се бе държала като костелив орех по време на разпита и на всичко останало, така че той и бездруго не беше склонен да ѝ прави повече услуги. А ако Джина смяташе, че Джул ще знае къде се намира въоръжен заподозрян с издадена заповед за задържане и съзнателно ще го остави на свобода дори минута повече, значи не беше познала.

Затова веднага след като приключи разговора си с Джина, той позвъни на жена си да я предупреди, че ще закъснее, и веднага

задвижи нещата. Чрез мобилния телефон стесни вероятното местоположение. Всички полицейски коли започнаха да проверяват регистрационните номера на колите по паркингите. В резултат в единайсет и дваайсет и една минути той показа значката си на нощния служител на рецепцията на мотел „Холивуд“, показва на човека скорошна снимка на заподозрения и научи от него, че въпросният мъж се е регистрирал под името Стюарт Бари. Служителят си спомняше, защото му беше платил в брой, което не се случваше често. Бил в стая 29 точно зад ъгъла, по средата на алеята.

И сега, малко след единайсет и половина Джул бе блокирал улицата от двете страни с помощта на полицаите от Сан Матео, а двамата му служители от екипа от Сан Франциско бяха излезли от колата си и го съпровождаха до вратата на мотелската стая. Всички бяха с извадени оръжия.

Джул застана пред вратата, послуша се и чу ниското бръмчене на телевизора, който хвърляше и треперливи отблясъци по дръпнатите щори на прозореца. Реши, че вече има в тялото си достатъчно адреналин да изтегли локомотив по наклон, затова се опита да овладее възбудата си, но не успя. За последен път обмисли и други варианти, като например да накара някой от служителите си да се обади в стаята. Или просто да почука на вратата и да оповести присъствието си. Но вече бе отхвърлил тези възможности — при някое от тези положения Стюарт Горман можеше да се опита да избяга, можеше да разбере, че е обкръжен, и обзет от паника, да опита да се самоубие с пистолета, който Джул с цялото си сърце вярваше, че все още и винаги е бил при него.

Не, трябваше да постъпи, както беше решил. Да нахлуе в стаята без предупреждение. Никакви глупости от сорта на „излез с вдигнати ръце“. Носеха със себе си таран — масивна цилиндрична метална тежест на вериги. Едно замахване щеше да е достатъчно за паянтовата врата на мотелската стая. Той погледна към двамата си съучастници и кимна.

Вратата се разби, сякаш беше от картон и отхвъркна назад, а Джул влетя вътре и светна лампата.

Като попаднала във фаровете на кола сърна Стюарт лежеше облегал на купчина възглавници до таблата на леглото, огледа

ситуацията за секунда и след това хвърли поглед към пистолета, който все още беше на нощното шкафче до него.

— Дори не си го помисляй! — предупреди го Джул. — Вдигни ръце над главата си!

Джул напредваше внимателно право към него, прицелил пистолета си между очите на Стюарт, за да привлече вниманието му изцяло. След три стъпки Джул взе пистолета на Стюарт с лявата си ръка, държейки своя с дясната. Подкреплението му вече беше в стаята, от другата страна на леглото, с извадено оръжие, насочено към заподозрения.

Времето застина за един дълъг миг. Никой не помръдваше. Телевизорът почти заглушаваше шума от тежкото дишане на мъжете.

— Допускате грешка — каза Стюарт най-накрая.

— Не мисля така — отвърна Джул и добави: — И понеже си умен, сигурно вече си се досетил. Но си арестуван. Имаш право да мълчиш...

Точно в девет часа сутринта в сряда на дваайсет и осми септември, девет работни дни, след като Стюарт бе арестуван по обвинение в предумишлено убийство, адвокатката му влезе с бодро „Добро утро“ в приемната пред кабинета на прокурора на Сан Франциско Кларънс Джакман. Възмутена от лъжите и дори предателството на Джул, Джина си бе уговорила тази среща в деня след ареста на Стюарт. Предварителното изслушване бе насрочено за следващия ден в съдебната зала на съдия Сесил Тойнби, в дванайсети отдел.

Секретарката на Джакман беше едра, красива чернокожа жена с относително светла кожа, на около четирийсет години и се казваше Трея Глицки. Джина я познаваше добре и професионално, и лично. Съпругът на Трея Ейб беше заместник-началник на инспекторите в полицейското управление, а освен това беше най-добрият приятел на деловия партньор на Джина Дизмъс Харди, така че кръгът беше твърде тесен.

— Добро утро и на теб — откъсна поглед от компютъра си Трея и се усмихна приветливо, стана от стола си и заобиколи бюрото си, за да прегърне посетителката. — Кларънс те очаква — каза тя и добави тихо, — но искам да те предупредя, че вчера следобед доста надълго разговаря тук с Джери Ейбрамс.

— За да го осведоми по случая ли?

— Предполагам. Или просто да му даде нужното ускорение. Нещата се развиха доста бързо, нали?

— Луда работа — отбеляза Джина. — Като се разшуми за нещо, все едно светът започва да се върти около него. Но между нас казано, затова трябва Кларънс да се намеси и да прекрати тази история. Тя ще го zlepостави.

— Е, Джери също здравата бие барабана си.

— Аз ли не знам!

Всъщност човек трудно би го пропуснал. След ареста медиите цял ден отразяваха новината за писателя и за бляскавата лекарка, която му беше съпруга. Джина изобщо не се съмняваше кой е източникът на десетките изтичания на информация, които захранваха почти безкрайните обобщения с нови данни. През последните две седмици Джери Ейбрамс бе станал име, известно на всяко семейство в Сан Франциско, а същото важеше и за Стюарт Горман. Разбира се, историята направи и Джина по-популярна, въпреки че тя през цялото време заявяваше „без коментар“ и твърдеше, че клиентът ѝ е невинен и ще бъде оправдан, дори и да се стигне до процес.

Но трябваше да признае, че непрекъснатата медийна канонада започваше да се отразява и на нейната увереност. Макар все още да вярваше, че веществените доказателства за вината на Стюарт бяха несериозни или изобщо не съществуваха, през последните седмици тя се почувства в глуха линия от едно или друго журналистическо обобщение за косвените доказателства. Освен това — нямаше нужда да си го напомня, защото това бе очевидно по време на цялата ѝ кариера — косвените улики бяха достатъчни за присъда.

През изминалите две седмици Джина бе използвала собствените си шпиони в Съдебната палата, за да разбере кога Ейбрамс трябваше да се явява в съда, и бе присъствала сред публиката на две от изслушванията му. Според нея той притежаваше плашещо количество харизма и убедителен стил, който въпреки престорената му искреност не можеше да прикрие явния му интелект. Тя знаеше, че обвинител като Джери Ейбрамс можеше да представи основаното си на косвени улики обвинение с въздействащ стил и така напълно да заглуши факта за липсата на веществени улики.

Всъщност мощната атака бе събудила у самата нея съществени съмнения относно фактическата вина или невинност на Стюарт. Когато бе отишла в мотела му в Сан Матео, за да разговаря с него, тя бе започнала да вярва в невинността на клиента си. Всичките му обяснения и действия, включително разговорите му с деловите партньори на Карин, като че ли я бяха убедили. Но в безмилостната проза на печатните медии и в безкрайните анализи по радиото и по телевизията, състоятелността на сценария за вината на Стюарт беше толкова вътрешно въздействаща, че буквално на няколко пъти ѝ бе прилошало.

А сега заради Стюарт щеше да поеме още един огромен професионален и личен риск. Не лъжеше и не си измисляше фалшиви заплахи срещу Девин Джул, когато бе споменала пред него, че прокурорът ѝ е близък личен приятел. Всъщност тя бе член на неофициалния кабинет на Джакман, който от началото на мандата му се събираше редовно във вторник на обяд в ресторанта на Лу Гърка. Тя го смяташе за справедлив, честен и добър човек, с когото я свързваше истинско приятелство. Фактът, че той явно бе съгласен с това съдебно преследване, дори до този момент, я изпълваше със силно тревожно предчувствие. Ако имаше сериозни опасения относно случая, той не ги споделяше с никого. Джина обаче знаеше, че това не е в стила на Джакман — ако не вярваше в случая, щеше да посъветва или нареди на Ейбрамс да се откаже.

Когато все пак беше помолила за тази среща след арестуването на Стюарт, Джакман прояви нетипично за него нетърпение, сякаш смяташе позицията на Джина — че клиентът ѝ всъщност е невинен — за малко безвкусна. Тя имаше чувството, че той се бе съгласил на тази среща като лична услуга, а не от професионална вежливост. Това бе още една причина да се тревожи.

Чу вратата зад гърба си да се отваря и когато се обърна видя стария си приятел, главният обвинител на града — висок метър и деветдесет и с тегло от сто и двайсет килограма, — застанал на входа на кабинета си. Както винаги, Джакман беше облечен в безупречен костюм, днес тъмносин, носеше бледорозова риза и тъмносиня вратовръзка. Макар да се усмихваше за поздрав, лицето му беше като черна гранитна плоча под късо подстригана му прошарена коса. Говореше съвсем тихо, но тембърът на гласа му беше дълбок и сякаш отекна в костите ѝ, когато каза:

— А, ето я и любимата ми адвокатка защитничка.

* * *

Ако Джина беше любимка на Джакман, не искаше да си представя как щеше да се разиграе сцената с човек, когото той не харесва толкова.

Разбира се, държеше се спокойно и сърдечно. Кларънс не седна на царственото си място зад бюрото, а настани Джина в едно удобно кресло в къта за сядане в кабинета си, накара да ѝ поднесат чаша прясно и хубаво кафе и се увери, че със здравето и с работата ѝ всичко е наред. След като приключиха с въведението, самият той се настани на кожения диван срещу нея и се наведе напред с открито изражение, облегнал лакти на коленете си.

— Е, Джина — започна той с тон, все едно е Господ, — с какво мога да ти помогна?

— Струва ми се, Кларънс, че най-доброто, което можеш да направиш за мен — за мен, за клиента ми господин Горман и за самия себе си, — е да спреш това налудничаво преследване, поне докато не се сдобиеш с някакви улики, свързващи клиента ми с убийството на съпругата му.

Изражението на Джакман изразяваше търпелива неутралност.

— Значи си убедена в невинността на господин Горман.

— Не в това е въпросът, сър. Работата е там, че още от самото начало господин Ейбрамс и инспектор Девин Джул работят по случая с презумпцията, че господин Горман е виновен, а не невинен. А без тази презумпция, без тази незаконна и дори неетична презумпция за виновност, те просто нямат сериозни улики срещу него.

Джакман кимна замислено и каза:

— А какво ще кажеш за съседското момиче, което е видяло колата му?

— Извинете, сър, но тя предполагаемо е видяла неговата кола. Не е видяла него, Кларънс, защото не е бил там. Не се налага да доказвам, че не е бил там. И точно за това става дума.

— А че клиентът ти я заплашва?

— Никога не я е заплашвал, Кларънс.

— Тя твърди друго. Останала е с друго впечатление.

— Никога не се е срещал с нея.

— Надявам се, няма да отречеш, че дъщеря му се е срещнала с нея. Два пъти.

— За да разбере какво е видяла всъщност. Само толкова.

Прокурорът явно се замисли над думите ѝ.

— Добре, нека да изясним едно нещо помежду си. Как си обясняваш опита му да направи изкуствено дишане?

Въпросът я обезкуражи. Явно Кларънс бе напълно запознат с подробностите по случая. Беше подготвен от Джери Ейбрамс и явно бе готов за възраженията ѝ. Само че тя не възнамеряваше да се предаде без борба.

— Честно казано, не знам какво го е накарало да постъпи така. Паника, безсилие, последна надежда? Да не забравяме, че тялото ѝ е било все още топло. Просто не е можел да се откаже, без да опита да направи нещо.

— Ами случаите на битово насилие? Арестът му преди две години? Какво ще кажеш за това? Недопустими в съда? Без връзка с делото?

— Всъщност може би и двете. Но истината за тези два случая, Кларънс, е, че и двата пъти, когато са повикали полицията в къщата им, причината е била сериозно скарване с дъщеря им.

— Твърди той.

— Ами... да.

— Разговаря ли с дъщерята за това? А дори и да си говорила, не смяташ ли, че ако това би могло да спаси баща ѝ от затвора, тя може да реши да излъже? Говорим за същото момиче, което е пресякло улицата и е отишло да заплаши съседката си, нали? Според мен едно дребно лъжесвидетелство в името на баща ѝ едва ли би я притеснило особено. — Джакман се дръпна назад на дивана и изпъна гръб. — Не съдя клиента ти предварително, Джина, но понеже ти непрекъснато се позоваваш на липсата на доказателства в случая, не съм сигурен, че съм съгласен с теб.

— Говоря за веществени доказателства.

— Разбирам това. И разбира се, такава е стратегията ти. Но освен това така или отричаш, или умишлено пренебрегваш наличието на съществени косвени улики.

— Ако са толкова съществени, Кларънс, защо Ейбрамс не ги изложи най-напред пред голямото жури?

Джакман повдигна рамене, след това ги спусна.

— Не искаше да чака, за да ги свика на специално заседание. Тревожеше го опасността клиентът ти да избяга. Убеди се — поради тежестта на косвените улики, които двамата с инспектор Джул бяха събрали, — че клиентът ти трябва да бъде в ареста.

Джина понечи да отговори, но Джакман я прекъсна, преди да успее да каже и дума.

— Освен това трябва да призная, че поведението на клиента ти, след като е научил за заповедта за задържането му — да торМОЗИ граждани, да носи заредено оръжие...

— О, това ли, Кларънс? Ако Джул не беше нарушил уговорката ни, пистолетът щеше да е обратно в сейфа на Стюарт на следващата сутрин.

— Но се оказва, че клиентът ти е носел пистолета точно в момента, когато ти си убеждавала инспектор Джул, че не е така. — За пръв път тонът на Джакман стана суров. — Не бива да лъжеш полицаи, Джина. Ти си служител на съда. Не знам какво си си мислела. Ами ако по време на ареста Джул бе действал въз основа на твърдението ти, че господин Горман не е въоръжен? Нима не забеляваш евентуалната опасност?

Макар да бе справедливо порицана, Джина все пак не отстъпи.

— Имахме уговорка, Кларънс. Защо аз да съм виновна, че Джул е нарушил уговорката ни?

— Защото не е негово задължение да спазва уговорки с адвокати на защитата. Негово задължение е да арестува заподозрени в убийство, когато съдия е преценил за уместно да издаде такава заповед. Ако може да го направи преди уговореното с теб време, точно това трябва да стори. Не можем да позволяваме на заподозрените в убийство да отидат да пият кафе с мляко, докато не им стане удобно да се явят за ареста си. Просто ги арестуваме. Сигурен съм, че това е съвсем очевидно.

— Да, съвсем очевидно е, Кларънс — отвърна тя, — че при толкова малко доказателства Джери Ейбрамс е бързал да го арестува, за да види името си във вестника. Това е.

— Такова обвинение не ти подхожда, Джина — прогърмя гласът на Джакман. — Господин Ейбрамс никога не се е стремил да спечели вниманието на пресата. Той има последователна и стройна теория за случая. Вчера разговарях с него известно време и съм убеден, че наистина сериозните косвени улики не му позволяват да стигне до друго заключение извън всякакво съмнение, че клиентът ти е убил жена си.

— Това е просто инстинктивна прокурорска реакция, Кларънс. Знаеш го.

Дори да го знаеше, не го показва.

— Е — въздъхна Джакман, — ако доказателствата са неверни или неубедителни, това ще бъде в твоя полза. Ти си поискала по-ранно предварително изслушване — утре, ако не греша? — и несъмнено тази молба е попречила или ще попречи на възможността на хората да изградят неуязвимо дело. — Той разпери ръце. — Не знам какво всъщност искаш да направя, Джина. Така се връщаме към началото на днешната си среща. Няма да отменя нарежданията на господин Ейбрамс. Той е изградил обвинение, което или ще издържи, или няма. Така ще постъпим.

— Той е невинен човек, Кларънс. Някой друг е убил съпругата му. Не Стюарт.

— Точно затова провеждаме съдебните процеси, Джина. И изслушванията. Господин Ейбрамс ще докаже това, а твоята работа е да го спреш, ако можеш.

— Може би изобщо не трябваше да се стига до този етап. Те не разполагат с нищо. Това просто не е редно, Кларънс.

Веднага си даде сметка, че е стигнала твърде далеч. Ноздрите на Джакман се разшириха за момент, появи се кратка усмивка със стегнати устни и отново изчезна.

— Е... — Джакман потри ръце и на лицето му се появи пародия на усмивка, докато се изправяше, — може би това е още една инстинктивна прокурорска реакция, но аз виждам един-единствен заподозрян в картинката, Джина. Освен това виждам един адвокат на защитата, който е под въздействието на напрежението заради първото си дело за убийство и действа на границата на етичността.

— Кларънс, аз не...

— Не се възползваш от годините на приятелството и на сътрудничеството ни и не отправяш лична молба към прокурора да заобиколи системата и да свали обвиненията, повдигнати от тази служба своевременно и законно?

— Не, аз...

— А, добре тогава. Явно не съм те разбрал правилно. Надявах се да е така.

Джина неусетно също се бе изправила, а Кларънс я бе прихванал за лакътя и я водеше към вратата. След това хвана бравата.

— Покажи ни с какво разполагаш на изслушването утре. Ще следя внимателно уликите. Клиентът ти ще има справедливо изслушване, Джина. Има право на това и ще го получи.

Разбира се, отмятането на Джул от уговорката за ареста също разклати сериозно доверието между Джина и Стюарт. Как за бога, чудеше се той гневно при първата възможност да се видят преди предявяването на обвинението и изслушването за гаранцията, е възможно тя да не знае, че Джул ще проследи местонахождението ѝ чрез мобилния телефон? Нали това е стандартна полицейска процедура, която се прави ежедневно? Не е ли знаела за този простичък факт и не е ли трябвало на всяка цена да избягва да говори по този телефон. А ако е знаела, защо се е доверила на Джул, че няма да го направи? Глупава ли е, или е просто наивна? Защото явно трябва да е едно от двете.

Освен това със сигурност би трябвало да знае, че уверенията ѝ пред него, че ще може да се предаде мирно в уречено от тях време, са в най-добрия случай химера и в най-лошия — небрежност. Решението му да се предаде не само се е основавало на погрешно допускане, но и животът му е бил непосредствено и пряко застрашен — ако не се бе овладял и бе посегнал за пистолета си на нощното шкафче, без съмнение или Джул, или някой полицай от подкреплението му е щял да го застреля на място. Явно това било небрежност от нейна страна, ако изобщо е възможно да съществува такова нещо.

И като че ли това не било достатъчно лошо, ами го убедила да се съгласи с нещо, което отчаяно не искал да допусне, а освен това го направила по начин, който в действителност сериозно навредил на случая му и на убеждението във вината му. Всъщност Стюарт изобщо не бил използвал пистолета, но самият факт, че го притежава, бе предизвикал огромна вълна от промяна в тона на репортажите по случая. Защо не го предупредила да се отърве от пистолета, преди да се обади на полицията?

Преди убийството оръжието му интересувало новинарите само заради личностите на замесените в него, заради, макар и малката известност на Стюарт, обичайните купища пари, усложнени с делови и

сексуални проблеми. И макар Стюарт явно да бил най-явният заподозрян, в повечето ранни репортажи се долавяло известно съмнение: извършил ли го е, или не? Какви са шансовете му? Колко доказателства има всъщност и какво значение има това?

Откакто арестът и свързаните с него подробности — бягството в мотелската стая, регистрирането под чуждо име, зареденият пистолет на една ръка разстояние върху нощното шкафче — бяха станали публично достояние, презумпцията за невинност или дори предположението за възможна невинност вече не съществуваше. Така, разбира се, ставаше по-лесно да се повярва на „заплахите“, отправени от Стюарт към Бетани, и дори за „заплашителните“ му посещения при Дон Форестър и при Кели Ръснак, въпреки че последната твърдеше обратното. Нямаше значение дали те се бяха чувствали застрашени по време на разговорите си с него — самото присъствие на Стюарт вече бе заплаха. Водещите по телевизията и авторите на рубрики по вестниците бяха схванали нещата както трябва — ако въоръжен и заподозрян в убийство мъж, когото полицията издирва, те посети на работното ти място, вече има елемент на заплаха.

А освен всичко това почти всеобщото мнение, че Стюарт най-малкото не е по-добър от който и да е заподозрян в убийство, влизал в Съдебната палата през годините, имаше и други непосредствени и лични последици.

Първата от тях беше гаранцията. Обикновено в случай на убийство няма гаранция или поне не такава, която може разумно да се очаква някой да плати. Но понякога, особено в случай на самозащита или на високо обществено положение, съдията разрешаваше освобождаване под гаранция срещу, да кажем, няколкостотин долара. Кое то в случая на Стюарт беше постижимо. Но по време на изслушването за гаранция Джина не можеше убедително да твърди, че няма опасност клиентът ѝ да избяга. Всички в съдебната зала и най-вече съдията знаеха, че той вече е опитал веднъж.

Първо, съдията просто отказа гаранция. След това, когато Джина съвсем правилно изтъкна, че съдът е длъжен да определи някаква гаранция, когато делото не е по углавно престъпление, съдът веднага определи гаранция от двайсет милиона долара.

На второ място, и особено разстройващо за Кимбърли, дойде отказът на съдията да позволи на Стюарт да присъства на

погребението на Карин, дори и съпровождан от въоръжени заместници на шерифа. От гледна точка на Стюарт това се дължеше на чиста злоба и беше пример колко силно обичайните обитатели на Съдебната палата бяха възненавидели Стюарт.

Не че нещо от това бе допустимо или релевантно за едно изслушване или за съдебен процес. Но по милион разбираеми причини се отразяваше адски зле на доверието на Стюарт към адвокатката му. А също и на доверието на Ким и на Дебра. След като през последните девет дни бе живял със своето объркване, съмнения и гняв, когато дойде на среща с Джина в стаичката в затвора, Стюарт най-сетне бе взел решение да ѝ го каже направо: защо да не я освободи и да не си наеме по-опитен адвокат? Дали не смята, че шансовете му ще бъдат по-добри, ако тя просто се оттегли?

Така че сега, точно след като нейният приятел прокурора я бе съдъквал и изплюл, Джина трябваше да се бори за работата, която искаше повече от всичко останало в кариерата си, всъщност повече от всичко друго в живота си, откакто се бе молила Дейвид Фрийман да не умира.

Въпросът на Стюарт не я изненада сам по себе си — вече от няколко дни очакваше нещо подобно и дори по-остро, директно уволнение. Но след като той ѝ даваше шанс отново да разговаря с него и да спечели доверието му, а въпросът му подсказваше, че не е твърдо решен да я уволни, тя щеше да поеме предизвикателството.

— Първо — поде Джина, — признавам, че сгафих със самия арест. Всичко се провали по моя вина. Трябваше да взема пистолета ти и да се обадя на Джул от кабинета си. Всичко това е вярно и аз съжалявам.

Стюарт седеше само на няколко метра от нея на обикновен дървен стол, отпуснат като марионетка с прерязани конци и сякаш изгубен в яркооранжевия гащеризон. Бе отслабнал в затвора. Силно загорялата му кожа определено изглеждаше бледа на хлътналите му страни.

— Допусках, че наемам опитна адвокатка по наказателно право, която не се смуги да поиска хонорар от шейсет и пет хиляди долара — каза той.

— Това е вярно. Но е вярно също, че ти казах, че известно време не съм практикувала и че шейсет и пет хиляди е намалена такса за

подобни случаи. А и между другото, колко от тези пари си ми платил досега?

Разбира се, и двамата знаеха отговора — нито цент.

— Но аз въпреки това съм тук, нали? Всеки ден. — Тя вдигна ръка. Доводът ѝ говореше сам по себе си — беше се посветила на случая му. — Искам само да кажа, че при дело за убийство играчите са сериозни и от време на време те перват по главата. Не очаквах Джул да постъпи така, но той го стори. Няма да ме изненада неподготвена отново.

Джина мразеше да се извинява, всъщност трудно търпеше и извинения от страна на другите. Вярваше в мотото на Дейвид, заето от Чърчил, което отдавна бе възприела: „Никога не се оплаквай, никога не се извинявай“. И наистина ѝ вършеше добра работа. Но ето че в момента молеше този мъж, когото познаваше от две седмици, да я разбере и да ѝ прости за стореното.

Тя с мъка изговаряше думите, но езикът на тялото ѝ не издаваше никаква слабост. Седеше до единствената маса в стаята, облегнала лакът върху нея и спокойно скръстила крака. Признанието ѝ бе свързано с една техническа грешка, но в него имаше малко от духа на „вината е изцяло моя“.

— Е, понесохме един удар, Стюарт. Аз съм повече виновна за това от теб, но ето че се случи. Само че не сгафих единствено аз. Не аз позволих на Кимбърли да разговаря с Бетани и ако си беше направил труда да ми кажеш, че възнамеряваш да го сториш, щях да ти обясня колко лоша е такава идея. Не аз избягах от полицията. А що се отнася до пистолета, явно си забравил, че причината да го отрият у теб е, че ти отказа да ми го дадеш.

— Добре де, признавам всичко това — съгласи се Стюарт. — Но защо сега трябва да плащам цената?

— Ами лесният отговор е, че не трябва, Стюарт. Само кажи — ще си тръгна и точка. — Упоритото ѝ изражение го предизвикваше да ѝ го каже директно, ако това е решението му. Нямахше да покаже никакви признаци, че иска тази работа или че се нуждае от нея. Щеше да приеме каквото и да ѝ сервира. Но когато той не издържа на погледа ѝ и сведе очи, тя възприе това като малко отстъпление. Все още можеше до известна степен да контролира съдбата си тук. По някаква причина — може би инерция, а може би страх от непознатото — той не

искаше да дръпне спусъка и да ѝ каже, че ще продължи нататък с друг адвокат.

— Не знам дали си личи, нито дали ти пука, Стюарт, но работата е там — каза Джина, — че в момента съм ужасно ядосана. Предимно на Джул, но също и на Джери Ейбрамс и на Кларънс Джакман. Не трябваше да разиграват ареста ти по този начин. Аз им сътрудничих. Дватамата с теб щяхме да се явим на следващата сутрин и те го знаеха. Така че цялата тази работа бе мъжкарско перчене.

— Обаче доста ефикасно мъжкарско перчене.

— Да, понякога така става. Но сега знам какви са и как възнамеряват да играят. Занимавам се със защитата на хора пред Върховния съд двайсет и няколко години. Разбирам се прекрасно със съдиите, с приставите и с чиновниците, и не си мисли, че това няма значение. Когато влезем в съдебната зала, господин Ейбрамс и инспектор Джул внезапно ще открият, надявам се, че аз също съм опитен професионалист. А сега вече съм засегнат опитен професионалист, който има да урежда сметки и не смята да го прави вежливо. — Тя направи пауза. — Ако все още искаш да остана.

— Предвид всичко сигурна ли си, че искаш да останеш?

— Да, разбира се. Мислех, че ясно дадох да се разбере. Но докато говорим и преди да вземеш окончателно решение, има още нещо, което трябва да изясним.

Стюарт въздъхна и почеса наболите по врата му косми.

— Кое е то?

— При цялото ми уважение — каза тя максимално спокойно, — разбирам как се чувстваш по отношение на мен, на онова, което сторих във връзка с ареста, и задето казах на Джул, че не си въоръжен и никога не си бил. Това също беше грешка. Ако не му бях казала, че не си взел пистолета, вероятно сега щяхме да сме в много по-добро положение. Така че това е втора черна точка за мен. Само че проблемът не се дължи единствено на мен. Първо, не аз взех пистолета. Ти го взе и точно затова той беше у теб. Това няма нищо общо с мен. Ако си спомняш, през онази нощ исках да го отнеса у дома, да го махна от ръцете ти. Молих ти се да ми позволиш. Съветвах те. Ти обаче не ме послуша.

— Мислех, че може да ми потрябва.

— Добре. Каза, че може онова приятелче екотерористът да те е проследил по някакъв начин. Но истината е, че неприятностите ти в момента не се дължат единствено на мен. Дори не се дължат предимно на мен. Искане ми се да беше така, но трябва да проумееш, че голяма част от случилото се е твое дело. Разговорът ти с Джул първия ден. Решението ти да вземеш пистолета със себе си. Да се измъкнеш незабелязано през задната врата. Да откраднеш регистрационните номера. Да използваш фалшиво име. Да помолиш Кимбърли да поговори с Бетани...

— Тя го е направила на своя глава.

— Може би. Но Бетани твърди, че тя й е казала друго.

— В такъв случай не я е разбрала. — Стюарт вдигна и двете си ръце към челото. — Боже, боже, боже! — Погледна към Джина, седнала на метър и половина от него. — Напомни ми за какво спорехме.

— Дали ще остана на работа, или не. Изгубил си доверието си в мен и това е разбираемо. Не те виня, Стюарт, но бих искала да си сигурен, че въпреки всичко вината е моя. А не на тези скапани обстоятелства. Не ме разбирай погрешно, те наистина са скарани. Не допуснах, че ще стане така, а може би трябваше.

Той кимна, след това мълча почти цяла минута, докато най-сетне пое дълбоко дъх.

— Помогни ми, Джина. Ким много настоява да те освободя. Дебра също.

— Не зависи от тях, Стюарт — сви рамене Джина.

— Но кого да наема тогава? Джед Конли? Не познавам други адвокати.

— Аз познавам — каза Джина. — Мога да ти препоръчам колкото искаш. Но вероятно не Джед — добави тя с едва доловим хумор. Сетне заяви съвсем сериозно: — Всеки от партньорите ми би поел случая ти, а те и двамата са отлични адвокати.

— Но... — каза той. — Чувам едно „но“.

— Не, не чуваш. Те са страхотни хора и добри адвокати с много опит. И със сигурност не биха се поддали на огромното затруднение да повярват, че си невинен. Уес, един от партньорите ми, дори ми каза: „Каквото и да правиш, не вярвай, че е невинен. Това ще ти разбие сърцето“.

— Явно ти е близък приятел.

— Такъв е. — Джина срещна погледа му. — Просто е професионалист, който се е сблъсквал с всичко това преди. Често казва, че не вярва на никого, освен на кучето си. Обаче наистина обича кучето си.

— Ами твоят Дейвид? — наклони глава Стюарт.

Въпросът накара сърцето ѝ да затупти по-бързо.

— Какво за него?

— Какъв беше той с клиентите си? Изобщо вярваше ли някога, че са невинни?

Тя замълча и после поклати глава.

— Правилото му беше никога да не пита и да не допуска те да му кажат. Беше едно от първите неща, които казваше на клиентите си. „Не искам да знам. Искам да знам с какви доказателства разполагат и дали мога да накарам свидетелите да се усъмнят в повечето от тях или дори във всички. Това ми е работата. За мен не е важно дали си го извършил“.

— Не може наистина да е вярвал в това.

— Напротив. Наистина и с цялото си сърце.

— Ами ти?

— Ами... — Тя усети, че се усмихва печално, и това я учуди, — ... виждаш ме как навлизам в непознати територии. Ако бях подхождала към случая от различен ъгъл, не знам какво щях да си мисля — вероятно щях като всички да смятам, че нямаше да се стигне до ареста ти, ако не си виновен. Както казах, такъв е професионалният подход.

— Този път наистина чувам едно „но“.

— Да, така е. — Тя вдигна очи и го погледна право в лицето. — Но в този случай не вярвам, че ти си убил Карин. — Сними гласа си и продължи: — Уес може и да има право, сигурно това ще ми разбие сърцето, но наистина не смятам, че си го извършил.

— Няма да ти разбия сърцето — каза Стюарт.

— Ето, виждаш ли — пак ти вярвам. — Тя делово срещна погледа му. — Чуй ме обаче, сега е времето на пълното разкриване. Знаеш, че това е първото ми дело за убийство. Знаеш, че би било слабо казано да се твърди, че досега случаят не се развива добре. Възможно е, макар да наблюдавам много по-внимателно и да съм много по-ядосана, отново да ме подхлъзнат. Вероятно един от партньорите ми

или който и да е от многото добри адвокати в града ще ти свърши по-добра работа.

— Хора, които ще смятат, че аз съм го извършил.

— Вероятно. Но повечето не биха искали да узнават.

Стюарт отново срещна погледа ѝ, но за кратко, след това рязко се изправи и се приближи до стената от стъклени тухли от едната страна на стаята. Остана там няколко секунди, преди да кимне мълчаливо и да се обърне.

— Не съм убил Карин, Джина. Не я обичах вече, но не съм я убил.

— Знам. Вярвам ти.

Той затвори очи за миг с явно облекчение, след това ги отвори и ги впери в нея.

— Смятам, че това е най-важното.

— И аз, макар да сме малцинство — отговори Джина.

— Нямам нищо против да съм малцинство — каза Стюарт. — И без друго прекарах там по-голямата част от живота си. — Той се върна до стола си, придърпа го по-близо до Джина и го обкрачи. — Е, значи изслушването е утре. Много зле ли ще бъде?

* * *

В заседателната зала на кантората „Фрийман, Фаръл, Харди и Роук“ имаше големи овални прозорци от пода до тавана и двойна стъклена врата, през която се излизаше на малка затревена градинка на покрива, както и също толкова големи прозорци към централното фойе. Идеята изглеждаше страхотно на архитектурните планове и дори след завършването на ремонта. Но на практика скоро стана ясно, че мястото е като аквариум. Всеки, който минаваше, можеше ясно да види хората вътре, а често и случващото се около голямата кръгла маса. В страната на тайната между адвокат и неговия клиент и на тайните преговори, този факт не се оказа от полза за бизнеса.

За да поправи положението, Дейвид Фрийман беше поръчал и бе купил няколко големи дървета в саксии — дифенбахия, палми и цитрусови дървета, — за да закрийт частично погледа навътре или поне да създават илюзия за известно усамотение. През годините бяха

добавени още растения — огромна папрат, каучукови дървета, калифорнийски палисандър, чиито клони вече опираха във високия девет метра таван. Да донесеш в офиса растение в саксия се превърна в негласен победоносен момент след спечелването на голямо дело, а стаята постепенно стана известна като Солариума.

Днес там буквално няколко минути след края на официалното работно време Джина бе пръснала върху масата пред себе си писмените доказателства на обвинението и жълтите листове с правните си бележки. Обърна се, когато чу почукването на рамката на вратата.

— Здравей, Уес. Влизай.

— Не искам да ти преча — каза той. — С Гърт просто минаваме оттук.

Джина кимна разсеяно, докато партньорът ѝ — днес надписът на фланелката му гласеше „Поеми посланието с калника си и го залепи там!“ — пусна лабрадора си да влезе в стаята и да мине зад гърба ѝ, а после да се запъти към тревната площ, където бяха поставили паметна пейка за Дейвид. След още минутка външната врата отново се отвори и двамата се върнаха.

— Горкичката — каза Уес, — имах чувството, че ще умре, ако не излезе навън да се изпишка. Само че няма как да я сваля тук долу, преди да си тръгне Филис. Според мен тя не обича кучета, а според теб?

Джина се изпъна на стола си. Раменете ѝ се повдигнаха и се отпуснаха.

— Уес... — направи тя жест към многото документи, които я заобикаляха.

— Заета си, извинявай.

— Изслушването е утре.

— На Горман ли?

— Точно то.

— Толкова ли е зле, колкото изглежда по бумагите?

— Почти, но, Уес...

— Схванах — вдигна ръка той, — работиш. Изчезвам. Хайде, Гърт. Джина все още те харесва. Сигурен съм, че забелязва, че дори не си на верижка. Просто е заета.

Джина погледна към кучето, поклати уморено глава, но не можа да потисне една мъничка усмивка.

— Извинявай, Гърт. Добро куче. Много впечатляващо.

— Кое е впечатляващо? — попита Дизмъс Харди, който внезапно се появи зад Уес и Гърт.

Джина най-сетне остави писалката и побутна настрани листовете си.

— Впечатляващо е как някой изобщо успява да работи тук — обърна се тя с лице към двамата си партньори. — Момчета, изслушването е утре. Малко съм претоварена.

— Горман — обясни Фаръл на Харди.

— Предположих — отговори Дизмъс, след това се обърна към Джина: — Плати ли ти вече?

Откакто бе станал управителен директор на фирмата, той строго следеше баланса.

— Малко му е трудно да отиде до банката — отговори Джина. — Всъщност прекара доста трудни няколко седмици по принцип. Може би си чел нещо по въпроса във вестниците.

— Значи не е? — ухили се Харди. — Сетне добави малко по-сериозно: — Ами занеси му празен чек в затвора.

— Не се тревожа за плащането, Диз. Той има средства.

— Не и ако го е извършил — обади се Фаръл. — Гърт, седни! Както и да е, Джина, ако си убил жена си, няма да получиш застраховката. Едно от онези тъпи правила.

— Да, обаче той не е убил жена си, така че няма проблем.

— Аха — изсумтя Уес.

Джина се облегна назад и заяви:

— Само защото се е случвало на теб, Уес, не означава, че такова е всеобщото световно правило. Понякога арестуват невинни хора, те отиват на процес и биват оправдани.

— Точно така — подметна Фаръл. — Непрекъснато се случва. Кога обаче беше последният такъв случай, че забравих? Дали не беше Скот Питърсън? А, не, точно така. Той беше виновен.

— Ако не греша, господин Харди май имаше няколко невинни клиенти.

— Е, със сигурност отърва кожата на неколцина.

— Хей! — Бърз като змия, Харди ощипа Уес по ръката. — Защото наистина бяха виновни.

— Виждаш ли колко е тъжно? — обърна се Фаръл към Джина, търкайки новата си синина. — Все още вярва в това.

— Лесно е да вярваш в истината — изстреля в отговор Харди.

— Просто искам да те предупредя да не възлагаш прекалено големи надежди, Джина.

— Не, не искаш това. Не желаш да повярваш, че е възможно да се случи нещо хубаво.

— Добре, така да е, стига концепцията ми да е ясна — отвърна Уес и погледна надолу към кучето си. — Хайде, Гърт, тя ще се оправи. Време е да си вървим у дома.

Дизмъс Харди изчака още минутка, увери се, че Уес и кучето му са се качили по стълбите, след това влезе в Солариума и затвори вратата зад гърба си.

— Е, как са нещата?

— Доста зле. — Джина го удостои с уморена усмивка. — А сега и новите писмени доказателства, които получих преди един час.

Разбира се, папката с писмените доказателства съдържаеше всички улики, които обвинението беше събрало по случая — полицейски доклади, показания на свидетели, доклади от съдебната медицина и от лабораторията, снимки, всичко. Джина беше получила първата кутия с документи от кабинета на Джери Ейбрамс два дни след ареста на Стюарт. Останалите документи — още показания на свидетели, още полицейски доклади — пристигаха разпокъсано.

— Ако не ми устройваха неприятни изненади, щях да съм довольна.

— Какви например? — дръпна си един стол Харди и седна до нея.

Тя грабна една кафеникава папка и му я подаде. Докато той разглеждаше снимките в нея, Джина му обясни тяхното значение.

— Миналата седмица Джул е ходил в планинското убежище на Стюарт на Екоу Лейк със заповед за обиск. Смятал е, че е възможно да намери там някакви улики за умишленост или за преднамереност. Според мен е уцелил златна жила.

Харди завъртя снимката и попита:

— Какво е станало тук? Все едно е бушувал ураган.

— Или ураган или човек на име Стюарт.

— Ти знаеше ли за това? Той споменава ли ти е?

— Не е ставало въпрос.

Харди разглеждаше папката за втори път.

— Това е съпругата му, допускам. — Вдигна снимка в близък план на усмихната жена в рамка около мрежа от строшено стъкло. На друга снимка се виждаха прекатурени столове и маса сред отломки от счупени чинии, купи и стъклени чаши, а на трета — издърпан наполовина извън леглото матрак с щръкнал навън пълнеж. Харди вдигна снимката и каза: — Е, поне знаеш защо не е можел да спи. И аз не бих могъл да се настаня удобно на такова легло. — След това сериозно попита: — Говори ли вече с него за това?

— Не. Получих снимките днес следобед, след като прекарах с него половината ден. О, а споменах ли ти за очарователния половин час, който прекарах с Кларънс тази сутрин?

Харди се заблуди, че сигурно става дума за добра новина, и налага въдицата.

— Как мина?

— Не мога да реша кое е по-лошо — етичните ми простъпки или некомпетентността ми. — Тя придърпа папката със снимките отново към себе си и въздъхна. — Беше ми толкова ядосан, колкото никога не съм го виждала, Диз. Беше зле, може би непоправимо.

— Съмнявам се — каза Харди. — И мен ме е изяждал няколко пъти за закуска, но все още сме приятели. — Ще го преодолее, ако и ти го направиш.

Джина кимна ужасно начумерено.

— Нека те попитам нещо, Диз. Ти следиш случая, нали?

— Само каквото пишат по вестниците — сви рамене той.

— Как ти се струва? Честно.

Харди спечели една минута, любувайки се на папратите, след това се обърна към Джина със сериозно изражение.

— Може и да греша, но тъй като на твоето изслушване утре ще действат по правилото за вероятна причина, което е съвсем различно от правилото за основателното съмнение, в крайна сметка съдията ще го накара да отговаря.

Това беше правен жаргон, с който той казваше на Джина, че ще изгуби на следващия ден и че клиентът ѝ ще трябва да отиде на

процес.

— Разбира се, ако допуснем, че аз съм относително разумен човек, което не е съвсем далеч от истината. Но ако ми признаеш това, значи и ти си разумен човек и изпитваш силното подозрение, че е било извършено престъпление и че клиентът ти е извършителят. Така постановява законът.

— Дори и без веществени улики?

Лицето на Харди се свъси.

— За какво говориш? Имат достатъчно веществени доказателства, за да се задавят. Аутопсия. Вероятно оръжие на убийството. Снимки на една потрошена хижа, очевиден, предишни случаи на битово насилие, куп лъжи, наговорени от клиента ти и — о, чакай, преди да забравя, — грабнал е пистолет и е изфирясал, преди полицията да успее да го тикне в затвора. Пропуснах ли нещо? Разбира се, той е изпратил и дъщеря си да заплаши свидетелка, но вероятно идеята е била нейна. Клиентът ти ще отиде на процес, Джина. — Харди неохотно повдигна рамене. — Ти ме попита. — После добави не толкова рязко: — Можеш ли да посочиш някой друг?

Джина поклати отрицателно глава.

— Уайът разговаря с деловия партньор на Карин, чийто живот доста се е облекчил след смъртта ѝ. Освен това двамата са имали любовна връзка преди години. Алибито му също е слабо. Но не можем да го впишем в картинката. Той дори е дал отпечатъци от пръстите си на Уайът — доброволно, — но няма съвпадение. Освен него няма никой друг вероятен извършител, освен може би онзи тип, който е изпратил няколко заплашителни имейли на Стюарт. Колата му обаче ни закопава — съседското момиче я е видяло.

Харди замислено я поправи:

— Тоест казва, че я е видяла.

— Не казах ли така? Мисля, че така казах.

— Не, каза: „съседското момиче я е видяло“. Не искам да те удрям, когато си слаба, но точно такава грешка може да те съсипе.

— Прав си. Прав си. — Лицето на Джина стана безизразно, а гласът ѝ — кух. — Знаеш ли, тази сутрин искаше да ме уволни. Аз го разубедих. Сега си мисля, че е било грешка, че може би не съм готова за това.

— Всички се чувстват така, Джина. Сценична треска. Ще се справиш, както си го правила стотици пъти.

— Но не и за случай с убийство.

Харди бе самото въплъщение на безгрижието.

— Същите правила, същите процедури, същите хора в съдебната зала. Щом влезеш в ритъм, всичко ще е наред. Но нека те попитам нещо.

— Добре, давай — кимна тя и отново въздъхна.

— Ти вярваш, че този мъж не го извършил, така ли? Че фактически е невинен. Забрави за Уес. Не трябва да обясняваш причината и на мен, ако за теб е достатъчно основателна.

— Добре. Да. Невинен е.

— Тогава го използвай. След като е невинен, какво се е случило всъщност? Каква е твоята теория за случая?

Джина стисна устни и зарея поглед нанякъде.

— Тя е очаквала някого. Той е влязъл и помежду им е възникнало разногласие за нещо важно. Не, за нещо повече от важно — което може да промени живота им. По някакъв начин тя е щяла да съсипе живота на този тип. Затова той я е убил.

Харди се замисли над думите ѝ за момент.

— Значи е имала любовна връзка?

— Да.

— Категорично?

— Да — повтори тя след кратка пауза.

— Добре. Тогава това е делото ти. Ето ти един безплатен съвет — докажи го.

Беше все още тъмно, когато Джина чу как сутрешният ѝ „Кроникъл“ се удря в предната врата и понеже и бездруго не спеше, се показва навън по пижама и го взе. Краят на топлото време, подсказан през последните няколко дни от засилващите се ветрове и от бързите облаци, вече бе факт.

Джина бе останала в кантората с папките с доказателствата почти до девет часа, а след това ги бе взела в адвокатското си куфарче. Понеже мислеше, че това ще ѝ донесе късмет, но в същото време не спря да се пита дали идеята е добра, тя взе такси до „Рю Шармен“, ресторанта точно под апартамента на Дейвид на Мейсън, на една пресечка надолу по хълма от хотел „Марк Хопкинс“, който им беше любим. Рик излезе от кухнята и я отрупа с внимание. След това по силата на отдавна установена от Дейвид традиция той най-напред реши какво вино ще пие Джина — в този случай половин бутилка „Жевре-Шамбертен“ — и след това ѝ поднесе няколко специални малки блюда, които не присъстваха в менюто, но бяха подходящи за виното.

Когато се прибра у дома към единайсет, борейки се с всички обстоятелства около случая — Стюарт, Дейвид, Джул, Кларънс, призрачния любовник на Карин (и неин убиец?), — тя най-сетне заспа някъде към дванайсет и половина, когато бе погледнала часовника за последен път.

Когато го погледна отново, беше четири и петнайсет и Джина беше съвсем будна.

Щом вестникът се удари във входната ѝ врата, това за нея бе достатъчно извинение да отметне завивките. Знаеше, че днес няма да може повече да заспи. Най-добре да не се опитва.

В плен на една-единствена мисъл след ареста на Стюарт, Джина беше занемарила покупките си и запасите в дома ѝ вече бяха доста оскъдни. Каза си, че това не е разумно, понеже ще ѝ трябва енергия за съда, но вътрешното укоряване нямаше да ѝ помогне тази сутрин. На

почти празните лавици не откри нищо, което дори далечно да напомня за питателна храна. Само че във фризера ѝ бе останала една купа замразен ориз терияки и макар да не ѝ се ядеше особено, тя го пъкна в микровълновата и пусна кафе машината с доза за шест чаши.

Върна се на кухненската маса, седна, разгърна вестника и изпита неопределено облекчение, защото поне днес Стюарт не беше на първа страница. Но по ирония на съдбата на трета страница имаше снимка на Джед Конли и на съпругата му по време на някакво мероприятие за набиране на средства, съпътствана от материал за евентуалното му кандидатиране за Сената. Той все още хитруваше и не се бе съгласил категорично, но явно някой — несъмнено политически съюзник на Хорас Тремънт — беше пуснал слуха, за да провери как ще бъде приет. Съдейки по статията, се приемаше доста добре.

Джина се върна мислено към предложението, което ѝ беше направил преди десетина дни и поклати глава отвратена и смаяна. Не мразеше Джед, дори не ѝ беше антипатичен. Тъкмо обратното. Но се запита защо тъкмо такива типове с доста хлъзгав личен морал биват привлечени към политиката на високо ниво. И твърде често биват избирани? Фактът я подлудяваше, затова рядко си позволяваше да разсъждава по въпроса. Но сега, когато видя статията във вестника, реши, че ако Джед бъде номиниран, няма да гласува за него. Въпреки че беше очарователен, секси и дискретен. Просто нямаше да го направи.

Когато таймерът звънна, Джина дочиташе първия раздел на вестника и изключи уреда. Разбърка разсеяно ориза, занесе го до кафе машината, остави го, наля си една чаша и сложи лъжичка захар. Механично, стиснала в една ръка кафето, а в другата — купата с ориза, тя се върна на мястото си на масата и мимоходом забеляза, че навън е все още тъмно.

Чашата застина на половината път към устата ѝ и тя внимателно я остави, забола очи в познатото име под заглавие от местните новини, което привлече погледа ѝ:

Полицията във Фостър Сити смята за евентуално самоубийство смъртта, вероятно причинена от сънотворни, на жена, открита вчера в леглото си в жилищния комплекс Харбър Крик. Кели Грей Ръснак на 34 години, неомъжена, през последните единайсет години е била лаборантка в медицинската технологична компания „Полимер Иновейшънс“ в Сан Бруно. Миналия петък не се явила на работа и не предупредила, че ще отсъства, а после, когато същото се повторило и в понеделник, работодателите ѝ се разтревожили и уведомили полицията. Уилям Блеър, президент на ПИ заявява: „Кели беше една от най-отговорните ни служителки и когато не се обади, че е болна, много се притеснихме да не би да ѝ се е случило нещо лошо“.

Полицията твърди, че когато е била намерена, госпожа Ръснак е била напълно облечена и явно не е била жертва на сексуално насилие. Блеър признава, че от колеги на служителката е дочул, че през последните седмици жертвата е била потисната. Препоръчал ѝ е да потърси лекарска консултация. Предстои аутопсия.

Още не е известно кога ще бъде погребението, но семейството на починалата моли вместо цветя...

* * *

Джина знаеше, че независимо дали вали, пече слънце или има мъгла, Уайът Хънт обикновено започва деня си преди шест сутринта с крос от жилището си близо до Съдебната палата, по Ембаркадеро, после на север до Морския парк и обратно. Той не вдигна телефона в дома си, когато тя му се обади, затова остави съобщение и напълно забравила за кафето и за закуската си, хукна към стаята си, навлече износения си екип за джогинг и гуменките си. Щеше да тича към центъра по Калифорния и Маркет и да го пресрещне. Ако го изпуснеше, щеше да отиде в дома му.

Не го изпусна. В шест и петнайсет Джина тичаше редом до него достатъчно бавно на лекия дъждец, за да могат да разговарят.

— Тя щеше да бъде една от свидетелките ми, Уайт. Беше един от двамата човека, с които се е срещнал Стюарт. Не е бягал от ареста си, а е искал да се срещне с тези хора и да разбере какво знаят за бизнеса на Карин. Опитах се да я призова, но не успяха да ѝ връчат призовката.

— Е, вече знаеш защо.

— Това трябва да има някаква връзка със Стюарт и със ставата на Драйдън. Казала е на Стюарт, че нещо много сериозно не е наред с продукта.

— И се е самоубила заради това? Защо ще го прави?

— Ще се учудя, ако се е самоубила.

— Но нали тъкмо каза, че...

— Казах, че според вестника ченгетата го смятат за вероятно самоубийство. Два смъртни случая за една седмица, а жените са работели по един и същи проект? Това не ти ли говори нещо?

Продължиха да тичат заедно.

— Въпросът е доста сериозен — каза Уайът. След още няколко крачки добави: — Бих могъл да поразровя, но ще струва доста скъпо. А и как ще помогне на Стюарт тук и сега?

— Да, знам. Няма.

Бяха стигнали почти до края на парка, където асфалтът на алеята стигаше до вълнолома на няколкостотин метра от Морския музей в ъгъла на Гирдели Скуеър. Водата на залива представляваше клокочеща маса от сиво-зелено, осеяна с бели петна. Пелената от облаци беше тъмна и плътна, надвисвала ниско над моста Голдън Гейт, а вятърът духаше на силни пориви. Дватамата се обърнаха с гръб към вятъра, като го оставиха да ги тласка и да улеснява движението им.

— Добре — каза Джина, — да оставим Кели и да поговорим пак за Карин. Смяташ ли, че е спяла с някого?

— Вероятно — изсумтя Уайът.

— Според Диз това е нашият убиец.

— Вероятно има право.

— С кого разполагаме?

— Конкретни имена ли? Макафий. Може би Пинкърт. Онзи тип от Пало Алто — Форестър. Конли...

Джина се закова на място.

— Конли ли? Имаш предвид Джед Конли?

Без да губи темпо, Хънт продължи да тича на място и сви рамене.

— Разбира се, защо не? Разговаряли са в петък. Може да са си уговорили среща в неделя вечерта. — Уайът забеляза реакцията на Джина и каза: — Просто нахвърлям възможности, Джина, всички, с които знаем, че е разговаряла. Не ми е известно някой изобщо да е питал Конли дали има алиби. Много бързо мога да разбера.

— На всяка цена го направи. — Джина отново се затича, а Уайът пое редом с нея. — Ако не друго, поне го елиминирай. Но с когото и да се е виждала Карин, трябва да са се срещали някъде. Трябва да са го планирали. Все някой трябва да е чул или да е видял нещо.

— Може би не — каза Хънт. — Не и ако е бил доктор Боб.

— Макафий?

Уайът поклати глава.

— Има много места в новата клиника, където могат да се скрият. Съвсем лесно би било, Джина, стига да не държат да го правят легнали. Същото може да важи и за Пинкърт. Дори и тя да не е харесвала пълни типове.

— Кой ти го каза?

— Макафий.

— Е, достатъчно е харесвала Пинкърт, за да го покани за делови партньор. Той какво алиби има?

— И за него не знам. Макафий на практика каза, че няма шанс да е бил той.

— Добре, трябва и това да проверим. — Тичаха мълчаливо около половин пресечка, след това Джина продължи: — Искам да посветиш цялото си време на това, Уайът. Върни се в болницата и тръгни от предположението, че Карин е имала любовна връзка. Виж какво ще откриеш.

— Имаш ли данните за телефонните й разговори?

— Бяха в папките с доказателствата. Не съм ги прегледала основно.

— Ще ми трябват.

— Добре. Какво друго? Но мисли бързо. — Бяха стигнали до Фери Билдинг в началото на Маркет Стрийт. — Тук се отклонявам.

И двамата спряха, но не бяха задъхани.

— Като че ли разполагам с повечето други неща. Ще ти звънна в кантората, ако ми трябва още нещо.

— Не забравяй алибитата. На всички.

— Добре — каза Хънт. — На всички по света.

* * *

Ситуацията с Кели Ръснак просто не излизаше от мислите на Джина, но когато се прибра от бягането — като изкачи стръмната Калифорния Стрийт на връщане, — вече си мислеше за нещо, което ѝ се стори странно в новините, а то я наведе на много добра според нея идея. Когато се прибра в кухнята си, вече беше решила.

Беше все още рано, малко след седем часа, но не се поколеба да се обади на друг свой стар познат и също така член на неофициалния кабинет на Джакман. Джеф Елиът беше автор на рубриката „Градски приказки“, която всеки ден излизаше в „Кроникъл“, а Джина смяташе, че разполага със сензационна новина.

Засега Джеф показателно мълчеше по случая на Горман, защото се занимаваше не толкова със слухове, колкото с истински новини, не се стремеше да става звезда, а овен това имаше приятели — Джакман и Джина — от двете страни на фронтната линия. Освен другото го смятаха едва ли не за класик, който не се нуждае от изопачаване на истината, за да измисли едно заглавие. Прикован към инвалидната количка от бавно напредваща множествена склероза, той вече имаше своя рубрика и славата си на репортер, нямаше какво да доказва и обикновено избягваше да гази в мътните води на клеветата и на изтичането на информация, които толкова много от колегите му в Сан Франциско предпочитаха.

Вдигна на второто позвъняване, явно беше буден от часове.

— Джеф Елиът.

— Джеф, добро утро. Джина Роук се обажда.

— Значи се върна в пържилника — каза Джеф. — Оценявам, че ме каниш лично, но и бездруго щях да дойда.

— Къде?

— На изслушването ти днес. Нали затова се обаждаш?

— Всъщност не. Не съвсем. Макар че имам за теб една история, която може би има връзка.

— Може би?

— Най-вероятно. Просто не знам как.

— И точно тук на сцената излиза асът на разследващата журналистика.

Джина си помисли, че няма нищо чудно във факта, че всички харесват Джеф.

— Точно така — каза тя. — Допускам, че си чел днешния вестник. Освен това допускам, че е съвсем близо до теб. Права ли съм?

— Направо ме плашиш — отвърна той. — Добре, взех го. Какво?

— Втори раздел, шеста страница, в „Разни“.

По телефона го чу как разлиства страниците.

— Значи не е в града?

Не можеше да сбърка разочарованието в гласа му. Джеф черпеше материали за колонката си почти само от града и от окръг Сан Франциско. Интересни новини можеше да има навсякъде, но ако не бяха от неговата територия, той обикновено ги предаваше на някой друг.

Затова Джина заговори бързо:

— Виждаш ли убийството във Форестър Сити?

— Намерих го. Кели Ръснак?

— Точно така. Лаборантка в ПИ. Познай на кого е била асистентка.

— Не ми казвай Мария Кюри. Не е достатъчно стара.

— На Карин Драйдън.

— Съпругата на Стюарт Горман. — Джеф още не беше писал колонка за случая, но беше научил, че изслушването е насрочено за днес сутринта и знаеше наизуст главните участници.

— Точно така. Но както виждаш, статията не го споменава. Освен това не споменава, вероятно защото репортерът няма как да знае, че се опитал да изпратя призовка на госпожица Ръснак за предварителното изслушване. — Джина спря за секунда, за да може Джеф да осмисли факта. — Освен това сигурно забелязваш, че от името на компанията не говори просто някой служител, а самият изпълнителен директор Уилям Блеър. Разказва как се е притеснил за

някаква лаборантка, която е отсъствала от работа два дни? Това е компания с повече от сто и петнайсет служители.

— Така — следеше мисълта ѝ Джеф.

— Причината да знам всичко това — продължи Джина — и причината да искам тя да е една от свидетелките ми е, че в деня на ареста си миналата седмица Стюарт Горман е получил в дома си обаждане от Кели Ръснак, а след това се е срещнал с нея на един паркинг в южната част на полуострова.

— Тя какво общо има с него?

— Нищо пряко. Виждали са се само няколко пъти. Но причината да отиде да се срещне с нея не е бягството му от заповедта за арест. Тя е смятала, че нещо в работата, която са вършели с Карин в ПИ, може да е свързано със смъртта на Карин. — Последва дълго мълчание, по време на което Джина прочете мислите на Джеф. — Не те виня, ако смяташ, че се опитвам да разглася друга версия за събитията, Джеф. Само че има две съображения: първо, никога не бих го направила. Познаваш ме отдавна, аз не играя така. И второ, всичко това може да бъде доказано лесно и по независим път. Обади се на Бил Блеър, задай му няколко въпроса и ако отговорите му ти допаднат, остави го на мира. Само че се съмнявам, че ще ти допаднат. Мисля, че там се крие огромна сензация.

— За какво? За тези две жени?

— Отчасти да. Но по-скоро за проекта, по който са работели. Чувал ли си някога за ставата на Драйдън?

— Не.

— Е, дръж се здраво. — Тя му разказа сбито за изобретението на Карин, за невероятните печалби, които щеше да донесе, за проблемите с клиничните изпитания, за късното пристигане на докладите, за заплахите на Карин да разгласи поведението на ПИ, за предстоящото одобрение от страна на Агенцията за храните и лекарствата, за заемите мецанин, за Дон Форестър и за неговата група за рисков капитал. — А сега искат да повярваме, че тази млада жена се е самоубила? Според мен Бил Блеър е замесен най-малкото в прикриване на случая. Той иска ставата да излезе на пазара с одобрението на Агенцията и ще скрие отрицателните резултати от изпитанията.

— Как ще го направи? Клиничните изпитания са публично достояние.

— Точно така, но резултатите са пристигнали след приключването на изпитанията. Формално погледнато, те не са част от процеса на одобрение. А сега очевидно изникват предимно като въпроси към ПИ. Възможно ли е този смъртен случай да се дължи на ставата? Така че, ако някой вътрешен човек като Карин или като горката Кели не разтръби, никой няма да разбере какво става.

Джеф се поколеба, след това каза:

— Права си за едно — това наистина променя положението около Горман. Ако го публикувам и се окаже вярно...

— Всичко е вярно. Можеш да го провериш лично, както съм сигурна, че ще направиш.

— Разбира се. Но ако това се окаже част от твоя случай и предвид на медийното внимание, което вече получаваш, написаното от мен за нула време ще добие национален мащаб.

— Признавам, че това би бил хубав бонус. Да пуснем във въздуха друга версия за събитията. Освен това може да изпадне още нещо. Делото адски много се нуждае от друг заподозрян. Какво ще кажеш?

Джеф обмисля почти трийсет секунди, доста продължително време, преди най-сетне да каже:

— Харесва ми. Поне до убийството на Карин Горман. Но все още не разбирам защо това момиче се е самоубило. Ако се е канела да разтръби случая... освен ако някой не я е заплашвал... но дори тогава...

— Точно това и аз не мога да си обясня — прекъсна го Джина. — А както се нагорещява случаят ми, дори не мога да изпратя следовател да провери. Нямам време и имам други приоритети. Но съм сигурна, че тук има нещо, нещо голямо, и би било страшно съвпадение, ако не се окаже по някакъв начин свързано с делото ми. Просто не се сещам как.

Едва когато затвори телефона, на Джина ѝ хрумна още нещо. Другият възможен сценарий, който толкова красноречиво бе описала на Джеф Елиът, би облагодетелствал някой, който има акции в ПИ или би спечелил от своевременното одобрение на ставата на Драйдън. След смъртта на Карин собствеността на всички семейни акции в ПИ, както и твърде нашироко обсъжданото връщане на заема мецанин от два милиона долара, щеше да се стовари върху Стюарт.

Всъщност бе възможно да се появят други заподозрени, както с надежда бе споменала пред Елиът — Бил Блеър, Дон Форестър. Но ако човек по начало е склонен да смята клиента ѝ за виновен, а явно в момента всички на света бяха склонни, тогава тя тъкмо бе започнала разследване, което щеше да даде на Стюарт още по-силен, а не по-слаб, мотив.

Стомахът ѝ се сви и тя се пребори с пристъпа, като дишаше леко, след това разтреперана се надигна и отиде да си вземе душ и да облече дрехите си за съдебната зала.

Един покрит отгоре, но отворен отстрани коридор тръгваше от задната страна на Съдебната палата, минаваше покрай ареста вляво и моргата вдясно и стигаше до паркинг, запазен само за полицейски коли и за други служебни превозни средства. Днес в осем и петнайсет коридорът беше влажен и брулен от вятъра и Джина бързаше с наведена глава, за да отиде в ареста на среща с клиента си. Едва не се блъсна в младата жена, която се изпречи на пътя ѝ.

— О, извинете... Кимбърли? Какво правиш тук в този студ?

— Опитвах се да видя татко, но не ме пускат.

— Защото е твърде рано за посетители. Но какво изобщо търсиш тук. Баща ти каза, че си се върнала в колежа.

— Училището е тъпо — сви рамене момичето и направи жест към ареста. — Теб ще те пуснат, нали?

— Да, но аз съм му адвокат.

Момичето не изглеждаше добре. Беше по сабо, съдрани сини джинси и маскировъчна фланела с качулка. Беше обгърнала тялото си с ръце. Хлътнолите кръгове под очите ѝ бяха достатъчно тъмни, за да ги помисли човек за синини. Дългата до раменете ѝ коса не бе виждала четка или гребен, откакто Кимбърли бе спала за последно, което едва ли беше скоро.

— Добре ли си, Кимбърли?

— Добре съм.

— Защо искаше да се видиш с баща си?

— За нищо.

— Днес яла ли си нещо? Пак ли живееш при Дебра?

— Може би. Не съм длъжна да ти казвам къде живея.

— Да, така е. Но трябва да мога да се свържа с теб, ако се наложи да свидетелстваш.

— Кой ти каза, че ще го направя?

— Баща ти не те ли предупреди? Нали си спомняш? Ще имаме нужда от теб, ако Бетани започне да разказва как баща ти я е заплашил.

— Обаче тя сигурно няма. Това е лъжа.

— Знам, но сигурно вярва, че е станало така.

— Съмнявам се. Тя не е глупава.

— Добре — предаде се Джина. — Но би било добре да бъдеш в залата като подкрепа за баща си. А после, ако се наложи, можем да те използваме.

— Разбира се, нали вие точно това правите? Използвате другите. Така че чувствай се свободна да го направиш. Прегази ме, ако искаш.

— Не искам това. Опитвам се да не се налага да ти пращам призовка, затова ако си с нас, няма да се наложи. — Цялото изражение на Джина издаваше раздразнение, но тя се опита да запази спокойствие и подхвана друга тема: — Спиш ли достатъчно? Изглеждаш много уморена, Ким.

— Ти също.

Стига толкова. Джина реши да нападне директно явната враждебност.

— Защо си толкова груба с мен?

— Защото сгафи и това вреди на татко. Трябва да се откажеш.

— Вчера му предложих да го направя, но баща ти реши да продължа.

— И защо го е направил?

— Защото вярвам, че е невинен. Мнозина други адвокати вероятно не биха го направили. Според него това е важно. — Джина беше облечена много по-дебело от нея, но въпреки това започна да усеща студа и знаеше, че Кимбърли сигурно мръзне. Посочи към входа на ареста. — Студено ми е тук — каза тя. — Да влезем вътре.

Фоайето беше от стъкло и бе застлано с промишлен линолеум, уютно колкото автогара. Но беше сухо и нямаше вятър, което си беше подобрене. Джина се приближи към пластмасовата пейка в десния ъгъл и седна в единия край. Кимбърли се настани в другия край, възможно най-далеч от Джина.

— Значи си решила да отсъстваш от колежа още няколко дни? Според теб това добра идея ли е?

Младата жена се обърна към нея.

— Колеж ли? Какво ти пука дали ходя в колежа? И изобщо какво ще правя в колежа?

Джина влезе в ролята на възрастен и се опита да ѝ даде разумен отговор.

— Каквото си правила преди случилото се с майка ти, Кимбърли. Тогава си имала планове. Не се отказвай от тях заради това.

Кимбърли завъртя очи.

— Така. Обаче ето какво — ами ако изобщо не съм ходила в колежа?

— Вярно ли е?

— Вярно ли е? Вярно ли е? — имитира тя тона на Джина. — Защо? Толкова ли си шокирана? Малката Кими не е изпълнила желанието на майка си. Какво ще кажеш? Че училището ще ми се отрази добре, нали? Че ще стана по-добър човек? Я стига! Като че ли образованието беше направило майка ми сладурче.

Разтърсена от тази информация, Джина почти не бе в състояние да диша. Искаше да научи повече, но съзнаваше, че ако издаде този факт пред Кимбърли, момичето ще млъкне. С неутрално изражение Джина погледна към нея.

— Но днес искаше да се срещнеш с баща си, така ли?

— Татко е готин. Исках да му кажа колко е важно да се измъкне от всичко това.

— Той го знае.

— Не, не го знае. Не и след като е склонен да рискува с теб само защото те харесва.

— Как така ме харесва?

— Смята те за привлекателна. Как ти се струва? Изясни ли ти се?

— А не си ли се замисляла, че може да се дължи на факта, че съм добър адвокат?

— Че той откъде да знае? Какво хубаво си направила досега?

Джина понечи да отговори, но не намери думи.

Кимбърли поклати глава.

— Точно като мама.

— Кое е точно като майка ти?

— Така ти работи мозъкът. Той решава да бъде с мама и остава с нея през всичките тези години, дори когато тя го прогонва от къщи за седмици и не му дава нищо в замяна. Той решава, че те харесва, затова не те уволнява. Той просто си е такъв. Нищо че не правиш онова, от което се нуждае той.

— Опитвам се да си върша работата, Ким. Настина вярвам с цялото си сърце, че той не е убил майка ти.

— Не става дума за вяра, не разбираш ли? Аз знам, че не е той.

Един от служителите на пропуска на ареста погледна към тях от мястото си зад гишето.

— Всичко наред ли е?

Джина вдигна ръка — всичко е под контрол. Отново се обърна към Кимбърли.

— Какво означава, че знаеш? Как е възможно да знаеш повече, отколкото знам аз? Имаш ли да ми кажеш нещо конкретно?

Въпросът сепна Кимбърли. Те първо сведе поглед, след това погледна към гишето на входа и после обратно към Джина.

— Просто го познавам. Познавам го. — Поклати глава, сякаш да проясни мислите си, каза: — Трябва да го измъкнеш от затвора. Не бива да отива в затвора. Това не може да се случи!

В очите ѝ бликнаха сълзи. Джина се пресегна да я докосне и да я утеши, но момичето рязко се дръпна и с мъчително ридание се стрелна към вратата. Джина веднага се изправи и стигна до вратата само колкото да я мерне за последен път, преди да завие край сградата.

* * *

В залата за срещи между адвокатите и клиентите им тя се опита да се отърси от реакцията си спрямо Ким, чу почукването на пазача и след секунда се изправи на крака, като се опита да изглежда силна заради Стюарт, когато той се появи на вратата. Когато го видя обаче, усети как пресиленото оживление, изписано на лицето ѝ, изчезва.

— Къде са ти цивилните дрехи? — попита тя, а гласът ѝ прозвуча глух и разтреперан дори в собствените ѝ уши.

Цивилните дрехи бяха едва ли не жест към затворниците — позволяваха им да се явят в съда с цивилни дрехи. Можеха да носят собствените си дрехи и обувки вместо оранжевия гащеризон и хартиените чехли. Целта беше да се сведе до минимум предразсъдъка, свързан със затворническото облекло, в очите на съдебните заседатели. Нямаше такова правило за предварителните изслушвания, защото нямаше съдебни заседатели, но въпреки това през годините Джина се

стараеше да облича клиентите си в нормални дрехи възможно най-често дори само заради, макар и малкия психически стимул, който им даваше този факт, частицата достойнство. Понякога молбата ѝ клиентът ѝ да бъде облечен в цивилни дрехи на предварителното изслушване биваше удовлетворявана.

Тъй като очакваше същия резултат и при тази си последна молба, беше ходила в дома на Стюарт през уикенда и му беше донесла в затвора няколко комплекта дрехи. Не я бяха уведомили за противното, затова наистина не ѝ хрумна, че в този случай няма да проявят исканото благоволение. И ето го сега Стюарт, не само с обичайния оранжев гащеризон, но и с червено усмирително яке и оковани ръка и крак.

Тя явно го понесе по-тежко от самия Стюарт, който дори за миг застина в поза като манекен и ѝ се усмихна.

— Тъкмо бях решил да се облека в дръзко червено — каза той и сви рамене, сякаш облеклото нямаше особено значение за него. — Попитах пазачите кога трябва да се преоблека, но те ми казаха, че няма да стане.

— Исусе! — облегна се Джина на масата.

Стюарт се приближи и застана на по-малко от половин метър от нея.

— Ей, всичко е наред.

— Не съвсем, Стюарт — вдигна тя поглед към него. Но после цялата тежест на тази сутрин отново се стовари отгоре ѝ и главата ѝ клюмна. — Исусе!

— Добре ли си? — докосна той ръката ѝ отстрани.

Най-накрая тя вдигна глава и срещна погледа му.

— Просто имах ужасна сутрин. Сигурно ще предпочетеш да седнеш.

* * *

Новината за Кели Ръснак се отрази много тежко на Стюарт. И той като Джина ни най-малко не вярваше, че тя се е самоубила. Когато бе разговарял с нея, тя не беше потисната, а тъкмо обратното — беше вбесена, искаше да помогне да поправят едно зло и беше готова за

борба. Имаше още неясни неща, свързани с тази история, които сигурно щяха да бъдат открити по време на аутопсията. Джина му разказа за разговора си с Джеф Елиът и че той ще се опита да проследи историята и да открие каквото може. Ако имаха късмет, новите разкрития щяха да отделят случая от Стюарт, макар че той въпреки всичко щеше да се облагодетелства от ставата на Драйдън, ефектът можеше да бъде туширан.

— Разбира се — каза той. — Че кой би искал нетуширани добри новини.

— Не се тревожи за това. — Двата седяха на твърдите дървени столове до дългата маса, а Джина почукваше отгоре. — Добре, така стигаме до втората новина. И тя не е хубава.

— Колко има?

— Четири. Първата беше Кели. Втората е ето това. — Отвори куфарчето си и извади снимките от хижата на Екоу Лейк, които беше показала на съдружника си в Солариума предишната вечер.

Стюарт погледна снимките и явно отначало не позна какво има на тях. Когато най-сетне го стори, изруга тихо и бързо разгледа купчината.

— Откъде ги имат?

— Джул е взел заповед за обиск и е ходил в хижата ти.

Стюарт си пое дълбоко въздух и след това бързо го изпусна.

— Здравата се напих. Винаги съм повтарял, че тогава бях бесен. Могат ли да ги използват?

— Ще се опитам да не го допускам, но ако бях на мястото на съдията... — Тя замълча.

— Ще си помислиш, че снимките разкриват душевното ми състояние. Аз също бих си го помислил. Добре — каза той, — резултатът помежду ни вече официално е едно на едно.

— Как така?

— Ами проблемите с ареста? За това можем да виним теб. Но тези снимки? Можех да се сетя какво съм направил горе и да изпратя някой да разчисти.

— Да, и аз така мисля — кимна Джина.

— Просто като намерих Карин и...

— Разбирам. И точно с този аргумент ще изляза срещу тях. Имал си предостатъчно време да се качиш там и да почистиш мястото като

ново, но изобщо не ти е хрумнало, защото не си направил нищо, което те кара да смяташ, че трябва да отидеш и да почистиш. Наистина няма проблем с това.

— Ура. — Той се облегна назад и скръсти ръце. — Какво е третото?

— Третото е Кимбърли.

Изражението му изразяваше единствено объркване.

— Кимбърли ли? Какво за нея?

— Беше тук тази сутрин.

— Къде?

— Тук. В ареста. Искала да те види, но не й позволили. Твърде рано е.

— Копелета!

— Това е арест, Стюарт. Има часове за посещения.

Той въздъхна безпомощно, след това явно му просветна.

— Чакай малко. Била е тук? Ами колежа? Дебра ми каза, че Ким се е върнала след погребението. Не бива да пропуска толкова много часове. — Вдигна ръка към челото си и притисна слепоочията си. — Боже, трябва да говоря с нея. Ще се върне ли по-късно? Ще бъде ли на изслушването? Трябва да я видя.

— Стюарт — тихо поде Джина, — работата е там, че тя изобщо не се е връщала в колежа.

— Какво? — По лицето му се изписа объркване. — Разбира се, че се е върнала. През първата седмица разговарях с нея там всеки ден. Искам да кажа... — Той замълча и напълно неразбиращо се втренчи в Джина.

— Звънял си на мобилния й телефон, нали? Или пък тя ти се е обаждала?

— Значи изобщо не е ходила?

— Така ми каза.

— Но къде... къде живее?

— Не знам. Сигурно някъде в града. Може би при приятеля си? Не знам.

— Не я ли попита?

— Попитах я и тя ми каза, че не е моя работа. Не иска да се занимавам със случая. Твърди, че не ти правя добро. Че ще се окажеш в затвора. Много се разстрои. Много. След това избяга разплакана.

Стюарт я слушаше, скръстил ръце и опрял брадичка на гърдите си.

— Според нея, и това е четвъртата новина, ти ме държиш на работа, защото изпитваш някакво ученическо влечение към мен. А ако това е причината, тя не е добра. Ще ти помогна в това изслушване и след това ще ти намеря друг адвокат.

Той остана неподвижен няколко секунди, след това отвори очи и я погледна.

— Съпругата ми съвсем скоро беше убита, Джина. Не се сърди — ти си страхотен човек, — но каквото и да твърди дъщеря ми, в момента не ми е до романтика. Никога дори не съм намеквал, че имам някакви романтични мисли по отношение на теб или на която и да е друга, защото не е така. Твърде рано е. Истината е, че изобщо нямам никакви чувства, освен страх... как ще свърши цялата тази история. Кимбърли би си въобразила точно нещо такова и би го превърнала в реалност в съзнанието си. Взема ли си хапчетата? Попита ли я?

— Не я попитах. Но допускам, че не ги взима.

Отново размисли над думите ѝ около минута.

— Значи изобщо не е ходила в колежа?

— Освен ако тази сутрин не ме е излъгала.

— Което, неприятно ми е да го кажа, не е изключено. Би ли се обадила там, за да провериш? Рийд Колидж в Портланд.

— Разбира се. Веднага мога да го направя.

Отне по-малко от пет минути. Кимбърли изобщо не се бе записала в колежа. Вече бяха дали стаята ѝ в общежитието на момиче от списъка на чакащите.

— Значи сигурно е била тук — по-скоро на себе си заговори Стюарт. — Искам да кажа, в Сан Франциско... когато е говорила с Карин в събота и в неделя.

Джина застина на мястото си.

— Какво каза?

— Кога?

— Сега. Че Ким е разговаряла с майка си и в събота, и в неделя?

— Да, казах ти го — отвърна той и я погледна. — Не съм ли? Би трябвало да съм ти го казал.

— Сигурна съм, че щях да си спомня, Стюарт. За пръв път чувам. За какво са говорили?

— Ким не ми каза, а и аз не я попитах. Просто сменихме темата.
— Ким не ти е казала — повтори Джина. — И ти не си попитал.
— Дълга и разочарована въздишка.
— Мислех, че е била в Портланд.
— Да, така си мислел. А за какво мислиш сега?
— Мисля, че съм скапан идиот. Изобщо не ми хрумна, че е възможно да е била тук. Къде...? — Той прокара ръка през косата си.
— О, няма значение. Боже! — Погледна Джина виновно. — Аз ще съм виновен за провала ни днес, нали? Първо снимките от хижата, а сега и това.

Джина беше бясна и безпомощна, защото клиентът ѝ просто не можеше да разбере ужасно трудното си положение, но нямаше отново да го ругае. Явно той и сам се справяше в това отношение. Тя просто сви рамене.

— Не си знаел. Какво можеш да направиш?

— Можех да се замисля. За всичките тези неща. Не знам какво още може да е станало, но изведнъж имам чувството, че не съм ти разказал всичко. Което те поставя в ужасно положение.

Искаше ѝ се да му каже, че където и да я поставя, е по-добре от мястото, където се намираше той. Но вместо това се насили да се усмихне безгрижно.

— Ще се оправя. И знаеш ли какво, ако ти хрумне нещо ново, не се тревожи, че може би ще се повториш. Ще се справя с излишната информация. Разбра ли? — Но стига толкова упреци и утешения. — А междувременно, Стюарт, няма да е зле да разберем за какво е говорила Ким с Карин. Ако отново дойде да те посети, можеш да я попиташ. Или... ей!

Тя подаде на Стюарт мобилния си телефон и след кратко колебание той набра номера на дъщеря си. Тя не вдигна и той остави съобщение: „Ким, аз съм. Джина ми каза, че днес сутринта си идвала на свиждане, но не са те пуснали. Ще можеш ли да дойдеш днес в съда... отдел 12, в девет и половина. А след това можем да се видим. Ако искаш да ми предадеш нещо, направи го чрез Джина. Просто искам да се уверя, че си добре“. Затвори телефона и ѝ го върна.

— Не исках да споменавам за обажданията на Карин, докато не е видя очи в очи.

— Вероятно е добра идея.

За секунда погледите им се срещнаха, но и адвокатката, и клиентът ѝ отместиха очи. Беше опасно да изрекат неизказаната мисъл, която надвисна във въздуха — че миналата неделя Кимбърли най-сетне е казала на властната си майка, че не ходи в колежа. Може би дори бе ходила в къщата и ѝ го бе заявила лично. Едва ли е било приятно. Във всеки случай Кимбърли най-вероятно знаеше много повече за някои от мислите и действията на майка си през последния ден от живота ѝ от всеки друг.

Джина мислеше, че дори е възможно Кимбърли по някакъв начин да е свързана със смъртта на Карин. Усещаше, че клиентът ѝ се бори със същата мисъл или пък може би вече беше решил как ще се справи с нея.

— Стюарт — каза тя, — помниш ли как си поел вината заради Кимбърли при онези сигнали в полицията за битово насилие? Каза, че си го направил, макар да си знаел, че всъщност вината е нейна.

— Но не твърдя, че и в този случай е така — поклати глава той.

Разбира се, това на практика беше вярно. Но оставаше фактът, че той беше заподозрян, а дъщеря му — не. Джина се запита докъде би стигнал Стюарт, за да защити Ким. Дали би скрил нещо от Джина и би пожертвал себе си?

Но преди да успее да формулира въпроса, пазачът почука по стъклото и обяви, че времето им е свършило. Закопчаха веригите на затворника за кратката разходка до Съдебната палата и до залата.

Джина надникна от клетката зад Отдел 12, където бяха двамата със Стюарт, и видя, че както се очакваше, залата ще бъде твърде пълна дори и за едно нашумяло предварително изслушване. Самата зала беше чисто и просто практично помещение без нито един прозорец. Със старата си светла мебелировка и с високия си таван тя напомняше на Джина за стара училищна библиотека. В галерията имаше около осемдесет седалки, подобни на седалките в театър. Три четвърти от местата бяха отделени за медиите. Всички седалки вече бяха заети.

Джина позна няколко водещи на новини, както и неколцина репортери от местните вестници, включително и Джеф Елиът в инвалидната му количка на централната пътека. Би трябвало да го очаква, но не го очакваше, затова се изненада приятно, когато видя и Дизмъс Харди, и Уес Фаръл, седнали в сектора на защитата, за да ѝ окажат морална подкрепа. Джед Конли седеше един ред пред тях и наред шумотевицата говореше с Дебра Драйдън, която беше от „страната“ на Стюарт в галерията. Като свидетел — макар и враждебен свидетел на обвинението — Дебра заедно с всички останали свидетели трябваше да напусне галерията веднага след призоваването на първия свидетел, но поне Стюарт щеше да я види в съдебната зала и да усети подкрепата ѝ, когато влезе.

Нямаше и следа от Кимбърли.

Джина се учуди от останалите хора от „нейната“ страна в галерията — не познаваше нито един. Сигурно бяха от редовните посетители на съдебни дела — това си помисли, докато не забележа, че няколко от тях на предните редове държаха в ръцете си книги на Стюарт. Почитатели. Кой знае защо леко се разведри, докато ги наблюдаваше.

Другата половина на залата беше също толкова пълна, но Джина не познаваше никого, освен съдебния лекар Джон Страут, Лен Фаро от криминалната лаборатория, Девин Джул и Бетани Робли с майка ѝ. Освен Фаро целият трети ред беше зает от униформени полицаи. Пред

нея на масата на прокурора Джери Ейбрамс тържествено подреждаше някакви папки и разговаряше небрежно с един от приставите.

Джина се обърна с лице към клиента си, на когото не му харесваше особено, че е на една верига с още дванайсет затворници, които бяха извървели с вече мокрите си хартиени чехли разстоянието от задния вход на Съдебната палата до клетките си в съответните съдебни зали. Седеше леко приведен напред на бетонната пейка, единственото място за сядане в клетката, и изглеждаше така, сякаш няма нито един приятел на света. Тя сведе поглед към него.

— Струва ми се, че ей там има твои почитатели. Държат книгите ти.

— Моите книги ли? — вдигна глава Стюарт. — Това е съвсем друг свят. — После внезапно се пооживи. — Казах ли ти, че вчера получих съобщение от издателя си? Никога няма да се сетиш.

— Продажбите ти са се вдигнали до небето.

— Не е честно, позна. Не са точно до небето, но ще правят допечатки на всичките ми книги. Можеш ли да повярваш?

— Да. Съдейки по онази, която прочетох, би трябвало. Книгата е великолепна.

— Е, боя се, че продажбите нямат много общо с литературните качества на самите книги. Всъщност, Джина, хрумна ми страхотна идея. Защо не проточим цялата тази работа с процеса още повече? Когато приключим, ще съм богат.

— Ти вече си богат, Стюарт. Освен това трябва да поговорим за парите. Скоро ще трябва да ми подпишеш чек. Съдружниците ми стават малко неспокойни.

— Дали да не почакаме и да видим как ще се развият нещата в съдебната зала днес? — подсмихна се той.

— Това е наистина лоша идея.

* * *

— Тишина, тишина! Започва заседанието на Върховния съд на щата Калифорния за окръг Сан Франциско. Заседанието ще води съдия Сесил Тойнби. Всички да станат.

Тойнби беше относително отскоро във Върховния съд и Джина не го познаваше. Когато той влезе през задната вратичка на съдебната зала, тя си помисли, че сигурно е станала грешка и някакъв студент по право се е издокарал с тогата на съдията. Но не — прясно избърснатият млад мъж със свежо лице се изкачи до мястото си, огледа залата и се усмихна на всички и на никой конкретно с неподправен ентузиазъм. Джина едва ли не го чуваше как си мисли: „Толкова е готино“. Той се наведе, поздрави стенографката си, ветеранка от години на име Пат Кон, и след това седна.

Явно искаше това изслушване.

Вместо да направи очакваното — да изпрати това дълго предварително изслушване в друга зала, специално за целта, — той стори точно обратното. Бързо насрочи други дати за останалите петнайсет изслушвания в графика си и ги разпредели в половин дузина други съдебни зали. Щеше да запази това изслушване за себе си.

Джина като че ли подозираше причината. Това нямаше да бъде обичайно предварително изслушване, на което полицаите изчитат събраните свидетелски показания. Верен на думата си, Джакман ѝ бе осигурил истинско изслушване, истинско разглеждане на доказателствата по делото. Обвинението щеше да призове всички свидетели на събитията и което бе още по-невероятно, Ейбрамс ѝ бе казал, че може да призове, който свидетел на защитата пожелае. Явно сега щеше да се разиграе истинският театър и Тойнби възнамеряваше да го гледа.

Джина седна по даден от съдията знак, положи ръката си върху ръката на Стюарт и леко я стисна, за да му вдъхне увереност, каквато самата тя нямаше.

Предварителното изслушване се различава от истински процес в много отношения — не само заради изискванията за нужните доказателства. От стратегическа гледна точка нито една от двете страни не правеше въвеждаща пледоария. Обвинението започва направо с призоваване на свидетелите, които защитата подлага на кръстосан разпит. Исканията към съда рядко се отправят предварително. Съдиите отсъждат на момента. Джина имаше поне половин дузина възражения срещу онова, което очакваше да представи обвинението, и добро съдийско отсъждане по което и да е от тях щеше

да бъде от съществена помощ, дори и да е малко вероятно да засегне изхода на делото.

Вече удобно настанил се на мястото си, съдията отново огледа доволно галерията. Сведе поглед пред себе си, явно разглеждаше няколко страници. Жуженето в галерията се усили за миг, а след това постепенно утихна от само себе си. Когато стана съвсем тихо, Тойнби вдигна поглед и кимна на госпожа Кон.

— Да започваме, Пат — сърдечно каза той.

* * *

Сърдечен или не, Тойнби нямаше да бъде голям приятел на Стюарт или на Джина. През следващите десет минути тя помоли да позволят на клиента ѝ да носи цивилни дрехи поне отсега нататък. Помоли да му свалят белезниците и веригата. Ако това не бе възможно, помоли поне да не го връзват за стола му. Помоли фотографите и най-вече телевизионните камери да нямат достъп до залата. Тъй като свидетелите нямаше да присъстват в залата, освен докато дават показания, но разследващият полицай Джул щеше да остане по време на цялото заседание, та помоли той да даде показания пръв.

И така нататък.

— Отхвърля се.

— Отхвърля се.

— Отхвърля се.

При четвъртото или петото отхвърляне Тойнби се опита да придаде повече или малко приятелски тон на случващото се.

— Боя се, че и това се отхвърля, госпожо Роук. Съжалявам.

Галерията зад нея се кискаше или развеселена, или съчувстващо, а може би и двете. Джина се наведе и прошепна на Стюарт:

— За протокола, не се надявах да позволи много от тези неща, но трябваше да опитам.

Реакцията на Стюарт, загледан право напред със склучени ръце върху масата на защитата, беше продължително и леко кимване, все едно си тананикаше нещо наум.

Най-сетне тази част приключи. Джина затвори очи и тихо въздъхна от облекчение, като се постара да си напомни, че не е очаквала много по-различни резултати, макар да бе таила известни надежди за някои от исканията си. Утеши се с факта, че поне Ейбрамс не беше отнесъл делото пред голямото жури, където не можеше да присъства нито адвокат по защитата, нито дори съдия. Истина беше, че посредством голямото жури един прокурор можеше да обвини дори сандвич с шунка.

Освен това Ейбрамс не повика Джул да изрецитира показанията на свидетелите. Поне по време на това предварително изслушване Стюарт нямаше автоматично да отиде на процес за убийство. Джина щеше да получи възможност да подложи на кръстосан разпит свидетелите на обвинението, да повдигне съмнения и дори да призове собствени свидетели. Освен това щеше да види с какви мотиви ще се представи Ейбрамс, както и да получи предварителна представа за свидетелите и за уликите, които щеше да използва на процеса, ако изобщо се стигне дотам.

Не че се съмняваше особено какъв ще бъде крайният резултат — предвид на изискването за вероятен мотив за престъплението, той беше почти неизбежен. Но както казваше Дейвид Фрийман, една от многото прелести на закона е, че никога не знаеш какво точно ще се случи. Просто изстрелваш най-добрите си патрони и кой знае, може да уцелиш нещо и да нанесеш истинска вреда.

Но сега Джери Ейбрамс вече беше станал, подреждаше поредната папка и призова първия си свидетел д-р Джон Страут. Както ѝ бе напомнил съдружникът ѝ Дизмъс Харди предишната вечер, обвинението трябваше да докаже само две неща, за да успее в това изслушване: че е било извършено убийство и че вероятният му извършител, поне колкото да предизвика „силно съмнение у един разумен човек“, е обвиняемият. Така че решението на Ейбрамс да призове Страут беше очаквано. Само с един свидетел обвинението щеше да изпълни половината от задачата си — да докаже, че е имало убийство. Само че този случай не беше толкова прост и ясен.

Причината за смъртта още от самото начало бе удавяне и прокурорът можеше да стигне до убийство само ако сравни бутилката от вино, намерена в кофата за боклук в кухнята на Стюарт, с

фрактурата на черепа на Карин. Джина прецени, че призоваването на Страут ще ѝ даде възможност още отрано.

Наведе се напред на мястото си, забравила за нервността.

Страут беше съдебният лекар на Сан Франциско от толкова отдавна, че самото му присъствие на свидетелското място, особено в очите на професионалистите в съда, на съдията и на адвокатите, беше едва ли не мерило за незабавна достоверност. Висок, аскетичен на вид, с изтъняла побеляла коса, но въпреки това по-дълга от обичайното, Страут беше самото олицетворение на провинциален лекар, на когото семействата без всякакво колебание се доверяваха. През четирийсетгодишната си практика той сигурно бе прекарал общо една година на твърдата свидетелска скамейка.

Присъщият на ситуацията драматизъм — определянето на действителната причина за насилствена смърт — явно отдавна бе престанал да му въздейства.

Джери Ейбрамс беше облечен в бледозелен костюм, жълта риза и кафява вратовръзка — неподходящо облекло, ако бяха пред съдебни заседатели, твърде крещящо и Джина го знаеше, — но вероятно тук нямаше значение. Той излезе няколко крачки пред масата си вляво от нея, поздрави лекаря и веднага започна:

— Доктор Страут, бихте ли казали името и професията си за протокола?

Започна се.

— Джон Страут. Главен съдебен лекар на общината и на окръг Сан Франциско.

— От колко време сте на този пост?

Обикновено, ако нямаше сериозна причина, Джина не би се намесила толкова рано в процедурата, защото това дразнеше съдиите. Но този път реши, че е време да опита да спечели малко приятели в залата.

— Ваша чест, защитата приема без уговорки квалификацията на д-р Страут.

— Благодаря ви, госпожо Роук. Господин Ейбрамс?

Ейбрамс се обърна към нея и ѝ кимна в знак на благодарност.

— Доктор Страут, вие сте извършили аутопсията на жертвата Карин Драйдън, нали така?

— Да, аз. — Заради акцента му фразата прозвуча като „даас“.

— Бихте ли ни казали какво открихте при клиничните наблюдения в подкрепа на това?

Едно от многото качества на Страут бе, че е изчерпателен. Започна от пристигането на трупа в моргата все още в крайния етап на вкочаняването и топло поради факта че е било потопено в горещата вана. По настояване на Ейбрамс той каза, че резултатите от направените кръвни проби сочат ниво на алкохол в кръвта от едно цяло и едно, а също така и наличието на наркотичното обезболяващо вещество викодин. Той описа вдлъбнатата фрактура зад ухото на Карин, но Ейбрамс каза, че след минута ще се върнат на този въпрос. Накрая Страут съобщи безспорното си заключение, че причината за смъртта е удавяне.

— А сега, докторе, може ли да поговорим минутка за времето на настъпване на смъртта?

— Бих могъл — отвърна Страут, — но не съм сигурен, че ще се вмести в една минута.

Страут се забавляваше. Времето, прекарано на свидетелската скамейка, можеше да премине доста скучно, ако не го пораздвижиш. Галерията зад Джина демонстрира одобрение към тази дребна шега. Тойнби също се усмихна. След това Страут се върна към деловия тон и описа различните промени, свързани със смърт във вана, пълна с нагрята до четирийсет градуса вода, въздействието ѝ както върху началото, така и върху края на трупното вкочаняване, върху вътрешната температура на тялото и как тези неща влияят върху определянето на времето на настъпването на смъртта.

— Но всъщност успяхте да определите момента на настъпване на смъртта, нали?

— Доста точно, бих казал.

— По-точно, отколкото ако трупът не е бил в гореща вода?

Явно Ейбрамс и Страут бяха репетирали този момент.

— Да, господине. Малко по-точно. Починала е между единайсет и четирийсет и пет и дванайсет и четирийсет и пет предишната нощ.

— Благодаря ви, докторе. — Ейбрамс отиде в средата на помещението, където обикновено се намираще масата с веществените доказателства, макар че днес върху нея имаше съвсем малко предмети. Той взе бутилката от вино, която Страут бе споменал преди това. Беше доста характерна и лесно се разпознаваше — според етикета вътре бе

имало шардоне от долината на Една. Ейбрамс заведе доказателството като номер едно на обвинението и подаде бутилката на Страут.

— Познавате ли тази бутилка, първото доказателство на обвинението, д-р Страут?

— Да.

— Кога за пръв път я видяхте?

— Инспектор Джул я донесе в моргата.

— Сравнихте ли я по негова молба с раната на жертвата, за да проверите дали е възможно тя да е причината за нея?

В този толкова клиничен разпит Карин беше „жертвата“ и щеше да си остане такава, докато прокурорът не започнеше да използва името ѝ пред съдебните заседатели, за да прибегне по време на процеса до чисто човешкия ѝ облик.

— Направих го.

— И какво открихте?

— Съвпадаше напълно.

— Бихте ли обяснили това още малко?

— Разбира се. Преди това бях избърснал косата на това място на черепа, за да разкрия фрактурата, която беше определена и ясно изразена. Сравних я с формата на бутилката и стигнах до извода, че бутилката определено би могла да бъде причината за фрактурата.

— Но, докторе, възможно ли е друга бутилка със същата форма и големина да е предизвикала същата фрактура?

— Разбира се, всякакъв предмет може да я е предизвикал. Но трябва да е бил с формата и с размера на тази бутилка.

— Докторе, достатъчно силен ли е бил ударът по главата на жертвата, за да бъде причина тя да изпадне в безсъзнание?

— Да. Със сигурност я е зашеметил за даден период от време и вероятно е бил достатъчен, за да изпадне тя в безсъзнание.

— Значи всъщност ударът не я е убил?

— Не. Както вече казах причината за смъртта е удавяне. В дробовете ѝ имаше вода. Несъмнено е дишала, когато е потънала под водата.

— Благодаря ви. — Ейбрамс се обърна към Джина. — Свидетелят е ваш.

Джина си пое дълбоко въздух, бутна стола си назад и стана. За голямо нейно облекчение краката ѝ не трепереха. (Дизмъс Харди я беше предупредил да внимава да не се изправя твърде бързо и да не се отдалечава твърде много от масата си, докато не усети краката си стабилни.) Без да губи време, тя застана в средата на съдебната зала.

— Добро утро, докторе. Казахте ли, че ударът по главата на жертвата е бил причина тя да изпадне в безсъзнание?

— Не, не точно. Казах, че е възможно.

— Възможно е, но е задължително.

— Не, не е задължително.

— Достатъчно силен ли е бил ударът, за да предизвика фрактурата, докторе?

— Да.

— Докторе, колко време преди да потъне под вода госпожа Горман е получила тази фрактура?

— Не знам.

— Тази фрактура не е ли била свързана с кървавата рана на черепа ѝ?

— Да, беше.

— Щеше ли тази фрактура да кърви, след като я е получила?

— Да.

— Обикновено когато има кървава фрактура, по съсирването на кръвта и по образувалата се коричка може да се прецени колко време след получаването ѝ жертвата е била жива, нали?

Страут метна поглед към Ейбрамс. Вече нито един от двамата не се усмихваше.

— В някои случаи.

— Под „някои случаи“ имате предвид, че ако има голяма коричка, подобна фрактура може да е била предизвикана часове и дори дни преди удавянето, така ли е?

— Не. Не смятам, че може да е получена дни преди това. Ако жертвата е била способна да го направи, е щяла да потърси медицинска помощ.

— Но със сигурност може да е преди часове, така ли е? Тъй като тялото е било под вода, всякакви следи от съсиреци и коричка щяха да бъдат отмити, нали?

— Така е.

— Така че според онова, което знаете, Карин Драйдън може да е получила тази фрактура часове, преди да е влязла в горещата вана. Такава ли е истината?

— Би било точно да се твърди.

— Освен това, докторе, не можете да твърдите, че е била ударена с бутилката, а не се е ударила с бутилката, така ли е? Нека да изясним нещо. Не знаете дали някой друг я е ударил с бутилката, или пък тя се е подхлъзнала и е ударила главата си в бутилката.

— Не съм сигурен, че това е вероятен сценарий. Става дума за много силен удар.

— Така ли, докторе? Фрактурата е била пред ухото ѝ, нали? Точно в тънката част на черепа, нали?

— Да.

— Докторе, вярно ли е, или не е, че не можете да изключите вероятността госпожа Драйдън да е вървяла например по хлъзгав под въздействието на алкохола и на викадина, да се е спънала и да е ударила главата си в бутилката вино, която е носела?

— Ами, не, не мога напълно да отхвърля тази възможност.

— Между другото, докторе, когато казахте, че ударът е бил достатъчно силен, за да може тя да изгуби съзнание, струва ми се казахте, че не е задължително това да е станало.

— Вярно е.

— Значи след като се е наранила, тя е можела да се възстанови от зашеметяването и да изхвърли бутилката и счупеното стъкло, което е носела, в кофата за боклук, така ли е?

— Не мога напълно да го изключа.

— Когато казвате, че не можете напълно да го изключите, имате предвид, че не можете да го изключите, нали?

— Да. Не мога да го изключа.

— Добре. За момент да оставим бутилката и фрактурата и нека ви попитам дали сте открили по тялото на жертвата нещо, което да доказва, че някой я е бутнал под водата?

— Извинете?

— Други синини, следи от пръсти по раменете ѝ? Тъкан под ноктите ѝ? Други признаци за борба?

— Не. Нямаше нищо такова.

— Не е ли напълно в съответствие с медицинските данни възможността госпожа Драйдън да се е наранила сама и без да съзнава доколко сериозно е нараняването, да е влязла в горещата вана, да е припаднала и да се е удавила?

— Е, адвокат, според мен всеки с такова нараняване би потърсил лекарска помощ съвсем скоро, ако е в състояние да го направи. Раната е била доста болезнена.

— Какво е викодин, докторе?

— Лекарство, което се изписва с рецепта.

— А не е ли точно това рецептата, която би получил човек, ако е пострадал от много болезнена травма?

— Да.

— Благодаря ви. — Макар Джина да знаеше съвсем точно какъв ще бъде следващия ѝ въпрос, тя спря за момент заради съдията и нарочно се намръщи, все едно беше обърквана. Нетипично за него Страут показваше леки признаци на неудобство. Мърдаше на стола си, оправяше бифокалните си очила без рамки, наместваше яката си. Почти винаги беше толкова непогрешим и всички го смятаха за непогрешим, че рядко го подлагаха на такъв подробен разпит. И явно нежелан.

Джина забави темпото, сякаш се намираще пред съдебни заседатели. Не искаше да трупа доверие към себе си за сметка на този мил и явно много начетен възрастен господин. Макар да вярваше, че Карин Драйдън е била убита, тя трябваше категорично да изтъкне факта, че показанията на съдебния лекар на Сан Франциско по никакъв начин не доказват този факт.

— Добре, докторе — каза Джина, — по въпроса за трезвеността на жертвата в момента на смъртта ѝ вие дадохте показания, че нивото на алкохол в кръвта ѝ е било едно цяло и едно, така ли е?

— Да.

— При тези стойности според калифорнийските закони човек е пиян, нали?

— Да.

— Всъщност определената от закона граница, след която човек се смята за пиян, не е ли малко по-ниска? Нула цяло и осем?

— Така е.

— Значи Карин Драйдън не просто е била пияна. Тя е била направо къркана.

— Възраждам!

Джина знаеше какво ще последва от страна на Джери Ейбрамс още преди да довърши последната си дума и се ядоса на себе си, задето си е позволила да се увлече. Не искаше нищо да попречи на плавния ритъм на разпита.

Съдия Тойнби изобщо не се замисли:

— Приема се.

Джина отново се обърна към Страут.

— Докторе, вече споменахте, че освен това жертвата е имала наркотик в кръвта си, така ли е? Употребата на алкохол не е ли противопоказна съвместно с употребата на викодин?

— Да.

— Защо е така?

— Защото и двете потискат централната нервна система.

— Какъв е резултатът, когато някой смеси викодин с алкохол?

— Зависи от дозата на всяко от веществата, но със сигурност апатия, потискане на дихателната дейност, вероятно крайно силна сънливост, отпуснатост на мускулите и на костите. — Той сви рамене. — Това може да предизвика множество проблеми, включително и спиране на сърдечната дейност.

— И понякога, докторе, такова съчетание може да е причина някой да се подхлъзне и да падне, нали?

— Да.

— Съгласно вашия огромен опит и без да имаме предвид Карин Драйдън, виждали ли сте смъртни случаи, които се дължат на употреба на много алкохол и наркотици в съчетание с гореща вана.

— Виждал съм.

— Можете ли да ни обясните?

— Разбира се. — Той се облегна на свидетелското си място, кръстоса крака и разказа накратко за опасността от злоупотребата с алкохол в съчетание с продължителен престой във вода с температура над четирийсет градуса — затруднено дишане, колапс на централната нервна система. Той завърши с думите:

— ... но не това е убило жертвата в този случай. Тя се е удавила.

— Така твърдите вие, докторе. Но в този случай можете ли да твърдите със сигурност, че жертвата, която е била пияна и с толкова викодин в кръвта си, не е просто припаднала и не се е плъзнала под водата, където е починала?

— Не, не мога да го твърдя недвусмислено. Изобщо не мога да го твърдя.

Страут с мъка сдържаше лицето си безизразно. Беше подложен на най-добрия кръстосан разпит в кариерата си. Трябваше да отдаде на малката хитруша дължимото. Случаят си оставаше най-вероятно убийство, но показанията му бяха направили малко, за да го докажат.

Но както обичаше да казва, това беше предпочитаният от него проблем — проблемът на някой друг.

* * *

Отначало бойният план на Ейбрамс беше да използва Страут, за да установи факта на убийството и връзката между бутилката, фрактурата на черепа и удавянето. След това предвид възможността Джина да направи със Страут каквото беше направила, той призова лейтенант Ленард Фаро от клиничната лаборатория, за да установи произхода на бутилката, така наречената основа — каква е била, откъде идва, доколко е свързана със случая, и след това да се върне към тежката си артилерия относно мотива. Призова го на свидетелското място и бързо го разпита с кратки и конкретни въпроси.

Джина знаеше точно къде да уязви показанията му.

— Лейтенант Фаро, казахте, че сте намерили тази бутилка в кофата за смет в кухнята, нали?

— Да, госпожо.

— Взехте я, поставихте я в пликче за веществени доказателства, надписахте я и я изпратихте в полицейската лаборатория за анализ?

— Е, не беше точно така. Както казах по-рано, отнесох в лабораторията цялата торба с отпадъците и по мое нареждане служителите извадиха оттам бутилката и други нужни предмети.

— Под „нужни предмети“ имате предвид парчетата стъкло в същата кофа, нали?

— Да. Сравнихме ги с част от втора чаша за вино, която намерихме под горещата вана, и се оказа, че съвпадат.

— Разбирам. А намерихте ли отпечатъци по някоя от чашите?

— Да.

— Намерихте ли отпечатъци на Стюарт Горман по някоя от двете чаши?

— Не, не намерихме.

— Установихте ли чии са отпечатъците?

— Не. Нямахме ги в базата данни.

След като извлече от тази тема всичко възможно, Джина продължи нататък.

— Така. Бутилката и парчетата от чашата са били в торбата за смет заедно, така ли е?

— Да. — Фаро явно не разбираше какво целят въпросите й, а това идеално устройваше Джина.

— Имаше ли още нещо в кофата за смет, сержант?

— Имате предвид още стъкло ли?

— Не. Имам предвид каквото и да е.

— Ами... разбира се. Нали е за боклук. Вътре имаше и други отпадъци.

Тонът и отношението му предизвикаха още тих смях от галерията. Опитваше се да изкара въпроса нелеп.

— А помолихте ли лабораторията да анализира и останалия боклук?

Зрителите в залата, вече донякъде настроени за драма от по-ранното представление на Джина със Страут, бяха слушали тихо и дори внимателно, но при този въпрос вълна от смях отново премина през галерията.

Тъй като сметна, че всички се смеят на Джина — и вероятно беше така — Фаро не успя да прикрие една бърза и самоуверена усмивка.

— Дали съм поискал от лабораторията си да анализира и останалия боклук?

— Да, това попитах.

— За какво? — той все още се опитваше да предизвика смях.

— Не знам — сви рамене Джина. — За улики?

Като осъзна, че дори въпросът на Джина да бе налудничав, тя го задаваше съвсем сериозно, Фаро се поизправи на мястото си.

— Бях заедно с лаборантите и наблюдавах, докато преглеждаха съдържанието на целия чувал. Взехме бутилката и останалите парчета стъкло, но нямаше нищо друго, което да заслужава внимание.

— Само боклук?

— Да, само боклук.

— Хм. Имаше ли отпечатащи по бутилката?

— Не. Беше избърсана.

— Искате да кажете, че някой е взел парче плат или друг материал и е избърсал повърхността, вероятно за да заличи намиращите се там улики, така ли?

— Да, точно така.

— Можете ли да различите предмет, по който просто няма използвани отпечатащи, от друг, от който те са били умишлено изтрети?

— Да, можем. Обикновено по предмет като бутилка винаги има нещо, освен ако не е бил измит или избърсан. Прах, петна, частични отпечатащи, дори и ако тези частични следи не са достатъчни, за да разпознаем чии са. Това важи с особено голяма сила за стъклените повърхности, които са добра основа за отпечатащи от пръсти. Не открихме нищо подобно по бутилката. При отсъствие на свидетелства, че тя е била измита например, явно е била изтрита, преди да бъде пъхната в контейнера за смет.

— Но по нея все още е имало кръв, нали? Кръвта на Карин Драйдън?

— Да.

— Значи изтриването не е било напълно успешно?

— Не. Микроскопични следи бяха останали по етикета. Който и да е изтрил бутилката, не е успял да ги отстрани напълно. Но трябва да ви кажа, че във всяко друго отношение се е справил чудесно.

— Нека ви попитам нещо, сержант. В плика с боклука имаше ли нещо, което може да е било използвано за изтриването на отпечатъците по бутилката? А вероятно и на кръвта на Карин?

— Какво например?

— Влажни кърпички, хартиени кърпички. Може би кърпа за съдове.

Фаро изглежда се обърка.

— Може и да е имало някакви хартиени кърпички, но по тях не е имало следи от кръв.

— Но помнете да е имало конкретно такива кърпички?

Зад гърба ѝ Ейбрамс възрази:

— Няма връзка, Ваша чест. Накъде води това?

— Мисля, че знам накъде води — отговори Тойнби. — Ще чуя само още няколко въпроса. Възражението се отхвърля. — След това изпъна показалеца си към Джина. — Казах само още няколко, госпожо Роук.

— Да, Ваша чест. — След това отново се обърна към Фаро. — Сержант, имаше ли в боклука хартиени кърпички?

— Не си спомням конкретно. Вероятно.

— Ако е така, те все още ще бъдат достъпни за анализ, нали?

— Не, както казах, бяха в боклука. След като го прегледахме, го оставихме там.

— Сержант, вие знаете, че можете да извлечете ДНК проба от хартиена повърхност като например тази на хартиените кърпички?

Фаро видя капана и се поколеба. Джина продължи:

— Значи ако някой наистина е използвал въпросната бутилка, за да удари госпожа Драйдън, а после същият човек е изтрил бутилката и едновременно с това е изтрил пръстовите си отпечатъци от бутилката, той може да е оставил следи от своето ДНК, така ли е?

— Да.

Изведнъж шегите на Фаро за боклука вече не бяха толкова смешни.

— Обаче вие нито запазихте, нито анализирахте тези материали, така ли?

Фаро стрелна поглед към Ейбрамс. Това беше засечка — той не беше събрал най-важните доказателства.

— Отговорете, сержант.

Нужна му беше почти половин минута, което е дълго и зловещо време в претъпкана съдебна зала, но накрая поклати глава и каза:

— Ами... не.

— Ако бяхте запазили боклука, както го наричате, и разполагахме с хартиените кърпички, с които е била избърсана бутилката, може би щяхме да разберем дали клиентът ми е човекът, който я е избърсал, нали?

— Възразявам. Догадки.

Така беше, но Джина не даваше и пет пари какво ще прецени съдията. Беше постигнала своето.

* * *

Още преди Джина да се обърне, за да се върне на мястото си, Тойнби удари с чукчето си и обяви обедна почивка. Застанала на мястото си пред свидетелската скамейка, Джина пропусна Фаро покрай себе си и се обърна, за да го види как разменя няколко вероятно не особено приятни думи с Джери Ейбрамс.

Изчака Фаро да излезе през преградата, след това импулсивно направи няколко крачки към масата на обвинението. Ейбрамс стоеше прав и с наведена глава подреждаше папките си, но след миг вдигна поглед.

— Е, май ни пусна малко кръв — каза той.

— Нямах сериозни доказателства, Джери.

— Каквото имам — сви рамене той. — На твое място не бих се обнадеждавал особено. Въпреки всичко ще се стигне до процес.

— Без убийство? Заблуждаваш се.

— Ще видим — отново сви рамене той. — Продължава да бъде убийство — поне не разполагаш с нищо, с което да го изключиш.

— Да, но по правило от теб се очаква да го докажеш.

— Възнамерявам да го направя. И съдебните заседатели ще повярват. Твоят човек е виновен. Свиквай с тази мисъл.

Той престана да ѝ обръща внимание, обърна се и тръгна към портичката в парапета, през която се излизаше от галерията, където пусна някаква шега, на която униформените полицаи се разхилиха.

Джина стоеше на мястото си като парализирана от внезапен пристъп на гняв. Ама че типове, помисли си тя. На какво основават обвинението си, ако не на фактите по случая? Защото със сигурност фактите, както ги виждаше тя, не можеха да посочат с абсолютна сигурност, че Ейбрамс, Джул или дори Джакман са прави, както явно смятаха те. Възможно ли бе да става въпрос просто за арогантност? Тя имаше чувството, че преследването на Стюарт не се дължеше на чувството за справедливост, а на усещането, че той е уязвим и може да бъде осъден, и че само това имаше значение — той просто бе поредната отметка в списъка. Стюарт бе стъпало нагоре в кариерата за Джери Ейбрамс, бързо приключен случай за Девин Джул, доказателство, че администрацията на Джакман дава равни шансове при преследването на нарушителите на закона.

И ето че се бяха оказали наред едно съдебно изслушване с много присъстващи и с много шумотевица в пресата. Държавният апарат за наказване на виновните бе изцяло представен, а прокурорът седеше на трона. Но въпреки това Джина тъкмо бе разклатила увереността им, че изобщо е било извършено убийство, и бе получила директно признание, че не са взели най-силното възможно доказателство, което може да обвърже Стюарт със случилото се, каквото и да е било то.

Явно обаче всичко това в основни линии нямаше никакво значение за екипа на обвинението. Не беше лично — нито за тях, нито за Стюарт. Нито пък трябваше да бъде, тя знаеше това. Знаеше, че в обичайната мелница на правосъдието през повечето време не става дума за вината на подсъдимия. Но проблемът беше, че този факт явно създаваше нагласа, сляпа за концепцията, че някой може да влезе в системата и да се окаже невинен.

Може би точно за това се опитваше да я предупреди Уес през цялото време. Да не се замесва с хора, които смята, че са невинни, защото основната функция на закона не е да раздава справедливост. Самата тя го бе казала преди време — ставаше дума за разрешаването на конфликти.

Ти твърдиш, че той е виновен, аз твърдя, че не е. Хайде да разрешим този случай и да се захващаме със следващия преди обяд, защото следобед ме чакат още пет такива. Правосъдието беше хубаво нещо. Нещо, на което всички се надяват и което понякога дори

получават. Но в основата си то се оказваше страничен продукт на една система, създадена за разрешаване на спорове по друг начин, освен чрез племенна война. Ако един конфликт можеше да бъде разрешен с присъда, а този случай явно беше такъв, тогава единственото, от които системата се нуждаеше, беше жив човек, когото да обвини. А веднъж завъртели се, колелцата продължават безмилостно.

Вероятно Фаръл беше прав — не би трябвало да има чак такова значение. Беше просто работа. Работата ѝ беше да осигури най-добрата защита съгласно закона и точка. Но внезапно Джина осъзна много ясно, че дори най-добрата защита може да се провали, а ако това станеше, случаят можеше като нищо да отнеме години от живота ѝ. Да не говорим за живота на Стюарт.

Тя не можеше да допусне този път да става въпрос за разрешаване на конфликти, само за издаване на присъда. Трябваше целта да бъде истината.

Медицинските кабинети на повечето лекари, които работеха в болница „Парнас“, включително и на Карин Драйдън, се намираха на горните три етажа на шестетажната сграда. Почти половин час беше нужен на Уайът Хънт да тръгне от будката за информация на първия етаж, да преджапа през бюрокрацията, болничната администрация и след това през различните работни кътове на медицинските сестри, докато най-сетне се озове в столовата и фойето на персонала на шестия етаж, бъркайки чаша кафе и дърпайки един пластмасов стол към масата, от другата страна на която седеше млада жена на име Синди Делгадо.

Синди бе около трийсетгодишна. Нисичка и леко пълна, облечена със спретната тъмносиня пола и колосана бяла риза, тя въпреки това можеше да бъде наречена привлекателна. Средно дългата ѝ къдрава черна коса обграждаше прелестно лице, което ставаше още по-прекрасно от сияйната и непринудена усмивка, от големите тъмни очи, които блестяха над съвършените ѝ зъби, с които тя посрещна Уайът, когато той ѝ се представи няколко минути преди това на работното ѝ място малко по-надолу по коридора.

Синди обаче не се усмихваше, когато разбърка кафето си и каза:

— Такава ужасна загуба. Тя наистина беше един от най-добрите лекари и не го казвам само защото вече я няма. Нали разбирате, не се опитвам да бъда мила. Всички признаваха качествата на Карин още от самото начало. Трудно ми е да си представя, че подобно нещо може да се случи на човек като нея. Ей така изведнъж животът ти просто секва.

— Е, на Карин това не просто ѝ се е случило.

— Да, допускам, че е така. — Тя отпи от кафето си. — И така, казахте, че работите за адвокатката на Стюарт. Това означава ли, че го смятате за виновен?

— Все още избягвам да разсъждавам, Синди. Опитваме се да разберем малко повече за живота на Карин. Смяташ ли, че е възможно Стюарт да я е убил?

Сепна се от директния въпрос.

— Не знам. Навсякъде за това говорят, нали разбирате. Както представят нещата, може и да е той.

— Познаваш ли Стюарт?

— Всъщност не — сви рамене тя. — Всъщност дори не помня да съм го поздравявала. Той не идваше често тук. Ако изобщо някога е идвал. Така че, не, не мога да кажа, че го познавам.

— А когато за пръв път научи за смъртта на Карин? Помниш ли какво си помисли най-напред?

— Просто не можех да повярвам, че е мъртва — поклати глава тя. — Реших, че трябва да е станала грешка. Но, разбира се, не беше така.

— А когато научи, че вероятно става дума за убийство?

— Не знам. Съжалявам. Струва ми се, че всъщност не съм мислела за нищо, освен че може да е влизане с взлом в къщата ѝ или нещо подобно. А после започнаха да говорят за съпруга ѝ.

— Значи не си имала причина да се съмняваш, че е бил Стюарт?

— Какво например?

— Ами например нещо, което се е случило тук, в болницата. Нещо, което може да си дочула, видяла или просто да си знаела. Двете с Карин бяхте ли приятелки?

— Извън работата ли? Не. Не мисля, че имаше много приятели извън работата.

— Добре, а тук? Колко време работи за нея?

— Четири години.

— Само за нея?

— Не само, но предимно. Грижех се за графика ѝ.

— Добре ли се разбирахте?

— Наистина добре. Просто не се виждахме извън работата.

— И през цялото това време не си ли разказвахте лични неща?

— Понякога, струва ми се. Но не много. За дъщеря ѝ и за сина ми от време на време.

— Какво за тях? Те познаваха ли се? Познават ли се?

— Синът ми е на седем години — широко се усмихна Синди. — Дъщеря ѝ е на осемнайсет. Не се познават. Просто си говорехме като майки. Но освен това Карин беше много зает човек. Срещите ѝ се

нижеха една след друга — прас, прас, прас. След това влизаше в операция. Времето е пари, нали знаете.

— Тя ли казваше така?

Това предизвика друга усмивка, явно споменът не беше неприятен.

— Сигурно всеки ден.

Наполовина изпил кафето си, Уайът не разполагаше с нищо. Синди Делгадо явно приемаше света за чиста монета и не се интересуваше от клюки. Ако искаше да получи някаква полезна информация от нея, трябваше да я попритисне. Той бутна чашата си настрана и се наведе над масата.

— Синди, ще бъда честен с теб. Съпругът на Карин здравата е загазил. Той се кълне, че няма нищо общо със смъртта ѝ и шефката ми му вярва. Тя подозира, че Карин е имала любовна връзка.

За няколко секунди лицето на Синди премина през най-различни изражения. Първоначално предположението — самата идея — явно я свари неподготвена. Живите ѝ очи показаха най-напред изненада, след това объркване и накрая някаква решимост. Тя обаче се прикри добре и каза само:

— Защо шефката ти смята това?

Уайът сви рамене.

— Когато са я намерили, тя е била гола в горещата вана. Имало е две винени чаши. Карин е знаела, че Стюарт няма да се прибира тази нощ. Шефката ми смята, че е поканила някого.

— Искаш да кажеш, че този човек е дошъл и я е убил?

— Да, това е работната ни хипотеза. — Хънт снижи гласа си. — Синди, когато за пръв път ти споменах за това, ти се замисли за нещо. Прочетох го по лицето ти.

— Не, аз...

— Ако това ще те успокои, някои от колегите ѝ смятат, че Карин се е срещала с някого. През последните няколко месеца. Забеляза ли някаква промяна в поведението на Карин или в начина, по който се е чувствала тогава?

Кафето на Синди беше на масата пред нея, тя се пресегна и бавно започна да го върти, вперила поглед в чашата, все едно е кристална топка. Без да поглежда Хънт, каза:

— Един ден отворих вратата на кабинета ѝ, за да ѝ дам някакви рентгенови снимки. Мислех, че е отишла в новата си клиника, иначе не бих нахълтала така. Както и да е, явно не ме беше чула да влизам, защото каза: „И аз те обичам“. След това затвори, обърна се и като ме видя, сякаш силно се стресна. Цялата пребледня и каза, че съм я уплашила до смърт, после избъбри някакво смутено извинение: „Беше Стюарт“. Аз се опитах да се пошегувам и подметнах: „Надявам се“. — Синди погледна право към Уайът. — Но сега си мисля, че може би не е бил Стюарт.

— И сега кой мислиш, че е бил?

Тя се замисли за момент, прехапала устни. Спря и каза:

— Но не, това би означавало... — След това обърканото изражение отново се върна в погледа ѝ, когато го отпрати насреща към Уайът.

— Това би означавало, че той я е убил.

— Не! Не съм казала това.

— Не го каза. Аз го казах. Синди, въпросът е твърде важен, за да увъртаме. За кого говориш?

— Не мога да си го представя. Искам да кажа, че Боб има семейство и...

— Боб Макафий? Мислех, че е разведен.

— Да, но има три деца. Все още е част от живота им. Не може да е убил никого.

— Хора с деца убиват всеки ден, Синди. Колко добре го познаваш?

— Разговаряли сме. Колкото познавам всички лекари тук, може би малко по-добре, защото идваше по-често във връзка с новата им клиника с Карин.

— Тук имаха ли възможност за срещи?

— Какво искаш да кажеш?

— Имам предвид любовни срещи. Да имат връзка. Тук в болницата.

Може би Уайът прекалено бързаше, но тъй като Синди се притесняваше от неудобната тема, той не искаше да ѝ дава време да се пита дали е редно да му отговаря. Тя не спираше да върти хартиената си чаша пред себе си и избягваше да погледне Хънт в очите.

— Ами... В тази сграда има много стаи с легла. Вие как смятате?

— Ти забеляза ли промяна в поведението на Карин през лятото!
— Малка може би. Но я отдавах предимно на напрежението покрай клиниката и приближаваше моментът изобретението ѝ да получи одобрение от АХЛ — нали знаете за това?

Хънт кимна.

— Само че и двете неща отново се усложниха.

— Тя говореше ли за тях?

— Малко. През последните седмици беше доста напрегната, затова я попитах.

— И тя какво каза?

— Че били само делови проблеми. Сигурно просто прекалено се тревожела.

— Спомена ли нещо конкретно за Макафий?

— Не си спомням.

— А за доктор Пинкърт?

— Не.

— Какво „не“, Синди?

— Не, според мен нямаха лична връзка. С Боб може би. Но за Пинкърт съм категорична. — С тези думи Синди излезе от неловкия си транс. Спря да върти чашата си, погледна към часовника на стената и още веднъж провери часовника на китката си. — О, наистина трябва да се връщам на мястото си. — Избута стола си назад и понечи да се изправи.

— Може ли да ти задам само още един-два въпроса?

Тя се върна на мястото си с лека въздишка.

— Но само един-два. Става ли?

— Добре. Каза, че си се грижела за графика ѝ. Това включваше само прегледите и операциите ѝ ли?

— Предимно.

— Но знаеше и за другите ѝ дейности, за да избегнеш припокриване на графика ѝ, нали?

— Да, разбира се.

— Имаше ли друг човек, с когото Карин се срещаше редовно? Който присъстваше в живота ѝ, ако щеш.

— Имате предвид цялата работа в южната част на полуострова? В ПИ имаше един господин Блеър, президентът на компанията. И

Кели, лаборантката ѝ, а също и господин Форестър, нейният брокер. Знаем, че го харесваше.

— Господин Форестър ли?

— Да, смяташе, че е наистина много готин. Шегуваше се с това. — Синди закри устата си с ръка. — Но може би не трябва да го казвам, нали? Нямам предвид, че е имала връзка с него. Просто смяташе, че е готин.

— Може и да е готин, но има непохватимо алиби, така че няма защо да се притесняваш, че ще му създадеш неприятности. — Когато обаче Синди спомена за Кели Ръснак, Уайът реши, че ѝ дължи малко информация в замяна на сведенията, които му даваше. — Новината не е добра, но вероятно трябва да ти я съобщя. Може вече да си чула, че миналата седмица асистентката на Карин Кели изглежда се е самоубила.

Младата жена зяпна с безизразен поглед. Този факт направо я срази.

— Няма явна връзка с Карин — продължи Уайът, — поне засега не знаем за такава. Но ако не друго, съпадението е доста голямо.

Синди най-сетне отново бе способна да говори.

— Значи и тя е била убита, така ли?

— Привидно не — поясни Уайът, — взела е сънотворно.

— Боже! — невярващо клатеше глава Синди. — Това не ми харесва. Твърде странно е.

— На никого не му харесва, Синди. Но не знаем какво означава.

— Ами би трябвало да означава нещо, не мислите ли? Не може просто случайно да се е самоубила няколко дни след смъртта на Карин.

— Не знаем, Синди, просто не знаем. Ти смяташ, че е възможно да е имало някаква връзка, но не знаем каква. А докато сме още на темата за ПИ, може би ще ми кажеш нещо за Джед Конли?

— За кого?

— За Джед Конли, съветник от Сан Франциско. Явно е проучвал някои проблеми, свързани с ПИ, за Карин. Знаеш ли дали двамата често разговаряха? Или дали се срещаха?

Явно все още потресена от новината за Кели Ръснак, Синди се нуждаеше от малко време, преди да отговори:

— Дори не съм чувала името му. Няма го в бележника ми. — Погледна Уайът в лицето. — Боже, все още не мога да повярвам за

Кели.

— Знам.

Синди си пое дълбоко въздух и изпусна дълга въздишка.

— Ау! — Замисли се дълго над трагедията, но внезапно се сепна и погледна часовника си. — О, боже, вече наистина трябва да се връщам на работа.

Докато все още беше в „Парнас“, Уайът се възползва от възможността да слезе един етаж по-долу и да види дали няма да може да поговори с д-р Майкъл Пинкърт. Макар никой да не го смяташе за подходящ кандидат за любовник на Карин, оставаше фактът, че той доста често се бе срещал с нея и че тя го е ценила достатъчно, за да го покани да се присъедини към нея и Макафий като трети равноправен партньор в клиниката. Така че привидно той като че ли нямаше мотив да убие Карин.

Всъщност обаче Уайът си помисли, че Пинкърт не по-зле от всеки друг пасва в теорията на Джина за евентуалните заподозрени — Карин е била в горещата вана с любовника си и се е възползвала от момента, за да му съобщи за свое решение, което той е приел най-малкото като огромно лично предателство. Вероятно и като нещо с огромно финансово влияние и което дори би могло всъщност да съсипе напълно живота му.

Изобщо не бе нужно Уайът да прибегва до въображението си, за да си представи как Карин казва на Пинкърт, че всъщност Макафий има право. Че не могат да си позволят да го вземат в клиниката. Така че тя неохотно оттегля предложението си и физическото си благоразположение към него. Ако, освен всичко това Пинкърт страдеше и от популярната невроза — хронично ниско самочувствие поради наднормено тегло — и се бе влюбил в Карин, за да бъде в крайна сметка зарязан след всички финансови и лични предложения, които ѝ е отправил, и рисковете, които е поел, Хънт не се съмняваше, че и той има предостатъчно сериозен мотив за убийство.

Късметът не изневери на Уайът и се оказа, че моментът е изключително подходящ. Пинкърт беше в кабинета си между две операции. Когато секретарката му съобщи, че някой иска да разговаря с него за Карин Горман, той веднага излезе и покани Уайът в кабинета си.

— Извинете за обстановката — каза Пинкърт. Освен стола на лекаря зад малкото му бюро, единственото друго място, на което можеше да седне, беше отрупана с хартии маса за преглед.

— Няма проблем. — Уайът се настани върху масата. — Признателен съм, че ме приехте без предварителна уговорка.

— След като става дума за Карин, ще ви помогна, доколкото е възможно — каза лекарят. — Честно да ви кажа, все още съм шокиран. Вече разговарях с полицията, така че сигурно сте от отбора на Стюарт.

— Точно така. Това проблем ли е?

— Ни най-малко. Защо да е проблем?

— Били сте близък с Карин — сви рамене Уайът. — Ако мислите, че Стюарт я е убил, надали ще искате да помагате на защитата му.

Само че Пинкърт отхвърли с жест думите му.

— Не е проблем. Смятам, че ако човек казва истината, нещата сами се подреждат. С какво мога да ви помогна?

Физически Пинкърт беше какъвто го описваха. Вероятно бе по-скоро петдесетгодишен, не по-млад и се нуждаеше от сериозно намаляване на теглото. Но въпреки това той се стори на Хънт не толкова пълен, колкото мек, като човек, който винаги е носил очила и непрекъснато е учил и поради това вероятно никога през живота си не е спортувал, и чийто уседнал начин на живот в крайна сметка му се е отразил. Ръкостискането беше слабо, кожата на ръката му, сякаш беше подута, опъната над прекомерно много плът, каквито бяха и бузите му, и гънките около изпъкналите му очи. Устните му също бяха прекалено големи, лилави, влажни и подути, макар че това не се дължеше толкова на пълнотата, колкото бе наследствена особеност, което накара Хънт да се замисли, защото наистина беше крайно непривлекателна. Смяташе, че за хора с такава особеност вероятно е доста по-трудно да си намерят интимен партньор и че с течение на времето те биха отпаднали от генетичния фонд.

Но не беше така. Красотата очевидно продължаваше да бъде в очите на гледация. Уайът нямаше как да не забележи голямата снимка в рамка на лекаря и на съпругата му, която дори на пръв поглед изглеждаше прелестна азиатка. До тази официална сватбена снимка имаше още една снимка в рамка на жена му. Тя имаше изключително красиво лице като на модел. Над бюрото на окачена на стената по-

наскоро направена професионална снимка се виждаха лекарят, жена му и четирите му деца — две момчета и две момичета. На корковата дъска на стената имаше колаж от около петдесет моментни снимки, забодени с карфици — още сцени от семейния живот и всички бяха усмихнати, здрави и щастливи.

— Имате прекрасно семейство — отбеляза Уайът.

— Благодаря ви. Това е най-голямата ми радост. — Той проследи погледа на Уайът до снимките и го остави да им се полюбува за момент. След това сериозно се обърна към него с лека въздишка и му напомни:

— Така, за Карин.

— Добре. Да започнем с клиниката. Допускам, че вече не участвате там.

— Така изглежда. Трябваше им капиталът ми, но сега Боб Макафий не се нуждае от него.

— Как се чувствате в това отношение?

— Разочарован съм, разбира се. Мисля, че известността, на която щеше да се радва Карин заради изобретяването на ставата на Драйдън, щеше да бъде мощно маркетингово средство за клиниката. Затова смятах предложението за страхотна възможност. Но ще има и други. Като цяло случилото се беше поучително. Ако доктор Макафий се справя добре, може някой ден самият аз да отворя собствена клиника, а опитът ми ще ми помогне да го направя.

— Значи не таите лоши чувства?

— Не, всъщност не. Поне аз нямам лоши чувства. Беше делово решение.

— Добре. Имате ли нещо против да ви попитам какви бяха отношенията ви с Карин?

Малка и търпелива усмивка.

— Искате да кажете дали съм я убил? — Лекарят вдигна ръка, за да възпре реакцията на Уайът. — Няма проблем. Явно ако Стюарт не го е направил, вие се опитвате да откриете кой друг може да е. Затова ви отговарям, че много харесвах Карин и я уважавах като лекар. Може би не знаете, но вече казах на полицията, че в нощта на убийството й си бях у дома. Двамата със съпругата ми сме пристрастени към кино шедьоврите. В неделя вечер. От девет до единайсет. Никога не ги пропускаме. Особено „Пансион Джерико“. Разбира се, това не

означава, че не мога да пропусна една вечер. — Той метна бърз поглед към снимката на жена си. — Съзнавам, че остава и времето след единайсет. Казах на полицията, че с радост ще се подложя и на тест с детектор на лъжата, ако им е нужен, но на следващия ден, в понеделник, имах две операции и трябваше да съм свеж и отпочинал за тях, така че имах нужда от сън и точно това направих.

Уайът не смяташе, че ще има нужда от детектор на лъжата. Имплицитно вярваше на Пинкърт. Но оставаха още няколко въпроса.

— Докторе, нека ви попитам нещо. Забелязали ли сте признаци, че Карин има връзка с някой друг, освен със съпруга си?

— Това предполага, че е имала връзка със съпруга си.

— Така е. Не е ли вярно?

— Поне не каквато има между мен и съпругата ми.

— Откъде знаете?

— Човек долавя тези неща. Той е доста известен специалист по риболова на муха, а преди няколко години Мей Ли ми подари въдица за Коледа, затова попитах Карин дали не бих могъл да поговоря с него, за да вземам уроци, или поне как да започна, такива неща.

— И тя какво ви отговори?

— Точно това беше най-странното. Просто ме гледа дълго, като че ли не разбираше за какво говоря, а накрая само сви рамене и отговори, че може да ми даде имейл адреса му. И толкова. — Торсът му се надигна, когато си пое въздух. — Искам да кажа, че бях доста въодушевен от идеята, и от опит знам, че обикновено, когато някой прояви интерес към специалността или професията на съпруга ти, ти също проявяваш известно въодушевление. Искам да кажа, че когато хората идват при мен заради картините на Мей Ли — тя изработва невероятни японски гравюри, — ами... аз се ангажирам. Само че при Карин и Стюарт... всъщност при нея нямаше нищо подобно. Все едно тя не искаше да ѝ напомнят, че той е част от живота ѝ. Стори ми се много странно.

— Така, но според вас тя имаше ли връзка с друг?

Усмивката на Пинкърт се стори тъжна на Уайът.

— Наистина не мога да кажа. Никога не съм я виждал извън лекарската ни среда, а там тя се държеше строго професионално. А извън работата аз прекарвам времето си или с родителите си, или със семейството си. За мен е предостатъчно. Така че не забелязвам

личните драми, които може би се разиграват пред очите ми. Мей Ли ми се подиграва, задето съм такъв наивник, но какво да направя. Такъв съм си.

— Не бих се притеснявал заради това — увери го Уайът. — На мен ми се струва нормално.

— Ами щастлив съм — каза Пинкърт и огромната му, печално грозна уста се разтегли във весела усмивка. — А щастieto, струва ми се, е разковничето. Не сте ли съгласен?

— От вашата уста в божиите уши — отвърна Хънт.

Час по-късно Уайът Хънт беше в Норт Бийч. Офисът на Джед Конли беше на Пауъл, точно между Стоктън и Грант, съвсем близо до „Мусис“ — един от любимите ресторанти на всички. Тъй като следващата му спирка беше при Конли, той се възползва от възможността да похапне истински обяд в един от най-хубавите барове в града. Поръча си обикновен бъргър „Мусис“, който по нищо не приличаше на сандвич в местна закусвалня и имаше прясно смляна говежда кайма, печена с мескит — страхотна рядкост въпреки санитарните инспектори и техните прословути предупреждения за ешерихия коли, — върху прясно изпечена питка от квасено тесто, с маруля, домати и лук (по желание печени) и с туршия, която се приготвяше на място.

Заситен, Уайът отново излезе на дъжда и зави наляво. После отново зави наляво, повървя половин пресечка и стигна до фасадата на една сграда, чийто надпис оповестяваше, че тук се намират офисите на съветника от тринайсети избирателен район на Калифорния.

Вътре дълъг плот от едната стена до другата разделяше на две добре осветен офис. Две врати в дъното подсказваха за наличието на няколко частни помещения или пък на едно голямо. На стената се открояваше голям плакат със засмяното лице на Джед Конли. Той беше ограден от по-малки снимки в рамки на съветника, който позираше с поне по един представител от всяка демографска група в Сан Франциско. Уайът нямаше как да не забележи, че поради тази причина стената беше доста населена. На отсрещната стена имаше огромна карта на града и официална снимка в рамка на Арнолд, което се стори доста непоследователно на Уайът, тъй като губернаторът беше републиканец.

— С какво мога да ви помогна?

Една мила на вид достолепна жена на около петдесет и пет години се бе надигнала от мястото си зад едно от двете бюра с компютри. Другото бюро беше празно — имаше само телефон и компютър. Жената като че ли беше единственият човек тук, което учуди Уайът, докато не си даде сметка, че главният офис на Конли е в Сакраменто. Това беше просто дъщерен офис, който той използваше като местна база. На свой ред този факт му подсказа една идея и уводни думи, защото ако просто влезеше и оповестеше, че иска да установи алибито на Конли във връзка с дело за убийство, вероятно нямаше да се радва на сериозно сътрудничество.

— Ами, всъщност не знам — започна той със стеснително и колебливо ръкостискане. — Казвам се Уайът и съм докторант по политология от държавния университет на Сан Франциско. Пиша доклад за... Сигурно сте чували за книгата на Уилям Джеймс „Разновидностите на религиозния опит“?

Жената го погледна отегчено.

— Извинете, но всъщност не съм. Това е офиса на съветник Конли. Може би сте търсели епархията?

— Не, не мисля. Знам, че това е офиса на господин Конли. Няма нищо, че не сте чували за Уилям Джеймс — каза Уайът. — Споменах го само защото смятам докладът ми да е озаглавен „Разновидностите на политическия опит“. Нали виждате, не е съвсем глупаво.

— Не, не ми звучи глупаво. Всъщност звучи доста интересно.

— Е, още не знам. Надявам се да е така. Реших да дойда тук и да поговоря с някой от тази сфера, така да се каже, за да видя дали няма да открия добро начало. Нали не сте заета? Не бих искал да ви притеснявам.

Жената демонстративно надникна през рамото на Уайът, след това се обърна в двете посоки и после му се усмихна.

— Мисля, че ще успея да ви вмъкна в графика си — каза тя. — Казвам се Маги Квит. Искане ми се да беше Квитс, но не е. Просто Маги Квит. Когато излизах с Джак, съпругът ми, казвах на приятелките си: „Излизам с него, за да сме квит“. И стана една... сега наистина сме квит. Тогава дори не подозирах. — Тя поклати глава. — Както и да е — протегна ръка жената, — Маги.

— Уайът.

— Вече го казахте.

— Само за да знаете, че нищо не се е променило — засмя се той. Вече бяха приятели. — Както и да е, надявах се да успея да получа сведения за нещата, с които се занимава господин Конли, да кажем, през един най-обикновен месец. Като събиране на средства, срещи с групи, всъщност всичко.

— Е, ще имаме малък проблем — каза Маги Квит, — защото аз съм само доброволка, докато наемат служител на трудов договор, и работя тук съвсем отскоро. Но ако нямате нищо против да дойдете тук — тя отвори вратичката, — сигурна съм, че ще успеете някъде да откриете график на ангажиментите му.

Днес специалитетът в ресторанта на Лу Гърка бяха печени солени мериди — печени малки риби корюшки, поднесени с безбожно пикантен сладък червен сос. На масата на Джина — тя, Харди, Фаръл и Джеф Елиът в инвалидната му количка — стигнаха до консенсус, че тя всъщност бе замислила и сготвила най-вкусното си гръцко-китайско ястие досега. Новото усещане от неочаквано хубавата храна за момент предизвика мълчание на масата, което пък послужи за край на небрежното бърбене, откакто бяха дошли от Съдебната палата, касаещо най-вече звездното изпълнение на Джина по време на сутрешното заседание.

След това Джеф Елиът се обади:

— И така, Джина, след разговора ни по телефона тази сутрин направих малко проучване в интернет за ставата на Драйдън, а после говорих с Бил Блеър по телефона, преди да дойда в съда. Не се зарадва особено на обаждането ми.

Джина остави вилицата си. Обърна се към двамата си съдружници и набързо им разказа за самоубийството на Кели Ръснак и за евентуалната му пресечна точка със случая на Стюарт. Когато приключи, отново се обърна към Джеф:

— Казвай.

— Ами не съм сигурен, че ще ти хареса, но основното, което искаше да разбере, е, че независимо какво съм прочел онлайн или където и да е другаде, няма нищо нередно с продукта. Бил преминал прекрасно клиничните изпитания. Вече бил използван при стотици, скоро щели да станат хиляди, щастливи пациенти. Деветдесет и девет процента от така наречените проблеми се появили много след завършването на изпитанията и написването на докладите. А освен това тези доклади все още не били проверени. Така че, няма сензация.

— И ти му благодари за отделеното време и затвори — каза Харди.

— Наистина така ми се искаше, но по навик изстрелях поне още един въпрос, преди да успея да се спра.

— И кой беше той? — попита Джина.

— Попитах го дали е вярно, че и Кели Ръснак, и Карин Драйдън са работели по ставата. И дали смъртта и на двете жени през последните две седмици може да се окаже по някакъв начин свързана с работата им в ПИ. Или пък дали двата смъртния случая са свързани един с друг.

— Сигурно точно тази част не му е допаднала — отбеляза Фаръл.

— Прав си, не особено — кимна Елиът.

Обикновено Джина толерираше подобни подмятания, макар и да не се включваше към тях, но днес вниманието ѝ беше другаде:

— И той какво каза?

— Че Карин е била убита, а Кели е била в депресия и се е самоубила. Няма никаква връзка между двете неща.

— Обаче Стюарт ми каза, че тя изобщо не е била депресирана.

— Направили ли са аутопсията на трупа ѝ? — попита Харди. — Защото ако не са, мога да звънна в Сан Матео и да опитам да убедя някого да побързат.

— Вече го направих сутринта — кимна с глава Джина. — Обадох се в тамошния отдел „Убийства“ и ги помолих да звъннат на съдебния лекар. Щели да видят какво могат да направят.

— Имам познат в екипа на съдебния лекар там — каза Фаръл. — Нищо не обещавам, но ще му звънна.

— Би било добре — каза Джина. — Ако Кели е била убита, това е станало по времето, когато Стюарт беше в ареста...

— Хубаво алиби си има — обади се Елиът.

— И което е още по-хубаво — поясни Харди, — при два случая на убийство става по-трудно да се преструваш, че не са свързани. Дори за Ейбрамс, сигурен съм.

— Хубава мисъл, но старият Джери възлага големи надежди на Стюарт, Диз — каза Джина. — Няма да допусне друго убийство да му попречи.

Джеф искаше да се върне отново към предишната тема.

— Само че има нещо с този Блеър. Попритиснах го малко и го попитах защо не е сметнал за нужно да спомене нищо за смъртта на

Карин Драйдън в изявлението си пред медиите във връзка с Кели. Той отговори, цитирам: „Честно казано, изобщо не ми хрумна“.

— Каза ли „в онзи конкретен момент“? — попита Фаръл. — Много обичам да добавят това накрая.

Без да обръща внимание на Уес, Джина каза на Джеф:

— Но това сигурно е лъжа.

— Очевидно. И понеже така и така вече ме беше излъгал, реших да го питам какво може да каже за отношенията си с Карин.

— Имал ли е такива? — попита Джина. — Имам предвид лични.

— Двамата се появяват заедно на доста места в гугъл — отвърна Джеф и сви рамене. — Явно са разиграли сериозно представление за инвеститорите, при това не само от Силициевата долина.

— Пътували са заедно? — попита Джина. — С преспиване?

— Най-малкото. Нямах време да се поразтърся за хотелски резервации и за самолетни билети, но може да има някакви документи и дори свидетели, ако изпратиш някой на място да провери.

— И какво ти отговори този тип Блеър? — поинтересува се Харди. — За личните им взаимоотношения?

— Че нямали такива — отговори Джеф. — Естествено. Отношенията им били чисто делови. Тя била изключително талантлив изобретател и учен, а той се занимавал с маркетинга и с продажбите. Но, разбира се, бил съсипан от смъртта ѝ.

— Може би трябва да изпратим Уайът да си поговори с този тип — каза Харди. — Да провери къде е бил по време на убийството или самоубийството на двете жени, дори и само за да го кажем на съдията.

— Не че на този етап ще има голямо значение — добави Фаръл, услужлив както винаги.

Смаяна от фразата, Джина се обърна към него:

— Какво искаш да кажеш, Уес?

Фаръл не искаше да я засегне.

— Искам да кажа, че докато отидеш на процес, вече ще разполагаш с всички тези отговори. Всъщност не са ти нужни за това изслушване, защото там и бездруго нищо няма да променят.

— А ако все още не съм склонна да приема този факт? — попита Джина. — Имам предвид, че изслушването е изгубена кауза. Тази сутрин ги съсипах в залата.

— Да, така е — съгласи се Фаръл. — Изобщо не се опитвам да твърдя обратното.

— Но въпреки това ще изгубя?

— Е, може и да не изгубиш — вдигна ръце Фаръл.

Кимбърли Горман пушеше марихуана заедно с гаджето си Тревър Стратън в караваната фолксваген, в която живееха през последните седмици, с изключение на няколко дни след смъртта на майка ѝ, когато тя бе отседнала при леля си Дебра. Двамата младежи бяха паркирали почти на същото място, където Уайът Хънт и Джина Роук бяха завили по време на сутрешното си бягане, на едно от местата за паркиране, където крайбрежната улица свършваше глухо отвъд Морския музей в крайбрежния парк. Макар на теория да имаше двучасов лимит за паркиране, на практика мястото беше удобно да се покриеш, защото по глухата улица рядко минаваха ченгета и дори служителките, обслужващи автоматите за паркиралите автомобили, избягваха завоя в края и предпочитаха да поемат по Полк Стрийт за по-лесни жертви. Освен това мястото за паркиране на Кимбърли и на Тревър се намираше на по-малко от шест пресечки от сега необитаемия дом на Горман и на Драйдън.

Тревър Стратън беше на двацет години. Беше висок метър и осемдесет, тежеше близо осемдесет килограма и беше добре сложено хлапе с хубава, но размъкната външност, поне когато се измиеше. Но в повечето случаи и той като Кимбърли не виждаше необходимост от това. Днес например беше с рядка тридневна брада. Дългата му коса беше по-скоро руса, отколкото кестенява. Облечен с протрити джинси и с износени червени маратонки, той беше точно типът момче, което Кимбърли никога не би завела у дома да се запознае с майка ѝ, а това го правеше идеален.

Не че му беше особено трудно, но Тревър бе успял да убеди Кимбърли да не заминава за колежа, когато тя бе на прага да го стори. Самият той предишната година бе започнал да учи в университета в Сан Франциско и бе взел повечето изпити от първата си година. Само че родителите му от Илинойс нито веднъж не бяха дошли да го видят, нито пък се бяха поинтересували от оценките му, и той си бе дал сметка, че никога няма да го сторят. Затова бе останал в града през

лятото, купил си беше караваната и беше казал на родителите си, че живее в апартамент извън територията на университета. А те всеки месец му изпращаха чекове от 1500 долара за наема и за храна, които той получаваше на адреса на апартамента на един свой приятел. През повечето време си живееше страхотно.

Само дето се налагаше да се справя с настроенята и с особеностите на Кимбърли. Обаче повечето време тя беше навита за секс, а поведението ѝ като цяло беше радикално и някак готино. Освен това беше много по-хубава, отколкото смяташе. Всъщност беше наистина хубава. Повечето от познатите на Тревър бяха доста впечатлени само защото беше с нея.

Обаче сега тя вече няколко дни беше в едно от мрачните си настроения. Маниачка на п-та степен. Той знаеше, че след погребението Ким беше адски потисната и не бе спала повече от час-два на нощ. А тази сутрин реши, че трябва да посети баща си в ареста. Нищо не се бе получило, само дето беше настинала. Бяха дошли тук с микробуса и бяха изпушили няколко цигари, за да може тя да се поуспокои, обаче вместо това Ким си втълпи, че трябва да излязат да посвирят за пари, затова взеха малкото му барабанче и китарата и отидоха на колелото на трамвая. Той праметна през рамо ремъка на акустичната си китара и изпя няколко от монотонните си песни, а тя неуморно удряше барабанчето няколко часа.

Когато Кимбърли се заловеше за нещо, енергията ѝ бе огромна. Трябваше да ѝ го признае. Освен това спечелиха почти двайсет долара, което определено си струваше. Но през цялото време стояха под неспирния ситен дъждец и макар Тревър да беше облечен с непромокаемото си яке, не успя да убеди Кимбърли да облече нещо по-топло от джапанките си и фланелката, под която не носеше сутиен.

Вече се бяха върнали в караваната и тя отново хленчеше, все още възбудена и ненаситна от изпушените цигари. Можеше да опита да я убеди да вземе малко литий, макар че той я правеше потисната, елиминираше действието на наркотика и тя ставаше толкова досадна, колкото сега бе вълнуваща. Ако Тревър успееше да я накара да вземе лекарството си, сигурно щеше да спи няколко дни, затова той реши, че трябва да го направят поне още веднъж, преди тя да се отнесе.

— Трябва да облека още нещо — каза Ким. — Студено ми е.

— Завий се с одеялото, Ким. Ето, дай да те загърна.

Само че тя го отблъсна.

— Много е топло, много е топло, много е топло. Не ме ли чуваш? Освен това вони. Какво направихме с дрехите, които ми купи Дебра? При нея ли ги оставих?

— Не знам. Не съм ги виждал.

— Видя ги и още как!

— Изобщо не си ги носила тук — поклати глава той.

Подозрението отново се върна в погледа ѝ. Напоследък това беше като че ли основната ѝ реакция към него. Да не му вярва. А истината беше, че той се грижеше за нея — колата, храната, наркотиците, пиенето, нуждите ѝ. Тревър обаче знаеше, че точно заради това на моменти тя ставаше адски трудна, а друг път — много очарователна. Човек просто не знаеше в каква реалност живее Ким. Сега тя внезапно седна в леглото и дрогираните ѝ очи гневно блеснаха.

— Продад си ги, нали? Точно това си направил, Трев. Върнал си ги обратно в магазина заради парите.

— Не съм, Ким. Изобщо не си ги носила тук. Оставила си ги при леля си.

— Не бих го направила. Дрехите ми харесваха.

— Каза, че ги мразиш.

— Не е вярно. Измисляш си — Само че явно нещо във версията му ѝ се стори възможно, макар и не точно вярно, затова както винаги безпогрешно смени темата. — Хайде просто да идем в къщата.

— Според мен идеята не е добра.

— Защо не? Там няма никого. Трябва да си взема старите дрехи от дрешника в стаята си. Наистина ми е студено, Трев. Не се шегувам. Не искам да се разболея.

— Човек не се разболява, защото му е студено. Това са само приказки.

— Не ми пука. И не вярвам, че е така. — Тя бъркаше в джобовете си и опипваше купчината одеяла и другите неща на матрака отдолу. — Къде са ми ключовете? Няма да ме командваш. Просто ще отида и толкова.

— Ким — дръпна той одеялото зад гърба ѝ и се опита да загърне раменете ѝ. — Не можем да отидем в дома ти. Просто не може да го направим.

Тя стисна ъгъла на одеялото и отново го отметна от себе си.

— Къде са ми ключовете? И тях ли си взел?

— Не съм ги взимал, ти ми ги даде.

— Тогава ми ги върни. Изобщо знаеш ли къде са?

— Да.

— Е къде са, де? Трябва да ми кажеш. Мои са си.

— Наши са, Ким. И са на сигурно място. Би ли се загърнала с това одеяло, моля те? Само докато се стоплиш. След това може да поговорим.

— Но аз искам да си отида у дома и да си взема дрехите.

— Ким, майка ти е била убита там, забрави ли? Каза, че никога повече няма да можеш да стъпиш в къщата.

— Но вече мога. Майка ми няма да... — Каквато и мимолетна мисъл да ѝ бе хрумнала, бързо се изпари. Ким въздъхна и каза: — Както и да е, можеш да дойдеш с мен.

— Не мога да отида там, Ким. Не мога да се върна там. Не го ли схващаш? Ако някой ме види и разбере, че си била с мен, а после по някакъв начин се докопат до отпечатъците ми, може да ме тикнат в затвора.

— Не! Не може и ти да отидеш в затвора.

— Знам, знам, но ако някой ни е видял там в неделя...

— Никой не ни е видял, Трев. Просто влязохме и излязохме, аз знам комбинацията, отворихме сейфа, взехме парите...

— Трябваше да ги вземем всичките. И пистолета.

— Не! Това щеше да е наистина тъпо. Познавам баща си. Надали е знаел колко точно пари е оставил в сейфа, но щеше да забележи, ако бяха изчезнали всичките. Освен това не ни трябва пистолет. За какво ни е?

— Можехме да го продадем някъде. Освен това, Ким, там имаше още толкова много неща, които можехме да задигнем. Неща, които изобщо нямаше да им липсват, бас ловя. Само че вече изпуснахме шанса. Трябваше да отмъкнем повече, докато още имахме възможност.

Обаче в очите ѝ отново се бе появил онзи отнесен поглед и Ким не обели и дума как мирише кърпата, към която пресегна, за да се загърне.

— Знам, че искаше да се върнеш обратно. Добре, че не се върна.

— Внезапно тя се втренчи в него със смразяваща обективност, все едно никога досега не го бе виждала. — Нали не си се върнал?

— Разбира се, че не, Ким. Знаеш го. Казах ти.

Тя изрецитира обяснението, все едно го беше запомнила наизуст.

— Останах при Джен, а ти отиде при Джереми и купи тази трева — каза тя.

— Точно така. С парите от сейфа. И за щастие не отидох в къщата ти, защото който е бил там, може да е... Искам да кажа, можех и аз да се окажа на пътя му.

— Като мама.

— Да. Точно като нея. И точно заради това сега не мога да се върна там. Може да си помислят, че имам някаква връзка с майка ти. А това не е така, Ким. Кълна се в бога.

Кимбърли кимаше ли кимаше, докато движението ѝ не заприлича на клатушкане. Някъде дълбоко вътре в тялото ѝ се надигна тихичко тананикане и след няколко секунди се превърна в силен вой, който Тревър трябваше да заглуши, като я придърпа и я притисне към гърдите си, започне да я потупва по гърба, да гали косата ѝ и да ѝ шепне успокоително:

— Няма нищо, няма нищо.

После също толкова внезапно, колкото се бе появило, стенанието се превърна в дълбока кашлица, която раздираше гърдите ѝ и като че ли увлече и цялото тяло.

— Не ме изоставяй — плачеше тя. — Моля те, не ме изоставяй.

Тревър продължи да я гали:

— Никога няма да те изоставя — прошепна той близо до ухото ѝ.
— Никога, никога.

— Ким, отново се обажда Джина Роук.

— Откъде имаш номера ми?

— Баща ти се опита да ти звъдне сутринта от моя телефон, така че номерът се е записал.

— Ясно. Какво?

— Добре ли си?

— Знаеш ли, че винаги питах за това?

— Извинявай, лош навик. Струва ми се, че си плакала.

— И какво от това. Майка ми беше убита. Струва ми се, че мога да плача, ако ми се плаче. Нещо против?

Джина си помисли, че човек просто не може да излезе на глава с тази млада жена. Прехапа език, потисна една въздишка, която със сигурност щеше да бъде разтълкувана погрешно, и с възможно най-неутрален тон каза:

— Връщам се на изслушването на баща ти и искам да те попитам нещо.

— Може и да не знам отговора. — Ким каза и още нещо, но Джина не можа да го чуе.

— Какво каза?

— Нищо. Говорех на друг. Какво ще ме питаш?

— Когато през онази неделя разговаря с майка си, каза ли й, че не посещаваш колежа?

— Не. Защо да го правя?

— Не знам, просто питам. Баща ти също искаше да знае.

— Защо винаги казваш „баща ти“, все едно е нещо суперофициално? Защо просто не кажеш „татко ти“?

— Добре, Кимбърли, татко ти искаше да знае за какво си говорила с майка си... с мама. Ако не е било за колежа.

— За пари. Исках да й кажа, че ми трябва пари.

— Тя не ти ли изпращаше пари?

— Да, само че директно в общежитието. Казах й, че съм се запознала с едни хора и сме решили да си наемем апартамент, така че искам да изпраща парите директно на мен.

— А тя какво ти отговори?

— Ти как мислиш? Че няма да го направи.

— Каза ли нещо друго?

— Обичайните неща. Взимам ли си хапчетата. Че не трябва да напускам общежитието. Бъра-бъра-бъра.

— И това ли беше целият разговор?

— Почти. Била заета, така че прекъсна.

— Каза ли къде отива?

— Каза, че имала среща.

— Спомена ли с кого?

— Не. Просто обичайното обяснение — имам среща. Върши работа във всички случаи.

— Кимбърли — поде Джина, — би ли се опитала да си спомниш дали не е споменала нещо за човека, с когото ще се срещне? Може би

той е бил последният, който я е видял жива. Възможно е дори той да е бил убиецът.

От дъщерята отново не дойде никакъв отговор.

— Каза, че има и среща и толкова. Ей, татко там ли е? Може ли да говоря с него?

— В момента е в една килия зад съдебната зала, Кимбърли. Остави ти съобщение, че много би искал да го посетиш днес следобед в часовете за свиждане.

— Ами, не знам. Кажу ми, че съм си взела хапчето и съм малко изморена. Ще видя как ще се чувствам.

Без нито дума повече Кимбърли затвори.

Джина седеше на масата на защитата и очакваше да въведат Стюарт. Съдия Тойнби бе обявил обедната почивка малко рано и сега пред нея се очертаваше дълъг следобед. Макар че не би трябвало да има някакво значение, но тя осезателно усещаше, че основната група от приятелите ѝ на обяд се бе върнала към обичайната си работа. Фактът, че Дизмъс Харди щеше да се опита да се свърже с Уайът Хънт и да му възложи да събере информация за ПИ и за Бил Блеър, не успяваше да потуши ирационалното ѝ чувство, че е била изоставена. Знаеше, че е нелепо. Беше голямо момиче. Но проявата на подкрепа сутринта беше неочаквана и много мила. Обърна се назад. Дебра Драйдън все още чакаше в коридора, защото Ейбрамс я бе призовал като свидетелка и тя трябваше да бъде наблизо. Въпреки силните ѝ и положителни чувства към Стюарт, Джина не я усещаше като силен съюзник. Джед Конли също бе приключил със символичното си присъствие в залата сутринта и сега нямаше и следа от него.

Обаче от страната на обвинението единствените двама отсъстващи бяха двамата свидетели от сутрешното заседание — Страут и Фаро. В този момент Ейбрамс отново разговаряше оживено с Джул, Кларънс Джакман и с още няколко униформени полицаи, които бяха тук през целия ден. Внезапно всички в групата избухнаха в смях, явно в отговор на нечия шега. Разбира се, мъжете винаги има на какво да се смеят, помисли си Джина. Пък и всъщност защо да не се смеят? Не им се налагаше да доказват много неща по време на изслушването, поне нищо особено сериозно. Живеем в мъжки свят.

Джина рязко обърна гръб на галерията и си каза — майната му на шума. Нямаше да допусне това негативно мислене да я засмуче.

Може и да бе съвсем сама тук, но беше адски компетентна адвокатка, която досега много пъти бе побеждавала мъже. Освен това си напомни, че истината е на нейна страна. „Добре, момчета, готова съм — помисли си тя. — Да започваме“.

По своя характер предварителното изслушване не се отличава с много разкази. Няма действителна възможност за спорове и те не се толерират. На теория преобладава процедурата и биват представяни доказателства срещу обвиняемия по такъв начин, че да говорят сами по себе си. Тази структура в съчетание с изискването за вероятния мотив на престъплението позволява и на двете страни да действат донякъде бързо и свободно със свидетелите и понякога дори с веществените доказателства, защото невинаги се изисква предварително официално обяснение за връзката на отделните елементи със случая.

Вероятно това щеше да е добре за Джина, когато дойдеше време да представи своите алтернативни теории за случая — връзката между Карин Драйдън, Кели Ръснак и ПИ, неадекватните полицейски разпити на алтернативни заподозрени със силни мотиви за извършване на престъплението и незадълбоченото разследване на финансовия и личния живот на Карин, прибързаното осъждане на Стюарт само защото е съпругът. Обаче ѝ бе трудно да си представи как да се държи със свидетел на обвинението като полицай Джордж Бериман от пътната полиция, един възпитан и дружелюбен на вид мъж на трийсет и няколко години.

Прекъсвани от непрестанните възражения на Джина за липса на връзка с делото, показанията на Бериман вписаха в протокола, че Стюарт е бил разстроен, когато е бил спрял в петък вечерта преди смъртта на Карин, и че е казал, че отива в планината за уикенда, защото иначе ще убие жена си, с която тъкмо се бил скарал ужасно. Джина не можеше да направи нищо. Нещата бяха такива, каквито бяха. Не бяха съкрушителни, но със сигурност и не помагаха. Все пак реши, че би могла да изтъкне една дреболия или поне да кльцне малко Ейбрамс и Тойнби.

— Полицай Бериман — отново застана тя в средата на съдебната зала, — по време на един обикновен работен ден много хора ли

глобявате за повишена скорост?

— Разбира се. Това е част от работата ми.

— Свидетелствахте, че господин Горман е бил много разстроен, когато сте го спрели, нали?

— Да.

— Нека ви попитам, полицай — натъквате ли са на много хора в щастлив екстаз, задето ги спирате за превишена скорост?

Вълна от тих смях се разля в галерията зад нея, когато Бериман отговори отрицателно.

Тя обаче едва изчака отговора му, махна отсечено и каза:

— Нямам повече въпроси.

Без да помръдне, Джина вдигна поглед към мястото на съдията. Той схвана намека.

— Като че ли чувам от госпожа Роук възражение за липса на връзка с делото. Ще го допусна, каквото и да е значението му, макар според мен да не е голямо.

Въодушевена от упрека на Тойнби към Ейбрамс, Джина се върна на масата си, като се стараяше да не проявява признаци на самодоволство, но когато седна до Стюарт, се наведе към него и прошепна:

— Вече имаме трима от трима, което за тях означава нула на три.

— Добре, най-сетне успя да ме убедиш — отговори той. — Ще ти напиша чек. Наета си.

* * *

Преди да призове следващия си свидетел, Ейбрамс представи като доказателство запис от обаждането на Стюарт в полицията, след като бе открил Карин в горещата вана. Разбира се, Джина имаше писмен запис от обаждането и беше запозната с действително използваните думи, но прослушването на записа в съдебната зала подчерта още по-драматично отсъствието на всякакво усещане за скръб. Гласът на Стюарт — спокоен, рационален, подробен и смразяващо делови — изобщо не звучеше като глас на изпаднал в паника съпруг, който току-що се е прибрал и е намерил съпругата си мъртва.

Ейбрамс не отдели много време на записа, а извика следващия си свидетел, който на свой ред им навреди, като разказа как Стюарт е правил изкуствено дишане на Карин, чието тяло вече се е намирало в пълно трупно вкочаняване. Показанията му несъмнено имаха връзка и бяха зловещо въздействащи — как влязъл през отворената врата (с други думи, Стюарт бе започнал да прави изкуствено дишане на жена си едва след като е позвънил на 911 и след това е отворил вратата), колко лесно е убедил Стюарт да се откаже от изкуственото дишане, описанието на изкривеното положение, в което се било вкочанило тялото на Карин.

Особено въздействащ бе краят, който Джина знаеше, че цели да опровергае единствения ѝ аргумент — че Стюарт е бил до такава степен в плен на емоциите, след като е открил тялото на съпругата си в горещата вана, че се е опитал да ѝ вдъхне живот, въпреки че положението е било видимо безнадеждно.

— Капитан Марстън, какво направи обвиняемият, след като прекрати изкуственото дишане? — попита Ейбрамс.

— Когато се изправи, покри тялото с хавлиена кърпа и ме попита искам ли кафе.

— Кафе ли?

— Да. Каза, че тъкмо е сварил една кана, преди да открие жена си. Дватама със сержант Вилела му отказахме.

— Обвиняемият плачеше ли? Даваше ли други признаци, че е разстроен?

— Не, сър.

— Добре. Какво направи той след това?

— Каза, че самият той би изпил още една чаша, и отиде в кухнята.

— Погледна ли изобщо отново към тялото на съпругата си?

— Не, сър. Просто отиде в кухнята и си наля още кафе.

Джина погледна крадешком към Тойнби тъкмо когато той изгледа Стюарт с пронизващ поглед. Явно неукрасените показания на Марстън оказваха влияние върху съдията. Гледаше Стюарт, като че ли никога дотогава не го беше виждал.

* * *

След това странно въздействащо въведение Джина направи си умря от радост, когато обвинението призова Девин Джул на свидетелската скамейка. Показанията му, които се основаваха до голяма степен на собствения му разговор с клиента ѝ през онази първа сутрин, бяха едновременно пряко свързани с делото и потенциално заклеймяващи.

За половин час всичко излезе наяве. Започна с преките показания на Стюарт, записани и после свалени на хартия — с ултиматума за развод, с различните признания на Стюарт за проблемите в брака им, за огромните и сложни финансови последици от смъртта на Карин и с историята на брака им, включително и разговора на полицаия със съседите, разказали му за двете обаждания по повод битово насилие в къщата. Продължи с предположението на Стюарт, направено пред инспектора, за таблетките викодин на горния етаж и за връзката им с горещата вана. Бетани Робли и сигурното разпознаване от нейна страна на колата на Стюарт в нощта на убийството, плюс заплахите към нея, отправени от Стюарт посредством дъщеря му.

Джина възрази, че не могат да свързват уж отправената заплаха със Стюарт, но...

След това Ейбрамс се върна към заповедта за обиск на хижата, издействана от Джул, и към царящия там хаос, говори за несъответствията във времето на пътуването му от Екоу Лейк, предложи собствен сценарий за по-вероятно шофиране късно през нощта или по-скоро рано сутринта от Сан Франциско до Ранчо Кордова и обратно. След това Ейбрамс бързо преведе Джул през някои подробности около ареста, явното въоръжено бягство на Стюарт до мотел в Сан Матео, заредения пистолет, намерен у Стюарт, когато Джул бе нахълтал в стаята, за да извърши ареста.

Като цяло това бе разказ на много опитен и умел свидетел, който самият Ейбрамс нямаше право да направи. На прокурора не се налагаше да казва „съзнание за виновност“, официален правен термин, който понякога имаше силата да обвинява. Показанията на свидетеля му красноречиво внушиха това послание.

Така трябваше да бъде.

Джина си припомни призива на Дейвид, че работата на защитата не е да се вайка, когато Ейбрамс приключи разпита и се обърна към нея с думите: „Свидетелят е ваш“, потупа няколко пъти ръката на

Стюарт, за да му вдъхне увереност, след това едва не скокна от мястото си и застана на мястото си в средата на залата.

— Благодаря, Ваша чест — кимна уважително Джина, след това насочи вниманието си към Джул, който седеше спокойно на свидетелското място. — Инспектор Джул — поде тя, — вашите показания за графика на времето на Стюарт на сутринта след убийството се основават на разговора ви с него, който сте записали същата сутрин, така ли е?

За да представи по-човешкия облик на Стюарт пред съда, Джина винаги го наричаше по име, а прокурорът винаги го наричаше, единствено „обвиняемия“, или просто неопределено „обвиняем“. Тези малки унижителни номера може и да бяха глуповати и не бе сигурно дали оказват въздействие върху присъдата, но адвокатите и от двете страни смятаха, че може да ги пренебрегват само на свой риск.

— Да.

— Той ви е казал, че е тръгнал от хижата си на Екоу Лейк към два през нощта, така ли е?

— Всъщност каза, че е било малко преди два.

— А, малко преди два. Благодаря ви. Бихте ли казали на съда как се сдобихте с разписката от бензиностанцията в Ранчо Кордова, която показва, че Стюарт е заредил гориво там в четири и петнайсет през нощта?

— Вие ми я дадохте.

— Така е — потвърди Джина. Реши, че смисълът на действието е достатъчно ясен за съдията. Като адвокат на Стюарт тя не беше длъжна да предава на полицията улики, които можеха потенциално да уличат Стюарт. — А имахме ли възможност да обсъдите със Стюарт несъответствието във времето, за което споменахте в отговора си на господин Ейбрамс?

— Да, имах. Попитах го дали нещо го е забавило по време на пътуването от хижата му, което може да обясни излишното време. Той каза, че не е.

— Каза ли нещо повече?

— Да. При по-късен разпит, когато вече беше в ареста, заяви, че сигурно е сбъркал времето, по което е тръгнал.

— С други думи, първото му твърдение за времето на тръгване е било приблизително. А не, както свидетелствахте преди малко,

категорично.

— Възражение, Ваша чест. Иска изводи.

Така беше и Джина го знаеше, но не даваше и пет пари. Тойнби прие възражението, но Джина продължи. Знаеше, че може да направи безценно малко по отношение на признанията на Стюарт, че двамата с Карин не са се разбирали или във връзка с парите, които щеше да наследи след смъртта ѝ. А с показанията на съседите и на Бетани Робли щеше да се оправя, когато те застанеха на свидетелското място. Но Джина знаеше, че цялото построение с цел внушаване на виновност, издигнато толкова старателно от Джул и от Ейбрамс, до голяма степен е пясъчен замък. И възнамеряваше да ритне опората под краката им.

— Инспектор Джул, сутринта преди ареста на Стюарт имахте ли възможност да се видите с него?

— Да. В дома му.

— За да връчите заповедта за арест ли отидохте?

— Не. Тогава още няха заповед за арест.

— Тогава още сте нямали заповед за арест. Същия ден ли беше издадена заповедта?

— Да.

— Но още не е била у вас. Тогава защо отидохте там?

Джул се размърда на стола си — първите признаци на нервност.

— Вие ми се обадохте от името на клиента си и ме помолихте да дойда, за да погледна някакви имейли, които е получил.

— Имейли ли? От какъв характер?

— Бяха заплахи към клиента ви.

— Какви заплахи?

— Смъртоносни.

— От кого?

— Не знам. Някой, който се бе подписал „Няма да убиваш“.

— Колко такива имейли имаше?

— Три.

— И кога клиентът ми бе получил последния от тях?

— В петък преди... Предишния петък.

— Имате предвид преди събитието, така ли?

Джул явно мразеше да казват „събитието“.

— Да, преди убийството.

— Значи два дни преди въпросното събитие Стюарт е получил имейл със заплаха за живота си? Така ли е?

— Така казва той. И така изглеждаше.

— А вие какво направихте с тази информация, инспекторе?

— Нищо не направих. Реших, че клиентът ви най-вероятно сам е изпратил имейла до себе си.

— Останалите също ли?

— Да.

— Включително и през седмицата, когато е бил на туристически поход в планината Битъррут заедно с член на калифорнийското законодателно събрание?

— Може да е накарал някой друг да ги изпрати — сви рамене Джул.

— Така е — призна Джина. — Но, инспекторе, това вероятно е оправдателна улика по този случай точно като касовата бележка от Ранчо Кордова, която Стюарт доброволно ви предаде, нали?

— Доколкото има някаква стойност, а тя не е голяма — отговори Джул.

— Моля да предупредите свидетеля, Ваша чест. Не отговори на въпроса.

— Приема се.

— Отговорете с „да“ или с „не“, инспекторе — добави Джина. — Спестете ни редакциите си.

— Ваша чест... — скочи на крака Ейбрамс.

— Чакайте малко и двамата! — намеси се Тойнби. — Така няма да стане. И двамата знаете как се задават въпроси и се правят възражения, така че отсега нататък правете точно това. Ясно ли е?

Джина преглътна отговора си. Оставаше фактът, че никакви оправдателни доказателства, дадени на Джул, нямаха стойност за него, защото инспекторът вече си бе съставил мнение преди доказателствата. Само че Джина не искаше да влиза в безполезни спорове, не и когато разполагаше с по-добър начин да го пребори.

— Инспекторе, докато бяхте със Стюарт същата тази сутрин в деня на ареста му, осведомихте ли го, че е заподозрян?

— Той вече го знаеше — усмихна се толерантно Джул.

— Така ли? Откъде? Казахте ли му?

— Предполагам, че е чел вестниците. Беше си наел адвокат.

— Добре. — Джина и сега не възнамеряваше да спори, макар че шансовете и този път бяха на нейна страна. И без това щеше да приклепти Джул. — И така, понеже Стюарт беше заподозрян, вие му наредихте да не напуска града и да остане в границите на вашите правомощия, така ли?

Първите признаци на гняв се разлетяха от него като малки искрици, когато Джул стрелна с поглед Ейбрамс, преди да отговори на Джина.

— Не, не е така. Все още не бяхме решили да го арестуваме.

— Значи Стюарт е бил свободен гражданин, който може да ходи където си поиска?

— Формално погледнато.

— Не просто формално, инспекторе. Абсолютно. Можел е да се качи на самолет за друга държава, без да наруши вашите разпореждания, нали?

Джул имаше нужда от малко време, преди да отговори. Най-сетне каза:

— Допускам, че е така.

— Допускате. А допускате ли, инспекторе, че Стюарт е бягал, когато в крайна сметка е чул за заповедта за задържането си?

— Това не знам.

— Не знаете ли?

— Но предположих, че е така. Отидох в къщата му, за да го задържа съгласно заповедта, заварих чекмеджетата на дрешника му отворени и наполовина празни, а освен това открих кутия с патрони върху бюрото му. Допуснах, че се е въоръжил, и се оказа точно така. Освен това се е измъкнал от дома си тайно и не откликна на призивите да се предаде след издаването на заповедта за задържането му.

— А, да, известната фраза „въоръжен и опасен“, за която толкова много сме слушали. Вярно ли е, инспекторе, че Стюарт законно е притежавал оръжието, което сте иззели от него?

— Да. Пистолетът беше негов.

— А когато нахълтахте в стаята му в мотела в Сан Матео, видяхте ли оръжието?

— Беше на нощното шкафче до леглото му.

— С други думи, стоял е съвсем на открито. Тоест не става дума за скрито оръжие, така ли?

— В онзи момент не.

— Знаете ли дали изобщо някога е носил пистолета скрит под дрехите си?

— Не.

— И току-що казахте, че е получил нееднократни заплахи за живота си, нали?

— Да.

— Добре. Когато нахълтахте в стаята, той пресегна ли се към пистолета, хвърли ли се към него?

— В стаята имаше петима души с насочени към него оръжия, които крещяха: „Не мърдай!“. Не помръдна.

— Така е, не е помръднал. — Джина се обърна и бързо се върна на масата си, привидно за глътка вода. Всъщност не искаше да позволи на нападателността да я завладее и имаше нужда от малко време да формулира последните си въпроси към този основен свидетел. Когато се върна на мястото си, спокойният ѝ глас учуди дори самата нея.

— Нека обобщим, инспектор Джул. Стюарт не е знаел, че е заподозрян във връзка с това събитие. Не е имало издадена заповед за арестуването му, когато е напуснал града, за да разговаря с някои хора по собствена инициатива във връзка със случилото се...

Зад себе си чу как столът на Ейбрамс изскърца и възражението му:

— Разказ, Ваша чест, и допуска факти, а не доказателства.

Тойнби прие възражението, както предполагаше Джина, но поне бе внушила на съдията причината за пътуването на Стюарт до полуострова, както възнамеряваше.

Джул съзря единствения си шанс и се възползва от него.

— Освен това бе откраднал регистрационните номера от друг автомобил и ги бе поставил на своя пикап.

Джина знаеше, че това е поредната явна грешка на Стюарт. Разбира се, той правилно бе заподозрял, че не след дълго ще има заповед за арестуването му, и бе разработил стратегия, за да избегне разпознаването и залавянето си. Само че Джина не беше тук, за да обсъжда този момент — Тойнби трябваше сам да го регистрира и да си направи извода.

— Добре. — Джина си лепна толерантна усмивка и овладя всяко повишаване на тона на гласа си. — Да, инспекторе, направил го е.

Основателно ли ще бъде да се твърди, че този случай напоследък привлече твърде голямо внимание от страна на медиите?

— Да, ползва се с известно внимание.

— Е, вие несъмнено знаете, инспекторе, че пресата обсажда Стюарт още от деня на смъртта на съпругата му.

— Не знам дали го „обсажда“.

— А как ще определите факта, че групи от петима-шестима души го следват с камери и с микрофони всеки път, когато излезе от вратата на дома си? Вие добре знаете, че го правят, инспекторе, защото го видяхте с очите си и защото се оплакахме от това в полицейското управление.

— Тези ваши твърдения са ми известни.

— Инспекторе, възможно ли е Стюарт просто да не е искал глутница агресивни репортери, които не го оставят на мира, да преследват пикапа му?

— Възразявам. Предположения.

— Ваша чест — каза Джина, — господин Ейбрамс настоява да приема един извод относно регистрационните номера, но аз искам да предложа друг, който е много по-смислен за запознатите с фактите.

— Маслото няма да развали кашата, господин Ейбрамс — заяви съдия Тойнби. — Ще го допусна. Но няма голяма тежест, госпожо Роук. Да продължаваме.

— Сега, инспекторе, все още по темата с така нареченото бягство на Стюарт, за да избегне задържането. Бихте ли казали на съда как научихте, че Стюарт се намира в мотел „Холивуд“ в Сан Матео.

Това не беше добре и Джул го съзнаваше.

— Проследих обаждане до мобилния си телефон и открих мястото.

— И какво беше това обаждане, инспекторе?

Улучен в слабото място, Джул не можеше да се накара да опише случилото се. Джина усещаше как цялата зала зад гърба ѝ е неподвижна и притихнала в очакване на отговора на Джул. Само че той не идваше. След доста дълго мълчание Джина се обади:

— Вярно ли е, инспекторе — попита тя с най-благия си гласец, — че това обаждане до вас беше от адвокатката на Стюарт Горман, която беше научила за заповедта и искаше да уговори предаването на

клиента си за следващата сутрин в десет часа? И че вие се съгласихте да приемете такова предаване?

Очите на Джул се стрелкаха между Ейбрамс и Джина. Най-накрая съдия Тойнби се наведе от мястото си и го попита директно:

— Искаме да чуем едно ясно или „не“, инспекторе.

— Да, извинете, Ваша чест. — Той се обърна към Джина. Нужни му бяха още няколко секунди, докато най-накрая изломоти едва чуто: — Да. Но и двамата с вас знаем, госпожо адвокат, че адвокатът трябва да предаде издирвания си клиент незабавно. А и само защото съм ви казал, че бих могъл да се съглася клиентът ви да дойде по-късно, не означава, че ще спра да го търся дори и за секунда. Това беше заповед за арест по обвинение в убийство, не беше просто покана да се отбие в Съдебната палата.

Джина прецени, че може да му позволи да подърдори малко. Мислено прегледа бележките, които претегляше в съзнанието си. Натрапваното мнение за вината на Стюарт се основаваше на факта, че той знаеше, че го издирват и въз основа на това допускане се бе въоръжил, носеше скрито оръжие и бягаше от правосъдието. Доволна, че бе засегнала всички тези моменти, Джина леко кимна на свидетеля си.

— Благодаря ви, инспекторе, нямам повече въпроси.

* * *

Кратката почивка приключи неусетно. Стюарт не напусна масата на защитата, но попита Джина дали може да вземе писалка и един от жълтите ѝ снопове с листове. Когато тя се върна от тоалетната, той не вдигна поглед веднага, а продължи да пише, докато не стигна до подходящо място, където да прекъсне.

— Какво правиш? — попита го тя.

— Нахвърлям си някои бележки. Хрумна ми нещо.

— Ще го приема каквото и да е.

— Според мен не се нуждаеш от помощ. Започвам едва ли не да усещам, че ще надвием това чудо. — Видя как Джина се опита да скрие гримасата си. — Ти не мислиш ли така?

— Надявам се — отвърна Джина. Извърна се леко, за да се увери, че никой не се навърта край тях зад преградата, достатъчно близо, за да ги чуе. Чувала бе за такива случаи и в този момент не искаше подобно усложнение. Обърна се към него и меко му отговори: — Мисля, че за момента се справяме прекрасно, но почти всичко, за което говориха досега, дори показанията на Джул, е просто тълкуване на фактите, а не са самите факти.

— Така е. Победи го точно по този пункт.

— Не е точно така, Стюарт. Може би съм накарала Тойнби да погледне и към друга алтернатива и достоверно обяснение на хронологията. А и съзнанието за вина също не е особено силно. За жалост обаче остава въпросът със самата вина. И точно тук се намесва Бетани Робли. — Джина обаче не искаше изцяло да премазва зародилите се надежди на Стюарт. Несъмнено бе вярно, че до този момент тя бе затруднила усилията на обвинението, и ако с Бетани Робли станеше като с останалите свидетели до момента, Джина може би щеше да си позволи известна надежда за резултатите от изслушването. Но не и преди това. Лепна си фалшиво изражение. — Аз обаче имам план, от който може и да имаме полза. Ще видим. А каква е твоята идея? — кимна тя към листовете.

Той обаче бе закрил листовете с ръка. Уж небрежно, но твърдо.

— Нищо особено. Пък и не е свързано с това, имам предвид с действията ни в съда. Просто някои мисли.

— Е, ако решиш да позволиш на някой да ги прочете, аз проявявам интерес.

— Няма нужда да го казваш — кимна той към страниците. — Това си е само за мен.

— А не за читателите ти?

— Е, и за тях. — Той замълча. — Наистина има хора, които ме четат, но има и хора, които са около мен в живота ми. И обикновено тези хора не се интересуват от написаното от мен. Просто е така... не е толкова важно. — Той се усмихна колебливо. — Нито пък има връзка с делото, както казвате вие, адвокатите. Тях поне не ги интересуваше особено.

— Имаш предвид Карин — каза Джина.

Стюарт се усмихна уклончиво, отмести поглед и тежко въздъхна.

— Свикнал съм. Разбирам го. Не е предназначено за всички, така че не е нужно да се държиш мило и да ме молиш да го видиш.

Тя замълча за момент.

— Ами ако наистина искам да го прочета? Ако просто ми харесва как пишеш?

— Ами... — отново си пое въздух той, — би било хубаво.

* * *

Бетани Робли, която изглеждаше едновременно ужасена и най-вероятно изтощена от безсъние, се приближи към парапета по средната алея, стиснала ръката на майка си, макар че едрата жена не изглеждаше подходящо избрана опора за дъщеря си, защото самата тя се движеше с помощта на бастун. Когато влязоха в предната част на съдебната зала, госпожа Робли пусна ръката на дъщеря си и я наблюдава как прави още няколко стъпки, а после внезапно се метна надясно точно зад гърба на Джина, стисна гащеризона на Стюарт за рамото и го дръпна назад на стола му към себе си.

— Как смееш да заплашваш дъщеря ми! Как смееш!

Вдигна бастуна си във въздуха и замахна, а Стюарт пое удара предимно с ръката си, тъй като бастунът се плъзна отстрани по главата му.

Тойнби веднага заудря с чукчето, за да усмири залата, и започна да крещи на приставите. Някои от журналистите от предните редове станаха и освободиха мястото, а Джина се обърна първо на една страна, за да види какво става зад нея, и после и на другата, за да стане от стола си и да опита някак да озапти жената. Стъписан като всички останали в залата, Стюарт се извърна шокиран и изненадан.

— Клеър, чакай!

— Мамо! Престани! — викаше Бетани.

Само че Клеър Робли нито чакаше, нито престана. Вече неистово ругаеше Стюарт, обзета от безумна ярост, издърпа го от стола му и назад чак до парапета, и няколко пъти удари главата му с бастуна си, докато той се опитваше да се прикрие или да се защити. Продължаваше да удря, когато приставът на входа изви ръцете й зад

гърба и успя да я задържи относително спокойна, което даде възможност на други двама пристави да се приближат и да я озаптят.

Всичко приключи за трийсет-четирийсет секунди. Тримата едри пазачи все още държаха госпожа Робли разплакана и почти изпаднала в истерия. Бетани се бе върнала зад парапета на първия ред в галерията и се опитваше да стигне до майка си. Джина помагаше на Стюарт да се надигне от пода. След като стана на крака, той сам изправи стола си и тежко се стовари отгоре. От лицето му близо до линията на косата течеше много кръв.

Съдията продължаваше да удря с чукчето, все едно не съзнаваше, че още го прави.

— Тишина, тишина, тишина — повтаряше той.

Нямаха голям избор. Приставите отведоха Клеър Робли. Стюарт се нуждаеше от медицинска помощ за кървящата си глава. Горката Бетани, доведена до истерия, не беше в състояние да свидетелства. Съдия Тойнби прекрати изслушването за деня.

След като процедурата бе прекратена по този начин, а тя беше нейният план А за деня, Джина премина към план Б — почти без да се замисля и след успеха си днес със свидетелите на Ейбрамс, тя реши да се върне в кабинета си и да започне да подрежда бележките си евентуално за молба 1118.1, която може би щеше да се наложи да подаде, когато обвинението се оттеглеше, след като най-общо представеше позицията си на процеса. Наистина, процедурата сигурно щеше да отнеме почти година — макар че Джина щеше да се опита да съкрати този период, ако може, — но сутринта ѝ бе предоставила достатъчно възможности да разгуби това дело болт по болт. И докато аргументите бяха все още пресни в мислите ѝ, тя искаше да ги запише на хартия.

Разбира се, отиде ли на процес, Ейбрамс щеше да е много по-внимателен с подготовката на онзи полицай от пътната полиция, как се казваше... А Фаро нямаше да се прави на умник за боклука.

Само че Джина искаше да е готова за нападение, ако някоя от тези слабости успееше да се промъкне и на процеса. Както стояха нещата в момента, позицията на обвинението май можеше да разчита само на показанията на Бетани Робли. Като цяло това успокояваше Джина — Бетани не беше виждала Стюарт през онази нощ и което беше още по-хубаво, не твърдеше, че го е виждала. Така че всичко се свеждаше до колата, а според онова, което Джина беше видяла в папката с уликите срещу Стюарт, изобщо нищо не се споменава за личния номер на Стюарт „Бари“.

Уайът Хънт позвъни на мобилния телефон на Джина, за да ѝ разкаже за проведените сутринта разговори, малко след като тя излезе от Съдебната палата под дъжда и явно незабавното прилагане на план

Б, което Джина възнамеряваше да предприеме, щеше да почака. Това беше шансът ѝ да отиде в южната част на полуострова и лично да се срещне с Уилям Блеър и тя нямаше да го пропусне.

Затова Хънт я взе от входа на Съдебната палата със своя миникупър малко след три часа и докато завиваха край Палатата и се насочваха към южната магистрала, той каза:

— Мислех, че изслушването ще продължи цял ден. Какво стана?

— Хаос. — Тя му разказа накратко. — Никога не съм виждала нищо подобно.

Уайът се включи в движението на магистралата и с удоволствие изслуша разказа ѝ. Подобно на повечето си колеги от областта на наказателното правосъдие Хънт бе установил, че съчувствието му към нещастията на някого — на Стюарт, на Бетани, на Джул — обикновено бива заглушено от чистата наслада от този театър на абсурда.

— Искат ми се да бях там. С бастун значи?

— Голям стар бастун. — В ретроспекция Джина започваше да вижда смешното в цялото положение. — Скоро ще трябва да снабдят Палатата с детектори за бастуни.

— Представям си го — съгласи се Хънт. — Първо нищо метално, после никакви мобилни телефони с камери, а сега и никакви бастуни. На бас, че после идва ред на обувките. Уайът заговори с глас като на говорител: — Очаквайте скоро голата съдебна зала. По съображение за сигурност трябва да оставите дрехите си на входа.

— А хората си мислят, че съдебните процеси и сега са грозни.

Продължиха да пътуват в дружелюбно мълчание. Чистачките на предното стъкло се мятаха шумно, а ръмежът скоро се превърна в истински дъжд. След минута Уайът погледна към нея.

— Девин успя ли да говори преди края?

— Да, но ми се струва, че сега му се иска да не бе говорил. Версията му за нещата тръгна добре, но беше изсмукана от пръстите.

— И аз му го казах.

— Трябвало е да те послуша.

— Винаги е така, но той рядко го прави. Наистина е трагично. Трябва да намина през тях и да го подкача.

— На твоето място бих изчакала няколко дни, Уайът — поклати глава Джина. — Сериозно ти казвам. Нещата бяха зле. Поне за него. — След известно колебание тя попита: — Е, как мина твоята сутрин?

— Добре. Макафий остава в играта. И макар че Майк Пинкърт има почти същото алиби като Макафий — бил е в леглото, само че жена му е била до него. Аз му вярвам. Освен ако инстинктът ми за нищо не става, той е извън играта.

— Не вярваш ли на Макафий?

— Не напълно. И все още неговият мотив ми допада повече от мотива на всеки друг. Изпратил съм хората си да поговорят със съседите в жилищната му сграда тази вечер, за да проверят дали някой не го е видял да се прибира към единайсет. Вече ти казах, че Пинкърт е извън състезанието. И докато все още сме на темата, същото важи и за твоя господин Конли.

— Той не е моят господин Конли, Уайът. Той е господин Конли на всички, а може би дори скоро ще бъде и сенатор Конли. Има ли си алиби?

— Бил е на мероприятие за набиране на средства на Грийн Пийс в яхтклуба заедно с още около петстотин човека. Освен ако си няма двойник. Някои политици имат, нали знаеш?

Още една мисъл, която се стори смешна на Джина.

— Не и Джед, според мен той няма. Знаеш ли накъде пътуваме сега?

— Към ПИ, нали? — посочи той към екрана на компютър си на таблото. — Включих навигационната система, преди да те взема.

— Разбира се, как иначе — каза Джина.

— Целта ни е да ви доставяме удоволствие — кимна Хънт.

Бил Блеър го нямаше и Джина сметна това за показателно само по себе си.

Но след това Уайът каза на секретарката му:

— Жалко, защото госпожа Роук искаше да му зададе няколко въпроса във връзка с Кели Ръснак. Кели трябваше да бъде свидетелка на госпожа Роук по делото за убийството на Карин Драйдън. Както и да е, тя се надяваше да не се шуми много около посещението ѝ и просто да даде на господин Блеър възможност да отговори на няколко въпроса. Но след като не е в кабинета си, явно ще трябва да отправим въпросите си към Джеф. Джеф Елиът от вестник „Кроникъл“. За да видим дали той няма да намери отговорите. Така че, след като господин Блеър не е тук, ще трябва да прочете утрешния вестник и да отговори на него.

Макар че секретарката беше жена, тя напомни на Джина на героя на Уилям Мейси във „Фарго“. Жената се усмихна нещастно и на двамата, преглътна няколко пъти и каза:

— Нека да проверя дали случайно не се е върнал, докато ме е нямало на бюрото ми.

Джина за малко да каже „Да, разбира се“ с норвежкия акцент на Франсис Макдормънт, но успя да се спре навреме.

— Би било много мило. Благодаря.

След по-малко от две минути се представяха на господин Блеър, нисък и набит мъж на около четирийсет и пет години, с малки очички и с безцветна къса коса, сресана почти комично като на паж.

Ъгловият му кабинет изглеждаше мрачен зад матовите прозорци на сивия следобед. Флуоресцентното осветление придаваше на стаята безлична атмосфера. Едно масивно бюро от светъл дъб бе отрупано с купчини харти и документи — може би малък белег за порядък наред по-големия хаос? Два модерни стола от метал и хром бяха поставени върху невзрачния килим, обърнати към работното му място, и Блеър даде на гостите си знак да седнат там, преди той да се запъти към своя стол зад бюрото и да се настани в него.

Без да губи повече време, Джина започна:

— Господин Блеър, благодаря ви, че ни приехте без предварителна уговорка, но времето ни е малко. Кели Ръснак щеше да ми бъде свидетелка по време на изслушването на Стюарт Горман за убийството на съпругата му, което се провежда в Сан Франциско тази седмица. Кели се е срещнала със Стюарт тук преди около две седмици. Споделила, че е възможно да е в опасност, поради работата си по ставата на Драйдън.

— Никой не е убил Кели. Изглежда се е самоубила.

— Така изглежда. Познавахте ли Кели добре?

Нейният отговор и следващият въпрос явно го изненадаха.

— Компанията ни не е голяма, но не я познавах повече, отколкото другите служители. По-малко от някои. В крайна сметка тя не работеше в мениджмънта.

— Забелязах обаче, че сте направили изявление за смъртта ѝ. Такава ли е политиката на компанията?

— За щастие до съвсем скоро няхахме определена политика в това отношение. В този случай трябваше да направим изявление за

пресата и аз го сторих. Боя се, че не виждам нищо зловещо в този случай. — С едната си ръка той премести купчина хартия на около сантиметър от предишното ѝ място. — Казах всичко това на господин Елиът сутринта. Опитвате се да замътите водите около клиента си. Предполагам, че това е похвално за един адвокат, но е доста досадно за всички нас, останалите.

Е, значи рано ще свалим ръкавиците, помисли си Джина. Удостои го с подсладена усмивка.

— Дори да е така, причината господин Елиът да проявява интерес към историята няма почти нищо общо с клиента ми, а с укриването на информация около ставата на Драйдън, което и Карин, и Кели са се опитвали да разобличат.

Той поклати глава, здраво стиснал устни.

— Нищо не прикриваме, госпожо Роук. Не знам откъде са тръгнали слуховете, но няма никакъв проблем със ставата на Драйдън. Тя е забележително изобретение, което бележи огромен напредък в технологията за подмяна на ставите. Всеки момент се очаква официалното одобрение на АХЛ и ние се подготвяме за огромно търсене в световен мащаб. Ако подозирахме, че продуктът е вреден, смятате ли, първо, че АХЛ щеше да даде одобрението си, и второ, че ще бъдем толкова глупави, че да започнем масово производство при съдебните дела, които един дефектен продукт би предизвикал?

— Първо — каза Джина без никакво губене на време, — АХЛ ще даде одобрението си, ако изобщо не подозира за проблемите, защото те са се появили след формалното приключване на клиничните изследвания. И второ, бихте започнали производство, ако се нуждаете от незабавен прилив на средства, ако имате поръчки от чужбина, които можете да изпълните най-напред, и ако вече работите върху подобряването на продукта, което ще можете да използвате, преди нанесената вреда да е станала твърде голяма. — Тя се облегна на стола си и погледна към Уайът и после отново към Блеър. — Този въпрос няма просто да отзвучи. Някои хора изтъкват вероятността Карин Драйдън да е била убита, за да затворят устата ѝ.

— Не ставайте смешна.

— Спомняте ли си какво правихте през нощта на убийството на Карин?

— Дори не знам през коя нощ е била убита Карин.

— В неделя преди две седмици — услужливо се обади Уайът.

Блеър присви очичките си, а мускулите на бузите му непрекъснато работеха.

— Много отдавна е — каза той. — Не знам какво съм правил преди три седмици в неделя през нощта. Сигурен съм обаче, че каквото и да е било, не съм удавил една от отдавнашните си звезди. — Той рязко бутна стола си назад и се изправи. — Боя се, че срещата ни трябва да приключи.

— Въпросът няма да отшуми — каза Джина.

Само че Блеър не се трогна. В безопасност зад бюрото си, той стоеше едва ли не мирно.

— Нямам какво повече да ви кажа. И не искам да идвате отново в сградата, защото ще наредя да ви изгонят. Дрънкайте абсурдите си в съдебната зала, където хората са длъжни да ви търпят. И докато сме още на темата, може да прегледате законите за клевета, преди да продължите да разпространявате злонамерени лъжи.

Уайът остави Джина в кабинета ѝ на Сътър Стрийт. Дъждът ги забави и те се върнаха едва в пет без петнайсет. Денят беше дълъг и изтощителен. Наистина ли едва тази сутрин бе научила за смъртта на Кели Ръснак? И беше ходила на джогинг с Хънт? Струваше ѝ се невъзможно.

Докато Джина се качваше по стълбите към втория етаж на кантората (бяха разширили първия етаж, за да поеме повече стажанти и нов компютърен отдел), внезапно я заля вълна от изтощение. Всъщност спря няколко стъпала преди най-горното и пусна куфарчето си на пода, борейки се с мисълта дали просто да не се обърне, да не вземе такси до къщи и може би дори да дремне малко преди да напише или да продиктува на диктофона неизбежното обобщение на изслушването през този ден. А след това, разбира се, щеше отново да прегледа папката с уликите, за да се увери, че нищо не ѝ е убягнало през този наситен със събития ден.

Освен това трябваше отново да хвърли поглед на показанията на Бетани Робли, за да е готова за кръстосания разпит на следващия ден. Поне се надяваше да е на следващия ден — възможно бе нападението над Стюарт от страна на Клеър Робли в съдебната зала да има и друг отзвук, различен от този, който очакваше, и тя трябваше да бъде готова и за това.

След което реши да провери колко сериозно е ранен Стюарт. И да се увери, че е получила последните новини от Уайът, след като той и екипът му разпитат хората за алибито на Макафий. А после не биваше да забрави да се обади на Дон Форестър, когото бе призовала заедно с Кели, за да потвърди обяснението на Стюарт защо бе „офейкал“ на полуострова.

И може би плавно да премине от показанията на Форестър към някои от проблемите на ПИ. А след това...

Спря се, защото си даде сметка, че вече не се владее. Трябваше да се съсредоточи върху главното. В мига, в който умът започна да си

почива — дори докато Джина стоеше на стълбите, — още половин дузина други идеи, задължения и отговорности нахлуха в съзнанието ѝ. Може би щеше да успее да поспи няколко часа преди да съмне, само това можеше да си позволи.

Взе куфарчето си и изкачи стълбите догоре.

Но само за да бъде посрещната от Филис.

— А, госпожо Роук. — В изолирания и лишен от хумор свят на секретарката на една адвокатска кантора адвокатите нямаха малки имена. — Господин Фаръл искаше да ви види веднага щом се появите. Във връзка със случая Горман. Да му кажа ли, че се качвате?

Джина погледна през фойето към стълбите за горния етаж. Както беше изтощена, тези десетина стъпала ѝ се сториха непреодолими като последните метри от изкачването на Уитни, на Шаста или на Килиманджаро, които до един бе изкачила през последните три години. Но какво да се прави — Уес искаше да я види във връзка с делото ѝ. Въпреки това още не можеше да помръдне и да започне да изкачва стълбите. Филис прочете мислите ѝ и се прокашля в отговор.

— Ако няма да ви трябва там горе, може да оставите куфарчето си при мен на рецепцията. Ще го наглеждам.

Куфарчето на Джина, специално предназначено за адвокати по време на процес или на други съдебни дела, беше дебело около трийсетина сантиметра и беше натъпкано с материали по делото, с правни книги, с папките ѝ, с копия на всички улики, със записите от разпитите на Уайът Хънт и с всякакви други боклуци, които бе събрала по време на разследването, и тежеше повече от дванайсет килограма. След като щеше да е принудена да предприеме изкачването до бърлогата на Фаръл, можеше поне да го направи без допълнителен товар.

Усмихна се слабо, остави куфарчето и го побутна зад бюрото на рецепцията.

— Благодаря ти, Филис. Добро предложение.

Отривисто кимване.

— Ще му кажа, че се качвате.

В крайна сметка пътуването не беше толкова дълго или трудно. Десет крачки, за да прекоси фойето, четиринайсет стъпала, още няколко крачки до добре украсената врата на Фаръл. В тон с мотива от

фланелките си Фаръл бе облепил почти цялата си врата с различни смешни или безвкусни стикери — „Някой да направи на Буш свирка, за да го спаси от импийчмънт“ или пък „Адвокати, оръжия и пари, петролът попадна във вентилатора“. Джина обаче ги беше чела и днес дори не им обърна внимание. Почука веднъж и отвори вратата.

— Прилично ли си облечен?

— Вероятно не. Влизай. Внимавай Гърт да не избяга. — Уес беше до плота си с освежаващи напитки, наблюдаваше как еспресото се стича в една мъничка чашка и се обърна, когато тя влезе. Днес надписът на фланелката му гласеше: „Приятел ще ви помогне да се преместите. Истински добрият приятел ще ви помогне да преместите труп“.

— Филис каза, че съдейки по вида ти, няма да откажеш едно кафе.

— Тази жена е истинско съкровище.

— Всъщност това е тайна на компанията, обаче на теб ще кажа, че тя е робот — отговори Уес. — Сигурно следващото поколение ще имат и самоличност. Направо нямам търпение. — Подаде ѝ чашката. — Познай какво? Кели Ръснак най-вероятно е била убита.

Чашата застина по средата на пътя си към устата на Джина. През цялото време бе предполагала, че е така, но се зарадва да получи официално потвърждение.

Фаръл се облегна на плота.

— Моят човек в Редуд Сити ми се обади преди около час. Всъщност поредицата от събития е много интересна. Поне според неговата теория. Искаш ли да я чуеш цялата?

— Или какво? Само половината?

— Не се заяждай.

— Не ми задавай глупави въпроси и ще престана. Цялата история, моля.

— Добре. Първото малко странно нещо е, че в устата ѝ е имало три почти неразтворени хапчета — тилебол с кодеин.

— Неразтворени ли? Как може?

— Ами или някой ги е пхнал в устата ѝ, след като е умряла, или нещо подобно.

— Обаче пак ще попитам защо.

— Може би защото само тези хапчета е имала, изписани с рецепта. Празното шишенце е било до леглото, където са я намерили, и точно затова отначало са помислили, че е свръхдоза. Обаче не е. Защо? Защото в кръвта ѝ няма кодеин.

— Изобщо?

— Нула. Починала е от свръхдоза елавил, който освен това се нарича амитриптилен. Антидепресант, който се изписва с рецепта.

Джина остави недокоснатото си кафе на масата, отпусна се на канапето и разсеяно погали кучето, което бе дошло при нея.

— Нека позная. В жилището ѝ обаче не е имало шишенце с такъв етикет?

— Точно така. Но слушай, става още по-хубаво. Другото нещо, което е имала на шкафчето си, е било рохипнол.

Джина знаеше какво е това.

— Хапчетата за изнасилване^[1].

— Точно така. Разбира се, възможно е сама да ги е изпила, но вероятно е да не е така. Според моя човек с нея е имало някой и той ги е сипал в питието ѝ. А когато се е замаяла, я е натъпкал с амитриптилен. Сигурно се е чувствала странно — замаяна и ѝ се е повръщало. Може би ѝ е казал, че ѝ дава аспириин. Хапчетата са малки и той явно ѝ е дал доста от тях. Така че руфи, както наричат рохипнола на улицата, не ѝ е позволил да се събуди, когато е получила тахикардия заради амитриптилена. А след като е починала, някой се е опитал да отклони разследването, поне за известно време, като се опита да напъха в гърлото ѝ и малко кодеин.

— Странен начин да убиеш някого — отбеляза Джина.

Уес сви рамене.

— Може би понякога просто се възползваш от онова, с което разполагаш.

— Да — каза Стюарт, — Ким взимаше амитриптилен. Беше едно от първите неща, които опитахме, обаче сегашният ѝ лекар ѝ предписа литий и той като че ли ѝ се отразява по-добре. Поне когато го взема.

Джина беше забравила за умората. Все още се носеше върху вълната от адреналин, която я бе връхлетяла в кабинета на Фаръл. Вероятното убийство на Кели Ръснак елиминираше и последното останало съмнение. Стюарт не беше убил Карин. Две жени, които работеха в една и съща компания по един и същи проект, бяха убити с

разлика от две седмици една след друга и Джина просто не можеше да преглътне мисълта, че тези убийства не са свързани.

Те не просто бяха свързани, а най-вероятно бяха извършени от един и същи човек. Ставата на Драйдън вече се превърна в център на случая на Джина, а по ирония на съдбата все още официално не бе станала част от него — нямаше никакви доказателства, никакви свързани с нея свидетелски показания. Джина се съмняваше, че Джери Ейбрамс изобщо е чувал за нея.

За Стюарт това, разбира се, означаваше, че е невинен. Джина дори си помисли, че Уайът Хънт би могъл да убеди Джул да отдели малко внимание на проблема. Но щеше да го направи по-късно, ако изобщо го направеше.

Беше седем и половина и Джина все още не се бе прибрала, а направо бе взела такси от кантората си обратно до Съдебната палата. Дватама със Стюарт седяха край полукръглата маса в стаята за срещи между адвокатите и техните клиенти в ареста. Стюарт имаше няколко охлузвания по ръката и още няколко по главата, а също и една рана непосредствено под линията на косата, която кървеше много обилно, но сега там се виждаше само широка пет сантиметра квадратна превръзка на челото.

— Защо ме питаш за Кимбърли и за амитриптилена? — попита той.

Джина се позамисли над отговора си, но реши, че трябва да му го каже направо:

— Защото Кели Ръснак е починала от свръхдоза амитриптелен.

По лицето на Стюарт се изписа объркване.

— Не виждам връзката. Какво общо има самоубийството на Кели с Кимбърли?

— Малко избързах — обясни му Джина. — В крайна сметка се оказа, че Кели не се е самоубила. — Като внимаваше да не изпуска нищо, тя му разказа наученото от Фаръл. — Както и да е, амитрипиленът е общият елемент. Искях да проверя дали има връзка.

— Нали не искаш да ми кажеш, че Кимбърли може да е част от всичко това?

Джина го погледна сериозно, лицето му бе измъчено от тази възможност.

— Стюарт, говорих с нея преди следобедното заседание на съда днес — внимателно каза тя. — Попитах я защо се е обаждала на Карин миналия уикенд. Каза ми, че ѝ е поискала пари и че Карин е отказала да ѝ даде. Нали си даваш сметка, че ако ти си в затвора и Карин е мъртва, тя ще има почти безпрепятствен достъп до всичките ти пари?

— Не може да го вярваш.

— Всъщност, Стюарт, се питам защо ти не можеш. След като Карин е отстранена, кой е единственият човек, който пречи ставата на Драйдън да влезе в производство? Кели Ръснак. Когато Кимбърли те посети тук, в затвора, ти спомена ли ѝ, че си ходил при Кели? Каза ли ѝ за какво сте говорили?

— Казах на много хора. На всички, които идваха. Искях да бъде ясно. Кели и Форестър бяха доказателство, че не съм бягал и не съм се крил от Джул. — Той прокара ръка отстрани по лицето си. — Не би могла да убие майка си. Освен това не е имала амитриптилен.

— Предишните ѝ рецепти можеха ли да бъдат изпълнени отново? — все така спокойно попита Джина.

Той изненадващо удари с ръка по масата.

— Не! По дяволите! Не! — Стюарт скочи от мястото си, стисна облегалката на стола си и за момент Джина си помисли, че ще го хвърли в гнева си, но той отново се овладя достатъчно, за да я погледне в очите и да каже: — Там нямаме нищо, чуваш ли? Няма да го направим.

Рязко се извърна от нея и се отдалечи максимално далеч. Стоеше в отсрещния ъгъл на стаята, притиснал длани към стъклената стена и навел глава. След една безкрайна минута Джина се изправи и застана зад него. Докосна рамото му, положила длан на гърба му. Раменете му се повдигнаха веднъж, след това още веднъж. След това се разтресоха в поредица от кратки и беззвучни трусове. Пред такава явна и силна болка спомените ѝ за нейното страдание от загубата на Дейвид Фрийман — когато решителността и духът ѝ просто се прекършиха — нахлуха в главата на Джина, замаяха я и стегнаха гърлото ѝ.

Не беше сигурна, че ще може да се помръдне.

— Добре, Стюарт — прошепна тя. — Добре.

Тъй като Джина и бездруго нямаше никога повече през живота си да спи непробудно цяла нощ, когато Уайът ѝ позвъни у дома в десет

и половина, тя му каза да се отбие на път за къщи и да поговорят. Щом му отвори вратата, той се усмихна уморено и каза:

— Трябва да престанем да се срещаме така.

Само че след тази шега настроението им отново помръкна. Още преди да има възможност да ѝ каже за Боб Макафий, тя го осведоми за Кели Ръснак и за страховете си във връзка с Кимбърли.

— Сега поне знаем защо се прикрива така. Защо не искаше да дойде в съдебната зала. Трябва да я намериш, Уайът. Трябва да разбере къде е била и какво е правила миналия петък. Зарежи всичко друго. Имам номера на мобилния ѝ телефон. Ако вдигне дори за няколко минути, Джул може по някакъв начин да определи приблизителното ѝ местоположение.

— Вероятно Джул може, Джина, но той е ченге. Не съм сигурен, че ще успее да го убеди да го направи заради нас.

— Не би ли могъл да му поискаш услуга?

— От Девин? След онова, което си му сторила днес на свидетелското място? Сигурно не.

— Трябва да я намеря. Ами ако кажеш на Девин, че Кели е била убита?

Хънт поклати глава.

— Извън юрисдикцията му е. Няма да прояви интерес.

— Трябва. Кели със сигурност е свързана с Карин. Трябва да го провери. Случаят все още е негов. Това е шансът му — ако разреши загадката, пак ще бъде герой.

Съдейки по изражението на Хънт, той явно смяташе, че вероятността е съвсем нищожна, но въпреки това най-накрая вдигна рамене.

— Какво пък толкова. Няма да навреди да го помоля. Нещо против да седнем?

Джина, която бе под напрежение по-дълго, отколкото си спомняше някога да е била, усети как нещо вътре в нея най-сетне се пропуква.

— Разбира се, извинявай. Малко съм напрегната. Искаш ли нещо за пиене — бира или нещо друго?

— Защо? Така ли изглеждам? — Той махна с ръка. — Не, добре съм. Но въпреки всички приказки за Кели и за Кимбърли и за

възможната връзка между нещата, аз все пак не съм се отказал от добрия доктор Макафий.

Джина завъртя очи нагоре.

— Дори не ми казвай. Защо?

— Защото е забравил да спомене, че някъде към десет часа в нощта на убийството на Карин е извадил колата си от гаража.

— Майтапиш се.

— Честна скаутска — вдигна три пръста Хънт.

— И някой си спомня това? Отпреди три седмици? Как е възможно?

— Любовта на младите отново ни се притича на помощ. — Той извади бележника от джоба си и започна да разлиства страниците. — Ето, Лойд Филипс и Аби Лоран от апартамент номер 17-В в сградата на Макафий. Всъщност Лойд го познава достатъчно добре, за да му иска разни неща назаем. Самоличността на доктора е определена безпогрешно.

— Добре. Какво за тях?

— Същата вечер Аби се е пренесла при Лойд, така че си спомнят датата. Все още отбелязват седмиците оттогава като празник. Сладко е. Както и да е, двамата били долу в гаража и пренасяли последните кашони с багажа ѝ, когато се появил Макафий, казал, че не може да заспи и че ще отиде да си купи овалин...

— Измисляш си.

— Не. Това се е случило.

— Видели ли са го да се връща?

— Не.

— Не, разбира се. — Джина затвори очи и въздъхна. — В такъв случай ще трябва да им изпратя призовка. На Макафий също.

— Няма да е голям проблем — каза Хънт. — Имам адресите им в офиса си. Предупредих ги, че е възможно да се случи. И двамата нямат нищо против. Разбира се, можех да им кажа, че съм онази с косата, и те пак нямаше да се притеснят. Стига да са заедно.

— Млади влюбени — мечтателно каза Джина.

— Неуязвими са — съгласи се Хънт. — Много е красиво.

[1] Упойващо вещество, чиито страничен ефект е загубата на спомени. Заради това е често използвано от сутеньори и изнасилвачи.

— Б.р. ↑

Джина отиде в кабинета си в шест и половина на следващата сутрин и работи без прекъсване до осем и половина, когато взе такси до Съдебната палата. Посвети времето си на съставянето на призовки за новите си потенциални свидетели. Независимо дали той щеше да успее да открие Кимбърли днес, Джина искаше да пригответи призовка и за нея, не само за да провери дали ще успее да се добере до изключително важните въпроси относно амитриптилена и проблемите около ПИ, но и по по-прозаичната причина че може да се наложи да използва Кимбърли, за да опровергае версията на Бетани Робли за заплашителния разговор. Докато все още се занимаваше с това, макар и по различни причини, Джина искаше да може да призове и Дон Форестър, и Боб Макафий, ако се наложи.

Макар да възнамеряваше да посвети малко време на Стюарт и да му вдъхне увереност в клетката зад съдебната зала преди началото на един най-вероятно съсипващ и със сигурност тревожен ден на свидетелски показания, така и не успя да го направи заради всички необходими приготовления в последната минута.

Напрежението в съдебната зала може и да не бе чак толкова плътно, че да го разрежеш, но със сигурност бе доста сгъстено. Както можеше да се очаква, за новините — и във вестниците, и по телевизиите — нападението в съдебната зала от страна на Клеър Робли над обвиняемия, заплашил дъщеря ѝ, бе страхотна възможност и те не я бяха пропуснали. Заглавието на първа страница на „Кроникъл“ крещеше: „Безредица в съдебната зала“, а някакъв лукав репортер явно бе успял да се промуши покрай охраната с мобилен телефон с камера и бе заснел драматичната, макар и неправомерно направена снимка, на бастуна, който се стоварва върху свилия се Стюарт Горман.

Вероятно заради това съдия Тойнби, който вече се бе калил в битката, бе разпоредил втора проверка на всеки човек, който щеше да бъде допуснат на заседанието тази сутрин, и редицата от репортери и зрители се точеше в коридора на втория етаж и надолу по стълбите до

фоайето на Съдебната палата. Никой от хората на опашката не изглеждаше спокоен или търпелив. Всъщност дори се наложи да викат охраната, за да разтърве трима противници, които се блъскаха, за да запазят мястото си, а един комик от някаква кабелна телевизия беше арестуван на вратата на залата, когато от устата му непредпазливо излетя ругатня, насочена към пазача на входа, в резултат на което му беше отказан достъп и той изстреля едно дясно кроше в лицето на полицаия.

Зад сцената нещата не стояха много по-добре. Веднага щом Джина и Ейбрамс заеха местата си, съдия Тойнби ги повика в кабинета си и им съобщи, че до второ нареждане трябва да мълчат пред медиите — специално разпореди на Ейбрамс да престане да издава информация на когото и да е, а след това смая Джина, като ѝ забрани да споделя мнението си по случая с Джеф Елиът. (В сутрешния брой на вестника неговата рубрика „Градски приказки“ съдържаеше елементи от историята на ПИ и поясняваше как те биха могли да се окажат свързани с изслушването на Стюарт Горман.)

Макар и укорена, Джина все още усещаше прилив на смелост поради вероятното убийство на Кели Ръснак и се опита да обсъди със съдията връзката на проблема с ПИ с разглеждания случай. За нещастие на Джина обаче в свободното си време предния ден следобед Тойнби бе прегледал показанията на Бетани Робли и бе решил, че те са силно уличаващи. Явно въпреки невъзможно малката вероятност убийствата на Карин и на Кели да не се окажат свързани, в съзнанието на Тойнби Стюарт си оставаше най-вероятният заподозрян за убийството на Карин Драйдън. Това бе най-малкото тревожно и Джина се запита дали съдията има информация, с която тя не разполага.

Трябваше да разбере.

Когато влезе в съдебната зала откъм мястото на съдията, тутакси я порази витаещата във въздуха враждебност. Положението тук беше страшно и галерията беше пълна с много повече хора от предния ден, когато просто имаше правостоящи. Ейбрамс все още разполагаше с повечето от обичайните си съюзници — Джакман беше в залата за втори последователен ден, при положение че присъствието му в съдебната зала обикновено бе новина само по себе си. Имаше още униформени полицаи, тук бяха и съседите, които щяха да свидетелстват. Бетани Робли днес беше на първия ред, седнала до

очевидно разтревожен и ядосан едър чернокож мъж, който според Джина сигурно беше баща ѝ.

Запита се каква точно е психологията на тълпата. В крайна сметка Стюарт беше нападнатият. Но кой знае защо тълпата изглеждаше по-зле настроена към него, отколкото вчера — ако такова нещо изобщо беше възможно. Когато приставът отвори задната врата и го въведе в съдебната зала — преди Тойнби да заеме мястото си, — заплашителният тътен зад гърба на Джина я накара да настръхне. Какво става, запита се тя.

Клиентът ѝ все още беше с превръзка след вчерашното нападение и определено изглеждаше изтощен и потиснат. Би трябвало да съчувстват на него. Джина си мислеше така, докато не си припомни, че повечето от тези хора несъмнено все още са убедени, че той е убил съпругата си — нали затова го бяха арестували, — а отгоре на всичко беше заплашил живота на тази млада, мила и стеснителна свидетелка отличничка, която „Кроникъл“ също бе представил в сутрешната си статия.

Стюарт дойде на масата, без да обръща внимание на тълпата, а вместо това се наведе към Джина и ѝ прошепна:

— Извинявай за снощи. Не исках да ти крещя. Само ти успяваш да удържаш фронта. Просто не съм готов да приема, че Ким има някакво участие във всичко това. Разбираш ли ме?

Стиснала здраво зъби, Джина успя просто да кимне. Само това.

* * *

— Госпожице Робли — започна Ейбрамс, — имате ли нещо против да ви наричам Бетани?

Тя отговори с тих и разтреперан глас, а очите ѝ се стрелкаха към Стюарт, към баща ѝ и към Ейбрамс. Беше ужасена.

— Нямам против.

— Бетани, би ли казала на съда какво прави към единайсет и половина в неделя през нощта на дванайсети септември тази година?

— Разбира се.

Бетани обаче се поколеба, преди да отговори, и отново погледна към всички възрастни, които или я измъчваха, или я подкрепяха.

През последните няколко седмици, особено през ужасните първи дни, преди да каже на майка си за заплахата на Кимбърли, тя бе стигнала до някои фундаментални решения относно това кой е на нейна страна и кой не е. Преди винаги бе харесвала господин Горман — достатъчно, за да не ѝ е неудобно да го нарича Стюарт, например, — но знаеше, че изпусне ли си нервите, той може да бъде страшен.

Случаят, който се бе запечатал най-силно в съзнанието ѝ, беше от една ски ваканция, когато някакъв сноубордист изхвърча някъде зад тях и се удари в Кимбърли с почти пълна скорост. След като Стюарт се увери, че дъщеря му не е сериозно наранена, той се спусна със ските си до мястото, където сноубордистът лежеше на снега и стенеше. Бетани никога нямаше да забрави не само погледа в очите на Стюарт, но усещането, които бе изпитала, че той ще намушка хлапето с щеката си. Той обаче вдигна момчето — едро почти колкото възрастен — и го блъсна няколко пъти в твърдия набит сняг, като през цялото време го ругаеше и му крещеше, че трябва да внимава къде кара. Едва после се овладя.

Освен това половината път за вкъщи Стюарт говореше за това и заяви, че е трябвало да го натупа по-сериозно. Беше пропуснал възможността. Но поне бе успял да сплаши сноубордиста достатъчно, за да вземе домашния му адрес и телефонния му номер, в случай че Кимбърли получи някакви усложнения. Каза пред момичетата, че все още се чуди дали да не издири момчето и да му даде да се разбере. Тогава Бетани си бе помислила, че той се шегува и просто изпуска парата, но и така да беше, шегата не беше смешна. Тя вярваше, че той наистина би го сторил.

Сега се осмели да погледне към този мъж, за когото се бе убедила, че ѝ е казал съвсем ясно, само да свидетелства против него, и ще ѝ се случи нещо наистина лошо. За нея този факт бе достатъчно доказателство, че той е убил съпругата си.

Докато наблюдаваше как младата жена се колебае, преценявайки каква опасност представлява за нея Стюарт, как се обръща и изчаква вдъхващите увереност кимвания от страна на Джери Ейбрамс и на баща си, Джина внезапно усети пристъп на паника. Беше изучавала психологията на ужаса и я познаваше добре — от синдрома Стокхолм, при който заложниците започваха да се възхищават и дори да обичат похитителите си, до подобно на сегашното положение.

Инстинктът подсказа на Джина, че Бетани е стигнала до непоклатимото заключение, че Стюарт е опасен човек, който трябва да отиде в затвора, и толкова. През изминалите десет дни едва зародилото се съмнение се бе превърнало в категорична увереност. Стресът и стоварилата се на плещите ѝ отговорност, желанието ѝ и дори необходимостта ѝ да зарадва защитниците си, а също и интензивната подготовка, което бе получила от Джери Ейбрамс и от родителите си — имаше предостатъчно литература по въпроса, че съвкупното въздействие на такива фактори всъщност може да промени почерка на Бетани и дори нервните синапси, което на свой ред може да въздейства на подробностите в паметта ѝ. Убедеността ѝ относно онова, което вероятно е видяла, в нейното съзнание вече бе неотделима от онова, което бе видяла всъщност. А ако случаят бе такъв, значи здравата бяха загазили.

Джина се наведе и прошепна на Стюарт:

— Не я гледай. Каквото и да говори, стой спокойно.

На свидетелското място Бетани отново погледна към средата на съдебната зала. След уверено кимване от страна на своя закрилник Джери Ейбрамс тя каза:

— Ами, пишех си домашното в стаята, но вече приближаваше единайсет и половина, а това е времето ми за лягане. Затворих книгите и се канех да отида да си измия зъбите и да се приготвя за лягане, но преди това надникнах през прозореца и видях една кола да спира отсреща на улицата. И вратата на гаража да се отваря.

— Разпозна ли колата, Бетани?

— Да, много пъти съм се возила в нея. Беше на съседа ми отсреща.

— А днес виждаш ли този съсед в съдебната зала?

Концентрирала всяка фибра от тялото си и завладяна от необходимостта да наруши ритъма на показанията на Бетани, Джина видя първата си възможност и се изправи.

— Възразявам. Извинете, Ваша чест, но е неясно. Дали прокурорът има предвид съседа, който притежава колата, защото свидетелката не е дала показания, че през онази нощ е видяла шофьора на колата?

— Очевидно — отвърна Ейбрамс, — въпросът изисква идентификация на съседа, който притежава колата, и аз ще помоля да

посъветвате госпожа Роук да не прекъсва показанията на вече и бездруго притеснен свидетел с фриволни възражения.

Ако не друго, възражението поне бе забавило ритъма.

Тойнби, чийто първоначално слънчев вид в сравнение с днешната му сериозност изглеждаше като привидение, не остана очарован от размяната на реплики:

— Престанете и двамата. Нарушавате правилата. Госпожо Роук, възражението ви се отхвърля. Въпросът очевидно е уместен. Господин Ейбрамс, ако имам нужда от съвета ви как да ръководя заседанието в съдебната си зала, ще ви попитам. Кълна ви се, че ако не се успокоите, някой от двамата ще напусне залата с поолекнала чекова книжка.

— Ваша чест, аз не съм... — опита да се извини Ейбрамс.

Съдията го изгледа гневно, грабна чукчето си и удари с него, за да му затвори устата.

— Вече отхвърлих възражението, адвокат — категорично каза той. — Можете да продължите с разпита.

Джина се върна на мястото си. Зад гърба си чу как Ейбрамс моли съдията стенографката да прочете от протокола показанията на Бетани, за да продължи оттам, където бе спрял. Както Джина се бе надявала, нейното възражение и спорът около него бяха пообъркали Ейбрамс. След минутка стенографката намери мястото: „Господин Ейбрамс: Разпозна ли колата, Бетани? Свидетелката: Да, много пъти съм се возила в нея. Беше на съседа ми отсреща“.

Ейбрамс се върна в час и попита:

— А виждаш ли тук днес този съсед? Съседът, който притежава колата?

Тя показа към Стюарт, без да го поглежда.

Ейбрамс отново настоя на своето:

— Значи ти разпозна колата, така ли, Бетани?

— Да, така е.

— Би ли я описала, моля те?

— Да, черен джип лексус.

— Има ли нещо друго характерно в колата?

— Да, има.

— Какво е то?

— Номерата.

Стюарт се размърда до нея и понечи да каже нещо. Джина бързо постави ръка върху неговата и се приведе.

— Не сега — остро прошепна тя. Само че всъщност и Джина имаше лошо предчувствие. Във всички записи от показанията на Бетани, които беше чела, момичето нито веднъж не споменаваше номерата на колата, нито пък факта, че ги е видяла.

— Какви са номерата, Бетани? — продължи Ейбрамс.

— Има лични номера. Пише БАРИ.

— Глупости! Това са пълни глупости! Не може да е видяла това — каза Стюарт до нея.

Джина заби нокти в ръката му.

— Мълчи. Преглътни го.

Тойнби гневно погледна към вълнението на тяхната маса и вдигна чукчето. Само че Стюарт успя да се овладее. Джина отпусна ръката му. Тойнби остави чукчето и отново насочи вниманието си към Ейбрамс, който се усмихна на Бетани и каза:

— Напълно сигурна ли си, Бетани, че точно тези букви си видяла на регистрационните номера, когато колата е завила по алеята отсрещна на улицата и е влязла в гаража?

С последен предизвикателен поглед към Стюарт, Бетани кимна на Ейбрамс и каза:

— Да, сър, сигурна съм.

Въпреки множеството възражения на Джина, някои от които целяха само да създадат бъркотия, Ейбрамс и Бетани продължиха нататък, за да установят, че същата кола е излязла от гаража на Стюарт в един без петнайсет, но вредата вече беше нанесена. Обвинението бе представило показанията на благонадежден очевидец, който даваше неверни показания, макар че, както смяташе Джина, може би наистина вярваше, че казва цялата истина и нищо друго, освен истината.

Преди да напусне свидетелското място, Бетани емоционално разказа и за така наречената заплаха от Стюарт, която уж Кимбърли й бе предала. Настоячивото възражение от страна на Джина, че няма никакви улики, които да обвързват това, което Кимбърли е направила или не е направила, със Стюарт, също не беше уважено. Знаеше, че на процеса обвинението ще домъкне Ким и ще дискредитира показанията й, ако тя твърди, че идеята е била нейна. Но засега свидетелствата влизаха дори и без необходимата обосновка и Джина като че ли не

можеше да направи абсолютно нищичко. Докато разказваше, Бетани едва не се разплака и се наложи Тойнби да даде кратка почивка, за да може тя да се съвземе. След това тя заяви, че в съобщението, предадено ѝ от Ким, е имало категорично предупреждение от страна на Стюарт, че ако Бетани отиде да свидетелства против него, той ще я убие. Два дни не беше ходила на училище, преструвайки се на болна, защото се страхувала да излиза от къщи.

Но после, за щастие, полицията арестувала Стюарт.

* * *

Събитията предопределиха позицията на Джина. Тя застана пред Бетани в средата на съдебната зала и ѝ се усмихна топло, но свидетелката не отвърна на усмивката ѝ.

— Бетани — поде тя, — кога за пръв път разказа на инспектор Джул какво си видяла през нощта на дванайсети септември?

Сега мисията на Джина бе точно обратната на стратегията ѝ по време на разпита от страна на Ейбрамс. Този път тя искаше да накара Бетани да говори свободно, за да може да изпусне нещо непредпазливо или неотрететирано.

— Не знам точно. На следващия ден, струва ми се. В деня след смъртта на Карин.

— И каза на инспектора цялата истина, нали? Нищо не премълча.

— Да, казах му цялата истина.

— И знаеше, че Карин Драйдън е мъртва и колко е важно да му помогнеш, да му разкажеш нещата възможно най-пълно, нали?

— Да.

— По време на този разговор знаеше ли, че инспектор Джул записва показанията ти?

— Да. Поиска позволението ми, преди да започне.

— Значи, доколкото ти е известно, целият разговор е записан, така ли?

— Така.

— Той зададе ли ти някакви въпроси, преди да включи касетофона или след като го изключи?

— Само дали съм съгласна да записва, нищо друго.

— Този разговор се е провел в деня след смъртта на Карин Драйдън, а оттогава се случиха доста неща, нали? — продължи Джина.
— Плашещи неща като разговора ти с Кимбърли и показанията ти тук днес. Смяташ ли, че е възможно тогава да си си спомняла по-добре, отколкото сега?

— Аз и днес си спомням добре.

— Но ако си казала нещо на записа, а сега казваш нещо различно, не смяташ ли, че е по-вероятно казаното на записа да е вярно просто заради по-краткия период от време между събитията и разказа ти?

— Вероятно е така.

— По време на този първи разговор каза ли на инспектор Джул, че си разпознала колата на господин Горман?

— Да. Той това ме питаше.

— И тогава, както и днес, си я разпознала като черен джип лексус. Малко спортно превозно средство?

— Да.

— По време на онзи разговор каза ли му какви са били регистрационните номера?

— Да.

— Бетани, дадоха ли ти копие от записа, за да се подготвиш за показанията си днес?

— Да.

Джина кимна и бързо отиде до масата си, откъдето взе листове от отворената папка, която бе оставила там.

— Бетани, тук имам запис от този първи разговор. Искам да го разгледаш за момент — не е дълъг — и да покажеш на съда на кое място си казала на инспектор Джул за регистрационните номера.

— Разбира се. — Доволна, че може да съдейства, Бетани взе листовите и започна да ги преглежда.

Джина се обърна и крадешком погледна към Джери Ейбрамс, който се правеше, че подрежда материалите си, и не срещна погледа ѝ.

При целия си опит Джина бе добре запозната с повечето игри, съпътстващи съдебните процедури като цяло. Сега бе сигурна, че разиграва една от най-популярните. Тъй като всички записи от показанията, трябваше да бъдат включени в писмените доказателства,

които обвинението беше длъжно да предаде на адвоката на защитата, понякога разпитите на важни свидетели преминаваха уж по недоглеждане „не на запис“. Това означава, че важни показания като дадените тук от Бетани, могат да бъдат оформени или дори напълно измислени от всичко събрано до момента и да не бъдат включени в писмените свидетелства, докато не се появят като изненада, за да предизвикат максимално въздействие по време на процес или на изслушване.

Джина отново се обърна с лице към свидетелката. Бетани бе смръщила чело, докато разлистваше страниците, опитвайки се да намери нещо, което не беше там. Най-накрая вдигна глава и каза:

— Съжалявам, не го намирам тук.

— Точно така — насърчително се обади Джина. — Не го намиращ. — Джина прочете нещо от своето копие на записа и попита: — Инспектор Джул те попита конкретно доколко си сигурна, нали?

— Да.

— Според записа на показанията инспектор Джул казва: „Питам те до каква степен си сигурна“. А ти, отново цитирам от записа, отговаряш: „Какво, че е бил Стюарт ли? Не знам. Казах ви, че него не съм видяла. Но ако е карал собствената си кола, значи е бил той. Защото това беше неговата кола“.

Бетани кимна леко.

— А инспектор Джул пита: „Как разбра?“. На което ти отговаряш: „Не знам. Просто разбрах“. — Джина свали листовите. — Бетани, този момент не е ли бил подходящ да споменеш за номерата на колата?

— Възразявам, предположения.

— Приема се.

Джина реши да опита отново:

— Бетани, по време на този първи разговор, спомни ли си, че тогава си видяла номерата на колата?

Сега Бетани метна бърз тревожен поглед към Ейбрамс.

— Ами, да, разбира се. Питате спомнила ли съм си за това, когато инспектор Джул ме попита първия ден дали предишната нощ съм разпознала регистрационните номера?

— Точно така, Бетани, това питам.

— Да.

— Но въпреки това, когато инспектор Джул те е попитал по какво си познала колата на господин Горман, ти си отговорила, че не знаеш, че просто си я познала и толкова.

Очите на Бетани бяха приковани върху Ейбрамс зад нея, затова без всякаква пауза и без да се обръща, Джина вдигна поглед към съдията.

— Ваша чест — рязко каза тя, — може ли съдът да нареди на господин Ейбрамс да не дава невербални напътствия на свидетеля по време на кръстосания разпит?

Ейбрамс едва не изписка:

— Ваша чест, непрофесионално и крайно неетично от страна на госпожа Роук е да отправя такова обвинение, след като много добре знае, че е неоснователно.

— Ваша чест — изстреля в отговор Джина, — възразявам срещу това господин Ейбрамс да ми казва какво знам и какво не знам.

Тойнби размаха пръст, а гневният поглед вече се бе превърнал в негова постоянна черта.

— А аз възразявам вие да смятате тази съдебна зала за детска градина. Сто долара глоба на всеки и скоро ще стане още по-лошо.

Джина с радост прие глобата. Струваше си, защото така бе получила точно каквото искаше. Хапливостта и объркването на тези каращи се възрастни бе стопило всяко усещане за сигурност, което Бетани може би си бе изградила по време на обедната почивка. Сега Джина се върна на масата си, отпи глътка вода, за да се успокои, и отново се върна при свидетелката.

— Нямала си представа откъде знаеш за регистрационните номера, Бетани, просто си знаела. Нямах ли да ти е ясно, че колата е на господин Горман, защото си познала регистрационните номера?

— Сигурно. Да.

— Но въпреки това не го спомена пред инспектор Джул?

— Възражение — вече попита и получи отговор.

— Приема се.

— Бетани — продължи да я притиска Джина, — помниш конкретно кога за пръв път спомена пред инспектор Джул за регистрационните номера?

— Не точно. Не съм сигурна.

— Защото аз прегледах записите от всички твои разговори с него и с господин Ейбрамс — общо пет. Разбираш ли това?

— Не знаех, че са толкова много.

— Освен това сигурно много си разговаряла за това и с майка си, нали?

— Да.

— И нито веднъж не си споменала за регистрационните номера по време на тези разговори, нали?

Мълчание.

— Бетани, кога за пръв спомена за номерата пред някого? Спомняш ли си?

— Вече казах, че не точно.

— Ваша чест — адвокатката тормози свидетелката! — отново се обади Ейбрамс.

— Не мисля така. Отхвърля се — разпореди Тойнби.

— Е, Бетани, спомняш ли си кога точно? Например, след като си се убедила, че Стюарт те е заплашил?

— Не! Знаех преди това. Веднага го разбрах.

— Тогава защо не каза нищо?

— Не знам. Сигурно просто не съм си давала сметка колко е важно.

Джина спря, за да се успокои. Въпреки усилията си, беше направо вбесена.

— Бетани — каза тя и се опита да си лепне приятно изражение, — тази сутрин прочетох във вестника, че средният ти успех е най-високият в класа, така ли е?

— Да. — Малко се произпъчи.

— И инспектор Джул те е попитал конкретно по какво си разпознала колата, така ли е?

— Да.

— И ти си съзнавала колко важен е този въпрос?

— Ами, не точно.

— Е, знаела си, че си познала колата по регистрационните номера, нали?

— Да.

— И си казвала цялата истина? Не си премълчавала нищо?

— Да. — Вече по-тихичко.

— Но, Бетани, не е ли вярно, че до този момент в съда днес ти никъде в записаните други разпити не си си спомнила за регистрационните номера? Не е ли вярно? Как е възможно умно момиче като теб да не разбира значението на тази информация?

— Ваша чест! — вбесен се провикна Ейбрамс. — Това е тормоз и обида!

Точно това е, мамка му, помисли си Джина. И всяка дума бе произнесена с цел.

Но когато Тойнби прие възражението, Джина кимна покорно.

— Оттеглям въпроса, Ваша чест.

Тъй като не можеше да призове Кимбърли Горман, за да отрече показанията на Бетани за отправена заплаха, Джина не смяташе, че ще натрупа точки, ако повдигне темата. Явно каквито и думи да бе чула Бетани, тя ги бе сметнала за заплаха. Това бе нейната действителност, подкрепена от разбирането от страна на майка ѝ и закалена от вчерашното нападение над Стюарт, затова Джина не виждаше смисъл да се опитва да я променя. Неуспяла да постигне много с Бетани, Джина неохотно освободи свидетелката.

Тя силно се надяваше Ейбрамс да призове за свидетели двамата съседни, дали показания за кавгите в къщата на Стюарт, както и някои или всичките четирима полицаи, отзовали се на сигналите за битово насилие. Всички тези хора вече чакаха пред съдебната зала. Там беше и Дебра Драйдън, която Ейбрамс вероятно щеше да разпитва за петдневната ѝ идилия в планината заедно със Стюарт.

Но явно недвусмислените показания на Бетани, че е видяла колата на Стюарт на местопрестъплението, и неуспехът на Джина да ги разклати, бяха убедили Ейбрамс да се откаже от свидетелите. Несъмнено фактът, че Бетани с очите си бе разпознала колата на Стюарт, според него поставяха обвиняемия в къщата по време на настъпването на смъртта. Тъй като той отричаше да е бил там, единственото разумно обяснение оставаше, че е убил жена си. След като установиха този факт, Ейбрамс явно бе решил да запази останалите свидетели за процеса, за да може следващия път да покаже на екипа на защитата нещо, което не е било вече показано и анализирано.

Така че, за изненада на Джина, когато Бетани напусна съдебната зала, Ейбрамс обяви, че обвинението е приключило. Съдия Тойнби

попита Джина дали има готовност да започне да призовава свидетелите си следобед. Тя потвърди и той удари с чукчето и обяви обедна почивка.

Когато Джина най-сетне се прибра у дома вечерта, вече минаваше седем. Влезе в спалнята и свали дрехите, които бе носила в съда. Обикновено се справяше с нервното напрежение и умствената умора, като пробягваше няколко километра, затова почти автоматично пресегна за екипа си, но се спря. Умората, която в момента усещаше и с костите си, не беше нормална.

С чувство за вина задето е станала такава мързеланка, Джина поне си облече меки памучни панталони и черен потник.

Мерна отражението си в огледалото на вратата на дрешника, отметна кичур коса от челото си и се опита да заглади тъмните кръгове под очите си. Въздъхна, отиде в кухнята и намокри с гореща вода една кърпа, която притисна към лицето си, върна се в дневната и направи едва няколко крачки, преди да се отпусне тежко на пода.

Покосена от напрегнатия ден, Джина лежеше на пода по гръб, будна, но почти в безсъзнание, гърдите ѝ бавно се издигаха и се спускаха, а очите ѝ бяха покрити с влажната топла кърпа.

Следобедното заседание изискваше огромни усилия и напрежение, които с радост би понесла, ако, освен това имаше и някакъв ефект. Само че не беше така — беше пълен провал.

Съзнаваше, че трябва по някакъв начин да вкара в картинката ПИ, и бе призовала Дон Форестър с намерението да го накара да обясни връзката на Карин с компанията, тревогата ѝ заради клиничните изследвания, професионалните ѝ отношения не само със самия Форестър, но и с Бил Блеър, и с Кели Ръснак. Ейбрамс, който отпрати сигурно около петдесет възражения, беше като булдог. Накрая, след като изобщо не установи никакъв ритъм, нито дори нищожна обективна връзка със случилото се с Карин, се наложи да освободи Форестър, без теорията ѝ да набере голяма преднина.

Така че нападението ѝ над Робърт Макафий в опит да го представи като друг основателен заподозрян, започна с предпазливо поведение от нейна страна. Съдът току-що официално я бе

предупредил да не му губи времето. Затова когато започна прекия си разпит, Джина не можа напълно да се отърси от усещането, че всъщност прави точно това. Наистина Макафий наглед имаше силен мотив за убийството на Карин. Да, наистина някога са били любовници и бе възможно после отново да са имали връзка. Да, той щеше да спечели професионално и финансово от смъртта ѝ. И накрая алибито му за нощта на престъплението съвсем наскоро бе станало на пух и прах.

Но оставаше простишкият факт, че нямаше и намек за каквато и да е връзка на Макафий с ПИ или с Кели Ръснак. А без това Джина съзнаваше дълбоко в себе си, че опитите ѝ да уличи лекаря са напълно безполезни. Теорията ѝ може и да бе защитима, но в основата си бе не по-малко измислена от опита на Ейбрамс да опише бягството на Стюарт на полуострова като бягство от правосъдието, което крещящо доказва съзнание за виновност. Лежацият в основата на всичко цинизъм я бе изтощил, докато водеше разпитите, и накрая дори не изпита удоволствие, когато разби алибито на доктор Макафий, което, разбира се, не я спря да го направи.

През почти целия следобед бе петнила името и репутацията на един вероятно свестен човек, чиято единствена грешка бе, че е забравил факта, че след като е прекарал деня с децата си, е отишъл да си купи овалин, защото не е можел да заспи. Джина вече не смяташе за разумно предположението, че Боб Макафий е убил Карин. Дори не смяташе, че ако го обвини, това ще се отрази добре на клиента ѝ. Не и що се отнася до Тойнби. Фактът, че е възможно да има и друг евентуален заподозрян, по никакъв начин не сваляше подозрението от Стюарт — нали Джина не искала да каже, че доктор Макафий е карал колата на Стюарт? Само че тя вече се бе увлякла. Нищо не бе построила, но въпреки това цял ден ковеше пирони.

При мисълта за това, за начина, по който бе опетнила доброто му име, направо ѝ призля.

Хвана с ръка вече хладната кърпа и я притисна към очите си.

* * *

— Нали щяхме да престанем да се срещаме така? — попита Джина. Уайът Хънт стоеше на прага ѝ.

— Знам, така се разбрахме. Просто ми е доста трудно. — Дъждът бе спрял. Той излезе от мокрия облак, който бе надвиснал над улицата, и влезе в апартамента на Джина. — Каквото и да казват, стават чудеса.

— Кое е чудото?

— Реших все пак да пробвам и след работа се обадох на Девин и му споделих идеята ти, че все още би могъл да помогне за разрешаването на случая. Не беше особено въодушевен, но за щастие случайно споменах, че ако не е толкова предпазлив, дори може да стане герой. Скромно признавам, че случайно знам — усмихна се Уайът самоиронично — за свързания с геройството комплекс на този човек, така че това се оказа вълшебната дума. Както и да е, той ме накара да се обадя на мобилния на Кимбърли и понеже и бездруго има издадена призовка за нея, привидно нямаше никакъв конфликт с факта, че ще използва джипиеса си и ще звъне на униформените полицаи да я доведат.

— Къде беше тя?

— До морския музей, живее в някаква каравана с гаджето си.

— Ти си говорил с нея. — Не беше въпрос.

— Точно идвам оттам — кимна той. — Макар да съзнавам, че това отново сигурно започва да ти звучи познато и предварително ти се извинявам, но сигурно няма да си щастлива от нещата, които открих.

— Каж ми.

— Йосемайт.

— Какво за него?

— Ами там са отишли, когато миналата седмица времето се промени. Отишли са миналия четвъртък и са останали до неделя. — Той разпери ръце. — Което означава, че не е дала никакви хапчета на Кели Ръснак в петък вечерта. А ако ти трябва още...

— Разбира се, удари ме, когато съм повалена.

— Баща ѝ може и да е споменал пред нея името на Кели, но според мен тя не го е запомнила. Когато я споменах като лаборантката на майка ѝ, Ким попита: „Кой, кой?“. Допускам, че може и да се е преструвала, но ако е така, явно е много, много по-добра, отколкото бих предположил.

Джина безсилно се облегна на стената.

— Ей, добре ли си?

Тя се опита да се усмихне смело.

— Просто съм изморена. — Вдигна поглед към него. — Не мога да повярвам, че моят човек ще затъне заради това. Толкова е несправедливо.

— Ще имаш и друг шанс.

Очите ѝ блеснаха немощно.

— Не искам друг шанс. Искам да го измъкна сега, докато все още мога. Пропускаме нещо. Знаем го. Тук някъде е, а не мога да го уцеля.

— Е, сигурно се подразбира, но ако ти хрумне нещо друго, на твоё разположение съм по всяко време.

— Ти си добър човек, Уайът — вече истински се усмихна тя. — И се справи чудесно. Ще те имам предвид.

— По всяко време. И, Джина?

— Да.

— Не се измъчвай толкова. Стюарт ще има нужда от теб на процеса.

— Прав си, прав си — изправи се тя. — Приятна вечер, Уайът.

— И на теб.

Само че Джина не прекара приятна вечер.

Вече бе осем и четирийсет и три. Главата ѝ сякаш беше притисната с бодлива тел, а очите ѝ сякаш бяха пълни със ситен пясък. Отдавна бе извадила и бе разпростряла върху масичката за кафе цялото съдържание на адвокатското си куфарче. Вече бе прегледала почти всяка страница — поне всичко, което ѝ се струваше смислено — най-малко два пъти.

Сега бе решила, че дори съвсем косвено свързаните с делото подробности трябва да бъдат внимателно прегледани, и отново се бе заловила да прехвърля всички документи. В отчаянието си се взира цяла вечност в касовата бележка от бензиностанцията с надеждата да открие нещо, което да помогне на случая ѝ. Дали пък да не се обади в бензиностанцията и да попита дали часовникът на принтера не е бил изключен около час и нещо. Дори не бе отишла и опитала лично да провери времето — може би това бе липсващата подробност.

Обаче докато си отбелязваше да помоли Уайът Хънт да провери, знаеше, че не е така.

Отново прочете протокола от първия разговор на Стюарт с Джул. Всички глупави признания, които подчертаваха мотивите му, очевидното отсъствие на скръб, възражението му срещу аутопсията, предложението му за викодина, алкохола и за температурата в горещата вана. Всичко бе разбираемо и всичко беше неразумно. Приключи с тези страници и напосоки взе друг лист от купчината — снимката на Стюарт, на Джед Конли и на другия им приятел по време на излета им в Битъррутс. Обърна я, погледна надписа на гърба, почерка.

Нищо.

Кой изобщо беше този третият? Друга подробност, която не знаеше. Друг факт, който беше пренебрегнала, друга бележка за Хънт. А и какво бе станало с „Няма да убиваш“, докато Стюарт беше в затвора? Може да се е опитал отново да се свърже с него чрез компютъра в дома на Стюарт. Може дори да е признал, че е убил Карин, и никой да не знае. Тя със сигурност не знаеше, защото не беше отишла да провери.

Вбесена от себе си и от своята некомпетентност, Джина седна на дивана и погледна към бара си — едно уиски щеше да ѝ се отрази добре в момента, а след това веднага на телефона. Отчаяно се нуждаеше да поговори с някого. Не беше късно. Можеше да се обади на Дизмъс или на Уес и просто да даде отдушник на чувствата си или да обсъдят стратегията. И двамата бяха изпадали преди в положение като нейното. Един от тях щеше да ѝ помогне да преодолее отчаянието.

Или пък — връхлетя я внезапно и с пълна сила палавата мисъл — можеше да се обади на Джед и да разпусне по друг начин. Имаше визитната му картичка с личния му номер от деня, в който я бе запознал със Стюарт. Щяха да бъдат дискретни. Никой никога нямаше да разбере.

Боже, какво си мислеше? Не беше чак толкова слаба, не беше изпаднала в нужда чак дотам. Нямаше да си легне с женен мъж и точка.

Джина се отърси от изкушението и отново се наведе напред, сърдито грабна следващата купчина листове и се насили отново да прочете докладите и записите от разпитите на Уайът от предния ден в клиника „Парнас“. Делгадо, Пинкърт. Трийсет страници със

съкрушителни подробности за графика и за темите на речите на щатския съветник.

Вълнуваща материя. Не.

Досега дори не беше поглеждала тези страници — а и защо да го прави? Сега, без да се замисля, автоматично започна да ги разлиства една по една, като почти не забелязваше конкретните имена и места, само обърна внимание, че са изключително много на всяка страница. Явно животът на Джед бе безкраен цирк от участия и прояви: в Бейшор Ротъри Клуб, пред момичетата скаути, пред Асоциацията на младите президенти, пред Профсъюза на ресторантските работници, пред Кризисния център по изнасилванията на Хейт Стрийт (чиято изпълнителна директорка, както Джина знаеше много добре, беше Сам Дънкан, приятелката, с която живееше Уес Фаръл), Ла Раса, асоциацията на хората от италиански произход, младежката футболна организация в Сан Франциско — списъкът продължаваше до безкрай и нищо в него нямаше евентуална връзка с делото ѝ, докато накрая Джина просто престана и листовете се плъзнаха от ръката ѝ върху масата.

Отново погледна часовника. Едва девет. Трябваше да си легне. Утре я очакваше нов ден, който можеше да се окаже по-лош и от днешния.

С ъгълчето на очите си отново мерна снимката от туристическия поход и ръката ѝ сякаш по своя воля се пресегна към нея. Ето го Джед отново, усмихва се пред обектива. Грубоват и красив. В свои води. Много привлекателен мъж, който преди двайсетина години много добре знаеше какво да прави в спалнята, а вероятно оттогава бе научил и още номера.

Престани?

Само че просто не можеше да откъсне очи от снимката.

Снимката.

Снимката.

— Джед — каза тя в телефонната слушалка, — Джина е. Мислех си за посещението ти онази вечер и че може би не трябваше да съм толкова... трудна. И студена. Знаем, че е малко трудно, но ако си на път за дома и имаш настроение, може би ще искаш да се отбиеш.

Ръцете на Джина леко трепереха, докато си слагаше малко бледорозово червило по-старателно от обикновено. Искаше да изглежда не просто добре, а страхотно. Знаеше, че памучните панталони с връв и потникът, с които вече беше облечена, бяха подходящи за съблазняване — почти като пижама, разкриваха заобленостите по тялото ѝ, подчертаваха мускулите ѝ, плоския корем. Не че Джед щеше да дойде чак дотук и да промени намеренията си само заради външния ѝ вид, но тя искаше да бъде неустоима. Затова положи почти незабележими сенки, за да прикрие видимите признаци на умора, подчерта с руж скулите си и използва лъскавото червило, което не беше си слагала след смъртта на Дейвид.

Нямаше да мисли за Дейвид. Не сега.

Погледна се в огледалото за последен път, остана доволна, излезе от банята и угаси светлината. В хола пусна класическия стар албум на Тони Бенет и на Бил Еванс съвсем тихо, почти нечуто. Отдавна вече беше прибрала материалите по делото в куфарчето си, отиде до барчето и наля две солидни дози шотландско уиски в красивите си кристални чаши.

Приглуши осветлението и за последен път огледа обстановката. Всичко беше идеално, беше готова. Въпреки това подскочи от тихото почукване на вратата. Приблужи се до прозореца и позна колата на Джед, отново паркирана на страничната алея от срещната страна на улицата. Въздъхна дълго и облекчено.

Добре, той беше тук. Не можеше да престане да мисли за нещата, които можеха да се объркат, и просто да се отдаде на момента. Всичко щеше да бъде наред.

Отиде да отвори вратата.

* * *

— Е, Джина Роук, уискито в ръката ти трепери. Струва ми се, че си нервна.

— Защо да съм нервна?

— Не знам защо. Наистина не би трябвало. — Конли се бе облегал назад усмихнат, ръката, с която държеше чашата си, почиваше на ръкохватката на дивана, и беше вдигнал глезена си върху коляното на другия крак. — Ние сме си като преди — двама стари приятели, които следват естествените си хрумвания.

— След пауза от повече от двацет години, Джед. Не съм точно същата, каквато бях тогава. Всъщност дори не си приличам.

— Е, ако някой ти каже, че все още не си красива, трябва да отиде да си прегледа очите. Надявам се не искаш да ми кажеш, че си била сама, когато всъщност не си искала. Би било престъпление.

Джина въздъхна малко театрално.

— Може би е малко по-трудно, отколкото си мислиш. Разбира се, при цялата ти власт и очарование...

— И съпруга, чийто баща държи парите — при това всичките. Ако скъпата ми Лекси дочуе, че такива невинни развлечения са част от живота ми, може да се сбогувам със своята така наречена власт и с обещаващата си кариера. Не се шегувам. — Той отпи солидна глътка от питието си. — Помниш ли, че онази вечер ти споменах, че трябва да бъдем дискретни? Сигурен съм, че и сама го разбираш, но за да сме съвсем наясно по въпроса, това трябва да бъде част от правилата.

Джина престорено се понамуси, а очите ѝ развеселено блеснаха.

— Вече има правила? А пък аз си помислих, че сме волни души, които си щурят.

— И това. Но според мен е по-добре предварително да изясним основните правила. Така ще избегнем неприятностите впоследствие.

— Всъщност те подкрепям в това отношение — каза Джина. Вдигна чашата си, седнала в другия край на дивана. — Да прием за нашата отмираща порода — възрастните, които се разбират.

— Да прием — каза Джед, чукна чашата си в нейната и отпи.

Джина направи същото.

— Добре, вече официално не съм нервна.

— Добре. Аз също.

— Ти и преди не беше.

— Бях малко. След последния път не мислех, че ще дойда тук и ти ще промениш мнението си.

— Е, Джед, не мисля, че това ще стане. Не и тази вечер. — Тя се поколеба преднамерено. — Но имам една идея, ако нямаш нищо против. Макар че може да е малко откачена.

— Откачена не е най-лошата дума на света — стрелна я с поглед той. — Каква е?

— Не, остави.

— Хайде, Джина. Какво?

Тя въздъхна театрално.

— Основното е, че не искам да те уплаша. Онова, което ти казах преди, е вярно. Малко съм пораснала от времето, когато бяхме заедно... Не съм точно същата в... ами в нещата, за които сме заедно.

— Но искаме да се получат, нали?

— Да, искаме.

Джед кимна и продължи да гледа Джина с явно одобрение — учуден, вероятно с удоволствие и със сигурност със също толкова силен интерес. Пресуши напитката си. След това остави празната си чаша и заговори уверено и предумишлено, а в ъгълчетата на устата му започна да се оформя усмивка.

— Много се съмнявам, че каквото и да предложиш ще бъде достатъчно откачено, за да ме сплаши. Какво имаш предвид?

— Ще ти кажа, а ако не искаш, няма значение. Можем просто да си стоим тук.

— Добре, а иначе къде?

— Ами, точно това е идеята ми. В къщата на Стюарт.

За една кратка секунда той не успя да прикрие смайването си. Но след това бързо се овладя и отново се върна в играта.

— В къщата на Стюарт Горман?

Тя се приведе напред и пхна коляно под тялото си на канапето, явно развълнувана.

— Там няма никой, Джед. А ключът е у мен. Така че можем да се промъкнем, да се качим в спалнята на Стюарт и на Карин и да го направим в тяхното легло. Дотам няма и два километра.

— Да, знам къде е. Просто...

— Не. Всичко е наред. Прав си. Идеята е глупава.

— Не съм го казал.

— Не, наистина няма нищо. Можем да останем тук. — Но под формата на обяснение тя продължи да го навива. — Просто това ми стана... традиция, може да се каже. Чувал ли си за Майл Хай Клъб?

— Разбира се — ухили се Джед. — Всъщност съм член.

— Защо ли не съм учудена? — намуси се престорено тя отново. — Аз не съм. Поне не още. Както и да е, моят личен клуб е нещо подобно. Когато клиентите ми са в затвора и ако имам възможност, ходя в къщите им.

— Майтапиш се. — Конли впери в нея поглед с искрено възхищение. — Ти си адски опасна жена, Джина Роук.

— Приятно ми е да го мисля — кимна тя.

— Колко пъти досега?

— Какво колко пъти?

— Колко пъти си го правила?

— С този ще станат тринайсет. Ако се съгласиш, разбира се. Очаквах номер тринайсети. Трябваше да е нещо специално.

Конли схвана идеята и попита:

— А кои са другите типове? Сигурно ги познавам.

— Сигурна съм.

— Е?

Тя размаха предупредително пръст.

— А, а, а, дискретност, забрави ли? Никой не знае, никой не казва. — Подметна още една примамка. — Освен това не е нужно да е в леглото, ако не искаш.

— И имаш ключовете на Стюарт?

— Аха.

— Къде са сега?

— В чантата ми в спалнята.

Той като че ли не можеше да откъсне поглед от нея и най-накрая каза:

— Защо не отидеш да ги вземеш?

Докато шофираше, Джед сложи ръката си върху бедрото ѝ и го стисна страстно. Тя покри неговата ръка със своята и я задържа там.

— Ако позная името на някой от мъжете, можеш просто да кимнеш — каза той. — Така всъщност не ми казваш.

— Не — отговори тя.

— А правила ли си го с някого повече от веднъж?

Тя стисна ръката му, за да я задържи.

— С двама. Два пъти — без всякакво усилие изчурулика тя. — Но ще ти кажа само толкова.

— Спортисти или филмови звезди?

— О, точно така. С няколко. И от двете групи. И с един владетел на малка арабска държава. — Тя погледна към него. Колкото и да беше откачен разговорът, тя се радваше, че говорят, защото това я караше да се отпусне. — Аз съм само една бедна адвокатка, Джед. Боя се, че не излизам с много знаменитости.

— Изобщо ли няма знаменитости? Добре, а какво ще кажеш за това — ако оставим настрана владетелите, да започнем по ранг. Известни държавни политици?

— Не — засмя се тя.

— С други законотворци?

— С други ли?

— Искам да кажа, освен мен.

— Формално погледнато, ти още не си в списъка. А и не познавам други законотворци.

— Добре, в такъв случай ги изключваме. Виждаш ли, стесних кръга. А със съдии?

— Джед.

— По-високо от съдии? Федерални съдии?

— Не мога да ти кажа. Нали не би искал да разкажа на друг за теб?

— Не знам. Стига да не стига до ушите на Лекси и на баща ѝ, може да е гот, ако го направиш в подходяща компания. — Той се поколеба. — Допускам, че става дума само за мъже, нали? Не за жени.

Тя се възползва от възможността, за да отдръпне ръката му.

— Мислех, че това вече ти е станало повече от ясно.

— Ще се изненадаш и, моля те, не се сърди, но всъщност човек никога не знае. Но все пак извинявай. Не исках да те обидя.

Ръката му се плъзна нагоре по бедрото ѝ. Тя отново я покри със своята.

— Не съм се обидила. Но може би ще е по-добре, ако просто шофираш.

— Пристигнахме.

— Доста е тъмно. Освен... погледни там.

— Къде?

— Онзи прозорец на последния етаж там. На Бетани Робли. Очевидката. Още не си е легнала и си пише домашните. По дяволите, съвсем забравих за нея. Ами ако ни види?

— Ти си адвокатката на Стюарт, а аз съм му стар приятел. Няма проблем. Ей — стисна бедрото ѝ Стюарт, — стигнахме чак дотук. Не може сега да се уплашиш. Е, можеш, но няма да е честно. Освен това, славата спохожда само смелите.

Тя се поколеба за последен път и тежко въздъхна:

— Прав си. — Стисна ръката му. — Готов ли си?

— Напълно готов — отвърна Джед.

Джина кимна и му се усмихна за последен път:

— Аз също. Да вървим да направим тази пакост.

Джед отвори вратата си, измъкна се навън и тихо я затвори след себе си.

Със силно разтуптяно сърце и с пулс, който отекваше в ушите ѝ, Джина веднага натисна копчето, за да заключи всички врати на колата и се пресегна към козирката над седалката на Джед, където той бе закрепил дистанционното за отварянето на гаража си. Тя натисна копчето и впери поглед към вратата на гаража на Горман отдясно, но нищо не стана.

Боже, помисли си тя, ами ако не е паркирал достатъчно близо? Понякога се налагаше самата тя да застане точно пред входа на гаража в жилищната си сграда, за да може да отвори вратата. Сигналът на тези устройства явно не беше достатъчно силен. Трябваше да го накара да паркира на алеята. Само че не се бе сетила как да го направи, без да се издаде.

Джед беше точно зад колата и идваше към нейната врата.

В колата не светеше, но когато Конли бе отворил вратата си, Джина бе видяла трите копчета до огледалото за обратно виждане. Пресегна се и натисна първото най-далеч вляво от себе си.

— Добре, хайде, отвори се. — Погледът ѝ бе прикован върху вратата на гаража.

Тя обаче не помръдна.

Второто копче. Натисна го и задържа, докато преброи до три.

— Моля те, моля те, моля те.

Нищо.

Вече нямаше представа къде точно се намира Джед, но пресегна и натисна и третото копче.

— Хайде, — напрегнато прошепна тя. — Хайде, хайде.

Но отново нищо не се случи.

О, боже! Дано не греша. Не може да греша.

И тогава точно в ухото ѝ се разнесе почукване по стъклото. Джед стоеше навън приведен и надничаше в колата с леко въпросително изражение. Джина рязко се извърна към него и театрално повдигна рамене, все едно не разбираше какво става. Вратата на колата някак се бе заключила и тя не можеше да я отвори. Отново вдигна рамене. Той опита с дръжката отвън.

Бръкна в джоба си за ключовете. Щеше да отвори вратата след секунди.

Тя отново се обърна напред, бързо натисна и трите копчета за отварянето на гаража едно след друго, но резултатът беше същият. Нищо.

И тогава внезапно по стъклото на прозореца ѝ се разнесе друг звук, този път много по-силен от учтивото почукване по стъклото. Блъскане. Дланта на Конли се стовари върху стъклото. Тя вдигна глава и видя лицето му — явно бе разбрал какво прави Джина и бе обзет от безсилна ярост. Отново блъсна с длан по стъклото.

Но все още успяваше да се контролира.

— Джина! Отвори! Какво правиш?

Вече бе извадил ключовете си. Опитваше се да пъхне единия ключ в ключалката под дръжката на вратата. Джина се пресегна и хвана копчето от вътрешната страна. Когато Конли превъртя ключа, тя натисна копчето. Той отново опита, но вратата и този път остана заключена. Играта обаче не можеше да продължава твърде дълго.

Джед също не възнамеряваше да води тази битка. Той отстъпи крачка назад, натисна дистанционното си и Джина чу характерното изщракване, когато всички ключалки в колата се отвориха, с изключение на копчето, което тя натискаше.

Той отвори задната врата точно зад нея.

— По дяволите, Джина?

Жабката!

Тя се пресегна, молейки се Джед да не се окаже параноичен тип, който държи жабката си непрекъснато заключена, напипа дръжката и я

дръпна точно когато ръцете на Конли докопаха раменете ѝ отзад и се опитаха да я стиснат за гърлото.

Тя понечи да изпищи, но за неин ужас звукът вече бе приглушен.

След това се наведе по средата между двете седалки, колкото да приложи цялата си сила в хватката. Задъхана от усилието и готова на всичко, за да се спаси от тази животинска сила и решимост, Джина протегна ръка и одра лицето му, а след това замахна с лакът и явно го улучи в гърлото.

За момент хватката му отслабна.

Това беше последният ѝ шанс. Тя започна да опипва на сляпо вътрешността на жабката, когато левият юмрук на Джед я улучи отстрани по главата и тя се блъсна в стъклото. Ръката ѝ беше хванала нещо пластмасово и правоъгълно — друго дистанционно за отваряне на гараж — и когато вторият удар изпълни зрителното ѝ поле с искри, Джина успя да натисне копчето. И да го задържи.

Докато третият удар отстрани по главата ѝ превърна света ѝ в остра и пронизваща болка, а после — в мрак.

По нареждане на Джул двамата униформени полицаи, които му бяха помогнали при залавянето, бяха довели Джед Конли в малката стая за разпити на четвъртия етаж на Съдебната палата. Щатският съветник от Сан Франциско вече беше в стаята, вързан с белезници за масата, и сам от почти час и половина. Докато приключи с линейката и с останалите подробности, Джул бе останал на местопроизшествието на Гринич Стрийт почти час, след това се бе върнал на бюрото си в отдел „Убийства“ и повече от половин час бе работил върху документацията.

Погледна часовника на стената, видя, че е един без петнайсет, и си даде сметка, че вече се е забавил достатъчно. Но имаше някои сериозни проблеми.

Критично погледнато, собствеността на дистанционното за гаража не можеше да се докаже. Възможно бе в опита си да отърве Стюарт от обвинението в убийство Джина да е купила проклетата джаджа от някакъв магазин и понеже имаше достъп до дома на Стюарт, бе успяла да настрои устройството на честотата на вратата на гаража. Можеше да го е занесла дотам в чантата си.

Но след нападението на Конли над Джина Джул имаше основания за нещо много повече от обикновен разговор с щатския съветник. Ала времето течеше и при всичките силни връзки на Конли Джул много се притесняваше, че ако го остави да си тръгне оттук тази нощ, без да признае убийството на Карин Драйдън, а може би и това на Кели Ръснак, никога вече няма да успее да го пипне.

Не можеше да допусне да се случи.

Най-накрая Джул мина през контролната зала, за да се увери, че звукозаписната и видеозаписната техника е пусната, след това почука на вратата и влизайки вътре каза:

— Съжалявам, че се забавихме толкова — небрежно каза той. — Трябваше да свърша доста неща на местопрестъплението. Малко ме задържаха. Как сте?

— Как съм ли? Това някаква шега ли е? — Заподозреният с одрано лице, което бе започнало да се подува край устата и около очите, вдигна белезниците. — Изтощен съм. Ранен съм. Готов съм да си отида у дома. Не може да ме задържате толкова дълго. Няма да го допусна.

— Е, боя се, че това е извън моята власт — каза Джул. — Но поне мога да ви сваля белезниците. Патрулът ми каза, че са ви заловили по време на нападение над жена. Трудно ми е да го повярвам. Полицаяте прочетоха ли ви правата, преди да ви доведат тук?

— Защо? Всичко това е нелепо. Погледнете лицето ми. Тя се опита да ме убие. Защиствах се.

Джул запази спокойствие.

— Предположих, че е нещо подобно. Но вие сте адвокат, нали? Знаете правилата. Длъжен съм да ви задържа и да ви прочета правата. Имате право да мълчите. Всичко, което кажете, може и ще бъде използвано срещу вас в съда. Разбирате ли правата си?

— Разбира се. Не трябва да...

Само че Джул бе вдигнал ръка, за да възпре възраженията на Джед.

— Имате право на адвокат. Ако не можете да си позволите такъв, съдът ще ви назначи. Разбирате ли това свое право.

— Да. Боже!

Джул продължи. В края на словото си щеше да завърши с „Предвид тези права, искате ли да говорите с мен сега?“. Само че съдът бе решил, че задържаните са запознати с правата си и без тези последни думи, затова Джул ги пропусна и направо продължи нататък:

— Има стандартен набор от въпроси, през които трябва да преминем, и колкото по-скоро го направим, толкова по-бързо ще приключим. Така. Кажете името си за протокола.

— Джед Конли. — С тези две думи съветникът на практика се отказа от правото си на адвокат по време на разпита. Джул му зададе поредица от формални въпроси — адрес, възраст, професия — просто за да го накара да продължи да говори. После го подкани:

— Е, разкажете ми какво се случи там тази вечер.

— Добре. Всичко започна, когато Джина — жената, Джина Роук...

— Да, знам коя е.

— Ами тя ми се обади към девет часа и ме покани да се отбия в апартамента ѝ.

— Защо го е направила?

— Знаете защо, инспекторе. Знам кой сте. Тя е защитник на Стюарт Горман. Може би не знаете, но той ми е стар приятел. Вече не практикувам активно право, затова когато Стюарт имаше проблем и ми се обади, аз му казах, че трябва да се свържем с Джина. Огромна грешка.

— Защо?

— Защото тя не става за нищо. Всъщност заради нея той затъна още по-дълбоко. Изслушването се проваля и тя искаше да се посъветва с мен какво трябва да направи?

— В дома си?

— Честно? Бих предпочел в кабинета ѝ. — Той сви рамене. — При моето положение не мога да си позволя дори намек за липсата на благоприличие. Цялата тази работа ще се превърне в сензация. Не знам какво ще правя. Но освен това съпругата ми се отнася много сериозно към изневерите. Честно казано, аз също. Освен това, разказвам ви всичко съвсем честно, двамата с Джина прекарахме заедно няколко нощи, преди да се ожения. Не знаех, че все още ми се сърди. — Той сви рамене, жертва на женската злоба на Джина. — Но знаех, че има нужда от помощ за защитата на Стюарт, а той ми е приятел. И понеже тя си беше вкъщи, отидох там.

— Но когато са ви арестували, не сте били в дома ѝ.

Джед отново сви рамене.

— Понеже още щом прекрачих прага знаех, че трябва да се махна оттам.

— Защо?

— Защо според вас? Беше наляла и за двама ни солидна доза скоч. Беше се облякла доста предизвикателно. Беше съвсем ясно, че не възнамерява да обсъждаме закона. Каза ми, че има ключ от къщата на Стюарт и предложи да отидем и да огледаме отново. Можело да намерим нещо, което вие, полицаите, сте пропуснали.

— А вие как реагирахте?

— Стори ми се странно. Но тя вече се опитваше да ми налети и затова реших, че може би не е лоша идея да излезем от апартамента ѝ. Не разбирах какво става, но не исках да я обидя. Разбирате ли? Така че

отидохме с колата до къщата и не знам, може би питието я хвана, но тя беше доста превъзбудена още преди да спра колата. Каза, че още ме обичала и така нататък. Изобщо не трябвало да престанем да се срещаме. Почти беше изпаднала в истерия.

— И после?

Дълбока въздишка.

— Тя се наведе и се опита да ме целуне, но аз нямаше да го допусна.

— Какво направихте?

— Казах ѝ, че нищо няма да се получи. Ако иска, можехме да проверим дали няма да намерим нещо друго в къщата на Стюарт. В противен случай щях да я откарам обратно в дома ѝ и да се прибера. Излязох от колата с надеждата тя да се успокои, но не стана така.

Джул бе впечатлен от историята, която Джед бе съчинил, докато се пържеше в стаята за разпити, и беше любопитен да види как Конли ще обясни факта, че е излязъл от задната врата, когато полицаите го бяха заловили — може би полудялата от любов Джина Роук се бе престорила, че не може да откопчае колана си и е имала намерение да му се нахвърли, когато той пресегне да ѝ помогне, но Джед се е досетил какво планира тя и бе влязъл през задната врата, за да я откопчае оттам. И тогава тя го е нападнала, защото я е отхвърлил. През седалката.

Джул не беше склонен да повярва.

Освен това бе чул достатъчно.

— Но когато полицаите са пристигнали, те са ви видели да блъскате по вратата и да се опитвате да влезете в колата.

Конли облиза устни.

— Ами да.

Тя случайно го заключила отвън и той се ядосал заради безизходното си положение, но полицаите грешали, ако смятали, че се е опитвал да я нападне, а и нямал представа откъде се е взело дистанционното за гаража. Сигурно Роук го е донесла — вероятно го е взела от Стюарт.

— Не е така, господине — каза Джул. — Боя се, че и това няма да свърши работа. Всъщност полицаите не просто са минавали оттам. Наблюдавали са къщата. Аз също.

— В къщата е било извършено убийство. Допусках, че ще е под някакво наблюдение.

— Но всъщност не беше. Джина Роук бе казала на своя детектив да ми се обади малко по-рано днес вечерта. Той ме помоли да отида в къщата на Стюарт Горман, да изчакам вие двамата с Джина да пристигнете с колата ви и да остана в готовност. — Изявлението на Джул като че ли разтърси вътрешно Конли и той отвори уста, за да отрече обвинението, което Джул още дори не беше отправил. — Идеята беше, че тя ще успее да отвори вратата на гаража на Горман от колата ви.

Поредният малък, но очевиден удар. Бързо като птичка Конли отмести поглед, примигна и после отново погледна напред.

— Но защо би искала да...? Как е щяла да го направи?

— Смяташе, че сте програмирали дистанционното си, за да може да влизате и да излизате от гаража им, без да се налага да оставяте колата си на улицата. А и за да не ви виждат да влизате и да излизате. В такъв случай хората на пръв поглед ви взели за Стюарт, както е направила Бетани Робли.

— Коя е тя?

— Съседското момиче от отсрещната страна на улицата. Видяла е да отваряте гаража от колата си в нощта на убийството на Карин Драйдън.

— Не, не съм бил аз. Невъзможно е да съм бил аз. Изобщо не съм бил близо до къщата през онази нощ. Помня, че бях на мероприятие на Грийн Пийс. Трябва Джина да е подхвърлила дистанционното в колата ми.

— Спомняте си конкретно тази нощ? Сред толкова мероприятия, на които ходите?

— Да, помня онази нощ. След като научих за Карин, тя се вряза в паметта ми.

— Значи не сте ходили в къщата на Карин в неделя?

— Не. Разбира се, че не.

— Знаете ли — поде Джул едва ли не извинително, — може би не сте забелязали в цялата бъркотия, но всъщност тази вечер Джина отвори гаража от колата ви. Това беше сигналът ни да се спуснем към вас. Освен това е носела в чантата си касетофон, така че много добре знаем чия е била идеята да отидете в къщата. — Кръвта на инспектора

започваше да бушува, но по нищо не му пролича. Той продължи, услужлив и учтив до безкрай: — Значи не сте ходили в къщата през онази неделя?

— Казах ви. Разбира се, че не съм.

— Но поне сте ходили там напоследък, нали?

— Дори и това не. Двамата с Лекси не се виждахме с тях. Не съм ходил в къщата им от няколко години.

Джул тъжно поклати глава.

— Боя се, че това няма да свърши работа, сър. Дори и отпечатъкът върху едно голямо парче счупено стъкло, което намерихме, да не е вашият — а аз смятам, че е, — все някъде в къщата ще намерим ваши отпечатъци, не мислите ли? Вероятно в спалнята. Проблемът беше, че при последната проверка нямаше ваши отпечатъци в полицейската база данни. Но сега, разбира се, това няма да е проблем. Същото важи и за кръвта, намерена в гаража. Ако ви вземем ДНК проба, ще получим съвпадение, нали? Боже, ожаднявам, докато работя. Искате ли кола, вода или нещо друго? Веднага се връщам.

Джул излезе и отиде в залата на отдел „Убийства“, за да донесе няколко картонени чаши с вода. На връщане надникна, за да провери отново видеоекрана. Камерата беше скрита в стената и макар Конли сигурно да подозираше, че го снимат и (или) записват, нямаше откъде да знае със сигурност и точно този факт щеше да помогне да го извадят от равновесие. Главата му се стрелкаше нагоре-надолу и настрани, сякаш оглеждаше помещението и търсеше откъде може да избяга. Джул го наблюдава, докато Конли престана и отпусна глава върху отворената си длан.

Инспекторът се върна в залата за разпити и побутна водата към заподозрения си.

— Не знам дали сте осведомен, сър, но по време на изслушването Джина Роук много успешно показа, че е възможно Карин Драйдън изобщо да не е била убита. Присъствието на човек в къщата в неделя изобщо не означава, че той я е убил. Възможно е да става дума за нещастен случай. Разбирам защо не искате да се разчува, че сте били там. Може би наистина не сте имали любовна връзка. Може би е било просто безобидна делова среща, но сте се притеснявали как може да изглежда. Това наистина е много важно. Не

мога да си представя, че бихте искали да я убие, но трябва да ми кажете какво се случи.

След като му подадох спасителния пояс, Конли задълго впери поглед в него и после пресегна да го хване — само този ход му беше останал.

— Добре. Но ходих по-рано през деня. Беше съсипана заради изобретението си. Знаете за това, нали? За ставата на Драйдън. Искаше да я посъветвам как да постъпи.

Същото като при Джина, забеляза Джул — жена, която се нуждае от съвета му. Може би стресът се отразяваше върху изобретателността.

— Значи всъщност сте се отбили в къщата през онази неделя?

Той кимна.

— Мисля, че беше към обяд. Разбира се, докато бях с нея, тя беше жива. — Той смени тона, нагласи историята според новите факти и продължи: — Не можех да призная, че съм бил при нея през този ден. Разбирате го. Имам предвид в деня на убийството. Но ходих там по работа.

— Не сте били заедно с нея в горещата вана?

— Не. Изобщо не излязохме от кухнята и от хола. Вижте, инспекторе, знам какво си мислите. Дори си давам сметка как изглеждат нещата. Но ние нямахме интимна връзка. Простият факт е, че Стюарт ревнуваше от мен, затова се стараех той никога да не ни вижда заедно. Само че Карин имаше ключ от задната врата на моя офис. А аз ходех при нея само когато той не си беше вкъщи. Да, наистина с Карин ме свързваха много делови и лични дела — признавам го, — но нищо повече. Нищо непристойно.

Джул бавно взе картонената си чаша и я вдигна към устните си. Остави я и въздъхна с надеждата да изрази неохотата си относно онова, което щеше да последва.

— Господин Конли, помните ли парчето стъкло от винената чаша с отпечатъка, за което ви споменах? Беше под горещата вана. А вашата кола е спряла в гаража в единайсет и половина през онази нощ.

Джул знаеше, че по време на изслушването Бетани Робли е идентифицирала колата като автомобила на Стюарт. Но освен това той присъства и на незаписания ѝ разговор с Джери Ейбрамс, когато заместник-прокурорът ѝ беше напомнил, че на регистрационните

номера на колата на Стюарт пише „БАРИ“ и че ако това е била колата на Стюарт, би трябвало да е видяла номерата.

Конли дълго обмисля обвинителните думи на Джул. Инспекторът усещаше как той търси възможностите за бягство, докато всеки нов факт затягаше примката около него. Най-накрая Конли кимна, решил кой ще бъде новият му курс на действие.

— Добре. Така... Ние... ние бяхме... мамка му. Имахме интимна връзка. Ясно? Не го бях планирал. Просто така се случи.

Джул не каза нищо.

— Не знам какво ѝ се е случило онзи ден — продължи Конли. — Сигурно е било нещастен случай, след като си тръгнах. Сигурно се е ударила в нещо. Знам, че беше пила и беше взела хапчета. Тази комбинация в съчетание с горещата вана може да бъде опасна сама по себе си. Но се кълна в бога, че когато си тръгнах, тя беше жива.

— Остана в горещата вана?

— Възможно е. Да.

Джул беше сплел ръце на масата пред себе си. Часовникът на стената му показва, че разпитът тече повече от час. От една страна, на него му се струваше, че са минали само няколко минути, но от друга, все едно бе изтекла половината нощ. Знаеше, че нещата вече вървят към края си.

— Господин Конли — съседката от отсрещната страна ви е видяла да си тръгвате от къщата в дванайсет и четирийсет и пет. Тогава Карин вече е била мъртва. А ако пресметнете, както съм направил аз, това означава или че вие сте я убили, или че сте били на друго място в къщата, когато тя е умряла. Може би сте заспали, слезли сте долу и сте изпаднали в паника, когато сте я открили мъртва?

Погледът на Конли беше празен, а запасът му от готови лъжи вече беше изчерпан. Джул реши да го нападне с един последен въпрос от друга посока и да го закове веднъж и завинаги с нещо, което му беше намекнал Уайът Хънт малко преди това, докато чакаха колата на Конли да се появи пред къщата на Стюарт.

— Ако проверим, което ще направим, господине, сигурен съм, че ще открием валидна рецепта за амитриптилен на ваше име, нали?

Дълъг и отвлечен поглед в мъртвешки притихналата стая.

С Джед Конли беше свършено.

Джул наблюдаваше как стрелката за секундите на часовника на стената се придвижва от два до пет часа. После до шест. Седем. Когато Конли най-накрая заговори, гласът му беше шепот.

— Вече цяла година имам ужасна мигрена — каза той. — Според лекаря се дължало най-вероятно на стреса. — Засмя се кратко и горчиво. — Да, докторе, а вие какво си мислите? Опитайте какво е да си женен за Лекси и за цялото скапано семейство Хорас. И много скоро ще разберете какво значи да си под стрес. Боже! — Конли провеси глава. — Знаете ли кое е най-смешното?

— Кое?

— Знаете ли защо препоръчах Роук на Стюарт? Защо лично я избрах?

— Защо?

— Защото тя нито веднъж не ме е побеждавала в съда. Никога. Сигурно сме били противници в около петнайсет процеса и аз всеки път я смазвах. Можете ли да повярвате?

— Винаги има първи път.

Джед притисна слепоочията си и прокара пръсти по челото си.

— Не знам какво й стана.

— На кого?

— На Карин. Изведнъж поиска да се оженим. Но планът никога не е бил такъв — нито за мен, нито за нея. Имахме уговорка. И двамата имахме нещастен брак. Но, по дяволите, такава цена трябваше да платя. Знаех какво ще ми струва кариерата — Лекси, проклетия й баща и проклетите му пари. Но така щях да получа каквото ми трябваше, каквото ми беше нужно. Карин също го знаеше. Поне преди. Така се бяхме споразумели.

— Но е променила мнението си?

— В петък ми каза, че трябва да ме види. Щяла да се разведе със Стюарт. Трябвало да поговорим.

— И се уговорихте да се срещнете в неделя?

— Всичко започна нормално. Но когато пристигнах, тя вече беше изпила половин бутилка вино и колкото повече говорехме, тя толкова повече се разпалваше. Знаела, че я обичам повече от Лекси. Не можела повече да живее по този начин. — Той погледна умолително към Джул. — Щяла да каже на Лекси. Заяви ми го в лицето. Освен това го

прочетох и в очите ѝ. Щеше да го направи. Така съм щял да бъда свободен и да сме заедно.

— И вие я ударихте?

— Казах ѝ да не го прави. Тя избухна и ме нападна с бутилката. Беше самозащита, кълна се. Тя падна и си удари главата, а след това влезе в горещата вана. Аз си тръгнах. Не съм допускарал, че ще се удави. Било е нещастен случай. Наистина. Изобщо не съм ѝ посягал.

Джул не помръдна и го остави да продължи.

— Просто не исках да съм с нея, не и по този начин. — Конли поклати нещастно глава и напразно очакваше някакъв признак на разбиране или одобрение от отсрещната страна на масата. — По дяволите! Не по този начин.

* * *

Джина отвори замъглените си очи и огледа непознатата стая. С висок таван и ярко осветена отгоре, но светлината край леглото ѝ беше приглушена. Отново затвори очи — така се чувстваше по-добре. Някъде свиреше акустична китара, но почти нечуто. Постепенно започна да усеща, че нещо с лицето и с черепа ѝ не е наред, но за момент не можа да определи какво може да е. Когато внезапно си припомни случилото се, тя вдигна ръце към превръзките, а след това се опита да седне прекалено рязко в лек пристъп на паника.

Неволно изстена и отново се строполи в леглото.

Чу шума от приближаващи се стъпки и отново се осмели да отвори очи.

— Уайът? — сухо и дрезгаво прозвуча гласът ѝ. Усети в устата си вкус на кръв.

— Тя се размърда.

— Не, не е. — Всъщност Джина лежеше напълно неподвижно. — Къде съм? — След това внезапно отново рязко се надигна. — Боже мой, изслушването! Ох!

Отново обхвана главата си с ръце и се отпусна на възглавницата.

Уайът седна от едната страна на леглото.

— Погрижили сме се за изслушването. Всичко свърши.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че Джед Конли си призна.

— Джед си е признал? Вратата на гаража отвори ли се?

— Не си ли спомняш?

— Не го видях. Помня, че натиснах копчето и после ми притъмня. Наистина ли си призна?

— Достатъчно. Снощи наговори толкова глупости, че сигурно ще го пипнат и за смъртта на Кели. Девин го накара да се поизпоти и той се огъна.

— Браво на него. Знаех си, че и той става за нещо.

— Ей, бъди любезна.

— Мисля, че бях любезна, като му дадох всички онези допълнителни шансове най-сетне да оправи нещата. — Тя отново затвори очи и внимателно пое няколко пъти въздух заради болката. — Колко зле съм?

— Не много предвид на всичко. Сигурно ще оживееш. — След това я попита по-сериозно: — Наистина ли не си спомняш?

— Цялата вечер ми е някак размазана. Е, колко сериозно е състоянието ми?

— Имаш предвид диагнозата ли? Най-вероятно имаш сътресение. И няколко много привлекателни шева до лявото си око. Сигурно ще си доволна да узнаеш, че цветът на конците много си отива с насинените ти очи.

— Съчетаване на цветовете. Това е тайната на щастието на възрастните.

— Е, имаш го. Освен това не трябва да се претоварваш през следващите няколко дни.

— Няма да ми е много трудно. — Тя огледа стаята. — Къде съм?

— При мен. Не беше нужно да оставаш в болницата.

— Защото мразя болниците.

— Както стана пределно ясно.

— Зле ли се държах?

— Съвсем малко. Но там наистина настояха с теб да има човек, в случай че започнеш да умираш или нещо подобно. Така че аз доброволно се наех.

— Започвам да си спомням. — Джина мъчително си пое въздух още няколко пъти. — Ами Стюарт? Някой трябва да му каже.

— Вече е направено. Девин се зае.

— Освободиха ли го?

— Вече би трябвало.

— Би ли проверил, моля те? Това трябва да стане. — Тя опита да се надигне от леглото. — Ако Ейбрамс се опита да го задържи...

Уайът постави ръка на рамото ѝ и леко я натисна надолу.

— Спокойно, спокойно. Ще разбере. Ако не е освободен до обяд, ще помоля Диз да се заеме. Ще стане. Обещавам ти.

Тя най-сетне се отпусна на възглавницата.

— Добре. Боже, как ме боли главата!

— Не се учудвам. Май си получила няколко сериозни удари. — Помълча малко и я повика: — Джина?

— Уайът?

— Откъде беше сигурна? Не е само защото колите са еднакви, нали?

— Не. Всъщност това няма почти нищо общо. Просто ме насочи. После, когато най-сетне преглътнах егото си, започнах да сглобявам парченцата.

— Какво общо има с това егото ти?

Тъгълчетата на устата на Джина се повдигнаха малко, но не беше усмивка.

— Какво ли не, Уайът, какво ли не. — Направи пауза и продължи: — Не ми е лесно да говоря за това.

— Ами тогава недей. Всичко е наред.

— Не, не е. Просто не мога да оставя нещата така. Това е пряко свързано с начина, по който се досетих. — Джина бавно и продължително си пое въздух. — Колкото и да ми беше трудно, трябваше да приема факта, че в истинския свят Джед никога не би ми се обадил, за да поема случай на предумишлено убийство. Той познава всички известни адвокати в града, а всеки от тях с радост би му направил услуга. Освен това винаги съм знаела, че дори докато бяхме заедно, той никога не ме е уважавал като адвокат.

— Изобщо не знаех, че сте били заедно.

— Никога не е било сериозно и беше преди много време, но това е друга история, която не си струва да разказвам. Важното е, че след като си дадох сметка, че Джед не ме е наел, за да спечеля случая, грозната истина най-сетне ми се изясни — той ме бе избрал, за да изгубя. Копеле. Както и да е, когато осъзнах това, още няколко неща ми

се сториха важни. Например спомних си твоя списък с ангажиментите на Джед и че един от тях беше в Кризисния център по изнасилванията на Хейт Стрийт. — Забеляза празния поглед на Хънт и го подсети. — Центърът на Сам Дънкан.

— Сам на Уес?

— Точно така. Затова ѝ се обадох.

След това разказа на Уайът как е разбрала от Сам, че речта на Конли в центъра е била относно хапчето за изнасилване — рохипнол. По време на посещението си там Конли казал, че макар лекарството да е незаконно, за да докаже колко лесно могат да бъдат заобиколени законите, той накарал няколко свои служители от Сакраменто да се представят за колежани в един от местните университети и на следващия ден те донесли в офисите му няколко дози. Разбира се, след това той предал сведенията за лекарството в полицията.

— Само че — каза в заключение Джина, — явно си е оставил малко. Но фактът, че Джед изобщо е имал достъп до рохипнол, за мен беше предостатъчен. Трябваше ми само връзка с Кели, за да съм сигурна.

— И какво направи?

— Обадох се на Стюарт в ареста.

— И той какво знаеше?

— Че Конли бе ходил да го посети в ареста миналата седмица и двамата говорили надълго и нашироко за Кели Ръснак.

Оказало се, каза Джина на Уайът, че доколкото знаел Стюарт, Конли притежава доста акции в ПИ — Карин го убедила да ги купи. Затова помагал на Карин в преговорите ѝ с компанията не просто от алтруизъм. Освен това Джед явно успял да убеди тъста си и някои от неговите свръхбогати приятели, че инвестицията е изключително изгодна и сигурна, затова много от тях вложили доста пари. Джина все още не знаела кой е конкретният мотив на Джед да убие Кели — може би като лаборантка на Карин тя е знаела за връзката ѝ с Джед, може би за да я накара да си затвори устата, — но доскоро неизвестната връзка с ПИ била всичко, от което Джина се нуждаела.

— Не се съмнявах, че го е извършил Джед. Следователно би трябвало да може да отвори вратата на гаража.

— А какво щеше да правиш, ако вратата на гаража не се беше отворила?

— Знаех, че ти, Джул и още ченгета ще бъдете там, Уайът — сви рамене тя. — Да, наистина подцених опасността, но само защото не смятах, че Джед толкова бързо ще прибегне до насилие. Всичко останало обаче беше предположение, нещо, което знаех, но не мога да докажа. Няма ли как да отвори вратата на гаража, Джед щеше да се измъкне. Така че направих единственото, което можех да направя. Трябваше да поема риска.

— Мразя да се стига дотам.

— Аз също.

— Е, искаш ли да хапнеш нещо? — попита Уайът.

— Може би по-късно. Засега предпочитам да си затворя очите за малко. Имаш ли нещо против?

— Хубаво.

* * *

Сега бе известен предимно под името Уолдън.

Освобождаването на Стюарт Горман от ареста беше огромна новина през целия уикенд и Уолдън искаше историята малко да поутихне, преди да действа. Не би било разумно да има глутници от журналисти и дори тълпа от любопитни на улицата пред дома на Стюарт, които да следят действията му. Уолдън обаче не искаше и да се бави много, защото хората можеха да забравят Стюарт — кой е и какво символизира.

Щеше да има една-единствена идеална възможност и сега, две седмици след петъка, когато Стюарт се прибра у дома, Уолдън реши, че моментът е много подходящ. Що се отнася до мишената му, от просто адекватна, когато Стюарт бе средно популярен автор на текстове за лов, риболов и туризъм, тя бе станала превъзходна и съпътствана от силно медийно присъствие. Ако човек наистина иска да изпрати някакво послание и да промени нещата за дълго, имаше нужда от средство като Стюарт Горман. Сега, макар и вероятно не за дълго, Стюарт се радваше на най-голямата популярност в живота си.

През изминалата седмица Уолдън бе установил, че Стюарт е до голяма степен в плен на навиците си. Всяка сутрин се събуждаше относително по едно и също време, всяка сутрин излизаше и вземаше

вестника си от стълбите. Снощи бе загасил осветлението в обичайното време — към десет и половина. Така че явно се бе върнал към обичайния си режим. Ако имаше някаква лека промяна, Уолдън винаги можеше да се върне на следващия или на по-следващия ден. Да, шансът му наистина беше ограничен, но един или два дни нямаше да променят особено нещата.

Сега, малко след седем часа сутринта Уолдън бе застанал до тротоара и се опитваше да наблюдава в мъглата входната врата на къщата на Стюарт Горман. Пушката му беше на предната седалка до него с дуло, насочено към пода на откраднатата хонда. Уолдън вече бе свалил прозореца на предната седалка. Движението по улицата беше слабо и нямаше почти никакви пешеходци.

Изведнъж светлината над входната врата светна, Уолдън запали двигателя и посегна към пушката. Вратата на къщата се отвори и Стюарт с чаша кафе в ръка заслиза по стълбите. Едно. Две. Три.

Вестникът беше на шестото стъпало от горе на долу — Уолдън вече го бе видял, беше се уверил, че е там, когато пристигна. Дори беше купил друг вестник, който да хвърли на стълбите — просто за всеки случай. Но не се наложи вестникът си беше там.

Четири. Пет.

Уолдън вдигна дулото на пушката.

Шест.

Натисна спусъка.

Джефри Елиът

Полицейската престрелка и убийството вчера в дома в Сосалито на учителя по биология от гимназията в Сан Рафаел, Енос Критенден, добавиха още една странна глава към недовършената история, започнала през септември миналата година в горещата вана на д-р Карин Драйдън. Драмата, свързана с тази поредица от събития, продължи с опита за убийството на съпруга на д-р Драйдън, Стюарт Горман, по-късно същата есен, дело на една личност, несигурно разпознавана ту като „Уолдън“, ту като подател на имейли, който се подписва с фразата „Няма да убиваш“.

Свързан с тази невероятна поредица от събития е и отказът на Агенцията по храните и лекарствата да одобри ставата на Драйдън (тазобедрена става), няколкото десетки дела срещу производителя „Полимер Иновейшънс“ (ПИ), фалитът на ПИ и самоубийството на главния изпълнителен директор на същата компания Уилям Блеър през февруари. След като процесът срещу бившия щатски съветник от Калифорния Джед Конли, обвинен в убийството на Карин Драйдън и на нейната лаборантка в ПИ Кели Ръснак, бе насрочен за следващата седмица, разклоненията от тази история може би ще продължат да са на дневен ред през следващите няколко години.

Вчерашните събитията започнали, когато един от учениците на Критенден проникнал в частния имейл сайт, свързан с уебстраницата на своя преподавател. Когато се натъкнал на заплашителни писма до няколко известни обществени личности, както и на връзки към други

уебсайтове за свързани с опазването на околната среда терористични действия, ученикът осведомил родителите си, а след това и полицията. Властите се обърнали към Върховния съд на Сан Рафаел с молба да разпита Критенден, но той избягал и отвел преследващите го полицаи до дома си, където открил огън срещу тях. Съпротивлявал се на отряда за бързо реагиране почти един час, преди куршумът на един снайперист да го улучи в гърдите и да сложи край на престрелката.

Трийсет и четири годишният Критенден е отдавнашен активист за правата на животните и участник в други „зелени“ дейности, но няма криминално досие. В мазето му полицията е открила солиден запас от амуниции и оръжие, както и няколко кашона с литература по екологични проблеми. Още по-страшното е, че са открили и 250 кг от амониево-нитратни торове и няколко туби с горивото нитрометан — съставките на бомбата във федералната сграда „Алфред Мюра“ в град Оклахома през 1995 г. Според говорителя на вътрешното министерство Маршал Брайс плановете на уебсайта на Критенден сочат, че той е възнамерявал да заложи бомба в „голяма мишена“ в Сан Франциско, за да протестира срещу продажбата на месо и местни продукти. (Близки до разследването източници, пожелали да останат анонимни, споделиха с автора на тази статия, че набелязаната мишена е била търговския център.)

Освен това въз основа на книгите, изрезките от вестници, имейлите и от други материали, намерени в мазето на Критенден, става ясно, че под псевдонима Уолдън той е стрелял и сериозно е ранил Стюарт Горман няколко дни след освобождаването на писателя от ареста, след като обвиненията срещу него, че е удавил съпругата си, са били свалени и отправени срещу съветника Конли.

По силата на смразяваща ирония на съдбата господин Горман, който твърди, че напълно се е възстановил след опита за убийството му (макар че все още силно накуцва), ще раздава автографи по повод на новите издания на три от

книгите си „Отражения върху езерото“, „Загадъчният поток“ и „Излекуван от водата“ в седем часа в петък вечер в книжарницата в търговския център.

* * *

Джина изчака между лавиците с книги, докато останалите читатели се разотидат. Бяха почти стотина души. Стюарт седеше сам на едно малко бюро, вземаше книги от купчината вляво от себе си, подписваше ги една по една и методично ги подреждаше на растяща купчина от дясната си страна. Най-сетне тя се обади:

— Здравей.

— Здравей — усмихна ѝ се той. — Бих станал, за да те прегърна, но кракът още ме боли. Как си, Джина?

— Добре съм, Стюарт. А ти?

— Оправям се. Беше тежка година, в случай че не си забелязала.

— Да. Четох и за сватбата. Може би затова реших да намина и да те поздравя. Това и понеже статията на Джеф ми напомни.

— Радвам се, че го направи. — Той сви рамене. — Явно вече не мога да сляза от новините. Човек трябва да внимава какво си пожелава.

— Никога не съм допускала, че искаш слава.

— Така е. И никога не съм искал пари. Нямам нищо против славата. Тя отваря врати.

— А как е Дебра?

— Добре е. — Той отново сви рамене, може би с известно смущение. — Добре сме. Никога не съм допускал, че ще искам да се ожения за сестрата на съпругата си, но виж какво стана. Никога не бях допускал и че ще ме съдят за убийство.

— Никога не си извършвал убийство — каза Джина.

— Бях на косъм. Както и да е, за Дебра. Тя се държи добре с Кимбърли. И това никога не съм предполагал, че ще кажа, но като че ли започвам да мисля, че има надежда за Ким. Може би дори фактът, че стреляха по мен, не беше чак толкова неприятен. Случилото се я накара да разбере, че може да изгуби и мен, а тя не го иска. Дори се върна в колежа.

— Хубаво. Радвам се да го чуя.

— Така е. — За миг настана мълчание. — Сигурно ще се радваш да научиш, че завърших новата си книга.

— Така каза.

— Тук ли беше през цялото време? Имам предвид тази вечер?

— Криех се отзад. Не исках да преча на беседата ти. Заглавието е малко различно от обичайните за теб, нали? „Синдромът на натрапника“?

— Да. Откъснах се от психологията на рибарството и се насочих към истинската самопомощ. Скокът е доста голям, но според издателя ми ще разбием класациите. Идеята ми хрумна онзи ден в съдебната зала, помниш ли?

— Помня, че си записа нещо, но не знам какво.

— Е, ще трябва да прочетеш книгата, но става дума за причината, поради която смятах, че трябва да защитя Ким, вместо да ѝ се противопоставя и да ѝ помогна да се справи с проблемите си. Понеже не мога да направя нищо друго, освен да пиша, а писането е нещо, което... Понякога губиш усещането, че то има реална стойност. Така че, щом не мога да направя нещо друго, а онова, което мога да направя, няма реална стойност, за мен стана важна илюзията, че поне съм добър баща. Да отгледаш успяло дете е нещо, което можеш да показваш и с което можеш да се гордееш.

— Но ти си и успял писател, а явно си на път да отгледаш и едно успяло дете.

— Да се надяваме — каза той. — Може би. — Както и да е, книгата тръгва оттам и се насочва по обичайните за мен допирателни. Получих нещо от написването ѝ и като че ли това е важното. То и хармонията в семейството ми. — Той внезапно си припомни нещо и я погледна, присвил очи. — А как върви твоето писане? Продължаваш ли?

— Всъщност — не успя да прикрие гордостта от гласа си Джина, — и аз довърших книгата си. Сигурно не е добра, но поне стигнах до края.

— Това е най-трудното. А сега се върни и поправи всичко, което не ти харесва.

— И това е, така ли? — засмя се Джина.

— До голяма степен. Обзалагам се, че надали ще има много неща за поправка. Не и ако си се справила със сцените в съда като по време на моето изслушване.

— Много мило, че го казваш, но ще видим. Както и да е, исках само да се отбия, да се уверя, че си добре, и да те поздравя. Много се радвам за теб. Заслужаваш малко спокойствие.

— И единствената причина да го имам си ти. Не мисли, че не си давам сметка.

Джина сведе поглед към някогашния си клиент. Протегна се и го докосна по рамото.

— Пази се, Стюарт. Не се набърквай в неприятности.

— Не се тревожи — отговори той. — Това е новият ми девиз.

Джина започна бързата обиколка край езерото малко след обяд и сега, когато зърна лагера си, слънцето тъкмо щеше да залезе зад планината. Критикът ѝ все още стоеше, където го бе оставила три часа по-рано, а купчината листове до него бе признак за обиграното ѝ око, че сигурно приближава края.

В никакъв случай нямаше да го прекъсне сега, затова се отклони от пътеката и се спусна към езерото. Няколко минути стоя неподвижна на брега, попиваше красотата край себе си и нито за миг не се умори от способността на природната прелест да я освежава и да ѝ вдъхва сили. След това седна на една скала, развърза връзките на обувките си и свали туристическите си боти и чорапите. Разгорещена и запотена, Джина разкопча ризата си, пусна я на земята заедно с късите панталони и свали бельото си.

Първите няколко крачки в студената вода ѝ подействаха като шок, както винаги, но тя прекоси плитчината, идиотски ухилена, докато не стигна достатъчно дълбоко място, за да се гмурне. Остана под водата с отворени очи, колкото успя да издържи, изтласка водата зад тялото си със силни и широки движения, като се плъзна над водните растения с надеждата да види някоя пъстърва.

Когато отново излезе на повърхността, няколко минути гази във водата, отново попивайки с очи прелестния пейзаж. Температурата на водата обаче не беше повече от десет градуса и понеже не можеше да остане дълго, Джина отново се гмурна и пое към брега. Когато стигна до място, където знаеше, че може да стъпи на дъното, тя спря и се показва на повърхността.

Той стоеше на брега с изписаните от нея листове.

— Страхотна е — каза.

— Наистина ли мислиш така? — приближи се към него тя. —
Искам да ми кажеш истината.

— Току-що ти казах истината. Фантастична е. Просто не можем да спря. Наистина е добра, Джина. Сериозно.

Вече беше излязла от водата и стоеше пред него.

— Нали не го казваш само защото се надяваш да ти позволя да ме целунеш?

— Ще свърши ли работа?

— Не. Щях да позная, ако лъжеш.

— Но аз не лъжа.

— Ами в такъв случай, Уайът Хънт, можеш да ме целунеш.

Издание:

Автор: Джон Лескроарт

Заглавие: Под подозрение

Преводач: Надежда Розова

Година на превод: 2007

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: второ

Издател: СББ Медиа АД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: Ропринт ЕАД — София

Излязла от печат: 10.06.2015

Коректор: Златина Пенева

ISBN: 978-954-399-121-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/13234>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.